

USA TODAY BE

- RfBEC.ÇA DdNOVAN

LLER YAZARI

•Kırık kanatlarla nc kadar yükseğe uvahjlir kalbin?

âd haftan

Acı mı çekmedim?

Yaralarını sen diye sardım kalbimin, gözyaşlarımla.

Mutlu mu olmadım ya da?

Gülmenin anlamı seninle büyüme, küçülmeyen elbiseler gibiyken zaman.

Dikenli yollar, yok olan umutlar ve yitirdiklerimiz ardımızda. Ama bana, yine yürür müsün o yollar diye sorsan küllerinden doğar gibi...

Her şeye rağmen, seninle bir daha yanarım derim.

Tek kelimeyle enfes. Bu nelis hikâye. ikinci bir şansın daima olabileceğini gösteriyor bizlrc Her bir kelime titizlikle seçilmiş. Her bir cümle sizi hiç beklemediğiniz bir yolculuğa çıkarıyor.

Bu kitap, kaybetmenin ve acı çekmenin ne demek olduğunu anlatıyor. Gerçek aşkı anlatıyor

Sil Baştan Orijinal Adı: What If

Yayın Yönetmeni: Koksall Şaka

Yayın Koordinatörü: Sibel Erdal

Editör: Deniz Malaymar

Çeviren: Özlem Özarpacı

Kapak Tasarım: Ahmet Söğütlüoğlu

Dizgi-Grafik: Anıl Zorba

ISBN: 978-605-5034-29-0 Yayınevi Sertifika No: 32378

1. Baskı: Mart 2016

Baskı: Ezgi Matbaacılık

Yenibosna / İstanbul Tel: 0 212 452 23 02 Matbaa Sertifika No: 12142

© 2014 by Rebecca Donovan

Türkçe yayın hakları, Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PARODİ YAYINLARI

Cumhuriyet Cad. No: 195 Kat: 5 Harbiye / İSTANBUL Tel: 0212 244 05 77

www.parodiyayinlari.com / info@parodiyayinlari.com

Parodi Yayınları, Mono Kültür Sanat tescilli markasıdır.

Tanıdığım en cesur insan olan oğlum Brian'a.

Dileklerim seninle...

ÖN SÖZ

"Ne halt etmeye geldik buraya, Cal?" diye soruyor Rae bana bira uzatırken.

"Lisedeyken de bu insanları sevmezdim, şimdi de sevmiyorum. Değişen bir şey yok."

Ama aslında bir şeyler değişmiş.

Kamyonetimin kasasında oturmuş içkimi yudumluyo-rum ve gözlerimle gelişigüzel bir biçimde kalabalığı tarıyorum. İnsanlar, geçen yıl liseden mezun olmadan önce olduğu gibi, oldukça bariz gruplara ayrılmışlar: Sporcular, tiyatrocular, otçular ve tabii ki elitler.

Aslında benim burada olma sebebim de bir bakıma bu son gruptakiler.

"Bir saat takılırız, sonra da çeker gideriz," diyor Rae birasından bir yudum alırken. Gözlerini tam karşıya dikip yavaşça bardağını indiriyor. "Siktir. Buraya doğru gelen şu kız Heather Townsend mi yoksa?"

Heather sarı buklesiyle oynayarak karşıma dikildiğinde kafamı kaldırıyorum.

"Selam, Cal. Gelmene sevindim/" diyor cilveli bir gülümseyişle.

"Selam," diye karşılık veriyorum. Bir adım daha yaklaşıp sarkıttığım bacaklarımın arasına giriyor.

"Ormanda parti yapmak tam da liseli işi yani/" Derin bir iç çekiyor. "İnsan üniversiteye gidince biraz büyümeli ama değil mi?"

"Evet ama üniversiteye gitsek de hâlâ içmemize ve evlerini harabeye çevirmemize izin vermeyen ailelerimiz var/" diyorum. Hayatında duyduğu en komik espriyi yapmışım gibi gülüyor.

Rae homurdanıyor. "Ah, bu bir şaka olmalı."

Heather iyice yaklaşınca nefesini dudaklarımda hissediyorum. "Bence bu yaz birlikte çok eğleneceğiz."

Yutkunuyorum, sırtüstü uzanmadan kızıdan daha fazla uzaklaşmam mümkün görünmüyor.

"Sadece bir haftalığına buradayım/" diyorum. Heather somurtarak alt dudağını uzatıyor. Hiç de çekici görünmüyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor elini dizime koyarak. Bütün bedenim geriliyor.

"Oregon'a. Yazın dayımın yanında çalışacağım."

"İyi de daha bugün geldin..."

Ra e'in alçak sesle bir şeyler homurdandığım duyuyorum.

"Üzgünüm," diyerek omuz silkiyorum. "Ee, herkes nerede peki? Nicole görünmüyor ortalıkta/"

Heather gözlerini devirip kollarını göğsünde kavuşturarak bir adım geriliyor. Belli ki damarına bastım.

"Bilmiyorum. Herhâlde artık Harvard'a gittiği için kendini bizden üstün görüyor/"

Sormaya devam ediyorum. "Mezuniyetten sonra hiç konuştunuz mu?" Rae'in bana dik dik baktığım hissedebiliyorum.

"Mesaj bile atmadı. Güya biz onun en yakın arkadaşlarıydık, değil mi? Bir kere bile aramadı. Kaltak!"

Heather'm düşmanca tutumu karşısında gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Heather." Vi, ellerini kalçasına dayamış, Heather'm arkasında dikiliyor. "Bu partide iş yok." Kyle'm BMW'sinin yanında kümelenmiş diğer elitleri işaret ediyor.

"Şimdi geliyorum," diyor Heather Vi'ye, sonra da tekrar bana dönüyor. "Belki sen gitmeden önce bir şeyler yaparız."

"Bakarız," diyorum yapmayacağımızı bildiğim hâlde. Heather arkasını dönüp Vi'yle birlikte ait olduğu yere doğru yürüyor. Kamyonetten inip, bugüne kadar yüzümüze bir kere bile dönüp bakmamış elitler grubuna doğru yürümelerini izliyorum.

Bir anda biri omzuma sert bir şekilde çarpınca biram üstüme dökülüyor.

"Önüne baksana!" diyor Neil Talbert tehditkâr bir şekilde arkamdan.

Kendimi zapt edebilmek için gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, aslında

arkama dönüp Neil'in suratına bir yumruk indirmeyi fena hâlde istiyorum. Bunun düşüncesi bile yumruklarımı sıkmana yetiyor.

"Pislik herifin tekisin sen," diye tersleniyor Rae. Ben de Neil'a bakmak için dönüyorum.

Kollarını yanlara doğru açan ve kendini olduğundan daha büyük göstermeye çalışan Neil'ı görmezden gelerek Rae'e bakıp kafamı hızla iki yana sallıyorum.

"Hâlâ kızların arkasına mı saklanıyorsun?" diyerek dalga geçiyor Neil. "Nasıl görünürsen görün hiç değişmemişsin."

Hiçbir şey demiyorum. Bir anlamı yok çünkü. Neil aynı lisedeki gibi ve söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.

"Neil!" diye bağılıyor uzaktan biri. "Hangi cehennemdesin? Bir saattir seni bekliyoruz. Hadi gel."

Neil, kardeşinin BM W'sine doğru yürümeye başladığında omuzlarımdaki kaslar gevşiyor.

"Cal, sana böyle davranmasına neden hâlâ izin verdiğini anlayamıyorum. Kahretsin, sen artık ondan daha iris. Onu kolayca alt edebilirsin," diyor Rae omzumun üstünden ters ters bakmaya devam ederek.

"Değmez." Tekrar kamyonetin kasasına çıkıp oturuyorum.

"Heather Townsend'e ne demeli asıl? Şaka mıydı o? Tamam, boyun biraz uzamış, gözlüklerini atıp lens takmışsın ve o cılız vücudun nasıl olduysa biraz kas yapmış ama o kadar da farklı görünmüyorsun yani. Sonuçta sen sensin işte."

"Egomu yerle bir ettiğin için sağ ol, Rae. Gerçekten minnettarım."

iğnelememi duymazdan gelerek devam ediyor. "Ya Nicole Bentley meselesi neydi? Sen ciddi misin, Cal? Şu kızın peşini seneler önce bıraktığını sanıyordum."

"Ama sence de bu yaz gelmemesi garip değil mi?"

Bugün o kızların yanında Nicole'ü görmediğimden bir terslik olduğunu

düşünmüştüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum. Benim burada bulunma sebebim oydu.

Kyle ile Ashley'nin öpüşmelerine takılıyor gözüm. Ashley, *'Kyle'dan uzak durun, o benim/* dercesine üstüne abanmış çocuğun. Kyle lise yıllarının büyük bir kısmında Nicole'ün erkek arkadaşıydı. Ashley, Heather ve Vi de güya Nicole'ün en yakın arkadaşlarıydılar. Nicole'ü onların yanına hiçbir zaman yakıştıramamıştım. Bu kızların lideri gibi olmasına rağmen hem de. İlgiden her zaman rahatsız oluyormuş gibi görünürdü. Ya da belki de ben böyle olduğunu sanıyordum. Rae kızdığı için Nicole'ün buzlar kraliçesi şöhretiyle ilgili savunma yapmaktan uzun zaman önce vazgeçmiştim.

"Neden umursuyorsun ki?" diye sorguluyor Rae. "Sekizinci sınıfta Richelle gittiğinden beri arkadaşımız değil o. Nicole onları seçti, hatırlasana." Rae'in sesinde bir kızgınlık var. Bir yaz içinde iki yakın arkadaşını birden kaybetmenin verdiği acıyı saklamak için böyle yaptığını biliyorum. Bu konu hakkında hiç konuşmayız. Konuşmayacağız da. Ama Rae benim çocukluk arkadaşım, bu yüzden de onu çok iyi tanıyorum. Hiçbir şey demediğinde bile ne hissettiğini biliyorum.

Dördümüz, Kaliforniya'nın küçük bir kasabasında birlikte büyüdük. Rae ile kapı komşusuyuz ama artık bizim ailenin bir parçası hâline geldi. Nicole ve Richelle de sokağın aşağısında oturlardı. Çocukken birbirimizden bir an olsun ayrılmazdık. Ama büyüdüğümüzde işler değişti.

Richelle taşındı. Bir süre iletişimimizi sürdürdük. Ama zamanla birbirimizden koptuk. Nicole de kısa bir süre sonra, arkadaşlarını yüzüstü bırakıp popüler olmayı tercih etti. Rae, Nicole'ün ihanetini hiç atlatamadı. Ben de Nicole'ü hiç unutamadım. Bunu Rae'e ya da başka birine asla itiraf etmeyeceğim ama onları özlüyorum. Ama artık bu konuda bir şey yapamayacağımı biliyorum. Çünkü köprünün altından çok sular aktı.

Rae'e dönüyorum. "Okulun en popüler kızından bir yıl boyunca hiç haber almamaması ve kimsenin bunu umursamaması sence de garip değil mi?"

"Senin dışımda kimsenin demek istedin herhâlde," diyor Rae dalga geçerek. "Unut şu kızı artık, Cal. O, elitler kraliçesi bir kaltak olmayı tercih etti. Bak, şimdi de Ashley onun tahtını ele geçirmiş. O kızlar bile artık onu umursamıyor. Gerçi hiç umursamadılar zaten. Sen neden ilgileniyorsun, anlayamıyorum."

"Sanki... ortadan kaybolmuş gibi," diyorum sessizce. Dalgın dalgın yere bakıyorum.

Anılarımın arasında bir yerlerde Nicole'ün bağırdığını duyabiliyorum. Bu, ondan duyduğum son cümleydi; o günden sonra kimse onu bir daha görmedi.

"Hiçbir şey olmamış gibi davranarak bunu yok sayamazsın."

BİRİNCİ BÖLÜM

"Anlıyorsun, değil mi?" diyor Carly. "Senden bir partide ayrılmak gerçekten de hoşuma gitmiyor ama partinin bitmesini bekleyip sarhoş kafayla ayrılmak da hiç doğru gelmedi." Kollarını göğsünde kavuştururken peri kostümünün vücudunun ne kadar az yerini kapadığı daha da iyi anlaşıyor.

"Tabii/" diyorum başımı sallayarak. Başka bir şey diyemeyecek kadar şaşkınım. Güvenli bir mesafede, elinde iki kırmızı bardakla bekleyen kovboyu süzüyorum. Carly'nin daha sonra değil de şimdi benden ayrılmasının sebebinin bu çocuk olduğundan şüpheleniyorum.

Ciddi falan değildik tabii ki. Yani altı üstü üç hattadır birlikteydik. Carly, beyzbol şapkamın siperinden tutup, beni kendisine doğru çekerek yanağıma bir öpücük konduruyor ve Cadılar Bayramı partisinin yapay sisleri arasın* da gözden kayboluyor. Elimde tuttuğum iki bardağa bakıp

kafamı iki yana sallıyorum. Berbat bir durum bu. Biralardan birini kafama dikerek dışarı çıkmak üzere arka kapıya yöneliyorum. Kesinlikle burada kalmak istemiyorum şu an.

Köşeyi döndüğümde evin yan tarafında sarmaş dolaş bir çift görüp bu gece ne yapamayacağımı hatırlıyorum. Şu an en son ihtiyacım olan şey de bu. Ama biraz yaklaşınca çiftin öpüşmediğini anlıyorum, tartışıyorlar. Hatta daha ziyade kız, çocuğa defolup gitmesini söylüyor gibi görünüyor.

"Sakın bana dokunayım deme/" diyor kız öfkeden deliye dönmüş bir hâlde. Tepeden tırnağa siyah bir kostüm giymiş. Evin gölgeleriyle âdeta bütünleştiğinden, ilk anda kızın bir Ninja kostümü giydiğini anlamıyorum. Sonra da elinde bıçağa benzer parlak bir şey görüyorum. "Kıçıma dokunmayı akimdan bile geçirme. Ayrıca çok fazla bakarsan o gözlerini oyarım. Anladın mı beni?"

Cerrah önlüğü giymiş çocuk başıyla onaylıyor. Hızla bir kıza bir çenesinin altındaki sai'ye¹ bakıyor. Silah gerçek gibi görünüyor ve kız silahı kullanabilecek kadar sinirlen-mişe benziyor. Çocuğun yerinde olsam ben de tek kelime edemezdim.

Biramdan bir yudum alıp kızın bir sonraki hamlesini bekliyorum. Ama kız bir şey yapmadan yürüyüp gidiyor. Hayal kırıklığına uğruyorum. En azından çocuğa bir tekme falan atmasını bekliyordum.

"Psikopat mıdır nedir!" diye söyleniyor cerrah, kızın duyamayacağı bir şekilde. Haklı olarak, gözlerinin oyulmasını istemiyor.

Ninja'dan uzak durmak için arka kapıyı kullanmayı tercih ediyor. Akıllıca bir hareket. Biranın kalanını kafama dikip bardağı çimenlere fırlatıyorum ve nereye gittiğini merak ederek kızın peşinden gidiyorum. Hızla kaldırıma ilerleyip aynı yönde yürümeye devam ettiğini görüyorum.

"Nyelle!" diye bağıyor bir kız ön kapıdan hızla çıkarak. "Nyelle, nereye gidiyorsun?" Arkadaşının peşinden koşturan Çilekli Pasta kostümlü kız neredeyse bana çarpıyor. Kafasını kaldırıp bana bakınca gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Ah, selam, Cal!" Kız gülümsediğinde boyalı yanakları genişliyor.

Onu tanımam birkaç saniyemi alıyor. "Tess! Nasılsın?"

"Şey." Nyelle'in durduğu yere doğru bir bakış atıyor, "iyiyim ama sanırım gitmem gerek." Arkadaşına doğru koşuyor. "Seni gördüğüme çok sevindim. Bizim..."

"Sizi bırakmamı ister misiniz?" diye soruyorum Tess'e ve henüz sönmemiş bir volkan gibi görünen, elleri belindeki kıza bakarak.

"Tabii."

"Hayır!"

Hangi cevabı dikkate almam gerektiğini bilemeyerek bekliyorum.

"Hadi ama, Nyelle. Hava çok soğuk. Ne olur bizi bırak-sa?"

"Yürümek istiyorum." Nyelle dönüp kaldırımdan yürümeye devam ediyor.

Cevap beklercesine Tess'e bakıyorum. Kız iç geçirip arkadaşının arkasından koşturuyor. Bu durum çok ilgimi çektiği için onları takip etmekten kendimi alamıyorum.

"Lanet olasıca geri zekâlılar/" diye homurdanıyor Ninja maskesinin altından. Adımlarına odaklanmış bir şekilde ilerliyor.

"Kötü bir gece geçiriyor," diye açıklamaya çalışıyor Tess.

Siyahlar içindeki kızı daha dikkatle inceliyorum. Yüzü görünmüyor, maskesinde sadece gözlerini gösteren bir yarık var. Siyah cübbesi ve pantolonu dar olmamasına rağmen bu kostümün içinde bir kızın olduğu anlaşılıyor. Hatta bu kız çuval giyse yakışır bile diyebiliriz. Kızın neye benzediğini bilmemenin yarattığı gizemi de işin içine katınca tahrik olmamak elde değil. Salak herif, muhtemelen ellerine hâkim olamamıştır.

"Bu sömestir derslerin nasıl? Hangi bölümü seçeceğine karar verdin mi?" diye soruyor Tess bütün dikkatini bana vererek. Ben de dikkatimi hâlâ sövüp duran öfkeli Ninja'dan uzaklaştırıyorum. Kızın partiye dönüp şu cerrahı ameliyatlık edebileceğini düşünmeye başlıyorum.

"Dersler iyi. Ama ileride ne olacağımı hâlâ bilmiyorum."

Tess gülüyor. "Keşke ortak bir dersimiz daha olsa. Geçen sömestir sanat tarihinde beni sen kurtarmıştın. Slaytlarla ilgili yaptığın yorumlar olmasa uyanık kalamazdım o derste." Tess bana bakarak gülümsüyor. Gözlerinin kur yaparcasına parladığını fark ediyorum. Ama görmezden gelmeyi tercih ediyorum.

"İzin verseydin de bizi bıraksaydı," diye yakınıyor Tess arkadaşına. "Hava çok soğuk." Titreyerek kollarını kendine sarıyor.

Tişörtümün üstüne giydiğim kareli gömleğimi çıkarmak için duruyorum. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Tess gömleği alıp omuzlarına sarıyor.

Nyelle kollarını göğsünde kavuşturmuş, durduğu yerde beni süzerek bizi bekliyor. Yırtık ya da lekeli mi acaba diye kafamı eğip tişörtüme bakıyorum. Üstüme geçirirken pek dikkat etmemiştim doğrusu.

"Ne oldu?"

"Sen ne kostümü giydin acaba?" diye soruyor Nyelle bir anda yürümeye başlayarak.

"Sarhoş bir üniversite öğrencisi kostümü."

"Amma da yaratıcıymışsın." Sesinde son derece alaycı bir ton var.

"Niye ki? Benim kostümünden gördün mü hiç partide? Gördüğüm kadarıyla bir tek ben böyle giyinmiştim."

Tess kıkırdıyor. Nyelle dudak büküyor.

Kemerine takılı duran parlak metalleri inceliyorum. Silahlar son derece gerçek. "Bunları nasıl kullanacağım biliyor musun?"

"Öğrenmek ister misin?" diye cevabı yapıştırıyor.

"Nyelle!" diye tersliyor Tess. Özür dilercesine bana bakıyor. "Kusura bakma. Her zaman böyle değildir... Ah, aslında böyledir. Ama yine de kusura bakma işte."

"Benim adıma özür dilemen gerekmiyor. Özellikle de ben yanımda dikilirken."

"Önemli değil," diyerek Tess'i rahatlatırken bir yandan da gözleri hafifçe kısılmış olan Nyelle'e bakıyorum. Maskeyle gölgelenmiş olduğundan gözlerinin ne renk olduğunu anlamak oldukça zor ama ürkütücü bir şekilde tanıdık gelen, tuhaf bir şekle sahipler. "Silah kullanma becerilerini gösterme teklifini kabul edemeyeceğim. Zaten nasıl kullanacağını bilmesen bile muhtemelen can acıtacaklardır. Ve benim de acıyla pek aram yok doğrusu."

Nyelle'in gözlerinin kenarlarında hafif kırışıklıklar belirliyor; onu güldürdüğüme eminim.

Tess'in ısınmaya çalıştığı, Nyelle'in homurdandığı tuhaf sessizliğimize geri dönüyoruz.

Nyelle'i daha yakından incelemek istiyorum ama o yumrukları sıkılı bir şekilde kafasını önüne eğiyor. Hayatımda tanıştığım en sinirli kız olduğunu

düşünüyorum.

Sonunda yurtlarının kapısında, parlak turuncu renkli bir lambanın altında duruyoruz.

"Bizimle birlikte geldiğin için teşekkürler," diyor Tess. İlgimin arkadaşına kaydığını fark ettiğinden beri keyfi biraz kaçık. Omuzlarından kareli gömleğimi alıp bana uzatıyor.

"Rica ederim," diyorum hızla gülümseyerek ve tekrar Nyelle'e dönüyorum.
"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Tanışma..." diye söze başlıyor. Gözlerimiz buluştuğunda lafını yanda kesiyor. Etraftaki her şey kararıyor ve ben gözlerimi ondan alamıyorum. Şu an hayatımda gördüğüm en inanılmaz mavi gözlerin içine bakıyorum. Gözlerinin rengi öyle etkileyici ki bütün gece burada böylece dikilip gözlerinin içine bakabilirim. Bu gözlere daha önce baktığım için bunu gerçekten de yapabileceğimi biliyorum.

"İyi geceler," diyor Tess. Gözlerimi kırıştırıyorum.

"İyi geceler, Tess," diye karşılık veriyorum kısık bir sesle. Tekrar dönüp baktığımda siyahlar içindeki kızın çoktan hole doğru ilerlediğini görüyorum.

Daha önce kimsenin gözlerinin içine bu kadar uzun süre bakmamıştım. Bir sürü şekil ve çizgi var. Baktıkça içinde ne kadar çok renk olduğunu fark ediyorum. Göz bebeğinin ortasına yakın yerdeki mavi o kadar açık tonda ki bir renk gibi bile görünmüyor. Dışarıya doğru genişledikçe de renkler koyulaşüyor; tıpkı bulutların dağılıp berrak gökyüzünün ortaya çıkması gibi görünüyor. Göz bebeğinin etrafındaki çizgi o kadar koyu ki neredeyse mora çalıyor. Adeta gece yarısındaki gökyüzünü andırıyor. Yemin ederim gözünde mavinin her tonu var; hatta gümüşü benekler bile mevcut. Farklı renklere odaklanmak, gözlerimi kırıştırmaktan alıkoyuyor beni. Bütün renkleri görebilmek için iyice yaklaşmak istiyorum.

"Richelle, kes şunu. Oyunu bozacaksın." Bir anda Rae'in sesini duyuyorum arkamda. "Ne oldu ? Yoksa senin gözlerine bakmıyor diye kıskandın mı?"

"Kapa çeneni, Rae!" Rae gülerken Richelle burnundan soluyor.

Nicole'ün uzun, siyah kirpikleri titreşerek kapanıyor.

"Cal kazandı!" diye bildiriyor Richelle.

Arkama yaslanıp bir süre gözlerimi kırpttırıyorum. Bu kadar uzun zaman açık tuttuğum için gözlerim kurumuş.

Nicole bana bakıp hafifçe gülümserken yanakları pembeleşiyor. "Sen kazandın."

"Onun olmasına imkân yok," diye mırıldanıyorum. İki tane süt kasasının üstüne konmuş tahta parçasından ibaret olan bara yaslanıyorum. Bar ağırlığımla yerinden oynuyor; çünkü insanları taşıyabilecek kadar sağlam değil.

"Neyden bahsediyorsun dostum?" diye soruyor Eric barın diğer tarafından. "Son bir saattir gözlerden bahsedip duruyorsun. Sarhoş oldun herhâlde, saçmalıyorsun çünkü."

"Anlamıyorsun!" diye bağıyorum. "Nicole'ün gözleriydi onlar."

"Pekâlâ. Nasıl istersen öyle olsun. Bu gece kesinlikle araba kullanmak falan yok. Burada kal, kanepede yatabilirsin."

Gözlerimi ağır ağır kırpttırarak başımla onaylıyorum. Koyu kahverengi kanepeye doğru sendeleyerek ilerleyip kendimi kanepenin üstüne bırakıyorum. Eric'in fırlattığı battaniye bacaklarıma konuyor. Üstümü örtme zahmetine bile girmiyorum. Kolumla yüzümü kapatıyorum.

Tüm bunları uydurduğum konusunda kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ninja'nın gözlerine sadece birkaç saniye baktım ama yemin ederim ki onlar, Nicole Bentley'nin gözleriydi.

Dönerken kanepeden düştüğümde sıçrayarak uyanıyorum. Nerede olduğumu anlamam birkaç saniye sürüyor. Ardından dün gecenin anıları su yüzüne çıkmaya başlıyor.

Terk edilişim. Ninja. Çilekli Pasta. Nicole'ün gözleri. Eric'in kardeşlik kulübüne gidişim. İçkileri ardı ardına yu-varlayışım.

Yavaşça koltuğa oturup, botlarıma uzanmadan önce başımın dönmesinin geçmesini bekliyorum. Kurumuş dilimi damağımda gezdirip ağzımdaki berbat tadı almca yüzümü buruşturuyorum.

"Selam," diyor Eric odanın diğer ucundaki ranzanın altından. Sesi boğuk çıkıyor. "Dersin mi var?"

"Bugün pazar," diye Eric'i bilgilendiriyorum botlarımı ayağıma geçirirken.

"Doğru ya," diyor diğer tarafa dönüp, battaniyeyi kafasına çekerek.

Saat onu biraz geçiyor. Gerçekten uyumak istiyorum ama yazmam gereken bir makale var ve bu akşamdan kalma hâlimin de üstesinden gelmem gerek. Tabii bu sırayla olmasa da olur.

Kareli gömleğimi üstüme geçirip kardeşlik kulübünden dışarı çıkıyorum. Dün gece Cadılar Bayramı partisinin yapıldığı yere park ettiğim kamyonetime ulaşmak için biraz yürümem gerekiyor. Kuru ve serin havayı içime çekerek ayılmaya çalışıyorum, ardmdan da kamyoneti çalıştırıyorum. Kot pantolonumun üzerinden bacaklarıma değen muşambanın soğuğu ve serin hava, ayılmama çok da yardımcı olmuyor. Benim kahve içmem gerek.

Bean Buzz'da sıra beklerken beni kendime getirmesi için kafein özlemiyle yanıp tutuşuyorum. Özellikle de bugün. Dün gece gerçekten de "sarhoş üniversite öğrencisi" kostümümün hakkını verdim. Bunu o kadar sık yapmam. Ama gerçekten de acayip bir geceydi.

Mel tezgâhın arkasından bana bardağımyı uzatırken ona teşekkür ediyorum. Gözlerimi güç bela açık tutup, kapıya doğru ilerlerken kendimi tıpkı bir uyurgezer gibi hissediyorum. Çıkışın ucundaki ışığa odaklanıp bedenimi o yöne doğru sürüklüyorum.

"Cal?"

Gözlerimi iyice açıp odaklanmak için burnumdan derin bir nefes alıyorum. Carly karşımda dikiliyor. Burada olduğumu nereden bildi ki? Onu buraya hiç getirmemiştim. Buraya hiçbir kızı getirmem zaten. Hatta çıktığım kızlarla karşılaşmamak için kampüsün dışındaki en alakasız kafeyi seçmiştim.

"Carly, burada ne arıyorsun?" diye soruyorum şaşkınlığımı gizleyemedim.

"E, kahve alıyorum," diye yanıt veriyor bardağını havaya kaldırarak.

"Tabii," diyorum başımı hafifçe sallayıp. Kendimi pisliğin teki gibi hissediyorum.

"Bir dakikan var mı? Seninle konuşmak istiyordum."

"Şey..." diye duraksıyorum. Şu anda bırakın konuşmayı, ayakta zor duruyorum.

"Kısa sürecek, söz veriyorum."

"Pekâlâ." İsteksizce, genişçe bir pencerenin önündeki masaya doğru Carly'nin peşinden gidiyorum. Neyle karşılaşacağım hakkında en ufak bir fikrim yok. Dün gece benden o şekilde ayrıldığı için özür falan dileyeceğini varsayıyorum.

"Sanırım bir hata yaptım/" diyor ben sandalyeye otururken. "Senden ayrılmamalıydım."

İşte bunu tahmin etmemiştim doğrusu.

Sersemlemiş bir hâlde sessiz kalmam ona cesaret veriyor. "Sanırım sana karşı bir şeyler hissetmeye başladığım için korktum. Ama sen partiden gittikten sonra kampüs-teki erkeklerin ne kadar da gerzek olduklarını fark ettim. Sen onlar gibi değilsin. Her şeyi berbat ettim. Bize bir şans daha vermek istiyorum."

Şu an böyle bir konuşma için yeterince mantıklı düşünecek durumda değilim. O yüzden zaman kazanmak için yavaşça kahvemden bir yudum alıyorum ve karşımda durup benden bir cevap bekleyen Carly dışında herkese bakıyorum. İşte o anda kafenin diğer ucundaki deri kanepeden bana bakan, dün geceki o acayip mavi gözleri fark ediyorum. Üstelik bu sefer kızın yüzünde maske de yok.

"Cal?" Carly bana sesleniyor.

"Olamaz," diye mırıldanıyorum afallamış bir vaziyette.

"Ne dedin?" Carly sesinde bir panik ifadesiyle sorguluyor. "Olmaz mı dedin?"

"Üzgünüm." Gönülsüz bir şekilde bakışlarımı kızdan uzaklaştırarak kendimi hemen toparlıyorum. "Şey, ben sandım ki... Neyse, boş ver." Kafamı iki yana sallayıp

odaklanmaya çalışıyorum. Carly dün gece benden ayrıldı. Ben de bu fırsatı değerlendiriyorum. Zaten daha uzun sürecek falan da değildi, özellikle de benden daha fazlasını isteyecekse.

Derin bir nefes alıp, "Evet, olmaz. Seninle tekrar bir araya gelemem," diyorum.

"Ne dedin?" Carly'nin gözleri kısılıyor. "Nedenmiş?"

"Üzgünüm, Carly. Öyle işte." Tepkisini beklemeden ayağa kalkıp oradan uzaklaşıyorum. Aslında kapıdan çıkıp gitmem gerekirdi ama bunu yapmıyorum. Onun yerine kafenin arka tarafındaki kahverengi deri kanepede, ayağını sehpayaya dayamış bir şeyler okuyan dün geceki kıza doğru ilerliyorum.

Sonra orada dikilip kıza bakıyorum. Kız beni fark etmiyor ve tepesinde böyle dikilerek kaçığın teki gibi görüldüğümünden buna memnun oluyorum. Nicole Bentley karşımda duruyor ve ben ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ama bu kız bir şekilde daha... daha farklı görünüyor. On beş yıl önce bizim mahalleye taşınan kıza benzemiyor pek. O yüzden belki de o değildir. Zaten burada olması da hiç mantıklı olmaz. Ama yine de... o gözler, Nicole'ün gözleri.

"Nicole?"

Kız kafasını kaldırmıyor. Ona bir daha seslenmek üzereyken biri koluma çarpıyor.

"Al bakalım, Nyelle," diyor Tess, Nicole'e bir kupa uzatarak. "Biraz mokalı ve krem şantili sıcak çikolata. Sabah sabah bu kadar şekerli bir şeyi nasıl içebiliyorsun? Düşüncesi bile midemi bulandırıyor." Ardmdan Tess kafasını kaldırıp neşeyle gülümsüyor. "Selam, Cal."

"Şey, selam," diyorum tamamen şaşkın bir hâlde. Önce Tess'e, ardından tekrar Nicole'e bakıyorum. "Şey, senin adın Nyelle mi?" Belki de hâlâ sarhoşumdur.

Nicole kibar bir şekilde gülümsüyor. "Evet. Ben Nyelle Preston." Elini uzatıyor. "Dün gece tam bir kaltak gibi davrandığım için kusura bakma." Gözlerimin içine bakıp uzattığı elini sıkmamı bekliyor. Parmakları kesik, örgü bir eldiven var

elinde. Beni tanıdığına dair hiçbir ifade yok suratında. "Biraz sarhoştum ve pek de harika bir gece geçirdiğim söylenemezdi."

"Şey, tabii, sorun değil," diyorum yavaşça uzanıp zayıf elini tutarken. "Memnun oldum." Şu an ya sarhoşum ya uyuyorum ya da *Alacakaranlık Kuşağı*'ndan acayip bir bölümün içindeyim. Saatlerce hayalini kurduğum Nicole Bentley'nin yüzüne baktığıma yemin edebilirim. Ama kız, benim kim olduğuma dair hiçbir fikri yokmuşçasına boş bir ifadeyle suratıma bakıyor. Bu durum ödümü patlatıyor.

"Üzgünüm ama ben..."

"Amma da göt herifmişsin! Başka biri olduğunu söyleyebilirdin bana. Tekrar barışalım diye sana yalvardığıma inanamıyorum!"

Carly tam kahvesini üzerime fırlattığı anda arkama dönüyorum. Kaçmak için eğiliyorum ama artık çok geç. Sıcak kahve göğsüme temas ettiğinde vücudum acıyla geriliyor. Afallamış bir hâlde, Carly'nin, sarı bukleleri yaylana yaylana kapıdan çıkıp gidişini izliyorum.

Dişlerimi sıkarak nefes alıp sırlıklam tişörtümü tenimden uzaklaştırıyorum.

"Aman Tanrım," diyor Tess nefes nefese bir hâlde. Sehpadan birkaç tane peçete alıp telaş içinde tişörtümü silmeye çalışıyor. "Neden böyle bir şey yaptı ki? İyi misin sen?"

Mel gelip bana bir avuç peçete uzatıyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Gururuma ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum. Hâlâ Eric'in kanepesinde sızmış bir şekilde yatıyor olmayı diliyorum. "Aptal gibi görünüyorum, değil mi?"

Nicole gülümsüyor. "Eh... biraz. Ama o, psikopat gibi görüldüğünden senden önde."

Şuracıkta ölüversem yeridir.

"Ah, Cal, o kızın böyle bir şey yaptığıma inanamıyorum. Kimdi o?"

"Eski kız arkadaşım," diye homurdanıyorum Tess'in elinden peçeteleri alırken. "Yardımanın için teşekkürler ama gitsem iyi olacak." Bütün gözlerin, özellikle de

çıkıp gitmem gerekirken beni burada tutan o gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. "Sonra görüşürüz."

Kapıdan çıkmadan önce peçeteleri çöpe atıyorum. Omzumun üstünden dönüp geriye bakınca Nicole Bentley'ye benzeyen kızın hâlâ beni izlemekte olduğunu görüyorum.

NİCOLE

Haziran - Dördüncü Sınıftan Önce

Arabanın penceresinden, yanından geçip gittiğimiz evleri izlerken ne zaman duracağımızı ve bu evlerin hangisinin bizim olduğunu düşünüyorum. Gerginim. Burada kimseyi tanımıyorum. Ya beni sevmezlerse?

Bunu düşünmemeye çalışarak sarı elbisemin eteğini düzeltiyorum. Annem beni seveceklerini söylüyor, ben de bunu çok istediğim için ona inanmak zorundayım. Eski kasabamızda iki arkadaşım vardı. Annelerimiz de görüşüyordu, o yüzden biz de kolayca arkadaş olmuştuk. O arkadaşlarım bebeklerle oynamayı seviyorlardı ve beni de bunu sevdiğime inandırmışlardı. Ayrıca onlarla aynı okula gidiyordum.

"İşte geldik," diye bildiriyor babam bir sokağa girerken. Güneş sarısı evin önündeki büyük nakliye kamyonunu görüyorum. Evin elbisemle aynı renkte olması gülümsememe sebep oluyor.

"Bu kim?" diye soruyor annem arabaya doğru koşan kahverengi saçlı kızı izlerken.

"Muhtemelen yan evde oturuyordun" diyor babam. Kızın üstünde mavi, puanlı bir şort ve beyaz bir tişört var. Bize doğru koştururken atkuyruğu kafasının iki yanına sallanıp duruyor.

"Epey... girişken bir kız ama değil mi?" diyor annem araba kapısını açarken. Daha şimdi koşu yarışı yapmış gibi nefes nefese kalan kız arabanın yanında dikiliyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. Kemerimi yavaşça çözüp kapıyı açıyorum.

"Merhaba. Ben Richelle. Yandaki mavi evde oturuyorum," diyor. Sesinden azıcık bile korku emaresi okunmuyor. Ağzım bir karış açık kalıyor; çünkü

bu kız muhtemelen hayatımda gördüğüm en cesur kız.

“Merhaba, Richelle. Ben Bayan Bentley.” Annem beni cesaretlendirmek için arkaya uzanıyor. Küçük bir adım atıp annemin elini tutuyorum ve onun yakınında duruyorum. “Bu da kızım, Nicole.”

“Selam,” diyor Richelle bana el sallayarak. Kocaman, kahverengi gözleri var ve beni gördüğü için heyecanlanmış gibi gülümsüyor. “Oyun oynayalım mı?”

Ne yapacağımı bilemeden kafamı kaldırıp anneme bakıyorum. Bunu beklemiyordum. Birkaç dakika önce arkadaş edi-nememekten korktuğumu biliyorum. Ama yine de ailemden ayrılmaya hazır olup olmadığımdan emin değilim.

“Çok nazıksın, Richelle,” diyor annem. “Ama eşyalarımızı yerleştirmemiz gerekiyor. Yann oynasanız daha iyi olur. O zaman gelirsin.”

Richelle bakışlarını benden anneme kaydırıyor. Hâlâ benim cevap vermemi bekliyormuş gibi görünüyor ama ben tek kelime bile etmiyorum.

“Tamam,” diyor sonunda. “Hoşça kal, Nicole. Yarın görüşürüz!”

Tam eve doğru dönerken sokağın karşısındaki kaldırımda bütün bunları izleyen bir oğlanla bir kızın durduğunu görüyorum. Oğlanın saçtan kahverengi ve siyah bir gözlük takıyor. Kızın sarı saçları da darmadağınık bir şekilde örülmüş. Sanki ne çeşit bir yaratık olduğumu anlamaya çalışırcasına gözlerini kısmış bana bakıyor. Hızla dönüp annemle birlikte eve doğru ilerliyorum ve güvenli bir şekilde içeri girinceye dek elini bırakmıyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

"Ne... na... nasıl..." Rae öylesine kahkahalara boğulmuş durumda ki doğru düzgün bir cümle kuramıyor. Tişörtümü çekip çıkarırken onun sakinleşmesini sabırla bekliyorum.

"Rae, odaklan," diyorum göğsümdeki kızarıklıkları incelerken.

"Bu sefer gerçekten tam adamına çatmışsın/" diyor Rae gülmeye devam ederek.
"Ah, Tanrım. Keşke ben de orada olsaydım/"

"Harika," diye homurdanıyorum. "Ama mesele bu değil. Nicole Bentley burada, Crenshavv'da diyorum."

"Bence artık hayal görmeye başladın," diyor kahkaha krizinden yavaş yavaş çıkarak. "Nicole, Harvard'a girdi. Okuldan şutlanmadığı müddetçe -ki böyle bir şeyin kesinlikle olmayacağını biliyoruz- asla ama asla Crenshaw'ya

gelmez. Orası New York'ım kuş uçmaz, kervan geçmez bir taşrası. Nicole oraya hayatta gelmez."

"O hâlde bu kız, Nicole'ün bebekken ayrıldığı tek yumurta ikizi. Çünkü sana yemin ederim ki onu gördüm. Ayrıca gerçekten Harvard'da olduğunu nereden biliyoruz? Mezuniyetten sonra ondan kimse haber almamış."

"Harvard'a girdiğini biliyorum. Okuldaki herkes gibi ben de kabul mektubunu gördüm. Sürekli bunun hakkında konuşup durmuştu." Derin bir şekilde iç geçiriyor. "Nicole olamaz. Bence Nicole'e biraz benzeyen bu kızın, o olduğuna inandırmışsın sen kendini. Önümüzdeki ay ziyarete geldiğimde de aynı şeyi söyleyeceğim. Ah, umarım bu sefer kar yağmaz. Karı hiç sevmiyorum."

"İyi. Gelince kendi gözlerinle görürsün." Onu ikna etmeye çalışmanın bir işe yaramayacağını fark ediyorum.

"Cal, kıza Nicole olup olmadığını sordun mu peki?" diye soruyor Rae.

"Şey, denedim ama..." diye yanıt veriyorum sessizce. "Sonra araya kahve girdi işte, söyledim ya."

Bunu söyleyince Rae yine gülme krizine giriyor. Telefonu suratına kapatıyorum.

Telefonu yatağa atıp banyoya gidiyorum ve ecza dolabındaki yanık merhemini arıyorum. Merhem, buraya taşındığımızdan beri dolapta olduğundan son kullanma tarihinin geçip geçmediğini bilmiyorum ama yine de işe yaramasını umuyorum. Şeffaf jeli, hassas cildime nazikçe sürüyorum.

Odama dönüp yatağımın kenarına oturuyorum ve kaie-de gördüğüm kıızı kafamda canlandırmaya çalışarak ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Bu kııda kesinlikle bir şeyler var. Yüzü Nicole'ünkine hem benziyor hem de... benzemiyor. Nicole Bentley kusursuz bir görünüme sahipti, tıpkı bir moda dergisinden fırlamış gibi görünürdü. Nyelle olduğunu iddia eden bu kız ise nasıl

görüldüğünü umursamıyor sanki. Kahverengi dalgalı saçlarını banyodan çıktıktan sonra kendi hâline bırakmış gibi; bu yüzden de son derece seksi bir havası var. Nicole, düzgün bir kurdeleyle bağlanmış mükemmel bir hediye kutusuyken; Nyelle, Noel sabahı yere atılmış bir ambalaj kâğıdı gibi.

Belki de Nyelle, Nicole değildir. Onları zihnimde yan yana koyup karşılaştırmaya çalışıyorum yine. Ama bu biraz zor oluyor. Çünkü Nicole'ü mezuniyetten beri görmedim. O gece ne olduğunu hâlâ hatırlayamıyorum. Sarhoştum. Hatta zilzuma sarhoştum. Ama yine de Nicole'ün evde ailesine bağırıldığını duyduğumu hatırlıyorum.

"Hiçbir şey olmamış gibi davranarak bunu yok sayamazsın. O zaman beni de silmen gerekir, baba."

O gece ne oldu? Ve öylece yürüyüp gitmeseydim ne olurdu acaba?

Ertesi gün ve ondan sonraki gün Nicole'ü -ya da Nyelle'i- görmedim. Ama birkaç kere Bean Buzz'da Carly'yle karşılaşmaktan kıl payı kurtuldum. Çarşamba sabahı kafeye yanaşırken şansımı fazla zorlayıp zorlamadığımı merak ediyorum. Telefonuma birkaç tane sesli mesaj bıraktı ve hepsinde de bağırıp çağırıyordu. Mesajların

sadece ilk on saniyesini dinleyip sildim. Kız kaçığın teki. Kaçıklarla işim olmaz. Genellikle uysal kızlarla çıkarım. Hani şu, annenizle tanıştırabileceğiniz türden kızlarla. Ama tabii işler o raddeye gelmeden kızlardan ayrılmış olurum.

Binanın beyaz ön cephesindeki kavisli geniş pencereye yaklaşırken içeride Carly'nin sarı buklelerini görüyorum. Onun beni görmediğini umarak sırtımı binanın duvarına yapıştırıyorum. Sabah sabah aşırı duygusal bir kızla uğraşacak hâlde değilim.

Çekine çekine içeriye bir göz atıyorum. Carly pencereden dışarı bakıyor. Hemen kafamı arkaya yaslıyorum. "Lanet olsun."

Bir sonraki hamlemi düşünürken binaya yapışmış bir hâlde bekliyorum. Belki de beni beklemiyordun Onun pencereden dışarıyı daha iyi görebilmek için ellerini gözlerine siper ettiğini görünce beni beklediğinden emin oluyorum.

"Kimden saklanıyoruz?"

İrkilerek sesin geldiği yöne dönüyorum.

Kafasında, kaşlarına dek inen, koyu kahverengi, örgü bir şapka olan Nicole, yıpranmış tuğla duvara yaslanıyor. Saçları şapkanın altından sarkıp koyu lacivert kazağının üzerine dökülüyor. Burnu soğuktan kıpkırmızı ve bana sırtırken ağzından dumanlar çıkıyor. Farklılıklara rağmen ben hâlâ karşımda Nicole'ü görüyorum.

"Psikopat seni mi arıyor yoksa?"

"Şey, öyle görünüyor," diyorum güçlkle. Ona çok uzun süre baktığımı fark edince de gözlerimi kaçırıyorum.

"Sanırım hâlâ çok sinirli/"

Göz ucuyla içeri bakıp Carly'nin cama yapıştığını görünce kahkaha atıyor. "Ne yaptın sen bu kıza?"

"Benden ayrıldı, sonra barışmak istedi. Ben de kabul etmedim."

"Kedisini falan ezmediğine emin misin?" diyor Nicole kıs kıs gülererek.

"Keşke ezseydim. Zaten nefret ediyordum o kediden," diye homurdanıyorum. Nicole daha da fazla gülüyor.

"Kahretsin. Derse geç kalacağım." Telefonumdaki saate bakıyorum. "Neyse, kahveyi boş ver. Burada durup onun gitmesini bekleyemem daha fazla. Saçmalık bu. Sanırım kahve almayacağım bugün."

"Ne? Saçmalama," diyor Nicole. "Kasadaki kıza Cal'in her zamanki kahvesinden dersem..."

"Mel," diye araya giriyorum.

"Mel bilir, değil mi?"

Başımla onaylıyorum.

"Pekâlâ. Bekle burada," diye talimat veriyor. "Hemen dönerim."

Tam olarak aynı yerde beklemiyorum. Boyu, omzuma kadar bile gelmeyen eski kız arkadaşımın saklanarak böyle duvara yapıştığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. O yüzden kafenin yanındaki sokakta volta atıyorum. Carly her an köşeden dönüp gelebilirmiş gibi hissediyorum. Elbette ki paranoya yapıyorum. Ve bundan gurur duyduğum da söylenemez.

Bu kızın Nicole'e ne kadar çok benzediğini düşünüyö-

rum yine; ama Nicole'den tamamen farklı davrandığı da kesin. Nicole lisedeyken elitler dışında kimseyle tek kelime konuşmazdı. Nyelle'se fikrini dile getirmekte hiçbir sıkıntı çekmiyor. Gerçekten de bu iki kız, aynı kişi olamayacak kadar farklılar birbirlerinden. Tabii eğer... Nicole'ün başına bir şey gelmediyse. Yani, belki de bir kaza falan geçirmiştir. Ya da belki de gerçekten Nyelle, onun bebekken ayrıldığı ikiz kardeşidir.

"Al bakalım."

İrkilerek arkamı dönünce Nic- şey yani Nyellele karşılaşıyorum. Lanet olsun. Kafam karışmaya başlıyor.

"Tanrım, Cal, sakın ol. Silahsızım, merak etme." Sonra elindeki kahve bardağına bakıp gülüyor. "Şey, yani silahsız sayılırım."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Benimle dalga geçiyor, aman ne harika.

Nyelle sırtıyor ve etrafına peçete sarılı karton bardağı bana uzatıyor. "Mel, bunu sana vermemi istedi," diyor. Ardından da sıcak çikolatasını, üfleyerek soğutmaya çalışıyor.

Ne yazdığını okumak üzere peçeteyi açıyorum: *Gurur kuytu köşelerde bulunmaz.*

Nyelle gülerken peçeteyi buruşturup alınmış bir şekilde tuğla duvara ters ters bakıyorum. *Teşekkürler, Mel*

"Okudun mu ne yazdığını?"

"Tabii ki okudum/" diye itiraf ediyor hiç tereddütsüz. "Eğer kuytu köşelere bir not ulaştırırsam ne yazdığını bilmem gerek."

Böyle eğlenmeye devam etmesi şu gurur meselesine tu/

biber ekiyor.

"Geç kalıyorum. Kahve için teşekkürler." Yanından geçerken duruyorum. "Seni bir yere bırakmamı ister misin?"

"Hayır. Yürümeyi severim ben."

"Ama kampüsten epey uzaktayız."

"Biliyorum," diye karşılık veriyor benimle kamyonetime doğru yürürken. Kapıyı açtığımda bir kez daha soruyor. "Bu kıza bir şey yapmadığına emin misin?"

"Yemin ederim, yapmadım," diye yanıtlıyorum, sonra da bir an düşünüp ekliyorum. "Sanırım olmamı istediği kişi değildim."

"Böyle bir şey mümkün mü ki zaten?"

Nyelle hafifçe gülümseyip kahvesini yudumlayarak, arkasına bakmadan kaldırımında yürümeye devam ediyor. O köşeyi dönene kadar bekliyorum, son söylediği şey aklımdan çıkmıyor.

Geçen hafta boyunca Nyelle'i her yerde aradım ama onunla bir kere b e karşılaşmadım. Kamp s m z oldukça büyük, yani birinden ka ıyorsanız bunu kolaylıkla başarabilirsiniz. Böyle olduğunu biliyorum çünkü geçen sene bu i te ustala tım. Ama birini gerçekten ararsanız aradı ınız kişiyi eninde sonunda bulursunuz. Birkaç kere Tess'e rastladım ama Nyelle onunla birlikte değildi.

Kahve sırasında beklerken yanımda biri, "Artık kuytu köşelerde saklanmıyor muyuz?" diye soruyor. Kafamı  e-

virince bunca zamandır aradı ım kızı görüyorum.

"Selam.  ey, evet, onu bir süredir görmüyorum. O yüzden de buranın artık güvenli olduğunu düşündüm. Hafta sonu sarho ken bir sesli mesaj bıraktı, birkaç tane de mesaj attı. Ama artık pes etmiş gibi görünüyor."

Nyelle kendi sipari ini tezgâhın u  kısmında beklerken ben de sırada ilerliyorum.

"Günaydın, Mel."

"Cal." Her sabah olduğu gibi beni monoton bir sesle selamlıyor. Kartımdan para çekerken üstünde adımın yazılı olduğu karton bardağı uzatıyor.

"Teşekkürler," deyip ilerliyorum.

Nyellele konuşmak için bir bahane uydurmaya çalışıyorum ve böylece aklıma gelen ilk aptalca şeyi söylüyorum. "Seni geçen hafta hiç görmedim."

"Buralardaydım," diye yanıtlıyor kaçamak bir şekilde. "Hey!" Elimdeki bardağa bakıyor. "Sen siparişini nasıl bu kadar çabuk aldın?"

"Her sabah aynı şeyi aldığımdan herhâlde," diye yanıtlıyorum omuz silkerek.

Nyelle, adı söylenince gidip kendisine uzatılan bardağı alıyor. Kapıya doğru ilerlerken, belki iyice incelersem kim olduğunu anlarım düşüncesiyle ona kaçamak bakışlar atıyorum. Koyu kahverengi saçlarını tepesinde, gelişigüzel, dağınık bir topuz yapmış. Yüzünde bir gram makyaj yok. Kendisine çok büyük geldiği için kalçasına kadar inen ve bir omzundan sarkıp bluzunun kaim askısını ortaya çıkaran bir eşofman üstü giymiş. Elllerine kadar inen eşofman üstünün kollarında, eldiven niyetine kullanmak için başparmaklarını çıkaracağı delikler açmış. Rengi solmuş kot pantolonu yırtılmış; kahverengi botları da eski püskü ve giyilmekten epey yıpranmış. Bunun için hiçbir çaba harcamamasına rağmen tıpkı Nicole gibi göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahip. Ancak Nicole'e bu açıdan hiç mi hiç benzemiyor. Bunun nasıl olabildiğini anlayamıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor kendisine bakışımı yakalayınca.

"Ne kadar da benziyorsunuz../" Devam etmiyorum. Bunu söyleyemem. Ya gerçekten Nicole'se? O zaman bu, yalan söylediği anlamına gelir. Ama bunu neden yapm ki? Tabii eğer... saklayacak bir şeyi yoksa. Ya da belki de kim olduğuna dair bir fikri yoktur.

"Kimle benziyoruz?" diye soruyor Nyelle ben ona kapıyı açarken.

Tekrar duruyorum. Eğer ona, Nicole'e benzediğini söylersem onu bir daha asla göremeyebilirim. Ve ben ona daha yeni kavuştum... yani kavuştum sayılır.

"Hiç kimseyle/" diye toparlıyorum Nyelle yanımdan geçerken. "Boş ver."

Kapıdan çıkarken birine çarpıyorum. Başımı eğince Carly'yi görüyorum. Daha ben ne olduğunu anlayamadan yanağıma sert bir tokat iniyor.

"Lanet olsun, Carly! Bu da neydi böyle?"

"Sen de tıpkı diğerleri gibisin. Ne kadar aptalmışım, inanamıyorum."

Bu kadarı yetti artık. Bu kız, geçen haftadan beri hayatımı çekilmez bir hâle getiriyor ve üstelik bu sefer bunu hak etmiyorum.

O yüzden Carly tam arkasına dönecekken sesimi yükseltiyorum. "Bu ilişkiyi sen bitirdin, Carly. Üstelik de başka bir herifle takılabilmek için. O yüzden... artık beni rahat bırak!"

Carly'nin gözleri şaşkınlıkla kocaman açılıyor ve yüzü kızarıyor. Ağzını açıyor ama hiçbir şey diyemiyor. Sonunda, "Merak etme," diyor. Hızla çekip gitmeden önce de, "Ama eşofman üstün bende kalıyor," diye ekliyor.

Memnuniyetle karışık bir şaşkınlık içinde başımı iki yana sallıyorum. Sanırım sonunda anladı.

"Bu çok eğlenceliydi," diye gülüyor Nyelle. Yürümeye başlıyor.

Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilemediğimden aceleyle arkasından sesleniyorum. "Seni bırakayım mı?"

Nyelle duraksıyor ve tam teklifimi kabul edeceğini düşündüğüm anda kafasını iki yana sallıyor. "Hayır, teşekkürler. Yürüyeceğim. Ama belki yann görüşürüz." Gülümsüyor ve kaldırımında ilerlemeye devam ediyor.

"Tokat mı attı?" diyor Rae gülerek. "Gerçekten mi?"

"Rae," diyorum sert bir şekilde onu susturarak. "Beni dinlemiyorsun. Diyorum ki; bu kızın Nicole olduğunu düşünüyorum, hatta neredeyse bundan eminim."

"Sana neler oluyor böyle?" diye soruyor Rae. "Bir süredir Nicole'e takmış durumdasın. Onu takıntı hâline getirmekten vazgeçmen gerek. Senin için endişelenmeye başlı

yorum artık."

"Takıntı falan yapmıyorum. Ayrıca bu meselenin Nicole'ün bizi sekizinci sınıfta terk etmesiyle de alakası yok. Ortada gerçekten boktan bir şeyler dönüyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Bu kız, Nicole Bentley'ye aşırı benziyor. Bu gerçekten çok saçma. Ama kesinlikle onun gibi davranmıyor. Hatta onun gibi konuşmuyor bile. Gerçekten de bir kaza falan geçirdiğini düşünmeye başlıyorum. Kafa travmaları, hafıza kaybına sebep olarak insanın kişiliğini değiştirebiliyor."

"Sen bu aralar fazla *House M.D.* izliyorsun," diye suçlamada bulunuyor Rae. "Biz küçük bir kasabada yaşıyoruz. Sence böyle bir şey olsaydı binlerinden duymaz mıydık bunu? O hainler Nicolele ilgili bir dedikodu fırsatını kaçırmırlar mıydı sence?"

Rae haklı. Üstelik geçen yaz, Nicole hiç var olmamış gibi hayatlarına devam ettiklerini görmüştüm; dolayısıyla onun burada olduğunu veya başına ne geldiğini biliyor olamazlardı. Bilseler, kesinlikle bunun hakkında bir şey derlerdi.

"Facebook'una bir baksana. En son ne zaman bir şey paylaşmış," diyorum.

"Artık onunla arkadaş değilim, unuttun mu? Ne Facebook'ta, ne de başka bir yerde."

"Doğru." Ben de değilim.

Bir yandan telefonda Raele konuşurken bir yandan da laptopumda Facebook'u açıp Nicole Bentley'yi aratıyorum. Gözünde güneş gözlüğü ve yüzünde o ışıltılı gülümseyişiyle profil fotoğrafı çıkıyor karşıma. Sayfasına tıklayınca

kapak fotoğrafının Harvard'ın arması olduğunu görüyorum. Binden fazla arkadaşı var ama bütün fotoğrafları ve paylaşımları gizli.

"Cal, orada mısın?" diye soruyor Rae. "Kızlar birazdan prova için burada olurlar."

"Ha? Ah, şey, tamam," diyorum bir yandan Nyelle Preston'ı aratırken. "Sonra görüşürüz."

Omzumla kulağım arasına sıkıştırdığım telefonu elime almadan sonuçlar

karşıma geliyor. Sadece Noelle Preston diye bir kız var, o da Crenshaw'daki kıza hiç benzemiyor. Telefonu maşaya bırakıp bilgisayar ekranına boş boş bakıyorum.

Nicole'ü, Nyelle Preston olmaya zorlayan şey neydi acaba?

O bir türlü hatırlayamadığım geceyi düşünüp duruyorum.

RICHELLE NicoLe'ün Taşınmasının Ertesi Günü

Krepimin son parçasını da ağızma tıkıp tabağımyı lavaboya koymak için ayağı fırlıyorum. “Bu acele de ne böyle?” diye soruyor annem.

“Yeni gelen kıızı oyun oynamaya çağıracağım,” diyorum kapıya doğru koşarken.

“Richelle, daha erken. Bırak da kahvaltılarını etsinler.”

“Ben kahvaltımı bitirdim. Belki o da bitirmiştir,” diye bağırarak sinekliği açıyorum. “Hoşça kal, anne!”

Çimenliği koşarak geçiyorum ve onların eviyle bizimki arasındaki bodur ağaçların yanında duruyorum. Kafamı uzatıp kulak kabartıyorum. Ses seda yok. Araba yolunun kenarına bir adım daha yaklaşıncı birinin, “Bütün kıyafetlerini dolaba koydun mu?” dediğini duyuyorum.

Uyanmışlar.

Evin önündeki yolun kenarına ekilmiş çiçeklerin üstünden atlayıp ön basamaklara zıplıyorum. Zile basıp bekliyorum.

Ama beklemek zor iş. 0 yüzden bir daha basıyorum.

Bayan Bentley kapıyı açıyor. “Günaydın, Richelle. Ne kadar da dakiksin.”

“Nicole oyun oynamaya gelebilir mi?” diye soruyorum. Yan eve yeni birilerinin taşınacağını ve bu ailenin de dördüncü sınıfa giden bir çocukları olduğunu öğrendiğimden beri -yani bütün yaz boyunca- bunun için yanıp tutuşuyordum. Bizim sokakta bu yaştaki tek erkek Cal olduğundan o, yeni gelen ailenin çocuklarının erkek olmasını umuyordu. Ama ben, yeni bir kız geldiği için memnunum.

Nicole, annesinin arkasından kafasını uzatıyor.

“Selam, Nicole!” diyorum. Bir adım öne çıkınca kızın elini tutuyorum. “Benimle oynamak ister misin?” Onu çekerek dışarı çıkarıyorum ve o, daha bir şey diyemeden basamakları iniyoruz.

“Nicole, lütfen dikkatli ol ve öğlen yemeğe gelmeyi unutma,” diye sesleniyor annesi.

Kaldırıma vardığımızda elini bırakıyorum. Mavi elbisesinin eteklerini, düzeltmek ister gibi aşağıya doğru çekiştiriyor. Saçında da elbisesine uygun mavi bir fiyonk var. Parlak, siyah ayakkabılarıyla bir doğum günü partisine gidecekmiş gibi görünüyor.

“Nereden geldin sen?” diye soruyorum Cal ve Rae’in evlerine doğru ilerlerken. O sırada Cal’in dışarı çıktığını görüyorum. “Cal!” Koşarak karşıya geçiyorum. Kaldırıma geldiğimde Nicole’un yanımda olmadığını fark ediyorum. Dönüp ona sesleniyorum. “Hadisene, Nicole! Ormanda oynamaya gidiyoruz.”

Nicole koşmadan, ağır adımlarla yanıma doğru geliyor. Parlak ayakkabılarının kaymasından korkuyor olmalı.

“Phil’in işi bitti mi?” Rae bahçelerindeki kestirme yoldan geçerken Cal’e sesleniyor.

Nicole sonunda bana yetişiyor. Cal ve Rae ile evlerinin arasında buluşuyoruz.

“Hayır.” Cal iç çekiyor. “Bir işi bitirmesi yıllar sürer zaten.”

“Ah, Tanrım, asla bir ağaç evimiz olmayacak,” diye şikâyet ediyor Rae her zamanki gibi.

“Arkada oynayabiliriz yine de. Ah, bu arada bunlar Cal ve Rae,” diyorum benden birkaç adım geride durmuş, yere bakan Nicole’e.

“Selam,” diyor Cal. Nicole kafasını kaldırıp ona bakıyor ve hemen geri indiriyor. Cal’den nasıl korkabilir ki? Hiç de ürkütücü bir çocuk değildir o.

“Selam,” diyor Rae.

Öte yandan Rae kesinlikle ürkütücü bir tiptir ama onu tanıyana kadar bunu pek anlamazsınız. Örgülü, sarı saçlarına ve çilli suratına bakacak olursanız onun, mahallede limonata satan çocuklardan biri olduğunu sanabilirsiniz. Ama onu tanıdığınızda size limonata ikram etmek yerine sürahiye kafanıza geçirmek isteyecek türden bir çocuk olduğunu anlarsınız.

“Bugün ne oynayacağız?” diye soruyorum. Pek konuşkan olmasa da yanımda yeni biri olduğu için heyecanlıyım.

“Böcek yakalayıp kendi böcek bahçemizi kuralım,” diye öneriyor Rae.

“Ya da böcek sirki yaparız!” diye bağıriyorum kelebeklerin çemberler içinden geçerek uçtuğunu hayal ederken. “Hadi gidelim!”

Kır çiçekleriyle bezenmiş uzun çayırların içinden geçerek ormana doğru koşturuyorum. Önümde bir şeyin zıpladığını görünce duruyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp zıplayan şeyi arıyorum.

“Nedir o?” diye soruyor Cal

“Şişşt” Uzunca bir dalın üstüne konan çekirgeye konsantre olmuş vaziyetteyim. Ellerimi, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde böceğin üstüne kapıyorum. Avucumun içinde çekirgenin sıçradığını hissedebiliyorum. Gıdıklanıyorum. Ciyaklayıp ellerimi açıyorum ve böceği yere atıyorum.

“Neden açtın elini?” diye soruyor Rae. “Neden bıraktın?”

Elimin nasıl gıdıklandığını hatırlayınca, “Tuhaf oldum,” diye cevap veriyorum hoplayıp zıplayarak. Birisi gülüyor. Kafamı kaldırıncı Nicole’ün kıkırdadığını görüyorum. Sesini ilk defa duymuş olmanın sevinciyle ben de gülmeye başlıyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah kafede, Nyelle'in gelmesini bekliyorum. Fakat bir süre sonra sosyoloji dersine gecikmemek için okulun yolunu tutuyorum.

Stewart Hall'e giden en kestirme yolda ilerlerken kendi kendime sessizce söyleniyorum. *Profesör Tenor geç gelenleri küçük düşürmeye bayılır, bugünkü kurbanı ben olmam umarım.*

Öğrenci Birliği'nin arkasındaki yokuştan aşağıya doğru koşturarak iniyorum. Tam diğer yokuşu tırmanmaya başlayacakken kalakalıyorum. Bir kız, dik bayırdan döne döne aşağı yuvarlanıyor. Yeşil fuları arkasından sürükleniyor. İki tepe arasındaki düz zemine varınca sırtüstü yatıyor ve kollarnı iki yana açıyor. Sonra da orada öylece uzamıyor.

İlk başta, kımıldayamayacak kadar şaşırıyorum. Bu her gün karşılaştığım bir manzara değil; hatta bugüne kadar hiç böyle bir şey görmedim desem daha doğru olur. Kız yerden kalkmak için herhangi bir hamlede bulunmayınca

ona doğru yavaşça ilerliyorum. Beni fark etmiyor. Meneviş mavisi gözleri dosdoğru gökyüzüne bakıyor. "Nyelle?"

Sesimi duyunca gözlerini kırpıştırıp bakışlarını bana çeviriyor ve suratına öyle geniş bir gülümseme yayılıyor ki alt dişlerini bile görebiliyorum. "Cal!"

Kendi rızasıyla tepeden aşağıya yuvarlanan bir kıza ne söyleyeceğimi bilemeyerek, "Kalkmak için yardım ister misin?" diye soruyorum.

"Şimdi değil. Dans ediyorum."

"Ne?" Söylediği şey hiç mantıklı değil. Şu kafa travması meselesinden iyice şüphelenmeye başlıyorum. Gerçi şu an sarhoş da olabilir.

Bakışlarını yeniden gökyüzüne çeviriyor, canlı bir şekilde gülümsemeye devam ederken derin bir nefes alıyor. "Bunu yapmayı çok uzun zamandır istiyordum."

"Şey, peki," diyorum elimi uzatarak. Eliyle benimkini kavırıyor -yine o parmakları kesik eldiven var elinde- ve kendini yukarı çekiyor.

Kazağına, daha doğrusu her yanma yapışmış kuru otları silkelemiyor.

"Şurada bir şey var," diyorum saçma takılmış otu almak için uzanırken. Kafasını vahşice iki yana sallayınca kahverengi şapkasının altındaki saçlar sağa sola savruluyor. Bu hareket pek işe yaramıyor ama onun çok da umurunda değil. Bu yüzden de benim tanıdığım kıza hiç benzemiyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Derse... Hatta geç kaldım," diyorum endişeyle.

"Seninle yürüyeyim," diye öneride bulunuyor ve az önce yuvarlandığı tepeye

tırmanmaya başlıyor.

Ona yetişiyorum. "Demek tepelerden aşağıya yuvarlanmayı seviyorsun."

"Aslında bu, ilk denemem di."

'Gerçekten mi?' diye soruyorum, verdiği cevap hoşuma gidiyor. "Peki, neden böyle bir şey yapmak istedin?"

"Listede vardı." Bu, son derece mantıklı bir açıklamaymış ve benim de anlamam gerekirmiş gibi söylüyor bunu. Ama ben anlamıyorum. Devam etmesini beklediğimi anladığında kahkahalar atarak bağırıyor. "Ayrıca çok eğleneliydi! Hadi ama, Cal. Sırf eğlence olsun diye bir şeyler yapmak istemedin mi hiç?"

"İstemişimdir de ne zaman olduğunu hatırlamıyorum."

"Gerçekten mi? Üzüldüm." Gerçekten de benim için üzölmüş gibi görünüyor. "Bir dahakine sen de benimle birlikte yuvarlanmalısın."

Gölüyorum. "Şey, pek emin olamadım bundan."

Tepeye ulaşır dersimin çoktan başlamış olduğu binaya giriyoruz. Koridorda durup bana eşlik ettiği için ona teşekkür etmek üzereyken arkamdan birinin, "Selam, güzellik," dediğini duyuyorum. Bana demediği kesin.

Üç çocuk yanıımızdan geçerken Nyelle'in gözleri kısılıyor. "Siktir git."

Bu lafı hem beni hem de çocukları şaşırtıyor. Bunu ona kimin söylediğini ya da çocuğun daha önceden onu sinirlendirecek ne yaptığını bilmiyorum ama bir daha Nyelle'e güzellik demeyeceğinden eminim. Hızla önlerine dönüyorlar. "Kaltak."

Onu savunmam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama Nyelle'in yüzündeki pis sınıtış karşısında sessizliğimi ko-

ruyorum. Çocuklara hiç bulaşmadan kapıdan çıkıp gitmelerine izin veriyorum. "Onlan tanıyor musun?" diye soruyorum az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken.

"Hayır/" diye yanıtlıyor kısaca, gözlerini kapıdan ayırmadan.

"Peki, o tepki neydi öyle?"

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar," diyor dişlerini sıkarak.

"Peki," diyorum kafamı hafifçe iki yana sallayarak. Ruh hâlindeki bu ani değişiklik karşısında şaşırmadan edemiyorum. Bu çocuklar, onu gerçekten de kızdırdılar. Sonra kiminle karşı karşıya olduğumu ve Cadılar Bayramı gecesini hatırlayınca kendi kendime gülüyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor dikkatini tekrar bana vererek.

"Acaba nereye gitti diye merak ediyorum."

"Kim?" diye soruyor Nyelle beni dikkatle incelerken.

"Maskenin altındaki kız."

"Hangisi?" diyor sırtarak.

Yanıtı karşısında bir an öylece kalakalıyorum. Böyle gizemli konuşmaktan hoşlandığımı biliyorum. Bu ilk değil. Yine de söylediklerine çok önem verdiğimden her seferinde beni şaşırtmayı başarıyor.

Gitmek üzere arkasını dönüyor. "Hoşça kal, Cal."

"Nyelle/" diye sesleniyorum o fazla uzaklaşmadan. Geri geri yürüyerek yüzünü bana çeviriyor. "Bu hafta sonu bir planın var mı? Seni arayabilir miyim?" Umarım teklifim kulağa çok çaresiz gelmiyordur; çünkü aslında çok çaresiz hissediyorum kendimi. Ama onu bir daha görüp görmeve-eğitni bilmeden çekip gitmesine izin veremem.

"Telefonum yok," diye yanıtlıyor hafifçe gülümseyerek. "Seni bulurum ben. Söz veriyorum."

Sınıfın kapısını iterken Nyelle'in şapkasından kazağına kadar her yanı otla kaplı görüntüsü kafamın içinde dönüp duruyor ve bu, gülümsememe sebep oluyor. O anda, "Qo, nihayet teşrif edebildiğiniz için çok teşekkürler, Bay Logan!" cümlesi sınıfta yankılanıyor. Bütün kafalar bana dönüyor. *Lanet olsun.*

Özür dilercesine başımı öne eğiyorum ve arka sıralara doğru ilerleyip ilk

bulduğum boş yere oturuyorum.

Dersi dinleyemiyorum çünkü olması gereken kişi olmayan kızı düşünüp duruyorum. Her kim olursa olsun bu kızdan hoşlanıyorum. Oldukça sürprizlerle dolu ve hatta biraz da uçuk kaçık. Lisedeyken benimle konuşmayı reddeden o mükemmeliyetçi kızdan çok farklı. Bu dönüşümden ne kadar hoşlanırsam hoşlanayım, kimsenin bu kadar keskin bir değişim geçiremeyeceğini düşünüyorum. En azından bir sebep olmadan...

NİCOLE Taşınmadan Sonraki Hafta

Böcek bulmak için ormanda koşturup taşları yerlerinden kaldırırken ve kütükleri yuvarlarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyoruz. Eve döndüğümde annem, "Nicole, leş gibisin," diye azarlıyor beni.

Ne Richelle ne de ben böceklere dokunabilmiştik. Biz sadece onları bulmuş, sonra da bağırarak Rae ile Cal'i çağırmıştık. Onlar da topladıkları böcekleri kovalara koymuşlardı.

Mavi elbiseme bakınca onu her düzeltmek istediğimde ellerimdeki kiri elbiseye bulaştırmış olduğumu görüyorum. Siyah ayakkabılarım da kir içinde.

"Sen, küçük bir kızsın," diye devam ediyor annem. "Kirlenmemen gerekir senin! Richelle bebekleriyle oynamıyor mu? Nereye gittiniz siz?"

Ellerimi kavuşturup başımı öne eğiyorum. "Özür dilerim, anne. O bana, şey, Cal'in evinin arka tarafındaki o güzel çiçekleri gösteriyordu." Anneme daha önce hiç yalan söylememiştim. Ama çok pis olduklarını düşünüp beni arkadaşlarımdan

uzaklaştırmasından korkuyorum.

"Cal de kim? Bir oğlanla oynamıyorsunuz, değil mi?" Bir oğlanla oynamak beni hasta falan edebilirmiş gibi söylüyor bunu. Kafamı iki yana sallıyorum. Bir yalan daha söylemeyi becerememekten korkup sesimi çıkarmıyorum.

"Baban gelmeden önce git ve temizlenip üstünü değiştir," diye buyuruyor annem. "Seni böyle görürse çok üzülür. Babanı mutlu etmemiz gerekiyor, unuttun mu? Onu hayal kırıklığına uğratmamalıyız."

“Tamam, anne," deyip evin içini çamur yapmamak için ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Ertesi sabah Richelle koşarak yanıma geldiğinde ben arka bahçemizde vereceğim çay partisi için pembe masayı hazırlıyorum. Bence Richelle yürümeyi bilmiyor. Çünkü her zaman koşuyor.

“Ne yapıyorsun?" diye soruyor ben fincanı tabağına yerleştirirken.

“Oyun oynuyorum,” diye cevap veriyorum. Bu sırada, annemin yemek masasında yaptığı gibi sandalyede dik bir şekilde oturuyorum.

“Bizimle oynamak ister misin?" diye soruyor.

“Bugün olmaz," diyorum. Ona, annemin kirlenmemi istemediğini, bir hanımefendi gibi davranmam gerektiğini ve bunun da ormanda oynayamayacağım anlamına geldiğini söylemek istemiyorum.

“Peki, ben seninle oynayabilir miyim?”

Şaşırarak kafamı kaldırıyorum. “Çay partime katılmak mı

istiyorsun?"

“Tabii ki!" diye yanıtlıyor heyecanla. “Bekle, ben de elbise giyip geleyim." Evine gitmek için kestirmeden, küçük Noel ağaçlarının arasından koşturuyor.

Richelle o hafta her sabah geldi. Öğle yemeğinden sonra da Cal ve Rae'le oynamaya gitti. Bunun için üzülmemeye çalıştım ama beceremedim. Arka bahçemden onların gülüşüklerini ya da Richelle ve Rae'in her zamanki gibi tartışüklerini duyabiliyordum. Onları boş verip kendimi meşgul etmek için başka işlerle uğraştım. Annemin bahçemizden topladığı çiçekleri vazolara koymasına, evi toparlamasına ya da babam için yemek hazırlamasına yardım ettim.

En kötüsü ise hafta sonuydu çünkü Cal'in ailesi barbekü yaptı. Bizi de davet ettiler ama biz, büyükannemi ziyarete gitmek zorundaydık. Büyükannemin

yaşadığı yerde ise hiç çocuk yok. Bir sürü yaşlı insan var.

Sonunda pazartesi oluyor ve ben. Richelle'i görmek için sabırsızlanıyorum. Ağaçların orada durup onun gelmesini bekliyorum. Aslında evine gidip onu çağırmak istiyorum ama annem bunun kibar bir davranış olmadığını söylüyor. Hâlbuki ben onu bize davet edeceğim ama yine de buna izin vermiyor.

Richelle sonunda evden dışarı fırladığında gülümsemeye başlıyorum; ama onun diğer yöne, yani Cal'ın evine doğru gittiğini görünce gülümsemem soluyor. Ayakkabının bağcığına basıp yuvarlanmanın eşiğinden dönüyor; o yüzden durup ayakkabısını bağlıyor. Kafasını kaldırıncı beni görüyor. Hiçbir şey demiyorum. Bana el sallıyor.

"Selam, Nicole! Bil bakalım ne oldu?" Bana doğru koşarak

gelirken atkuyruğu sağa sola sallanıyor. "Ağaç ev sonunda bitti. Hafta sonu Cal'ın babasının bir sürü arkadaşı geldi ve hep birlikte evi bitirdiler. Gelip görmek ister misin?"

İstediğimi söylemek için ağzımı açıyorum, çünkü evi görmek için ölüp bitiyorum. Ama sonra kafamı eğip pembe elbiseme ve beyaz ayakkabılarıma bakınca bir şey diyemiyorum.

"Ben... şey..." Ona kirlenmemem gerektiğini ve hanımefendilerin ormanda dolaşmasının doğru olmadığını söylemek istiyorum. Ama ona, kendisinin hanımefendi olmadığım söylediğimi düşünmesini ve kalbini kırmayı istemiyorum.

Richelle elimi tutuyor. "Gel hadi." Beni evlerine doğru âdeta sürüklüyor.

"Sana geldiğimi anneme söylemem gerek," diyorum omzumun üstünden bizim eve bakarak.

İçeri giriyoruz, annesi mutfaktan çıkıyor.

"Merhaba," diyor. "Sen Nicole olmalısın. Ben Bayan Nelson, Richelle'in annesiyim."

"Merhaba," diyorum ellerimi önümde kavuşturarak. "Richelle beni getirdi ama önce annemden izin almam gerek."

“Ben de annene uğrayacaktım zaten. Ona birlikte oynadığınızı söylerim. Richelle, nerede olacaksınız?”

“Ağaç evde,” diyor Richelle.

“Şey,” diyorum, kalbim hızla çarpmaya başlıyor. “Ben aslında...”

“Merak etme,” diye güven veriyor Richelle bana. “Anne, Bayan Bentley, Nicole’ün üstünü kirletmesini istemiyor. O yüzden başı derde girmesin diye ona kendi kıyafetlerimden ödünç vereceğim, olur mu?”

Annesine böyle bir şey söylediğine inanamıyorum.

Bayan Nelson gülümsüyor. “Anlıyorum. Bu gerçekten hoş

bir elbise. Ayrıca o beyaz ayakkabılar da orman için pek uygun sayılmaz. Hadi, gidin bakalım.”

Richelle koşturarak merdivenlere yöneliyor. Ben duraksayarak Bayan Nelson’a bakıyorum. Çünkü başımın derde girmeyeceğinden emin olamıyorum.

“Annene söylemem, merak etme.” Sonra bana göz kırpmıyor.

Gülümsüyorum. “Tamam.”

Richelle, “Nicole, geliyor musun?” diye bağırırken merdivenleri tırmanıyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ayaklarımı sürüyerek mutfağa giriyorum. Kafamdaki beyzbol şapkasını gözlerime kadar indiriyorum.

"Berbat görünüyorsun, dostum. Dün gece ne yaptın sen böyle?" diye soruyor Eric, tezgâhın üstüne tünemiş bir kâsedede mısır gevreği yiyor.

"Uyuyamadım. Manyak manyak rüyalar görüp durdum/" diyorum. Aklımda, Nicole'ün ailesine bağırduğu o gecenin yarım yamalak görüntüleri var hâlâ. Görüntüler yavaş yavaş netleşmeye başladı ama henüz bunlardan bir anlam çıkaramıyorum. "Dersten önce muhasebe ödevimi bitirmek için kampüse gitmem gerek."

"Kahvene ekstra espresso koydur."

Yüzümü ekşitiyorum. "Tam, Carly'nin beni kaynar kahveyle dolu, fincan şeklindeki bir havuza ittiğini görürken uyandım. O yüzden bugün kahveyi es geçeceğim."

"Tabii, tabii. Beş dakika sonra görürüm ben seni."

Sonra ekliyor. "Kulüp, cumartesi gecesi bir parti veriyor. Seni de yazayım mı?"

"Yaz bakalım," diye mırıldanıyorum. Şu anda hafta sonu pek de umurumda değil açıkçası. "Sonra görüşürüz." Ceketimi sırtıma geçiriyorum ve kapıdan çıkarken duvarda asılı duran anahtarlarımı alıyorum.

On dakika sonra Bean Buzz'a doğru sürdüğümü fark ediyorum. Otomatiğe bağlamış gibi ancak oraya varmak üzereyken hangi yöne gittiğimin farkına varıyorum.

Nyelle'i bir haftadır görmedim. Üstelik aramıyor da değilim ama bu kızın nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok. En azından benim bulunduğum yerlerde olmadığı kesin. Benden kaçtığını düşünmeye başlıyorum.

O yüzden kahvemi almak için sırada beklerken duymayı en son beklediğim şey şu: "Selam, Cal. Bugün beni de bırakabilir misin?"

Çok yorgun olduğum için gaipten sesler duyduğumu düşünüyorum.

"Cal?"

Kafamı çevirince Nyelle'in bana tuhaf tuhaf baktığını görüyorum. "İyi misin?"

Belki de benden kaçmıyordur.

"Hey, selam. Sadece kahve içmem gerek," diye karşılık veriyorum sırada bir milim ilerleyerek. "Şey, tabii ki seni de bırakırım."

"Harika! Teşekkürler," diye neşeyle cıvıldıyor ve elinde kocaman bir kahve kupasıyla deri sandalyeye bırakıyor

kendini.

Tezgâha bir adım yaklaşıp, "Selam, Mel. Kahveme ekstra espresso alabilir miyim acaba?" diyorum.

Mel yanıt vermiyor. Onun yerine önce elinde tuttuğu, üstünde adımın yazılı olduğu bardağa bakıyor, sonra da bana ölümcül bir bakış atıyor.

"Üzgünüm. Sana zahmet vermek istememiştim."

"Ah, sorun değil, Cal," diyor sesinde bir gram bile samimiyet ifadesi olmaksızın. Sonra da bardağımı yanındaki çöp tenekesine atıyor. Beni dışlar gibi kahve servisi kısmını işaret ediyor. Bu kadm beni biraz korkutuyor.

Mantolu bir adamın arkasına geçip siparişimi bekliyorum. En son ne zaman bu kadar beklemek zorunda kaldığımı hatırlamıyorum. Öyle ki sırada benim arkamda olan üç kişi bile içeceklerini benden önce alıyor. Görünüşe bakılırsa öngörülemez olmanın cezasım çekiyorum. Dersimi almış bulunuyorum.

Sonunda kahvemi aldığım da Nyelle arkamda beliriyor. "Niye bu kadar uzun sürdü?"

"Mel'e bulaşmamak gerek," diyorum sadece. "Hazır mısın?"

"Evet," diyor. Elinde hiçbir şey taşımadığını fark ediyorum. Tabii eğer paltosunun altına bir şeyler gizlemediyse... Gerçi bir Amerikan futbolu defans oyuncusuna bile büyük gelebilecek bir şişme mont giydiğinden bu olasılığı da göz ardı etmemek gerek. Kahverengi montu, dizlerine kadar iniyor ve ellerini tamamen kapatıyor. Kız yürüdükçe kollarından hışır hışır ses çıkıyor. Bu da bana, çocukken Ren-field'a kar yağdığında, yani senede birkaç kere giydiğimiz kar tulumlarım hatırlatıyor.

"Neler yaptın?" diye soruyorum kamyonete binerken, havadan sudan konuşuyormuş gibi görünmeye çalışıyorum. Ama aslında, ortadan kaybolduğu zamanlarda nereye gittiğini öğrenmek istiyorum.

"Bilmem," diyor omuz silkerek. "Yaptım işte bir şeyler."

Bu işi benim için kolaylaştırmadığı kesin.

"Ana dalın ne?" diye soruyorum yola çıktığımızda. Saçma sapan herhangi bir

bilgiye bile razıyım.

"Daha karar vermedim."

"Ben de," diyorum ve onun da bir şey demesini bekliyorum. Ama hiçbir şey demiyor. Bu kız beni öldürüyor.

"Geçen yıl hangi okula gittin?" Geçen sene burada olsaydı onu mutlaka görürdüm. Gözden kaçırılması imkânsız biri sonuçta.

"Bütün yıl dünyayı dolaştım."

Doğruyu söyleyip söylemediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Dünyayı mı? Gerçekten mi?" diye soruyorum şüpheyle.

"Aynen." Nyelle hiçbir açıklama yapmadan elini ceketinin cebine sokup bir poşet kırmızı meyan kökü şekeri çıkarıyor. Poşetteki şekerden bir parça koparıp bana da uzatıyor. Kafamı iki yana sallıyorum.

"Kahvaltı mı?"

"Hayır. Sadece alışkanlık/" diye yanıt veriyor kırmım şekeri ağzına tıktırırken.

Pes ediyorum. Sohbet ettiğimiz talan yok, sadece varım yamalak birkaç cümle kuruyoruz, o kadar. Üstelik bunların altındaki anlamları çözmeye çalışamayacak kadar çok yorgunum. O yüzden de yolun kalanını sessizlik içinde gidiyoruz.

Kampüse vardığımızda kahvedeki kafein sonunda etkisini gösteriyor ama ben yine de muhasebe dersinden sonra uyumak için sabırsızlanıyorum. Zaten akşama kadar başka dersim yok, o yüzden de istersem bütün öğleden sonra uyuyabilirim. Şu anda bu hiç de fena bir fikir değilmiş gibi geliyor.

"Gelmek istersen ben Öğrenci Birliği'ne gidiyorum," diye teklif ediyorum bana ait olan park yerine yanaştıktan sonra. "Dersten önce ödevimi tamamlamam gerek."

"Benim de başka bir işim yok zaten," diyor Nyelle. Ağzının kenarından bir parça meyan kökü sarkıyor.

"O zaman neden kampüse geldin?" diye soruyorum.

"Çünkü senin buraya geleceğini biliyordum," diye yanıtlıyor ama bu, bir yanıt sayılmaz aslında. Neden hâlâ çabalıyorum ki?

Kampüse doğru ilerlerken soğuk kasım rüzgârı etrafımızı sarıyor. Kahve bardağımı çöpe atıp, eldivenlerimi unuttuğum için kendime lanetler okuyarak ellerimi ceketimin cebine sokuyorum.

"Hay aksi," diye mırıldanıyorum Corinne'in bahçeden bize doğru geldiğini görünce. Herhangi bir açıklama yapmadan hukuk kütüphanesinin girişine saklanıyorum.

Nyelle peşimden gelip girişi çevreleyen tuğla kemere yaslanıyor. "Psikopat mı burada? Kahve mi vardı yoksa elinde?" diye fısıldıyor alaycı bir ifadeyle.

"Hayır," diye homurdanıyorum. "Carly değil."

Nyelle kafasını uzatıp bakmak istiyor.

"Yapma lütfen."

Meraklı gözlerle bana bakıyor. "Tamam."

Başka bir kızıdan daha saklanırken ne kadar aptal görüldüğümün farkındayım ama şu anda Corinne'in aşın neşeli hâlini çekebilecek durumda değilim. Buna takatim yok.

"Bir başka eski sevgili mi?" Nyelle sırtıyor.

Çenemi sıkıp, bakışlanmı kaçırarak başımı hafifçe sallıyorum.

"Vay canına, Cal. Kaç sevgilin oldu senin? Sürekli kuytu köşelerde, kapı girişlerinde falan saklanarak sınıfına gitmen ne kadar sürüyor acaba?"

"Sandığın gibi değil," diyerek açıklamaya çalışıyorum. "Corinne kötü biri değil. Hatta şeker bir kız. Ama beni ne zaman yakalasa onu son gördüğümünden beri neler yaptığını dinlemek zorunda kalıyorum. Bu sabah... bunu yapacak durumda değilim sadece."

"Bu ooook daha iyiymiş," diyor sırtını duvara dayayıp, bana dalga geçercesine bakarak.

"İnan bana, gerçekten öyle."

Corinne sonunda gidince rahat bir nefes alıyorum. "Tamam, gidebiliriz."

"Gerçekten kaç sevgilin oldu?" diye soruyor Nyelle *Avluya* doğru ilerlerken.

"Ayrıca hepsinin ismi C ile mi başlıyor?"

Onun bu durumu eğlenceli bulduğunu görebiliyorum ama benim pek de eğlendiğim söylenemez. Normalde eski sevgililerimden saklanmak gibi bir alışkanlığım yoktur ama gerekli olduğunda da uzak durmaya çalışırım. Nyelle de bu duruma iki defa şahit oldu maalesef. Böyle bir izlenim bırakmak istemezdim doğrusu.

"Bilmiyorum/" diyorum kaçamak bir şekilde. Yüzüne bakamıyorum. "Birkaç kişi oldu sanırım."

"Takıldıkların mı, kız arkadaşların mı?"

"Hepsiyle çıktım."

"Hepsi derken?"

Ellerimi yeniden ön ceplerime sokup başım önümde yürümeye devam ediyorum ve Nyelle'in sesindeki suçlayıcı tonu duymazdan geliyorum.

"Ne oldu peki? Bu kızların hepsinde birden ne gibi bir sorun vardı?"

"Bir sorunları yoktu aslında. Carly hariç tabii, çünkü kız psikopatmış meğır. Ama diğerleri gerçekten tatlı kızlardı. Sadece..." Omuz silkip hızımı artırıyorum. *Bir an evvel Öğrenci Birliği'ne varırsak çıktığım kızlarla ilgili konuşmayı bırakabiliriz,* diye düşünüyorum.

"O zaman neden onlardan ayrıldın? Tabii senin ayrıldığım varsayıyorum."

"Evet, genellikle," diyorum âdeta fısıldayarak.

"Eee..." diye zorlamaya devam ediyor Nyelle. Girişe varınca duruyor.

"Anlatsana. Ne oldu?"

Bir anda dönüp ona bakıyorum ve "Olmalarım istediğim kişi değillerdi, tamam mı?" deyiveriyorum.

"Olmalarını istediğin mi? Bu da ne demek böyle?"

İç geçiriyorum. "Sır küpü olan kız mı soruyor bunu bana? Bu kadarı yeterli bence." Peşimden gelip gelmediğini umursamadan yürümeye devam ediyorum.

"Cal, söylesene," diye yalvarıyor Nyelle ben boş bir masa bulmaya çalışırken. "Kim olmalarını istiyorsun?"

Ona cevap vermiyorum. İki çocuğun bir köşeden çıkıp herkesten önce kapmak için masaya ilerlediklerini görüyorum. Sırt çantamı sıraya yerleştirirken Nyelle karşıma oturuyor.

"Aç mısın?" diye soruyorum. "Ben daha kahvaltı etmedim."

Konudan uzaklaştığımı fark edip dikkatle soruyor. "Seni yargılamıyorum, Cal. Yemin ederim. Sadece ardında neden bu kadar çok kırık kalp bıraktığın anlamaya çalışıyorum." Ben bu söylediğine dudak bükünce Nyelle masum bir gülümseme takmıyor. "Söyle lütfen. Kimi arıyorsun?"

"Birazdan dönerim," diyorum bu sorgulamadan kurtulmak adına. Bu açıklamayı yapıp yapmayacağıma karar vermek için biraz zaman kazanmam lazım.

İki tane sandviç ve bir şişe de su alıp masaya dönünce Nyelle'in çenesini ellerine dayamış, sabırsızlıkla beni beklediğini görüyorum.

Hata ettiğimi bile bile itiraf ediyorum. "Gitmesine izin verirsem pişman olacağım insanı anyorum."

Nyelle bir an için düşünceli bir şekilde duruyor. "Yani *ya oysa* dediğin kızı arıyorsun. Bunu sevdim."

"Ya neyse?" diye soruyorum sandviçimden kopardığım lokmayı çiğnerken.

"*Ya oysa* dediğin kız. Yani şöyle; bu kızlardan biri aradığın kız olabilir diye, onu elden kaçırmamak için sürekli birileriyle çıkıyorsun."

Omuz silkiyorum. "Onlarla neden çıktığımı hiç düşünmedim. Sadece neden ilişkiyi sürdüremediğimi biliyorum, o kadar/"

"Hiç elinden kaçırdığın bir kız oldu mu?"

Geriye yaslanıyorum ve onun derin bakışlarıyla buluşuyor gözlerim. Cevap vermeden önce bir an duruyorum. Tam olarak dürüst olabileceğimden emin değilim. "Hayır, pek olmadı."

"Büyüdüğün yerde de mi olmadı hiç? Sahi, nerelisin sen?"

Nyelle bunu sorduğunda ağzımdaki lokmayı güçlükle yutuyorum. Onun, Nicole Bentley değil de Nyelle Preston olduğunu düşünmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama böyle bir soru sorunca her şey tekrardan su yüzüne çıkıyor ve ona neler olduğunu sormamak için kendimi zor tutuyorum. Ya onu korkutursam ve sonra da bir daha göremezsem? Onu ne zaman görebileceğimi bilememek bile yeterince zor zaten. Bu kadar kısa sürede yanlış bir şey söyleyerek her şeyi berbat etmek istemiyorum. O, bana anlatmaya hazır oluncaya dek beklemem gerek.

"Kuzey Kaliforniya'da, Sacramento dışında küçük bir kasabada yaşıyorum." Bunu söylerken ona bakamıyorum. Yalan söylüyormuşum gibi hissediyorum.

"Vay canına. Evinden bayağı uzaktasın. Neden Crenshaw'yı seçtin ki?"

"İyi bir okul," diyorum ama asıl neden bu değil. Ona

ailemden uzaklaşmak istediğimi söyleyebilirdim ama bu doğru olmazdı. Ben ailemi severim. Crenshaw'nı seçtiğim ana dalda uzman bir okul olduğunu da söyleyebilirdim ama hâlâ ana dalımın ne olacağım bilmiyorum. "Doğruyu söylemek gerekirse Los Angeles'tâki Kaliforniya Üniversitesi'ne gidecektim ama... son anda fikrimi değiştirdim."

İlginç bir şey söylemişim gibi gülümsüyor. "Hayatını etkileyebilecek bir konuda rastgele bir tercih yaptın, öyle mi?"

"Sanırım öyle." Omuz silkiyorum.

"Lisede de herkesle çıkıyor muydun?"

Kahkahalara boğuluyorum. Benimle ilgili hatırlaması gereken en önemli şey, lisedeyken hiç de arzulanan biri ol-madığımdır. Elbette birkaç kız arkadaşım olmuştu ama...

Oyuna devam ediyorum. "Hayır," diye yanıt veriyorum kafamı iki yana sallayarak. "Lisedeyken çok... farklıydım. Ne kadar farklı olduğumu bu yaza kadar anlamamıştım." ***

Evin önünde kırmızı bir cip duruyor. Craig Mullins, tavandaki demirlere tutunup kendini yukarı çekiyor. "Ne zaman döndün?" diye bağılıyor bangır bangır çalan müziğin sesini bastırmaya çalışarak.

"Birkaç saat önce," diye bağıriyorum.

"Carter'a gidiyoruz. Gelmek ister misiniz?"

Garajdaki kusmuk sarısı ve bok rengi karışımı ekose desenli kanepede, yanımda oturan Rae'e bakıyorum. Omuz silkiyor.

"Renfield'daki en gözde mekânın bir dondurmacı olması ne kadar da zavallıca." Kanepeden kalkıp cipe doğru ilerliyor. Onun peşinden gidiyorum.

Rae arkaya binerken, "Benim tatlı gün ışığım nasılmış bakalım?" diye soruyor Brady sürücü koltuğundan. Rae, Brady'ye orta parmağını gösteriyor. "Her zamanki gibi çok neşeli. Çok hoş."

Ben de Rae'in yanına binerken Craig bana tuhaf bir bakış atıyor. "Saçlarına ne halt ettin, Logan? Kendi müzik grubunu falan mı kurdun yoksa?"

Gözlerimin üstüne düşen saçları geriye atarken yanıt verme zahmetine girmiyorum. Saçlarımı uzatmak gibi bir niyetim yoktu aslında. Her zaman kısa keserim zaten. Lise ikide neredeyse dazlaktım hatta. Ama Crenshaw'ya gittiğimden beri kestirmekle uğraşmadığım için de şimdi bu haldeler.

"Yazın dayının yanında mı çalışacaksın?" diye soruyor Brady mahalleyi geride bırakırken.

"Evet," diyorum. "Siz ne yapacaksınız?"

"Her zamanki şeyler." Craig konuşurken bize dönüyor. "Parker'ın babasının

bahçesini düzenleyip göl kenarında biralarımızı yudumlayacağız. Dostum, çok... farklı görünüyorsun."

"Şey, peki," diyorum ilgisizce.

"Senin kızlarla grup kurduğunu duydum, Rae," diye devam ediyor. "Konser falan verdiniz mi hiç?"

"Hâlâ parçalar üzerinde çalışıyoruz," diyor Rae.

"Bu sene verdiğim bütün partilerde çalabilirsiniz," diyor Brady bize dikiz aynasından bakarak.

"Tabii eğer cırcır böcekleri için çalmak istersek," deyip dudak

büküyor Rae.

"Hey, benim partilerim süperdir."

"Renfield'daki bütün partiler iyidir," diyor Craig kahkaha atarak. "Kasaba küçük olduğundan herkes gelmek zorunda."

On dakika sonra Dondurmacı Carter'ın park yerine yanaşıyoruz. Lisedeyken burası, herkesin çalışmak istediği bir yerd. En popüler çocuklar her yaz buraya arkadaşlarını sokardı. O yüzden de... ben burada hiç çalışmamıştım.

Yılın bu zamanında her zaman olduğu gibi yine çok kalabalık. Mekâna yaklaşırken kendimi az sonra gerçekleştirecek olan lise buluşmasına hazırlamaya çalışıyorum.

"Piknik masasını tutun," diyor Rae grup giderken. "Sana bir külah dondurma alacağım. "

Rae ve Craig uzun sıraya girerken Brady benim yanıma, masanın üstüne oturuyor.

"Takıldığıın bir kız falan var mı bakalım ? " diye soruyor Brady.

Bize doğru gelen bronz tenler yüzünden dikkatim dağıldığından cevap veremiyorum. Şu, pürüzsüz ve dokunulması bir cilt vadeden kadın tıraş bıçağı

reklamlarından birini izliyor gibiyim. Hatta ağır çekimde yürüyorlar sanki. Tabii kızların peşi sıra gelen ve şu an muhtemelen yumruklarını sıkmış olan Neil Talbert hariç. Bakışlarım bütün yüzlerde geziniyor. Birisi eksik. Nicole aralarında değil.

"Selam, Brady," diyor Heather yaklaşıırken. "Bu kim?" Saklama gereği dahi duymadan baştan aşağıya süzüyor beni.

"Şey, bu, Cal," diyor Brady. Kızın tam bir çatlak olduğunu düşündüğü her hâlden belli. "Cal Logan."

Kız kafası karışmış gibi başım yana eğiyor.

"Bizimle birlikte mezun olmuştun hani," diye ekliyor Brady tereddütle.

Saçlarımı geriye doğru atarken hissettiğim kadar garip görünmemeye çalışıyorum.

"Hmm. Seni hatırladığımı sanmıyorum," diyor yanında duran Ashley. O da bir yandan beni süzüyor,

Heather saçını şöyle bir geriye atarak kızın yorumunu duymazdan geliyor. "Bu gece kesinlikle Gosland's End'deki partiye gelmen lazım."

"Waldo neredeymiş?"² diye bağılıyor Neil, Ashley'nin arkasında belirip kızın poposunu avuçlarken. Ashley sıçrayıp çocuğun koluna bir tane patlatıyor.

"Sakın bana bir daha dokunayım deme, Neil," diyor tiksinierek. Sonra dikkatini bana veriyor. "O sen miydin? Ne kadar da... büyümüşsün," diyor imalı imalı. Ne haltlar dönüyor burada? diye geçiriyorum içimden.

Lisenin ilk üç yılı boyunca, şu an olduğumdan en az on beş santim daha kısaydım, yuvarlak, siyah çerçeveli gözlükler takıyordum ve herkesten daha cılız ve küçüktüm. Neil, beni her gördüğü yerde, "Waldo neredeymiş?" diye bağıırdı ve sonunda bu lakap, herkesin diline dolanmıştı. Bu lanet laf, lise hayatım boyunca her partide karşıma çıktı. O zaman da komik değildi, şimdi de hiç komik değil. Hayatımda kimseye vurmadım ama her zaman Neil'ın suratındaki o kendini beğenmiş ifadenin tam ortasına bir tane patlatmak istemişimdir.

"Waldo, sana ne oldu böyle? Bakıyorum da kas yapmışsın. Steroit falan mı

kullanıyorsun yoksa?" diye soruyor Talbert.

"Bir pislik gibi davranmayı kes, Talbert," diyor Craig masamıza dönüp Brady'ye bir milkshake uzatırken. "Bir tek senin steroit sorunu yaşadığını hepimiz biliyoruz. Çükünün ne kadar küçük olduğunu gördük, bu hiç de normal değil"

"Siktir git, Mullins." Talbert, yumruklarını sıkarak ona doğru bir adım atıyor.

"Sakin erkeklik taslamaya kalkma, Neil." Vi kahkaha atıyor. "Seni dövebileceğim biliyorsun."

Neil kıza öfkeyle bakıp uzaklaşıyor. Vi gözlerini deviriyor. Hepsi de Nicole lisedeyken üç yıl Kyle'a çıktığı için ona müsamaha gösteriyorlar. Ama... Nicole şu an burada değil.

Çünkü onun şu an karşımda oturmuş, başka biriymiş gibi davrandığına eminim.

"Nerelere gittin öyle?" diye soruyor Nyelle beni anılarımdan kopararak. Ben de ona aynı şeyi sormak istiyorum.

"Sadece düşünüyordum," diye yanıtlıyorum kayıtsızca.

Nyelle bir anda kollarım havaya kaldırıp çılgıncasına sallıyor. Kimin ilgisini çekmeye çalıştığını görmek için döndüğümde Tess'in cam kapıları iterek içeri girdiğini görüyorum. Bizi görünce gülümsüyor.

"Senden hoşlanıyor biliyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor Nyelle bana doğru eğilerek.

"Biliyorum," diyorum Tess'in bize doğru yaklaşırken el sallayışını izlerken.

"Kurbanlarından biri olmasın sakın," diye uyarıda bulunuyor. "Canını yakarım yoksa."

Önüme dönünce Nyelle'in bana dikkatle baktığını görüyorum. Söylediğinde gayet ciddi.

"Böyle bir planım yok," diye ona güvence veriyorum bakışlarımı kaçırmadan.

"Selam, arkadaşlar," diye selam veriyor Tess ve böyle-ce aramızda oluşan sessizlikten kurtuluyoruz. "Ne var ne yok?"

"Çalışmana yardım etmek için geldim!" diye haykırıyor Nyelle sıradan fırlayarak. "Kütüphaneye gidelim mi?"

"Ah, tabii," diye yanıtlıyor Tess yavaşça. Bu duruma şaşırılmış olduğu her hâlden belli oluyor. "Teşekkür ederim. Vaktin olduğunu bilmiyordum."

"Planlar değişti," diyor Nyelle. "Sonra görüşürüz, Cal. Bıraktığın için teşekkürler."

Yalnızca başımı sallıyorum. Tess, kütüphaneye giden basamaklara doğru ilerlerken bana el sallıyor.

Muhasebe ödevimi çıkarıyorum ama konsantre olamıyorum. Bu sabah Nyelle'in kendisiyle ilgili paylaştığı ufacık bilgiyi düşünürken, geçen yıl gerçekten dünyayı dolaşıp dolaşmadığını da merak ediyorum. Acaba onu Crenshavv'ya getiren şey neydi? Kabul edebileceğimden çok daha fazla tesadüf var bu hikâyede ve ben artık bunların hiçbirinin tesadüf olduğuna inanmıyorum.

RİCHELLE Ağustos - Dördüncü Sınıftan Önce

"Cal ve Rae, bizimle ağaç evde buluşacak," diye bağıyorum Nicole'e sokakta koşarken. Bu kızın koşmayı bilip bilmediğini merak ediyorum doğrusu. Kaldırımında durup bana yetişmesini bekliyorum. "Hadi, orayı güzelleştirmek için biraz çiçek toplayalım."

"Tamam," diyor ona ödünç verdiğim şortu çekiştirerek. Bunu da çok yapıyor. Sanırım hayatında hiç şort giymemiş. Ona bir de tişört verdim. Ayrıca annem ona bir çift spor ayakkabı aldı ama bunu ona söylemedim. Spor ayakkabıların benim olduğunu sanıyor. Annem onun kendisini kötü hissetmesini istemedi.

Beden dersinde ayağında spor ayakkabılar olmadan nasıl koşacak bilmiyorum. Belki de gerçekten koşamıyordur. Çok tuhaf. Ama o benim arkadaşım olduğu için bu pek umurumda değil.

Cal'in bahçesini geçip ormana doğru ilerliyorum ve kır çiçekleri toplamaya başlıyorum. En çok beyaz papatyaları seviyorum; o yüzden de en çok onlardan topluyorum. Nicole pembe ve mor çiçeklerden topluyor. Çiçeklerin saplarını

koparmak hiç de kolay değil. Bazıları köklerinden çıkıyor. Omuz silkiyorum. Yine de güzel görünüyorlar.

“Çiçekleri çok seviyorum,” diyorum Nicole’e. Çiçekleri kok-luyorum ama pek koktukları söylenemez.

“Annem, çiçek ekerken ona yardım etmeme izin veriyor,” diyor bana. “Eskiden yaşadığımız yerde bahçe kursuna giderken ben de bazen onunla giderdim. Çok güzel çiçekler olurdu orada.”

“Bence en güzelleri kır çiçekleri,” diyorum. “Nerede isterlerse orada bitiyorlar. Kimsenin onları ekmesine gerek kalmıyor. Sonra tohumları rüzgârla uçup yeni yerlere konuyor ve orada yetişiyor.”

Nicole bir an için bunu düşünüp sonra başıyla onaylıyor. “Bence de en güzelleri kır çiçekleri.”

Topladığı çiçekleri elinden alıp ormana doğru koşuyorum. Arada sırada bana yetişmesi için duruyorum. Beklemek çok zor bir şey, o yüzden ara sıra onun yanına geri koşup sonra tekrar ilerliyorum. Bir yere gitmek için acelesi olmadığı kesin.

Sonunda ağaç eve geldiğimizde Rae’i ağaca yaslanmış yerde otururken, Cal’i de onun yanında ayakta dikilirken buluyoruz.

“Sonunda,” diye üflüyor Rae ayağa kalkarken. “Cal, artık yukarı çıkabilir miyiz?” Sonra elimde tuttuğum çiçekleri görüyor. “Mümkün değil. Ağaç eve çiçek falan koyamazsın. Orası bir kale, oyuncak bebek evi değil.”

Onu duymazdan gelip merdivene yöneliyorum. Önüme geçip kollarını kavuşturuyor.

“Hadi ama Rae. Çekil önümden!” diye buyuruyorum. Kımıldamıyor bile. “Cal, ağaç eve çiçek koyabileceğimizi söyler

misin şuna?”

Cal’e dönüyorum. O, Nicole’e bakıyor. “Sen ne düşünüyorsun?”

Nicole önce bana, sonra Rae’e bakıyor. Pek konuşkan biri olmadığı için hiçbir

şey söylememesinden korkuyorum. “Richelle onları toplarken çok heyecanlıydı. Eğer koymazsak çok üzülür.”

Gülümsüyorum.

“Rae, ağaç eve çiçek koymasına izin ver,” diyor Cal. Genellikle kararlar ona kalır ve o ne derse onu yaparız. Ama bebeklerle falan oynamadığımız sürece ne yaptığımız onun için pek önemli olmaz.

“Hadi, Nicole,” diyor Cal. Nicole onun önünden gidiyor, o da kızın arkasında durup tırmanmasını bekliyor.

“İyi,” diye homurdanıyor Rae. “Bir iki güne ölecekler nasıl olsa.”

“O zaman ben de yenilerini toplarım,” diye cevabı yapıştırıyorum. Cal yukarıdan bana doğru bakıyor, ben de ona bakıp gülümsüyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Pardon/"

Kafamı kaldırıncı birkaç kişinin sıradan çıkmak için benim kalkmamı beklediğini fark ediyorum. MacBook'umun ekranı kararmış. Derste ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok; çünkü bütün ders boyunca Nyelle'i bir daha görüp görmeyeceğimi düşündüm. Şimdi de... ders bitmiş gibi görünüyor. Yanımda oturan çocuktan notları almam gerekecek.

"Affedersin," diyorum sabırsızlanan kıza.

Bilgisayarımın ekranını çarparak kapatıp çantamı alıyorum. Çıkışa doğru bir dizi sırt çantasını takip ederken hâlâ Nyelle'i düşünüyorum. Yanımdan her çekip gidişinde endişeleniyorum. Onunla dilediğim zaman iletişim kura-mamaktan nefret ediyorum. Onun rastgele karşıma çıkışlarıyla yetinmek zorundayım ve bu berbat bir durum. Geçen sefer onu bir hafta boyunca görmemiştim. Bu sefer ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Çift kanatlı kapılan iterek kör edici güneşe çıkıyorum. Artık aralık ayma yaklaştığımızdan hava sıcaklıkları kutup soğuğuyla sonbahar serinliği arasında gidip geliyor. Bugün hava bizden yana; sadece bir eşofman üstüyle durabiliyorum. Aslında Renfield'ın havasına benziyor. Bu da bana Rae'i arayıp

neler yaptığını sormam gerektiğini hatırlatıyor. Rae'in orada kapana kısılmış gibi hissettiğini biliyorum. Ama yakında o da burada olacak.

Telefonumu çıkanyorum ama yanımda savrulan kahverengi saçları fark edince duraksıyorum. Nyelle yanımda yürüyor. Nereden çıktı ki?

"Selam."

"Selam," diyor sıradan bir tavırla.

"İki gün arka arkaya seni görmek... biraz alışılmadık bir durum," diyorum.

"Beni ne zaman gördüğünün hesabını mı tutuyorsun? Ah, Cal, gururum okşandı." Benimle böyle dalga geçince bunu hiç söylememiş olmayı diliyorum.

Ben caddeyi geçmek üzereyken Nyelle sola dönüyor. "Nereye gidiyorsun?" Bir şey demesem yürüyüp gitmeye devam edeceğini biliyorum.

Nyelle durup arkasını dönüyor. Aramızdan insanlar geçmeye devam ediyor. Onu görmekte zorlanıyorum. "Krema Ağacı'na. Sen de gelmek ister misin?"

"Olur," diye yanıt veriyorum temkinli bir şekilde. Böyle bir yeri daha önce hiç duymamıştım.

Nyelle kampüsten çıkarken ben de onu takip ederek bir sürü insanın arasında ilerliyorum. Hava sıcak olmasına rağmen yine o büyük kahverengi montu giymiş.

"O montla terlemiyor musun?"

"Altına bir şey giymedim/" diyor açıkça.

Gözlerim iri iri açılıyor. Nyelle kahkaha atıyor.

"Vay canına, Cal. Sakin ol. Sadece şaka yapıyordum. Bu mont ihtiyacım var ve altına da kolsuz bir bluz giyiyorum ama duyarlılığın için teşekkürler."

Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırıp başımla onaylıyorum.

Kampüsten çıkıp evlerle çevrili bir yola giriyoruz. Burada ne bir dükkân ne de bir restoran görüyorum.

"Nerede şu yer?" diye soruyorum başka bir caddeye geçerken.

"ok uzak değil," diye açıklıyor. "Sonraki dersin ne zaman?"

"Bir saat sonra."

Bir başka sokağa giderken onu takip ediyorum. "İşte, geldik."

Karşımızda beyzbol sahası, basketbol sahası ve ocuk oyun alanı olan genişçe bir park var. Nyelle bir banka doğru ilerlerken bu Krema Ağacı denen yerin nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum. Belki de fikrini değiştirmiştir. Ben tam banka oturmak uzereyken Nyelle bankın arkasındaki ağaca yoneliyor.

Gövdenin ikiye ayrıldığı yerde oluşmuş V şeklindeki yarığa ayağını koyup başının altındaki dala tutunarak kendini yukarı çekiyor. Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey diyemiyorum. Nyelle aşağıya bakmadan on beş santim kadar daha tırmanmaya devam ediyor. "Geliyor musun?"

"Ağaca mı tırmanayım?"

"Tırmanmak zorunda değilsin ama ben tırmanıyorum. Hem en son ne zaman bir ağaca çıktın ki?"

"şey, çocukluğumdan beri çıkmadım. Ama bizim oradaki, yani benim yaşadığım yerdeki ağaçlar, hani şu, hiç yaprak dökmeyen koca ağalardandı. Onlara pek tırmanılmıyordu."

"Hadi ama," diye bir kez daha teşvik ediyor beni. "Benimle birlikte tırman şimdi."

Birinin izleyip izlemediğini görmek için etrafıma bakınıyorum. Bu, tam bir ılgınlık. Ama yine de onun peşinden ağaca ıkıyorum.

Nyelle oturmak için tepeye yakın, kalın bir dal seçiyor. Ben de onun karşısındaki sağlam görünen bir dala oturarak bir elimle tepedeki dalı tutmaya devam ediyorum. Ykselikle ilgili bir sorunun olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştim ama dalların sıklığından dolayı yeri göremediğim ve elektrik tellerinden bile yüksekte olduğum için avularım hafiften terlemeye başlıyor.

"Burayı seviyorum," diyor Nyelle derin bir nefes alarak. Bir dağın zirvesinden

manzarayı seyrediyormuş gibi görünüyor. Sırtını ağacın gövdesine yaslayarak bir bacağına dala uzatıyor, diğerini de aşağı sarkıtıyor. "Burası düşünmek için harika bir yer."

"Ne sıklıkla yaparsın bunu?" diye soruyorum bir basketbol topunu sürerek ağaca doğru yanaşan bir grup çocuğu izlerken.

"Düşünmeyi mi? Sadece gerekli olduğunda," diye yanıt veriyor alaycı bir tavırla.

"Çok hoş," diye karşılık veriyorum. "Hayır, ne sıklıkla bu ağaca tırmandığını soruyorum."

"Bu, ilk seferim."

"Daha önce buraya gelmedin mi hiç? Ama nereye gittiğimizi biliyor gibi görünüyordun?" Bu kız benim kafamı karıştırmaya devam ediyor.

"Burada bir park olduğunu biliyordum," diye açıklıyor. "O yüzden içinde bir krema ağacının olabileceğini tahmin ettim. Oturup hayatı düşünmek için mükemmel bir ağaç."

"Demek senin için başka bir ilk daha, öyle mi? Bu da mı listedeydi?"

Başıyla onaylıyor.

"Peki, neden krema ağacı diyorsun?" diye soruyorum.

Kollarını, ta dirseklerine kadar montunun ceplerine daldırıyor ve bir kutu vanilya kreması çıkarıyor. "Düşünürken tatlı bir şeyler yemeyi seviyorum."

"Ona hiç şüphem yok. Tahmin etmeliydim zaten." Gülerek kafamı iki yana sallıyorum. "Demek bu yüzden o devasa montu giyiyorsun. Erzakını rahatça taşımak için, öyle mi? Başka nelerin var bakalım orada?"

"Ne istersin?" diye yanıtlıyor bilmiş bilmiş sırtarak. Plastik kapağı açıp koruma kâğıdını sıyırdıktan sonra kutuya bir parmak daldırıyor ve beyaz kremadan koca bir parça alıp löp diye ağzına atıyor. Sonra da bana kutuyu işaret ediyor.

Elimi havaya kaldırıyorum. "Ben tokum."

"Bir dene," diye ısrar ediyor. "Bunu yiyince ağaçta olmak çok daha iyi hissettirecek." Teslim olmadan önce bir

süre duraksıyorum ve ardından kutudan bir parmak krema alıyorum. Nyelle, kremayı ağzıma götürdüğümde yüzümde oluşan ifadeyi fark ediyor. "Güzel, değil mi?"

Başımla onaylıyorum. "Haklıymışsın. Ağaçta olmak şu an çok daha anlamlı."

"Kremaya bayılıyorum," diyor hülyalı bir şekilde. İğnelememi anlamazdan geliyor. Bir lokma daha alıyor. "Hiç bıkmadan her gün ne yiyebilirdin?"

Bir parmak krema daha yutup yanıt veriyorum. "Kahvaltılık gevrek. Her öğünde kahvaltılık gevrek yiyebileceğime eminim."

"Tipik bir erkeksin." Nyelle kakhaha atıyor. "Ben hayatımın geri kalanında her gün patates cipsi yiyebilirdim. Onlan birbirine karıştırır, her gün yeni bir tat veya marka yaratırdım. Cipse bayılıyorum."

"Ve kremaya," diye ekliyorum çırpılmış şekeri şuursuzca tüketmesini izlerken.

"Hiç patates cipsini kremaya batırdın mı?" diye soruyor heyecanla. Bu, dünyamın en iyi fikriymiş gibi bir ifade var yüzünde.

"Hayır." Yüzümü buruşturuyorum. "Kulağa iğrenç geliyor."

"Hiç de değil. Tuzlu ve tatlı birlikte muhteşem olur. Aklıma geldiğine göre denemem lazım."

Elini montunun cebine daldırıp bir patates cipsi çıkarmasını bekleyerek kıkırdıyorum. Ama böyle bir şey yapmıyor.

Tepemizde uçan bir kuş sürüsüyle Nyelle'in dikkati dağılıyor. Kuşların, parkın karşı tarafında bulunan bir ağaca

konmalarını izliyor. Hafif bir rüzgâr, birkaç tel saçını yanağına savuruyor. Saçlarını böyle dalgalı ve yabani bir şekilde açık bırakmasını seviyorum. Gözlerinden düşünceler geçmesine rağmen yüzü sakin ve huzurlu. "Bir süper gücün olsaydı bu ne olurdu?" Bana bir bakış atıyor ve o anda gözlerimi ondan ayıramadığımı fark ediyorum. Gözlerimi kırıştıırıp etrafa bakmıyorum.

"Şey/" diyerek zaman kazanıyorum. Böyle bir soru beklemiyordum doğrusu. "Öylesine konuşuyoruz, değil mi?"

"Evet," diyor yüzünde bir gülümsemeyle. "Merak etme. Ağaçta konuşulanlar ağaçta kalır."

Ne kadar dürüst olacağımızı merak ediyorum. "Pekâlâ." Bundan pişmanlık duymamayı umarak başımla onaylıyorum. "Sanırım... çok güçlü olmak isterdim. Çünkü küçükken çok cılızdım."

"Şu an cılız görünmüyorsun ama," diyor Nyelle bana bakmak için kafasını hafifçe yana eğerek. O böyle yapınca huzursuzca yerimde kımıldanıyorum.

"Evet ama yine de bu, çocukluğumu değiştirmiyor. Peki ya sen?"

Şeffaf, mavi gözleri gökyüzünü tarıyor. Sanki bir ağacın üstünde değil de altındaki bir baraktaymışçasına rahat bir şekilde oturuyor. "Ben uçardım. Yani daha ziyade... süzülürdüm. Rüzgâr beni sürükler ve nereye isterse oraya savururdu." Kendisini alıp götürmesi için rüzgân baştan çıkarmak ister gibi gözleri kapalı bir şekilde kafasını yukarı kaldırıyor. Ciğerleri, bir parçası olmak istediği havayla dolarken göğsü hızlı hızlı yükselip alçalıyor. Gözlerini açıp bana baktığında daha dik bir şekilde oturup kafasının

üstündeki yaprağa odaklanıyorum. Onun içinde kaybolup duruyorum. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyor.

"Bir şeyi en baştan yapmak istediğin oldu mu?" diye soruyor. Sesi bu sefer daha ciddi. Bakışları karanlık ve endişeli. Rüzgârla haşır neşir olduğu o dakikalarda düşüncelerinin onu nereye götürdüğünü merak ediyorum. "Verdiğim bir kararla ilgili birçok kez düşünüp, 'Farklı davransaydım ne olurdu? Ben nasıl biri olurum? Hayatım nasıl olurdu? Ne olurdu...?' derim." Daha fazla devam etmeden derin bir nefes alıyor.

Birden gözlerinden bir fırtına geçiyor; ardmdan yüzüne bir gülümseme yerleşiyor. "Ya bir şeyi baştan yaşama şansın olsaydı? Hangi yolu seçerdin?"

Ağzımı açıyorum ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Sorudaki ironi yüzünden kelimeler ağzımda tutsak kalıyor sanki. Eğer birinin bir şeyi itiraf etmesi gerekiyorsa bu kişi, şu an karşımda oturan kızıdan başkası olamazdı.

"Kendine işkence etme," diyor Nyelle gülerek. Kaldırımda koşan iki küçük kıza dalıp gitmiş gibi görünüyor. "Ya bir günüm daha olsaydı?"

"Ne için?" diye soruyorum otomatik olarak.

Dudaklarım birbirine bastırıyor ve başka bir şey söylemiyor. Sanırım itirafları da tıpkı söylediği diğer şeyler gibi gizemli.

İlham almak için etrafa bakmıyorum ve gözüm basketbol oynayan çocuklara takılıyor. "Ya daha fazla çahşsay-dırn?"

Nyelle, nereye baktığımı görüp sırtıyor. "Basketboldü kötü müydün?" Omuz silkiyorum. Basketbolda pek iyi de

ğildim. Takıma girmiştım ama yedek kulübesinin ötesine geçememiştım. Sanırım bu, tahmin edilmesi çok zor bir şey değildi. Ya da belki de gizemli olma konusunda pek başarılı değildim.

"Pekâlâ/" diyor Nyelle düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak. "Ya daha iyi bir yalancı olsaydım?"

Kahkaha atıyorum. Şu an öyle değil mi zaten? "Yalan söyleyemediğin için üzülüyor musun?"

"Galiba." Nyelle gülümsüyor. "Bir sırrı sonsuza dek saklayabilirim ama benden yalan söylememi isteme. Senin, eski sevgililerinden kaçtığın gibi kaçarım yalan söylemekten."

Vay canına,, diye düşünüyorum. "Benim adıma yalan söylemen için seni zorlamayacağıma söz veriyorum." *Keşke şimdi de yalan söylemeyi bırdsas...*

"Teşekkürler," diye yamt veriyor. "Sen iyi bir yalancı mısın?"

"Ufak tefek yalanlar söyledim elbette," diye itiraf ediyorum utanmadan. "Ama sadece birini incitmemek için. Ya da çocukken başımı beladan kurtarmak için. Aptalca şeyler yani. Öyle ahlaksız yalanlar falan söylemedim hiç." Bütün bu sohbet benim ter içinde kalmama sebep oluyor. Onun nasıl bu kadar sakin kaldığını anlayamıyorum. Tabii eğer... yalan söylediğinin farkında değilse o başka.

"Neler olduğunu anlıyorum, Cal. Böyle hoş ve masum biri gibi görünüyorsun. Sonra da o zavallı kızların kalplerini kırıp onlara yalan söylüyorsun." Bu yaptığımı onaylamaz bir tavırla kafasını iki yana sallıyor ama gözlerindeki alaycı parıltılar onu ele veriyor.

"Hepsinin dzeldiğine eminim/" diye kendimi savunuyorum zoraki bir gülümsemeye.

"Ya ilerinden biriyle yeniden ıkabilseydin? Yapar mıydın bunu?"

Derin bir nefes alıp sorusunu ciddi bir şekilde düşünmeye çalışıyorum. Kızları aklımdan geçiriyorum ama biri hariç hiçbirinde duraksamıyorum. O zaman da zaten çocukluk ve artık o kızın nerede olduğunu bilmiyorum. "Hayır."

Nyelle'in ağzı şaşkınlıkla açılıyor. "Gerçekten mi? Hiçbiri için bir şey hissetmiyor musun yani?"

"Zaten daha başından çok güçlü duygular hissetmemiştim ki. Onlardan hoşlandım ve hâlâ da çoğundan hoşlanıyorum ama..." Yüzüme doğru bir sıcaklığın yayıldığım hissederek omuz silkiyorum. "Peki ya sen? ıktığın çocuklardan birine bir şans daha verecek olsan ne yapardın?" Nefesimi tutup bir tepki vermesini bekliyorum.

Kahkahalarla gülmeye başlıyor. Beklediğim tepki bu değildi.

Kamını tutup kafasını iki yana sallamaya başladığında ağaçtan düşecek diye korkuyorum. Kendine gelip gözlerinde biriken yaşları silmesi bir dakikasını alıyor.

"O kadar mı kötüydü?" Lise yıllarının büyük bir kısmında çıktığı Kyle Talbert'ı düşünüyorum. Sanırım o da bunu düşünüyor.

"Berbat diyebiliriz."

Ona canıgönülden katılıyorum ama aslında Kyle'm kk kardeşi Neiria çıkmış olsaydı, işte bu en kötüsü olurdu. Peki ama o zaman neden bu kadar zaman birlikte oldu

lar? Bu, şimdiye kadar yaptığım en tuhaf sohbet olsa gerek.

"Kesinlikle baştan yaşamak isterdim." Tiksintiyle ür-pererek beni kahkahalara boğuyor. "Hem onu hem de ilk öpüşmemi yeniden yaşamak isterdim." Nyelle'in yüzü bu düşünceyle buruşuyor ve tiksinererek dilini çıkarıyor. "İyk."

"Senin için üzölmeye başlayacağım," diye dalga geçiyorum onunla. "Korkunç bir erkek arkadaşın olmuş ve ilk öpücüğün de görünüşe bakılırsa... iğrençmiş."

"Öyleydi!" diyor sert bir şekilde. "İlk öpüşmemde ağzımda ve yüzümde bir dil gezmiyordu ve vıcık vıcıktı. Çocuğa akşam ne yemek yediğimi anlayıp anlamadığını sormayı gerçekten çok istemiştim ama soracak cesaretim yoktu. Öpüştükten sonra kazağımın koluyla yüzümü silmenin bir yolunu bulmam gerekmişti. Çok tiksincti."

"Evet kötüymüş." Onun ilk kiminle öpüştüğünü bilmeksizin yüzümü ekşitiyorum. "Ben de yüzümün her yanını ıslatan kızlarla öpüştim. İiki böyle değildi. Ama yine de insanın bütün isteğini kaçırın bir durum, o yüzden seni anlayabiliyorum."

"Anlayabildiğine eminim," diyor gözlerini devirerek. "Eğer geriye dönüp ilklerini yeniden yaşayabilecek olsaydın bunu ister miydin, söylesene."

"İlk öpücüğümü mü?"

"İlk öpücük. İlk sevişme..." diye konuya netlik kazandırıyor Nyelle.

Rahatsız olmuş bir şekilde gülüyorum. "Pekâlâ. Demek o meselelere giriyoruz." Yüreklendirmek ister gibi başıyla onaylıyor. "Dürüst olmak gerekirse kiminle olduğunun bir önemi yok. Bence herkesin ilk seferi berbattır."

Nyelle gülüyor. "Öyle mi diyorsun?"

"Hadi ama. Bir erkek üzerinde çok fazla baskı hisseder ama elinden bir şey gelmez. Ne halt ettiğı konusunda hiçbir fikri yoktur çünkü. Neyse yani, iyi olmaz işte. Kızın da canı yanar. E böyle bir şey nasıl eğlenceli olabilir ki?"

"Birkaç istisna olabileceğini düşünmeyi tercih ediyorum." Nyelle düşünceli bir şekilde gülümsüyor.

"Seninki kötü değil miydi?" diye sorguluyorum tamamen şaşkm bir hâlde. Kyle'ın çok özenli olmasını beklemezdim. Bizden iki yaş büyük olsa bile... Tabii

Kyle'dan önce başka biri olduysa o başka. Gerçekten de bunu düşünmek istemiyorum.

"İlk kiminle beraber oldun?" diye bastırıyor Nyelle.

"Şey... Lily Graham," diye yanıtlıyorum dikkatle. Onu tanıdığını bildiğimden -ya da hatırlayıp hatırlamayacağını görmek için- bir tepki bekliyorum. Ama hiçbir şey yok. Sadece devam etmem için beni teşvik edencesine yukarı kalkan bir kaş, o kadar. "Romantik bir şey değildi. Üçüncü sınıftaydık ve birkaç aydır çıkıyorduk. Ailesi evde yokken beni eve davet etmişti ve sevişmeye karar vermiştik. Evde bir jakuzi vardı. Kıyafetlerimizi çıkarmıştık. Sonunda da sıırıslıklam bir şekilde kanepede almıştık soluğu. İlk defa seks yapmamızdan çok, kanepeyi kirlettiğimiz için ailesinin kızmasına kafayı takmıştı. Her şey çok... hızlı olmuştu."

"Ne oldu peki?" Nyelle gözlerini benden ayırmadan parmağıyla kutudan koca bir parça daha krema alıp öne eğiliyor. Anlatacak başka bir şey olmamasına rağmen beklenti içinde dalın kenannda oturuyor.

"Ne oldu derken, ne demek istiyorsun?"

"Yani, ikinize ne oldu? Onu sevdin mi? Neden bitti? Onun da kalbini kırdın mı?"

"Ah hayır. Âşık falan değildik. Yani lisedeydik işte. İki gün sonra falan da ayrıldık."

Nyelle'in omuzları çöküyor. "Aa..."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Peki ya ilk öpüşmen?" diye soruyor yeniden canlanarak.

İlk öpücüğümü düşünmeyi bırakıyorum. Her zaman iki farklı ilk öpücüğüm olduğunu düşünmüşümdür. İlk teknik olarak bir oyun içindi. Ötekiyse seçimdi. Aslında her ikisi de aynı kızla olduğundan çok da önemli değil. Hafifçe sıırıtırıyorum. Bunu ona anlatamam. Özellikle onun da orada olduğu düşünülürse...

"Bu, hayatımda gördüğüm en aptalca oyun," diye şikâyet ediyor Rae. Oturma

odasında yerde, bağdaş kurarak oturmuş, sırtım da ekose desenli kanepeye yaslanmış.

"Şişe bende durduğunda böyle demeyeceksin ama," diyor Brady göz kırparak.

"Ay, iğrenç!" Rae yüzünü buruşturuyor. "Bir yılanı öperim daha iyi."

"Ah, demek dilden hoşlanıyorsun," diyor Brady pis pis sırıtarak. Hepimiz kahkahalara boğuluyoruz. Rae ona hareket çekiyor.

"Tamam, üç erkek, üç kız var," diyor Richelle. "Sırayla şişeyi

çeviriyoruz ve şişenin ucu kimi gösterirse o kişiyi öpmemiz gerekiyor. " Gözlerini ktsıp Brady'ye bakıyor. "Dil kullanmak yok, sapık."

"Yaa!" Craig protesto ediyor.

"Nicole, sen başla," diyor Richelle.

Nicole'ün yüzü kıpkırmızı oluyor. "Ben mi?"

"Evet. Başla hadi."

Nicole hızla bana bakınca onu teşvik edercesine başımı sallıyorum. Bunu itiraf edemiyorum ama şişenin bende durmasını umuyorum. Dördüncü sınıftayken buraya taşındıklarından beri, yani iki senedir Nicole'le arkadaşız. Ama ondan hoşlanıyorum. Hep de hoşlandım. Hatta biraz utangaç olmasına rağmen. Richelle gibi gözü kara değil. Rae ise Brady'den bile daha erkek sayılır. Nicole pek konuşmuyor olabilir ama bence o... mükemmel biri.

Nefesimi tutup çemberin içinde dönen gazoz şişesini izliyorum. Şişe kısa bir süre dönüp Richelle ve Brady arasında duruyor.

"Seni şanslı kız," diyor Brady gülümseyerek. Dişlerimi sıkarak eğer Nicole'e dokunursa onu itmek üzere hazırlanıyorum.

Nicole çemberin içine doğru eğilip ellerinin ve dizlerinin üstünde duruyor. Brady ona yaklaşıyor; Nicole hızla Brady'ye dokunup geri kaçıyor. Brady'nin bundan daha fazlasını beklediğine eminim. Nicole onun dudaklarını öpmemiş bile olabilir.

"Bu kadarcık mı?" diye homurdanıyor Brady. "Büyükannem bile bundan uzun öpüşür."

"İğrençsin." Rae kaşlarını çatıyor. "Muhtemelen sadece bu oyun sırasında bir kızla öpüşeceksin. Bunun dışında da hayatın boyunca kimse seni öpmez zaten. O yüzden kes mızızlanmayı."

"Sıra bende/" diye bildiriyor Richelle.

"Hey! Sıra bende sanıyordum. Nicole'üri yatımda ben varım, " diye itiraz ediyor Craig.

"Önce kızlar," diyor Richelle gözlerini devirerek.

Richelle şişeyi döndürmeye çalışıyor ama şişe sadece yerde zıplıyor.

"Sakin ol bakalım, bal dudak," diye dalga geçiyor Brady kızı yeniden şişeyi uzatarak. Richelle onu duymazdan gelip tekrar çeviriyor.

Şişe fıldır fıldır dönüyor; sonunda da dizimi göstererek duruyor. Richelle gülümsemek için dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Gözlüklerini çıkar, Cal."

Gözlüklerimi çıkarınca oda anında bulanıklaşıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum. Ama bir şey fark etmiyor. Beni Richelle değil de Craig öpse ruhum duymaz.

"Gözlerini kapa," diye yönlendiriyor Richelle beni. Kapadığımda oğlanların gülmelerini bastırmaya çalıştıklarını duyuyorum. Beklemeye başlıyorum.

Sonra dudaklarıma ılık bir şey geliyor. Dudakların bu kadar yumuşak olabileceğini bilmezdim. Bana uzunca gelen bir süre öpüşüyoruz. Bunu dert etmiyorum çünkü hoşuma gidiyor. Richelle dudaklarını çektiğinde kanın vücudumda daha hızlı dolaştığım hissedebiliyorum ve hemen farklı bir şekilde oturuyorum. Oğlanlar gülmekten ölüyorlar. Onlara çenelerini kapamalarını söylemek istiyorum ama onların fark ettiği şeyi kızların anlamalarını istemiyorum.

"Çocuk gibisinizdiyor Richelle homurdanarak. Gözlüklerimi yeniden takıyorum ve yanakları hafifçe kızarmış olan

Richelle'in bana baktığını görüyorum. Bana hafifçe gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum.

+

"Güzel bir öpücük olmalı," diyor Nyelle yumuşak bir sesle ve beni Richellele ilgili düşüncelerden uzaklaştırıyor. Düşünceli, mavi gözleri bana dönüyor. Her ikimiz de bir dakika boyunca hiçbir şey demiyoruz. Bakışlarımızı kaçırmadan birbirimize bakarak otururken dizlerimiz hafifçe birbirine değiyor. Ona doğru eğilip dudaklarına yapışan saç tellerini arkaya atıyorum. Hızla nefes alıyor. O anda onu öpmek istiyorum.

Nyelle gözünün önünde bir ışık çakmış gibi gözlerini kırıştırıyor ve o an böylece kayboluyor. Dalı yeniden iki elimle kavrayarak geriye yaslanıyorum.

"Bunu sevdim," diyor gözleri kapalı bir hâlde derin bir nefes alıp omuzlarım yukarı kaldırarak. Aldığı nefesi verirken omuzlarını gevşetip ılık ılık gülümsüyor. "Benimle krema ağacım bulduğun için teşekkürler, Cal. Her erkek yapmaz bunu."

- ["Sana katılıyorum," diye yanıt veriyorum başımla o](#)
- ["Sen de biliyordun." Devin kıkırdıyor.](#)
- [Kaşları iyice çatılıyor.](#)
- [Gülerek dizlerime oturuyor. "Keşke. Ama yapamam."](#)
- ["Üzgünüm," diyor Nyelle hararetle. "Size söylersem](#)

1

Ç,N : (Ja.) Sai, dövüş sanatlarında kullanılan ve kabzasının iki yanında keskin uçla **ra** sahip olan hançere verilen isimdir.

2

Ç.N.: (ing.) **'VWhere's Waldo?'** İngiliz çizer Martin Handford tarafından yaratılan çocuk kitapları serisinin adıdır. Kitabın başkahramanı Waldo, kırmızı-beyaz çizgili tişörtlü, yuvarlak gözlüklü ve ponpon bereli bir çocuktur.

"Sana katılıyorum," diye yanıt veriyorum başımla onaylayarak. Az önce yaşamak üzere olan şeyin etkisini üstümden atmak için biraz daha zamana ihtiyacım var. Aşağıdaki dal yığınınına bakıp düşünüyorum. *Neden onun peşinden buraya çıktım? Ve nasıl aşağıya ineceğim?*

"Gitsek iyi olur, yoksa derse geç kalacaksın."

Nyelle kremanın kapağını sıkıca kapatıp kutuyu mağara gibi olan cebine sokuyor. Önce bir alt dala inip ardından

da ağaçtan atlıyor. Bunu son derece zahmetsizce yapıyor. Benim inmem ise çok daha uzun sürüyor. Her bir dala adımımı atarken ağaca sıkıca tutunuyorum; ayağımı koyduğum dalın kırılmasından delicesine korkuyorum.

Sonunda yere adımımı attığımda Nyelle'in çoktan caddeye çıkmış olduğunu görüyorum. "Görüşürüz, Cal."

Nyelle yanımdan ayrılırken içimde beliren o tanıdık endişe duygusu yeniden bedenime yayılıyor. "Nyelle." Bana dönüp bakmak için yolun ortasında duruyor. "Yarın akşam bir şey yapmak ister misin? Oda arkadaşımın üye olduğu kulüp, Delta Ep bir parti veriyor."

"Yarın akşam mı?" Bir an düşündükten sonra yanıt veriyor. "Olabilir."

Ben onunla nasü iletişim kuracağımı düşünürken o yine yürüyüp gidiyor. Ama bu sefer kampüse doğru ilerlemiyor. İçimden onun peşine takılmak geçiyor ama dersime yetişmem gerekiyor.

"Olabilirmiş," diye mırıldanıyorum. "Olabilir de ne demek şimdi?"

Otobüsten inip, sırt çantamı takarak eve doğru yürümeye başlıyorum.

"Selam, Nicole," diyor Cal ben fazla uzaklaşmadan. "Richelle nerede?"

"Dişçide," diyorum ona yumuşak bir sesle. "Rae nerede?"

"Annesiyle birlikte Liam'ı babasından almaya gittiler."

"Ya," diyerek iç geçiriyorum.

"Gelmek ister misin? Babam sonunda lastik salıncağı taktı"

Elimi mor elbisemin üstünde gezdiriyorum. "Şey... olabilir. Ama önce ödevlerimi yapmam gerek."

"Tamam. Görüşürüz." diye yanıt veriyor gözlüğünü düzeltip, sonra da evine doğru yürümeye başlıyor.

Cal'in sokakta ilerleyişini izliyorum. Ama eve döndüğümde lastik salıncakta oynayamayacağımı fark ediyorum Richelle evde değil; yani üstüme giyebileceğim başka kıyafetim yok Ve üstümü kirletmemem annem için çok önemli, çünkü babama

da ağaçtan atlıyor. Bunu son derece zahmetsizce yapıyor. Benim inmem ise çok daha uzun sürüyor. Her bir dala adımımı atarken ağaca sıkıca tutunuyorum; ayağımı koyduğum dalın kırılmasından delicesine korkuyorum.

Sonunda yere adımımı attığımda Nyelle'in çoktan caddeye çıkmış olduğunu görüyorum. "Görüşürüz, Cal."

Nyelle yanımdan ayrılırken içimde beliren o tanıdık endişe duygusu yeniden bedenime yayılıyor. "Nyelle." Bana dönüp bakmak için yolun ortasında duruyor. "Yann akşam bir şey yapmak ister misin? Oda arkadaşımın üye olduğu kulüp, Delta Ep bir parti veriyor."

"Yarın akşam mı?" Bir an düşündükten sonra yanıt veriyor. "Olabilir."

Ben onunla nasü iletişim kuracağımı düşünürken o yine yürüyüp gidiyor. Ama bu sefer kampüse doğru ilerlemiyor. İçimden onun peşine takılmak geçiyor ama dersime yetişmem gerekiyor.

"Olabilirmiş," diye mırıldanıyorum. "Olabilir de ne demek şimdi?"

Otobüsten inip, sırt çantamı takarak eve doğru yürümeye başlıyorum.

"Selam, Nicole," diyor Cal ben fazla uzaklaşmadan. "Richelle nerede?"

"Dişçide," diyorum ona yumuşak bir sesle. "Rae nerede?"

"Annesiyle birlikte Liam'ı babasından almaya gittiler."

“Ya,” diyerek iç geçiriyorum.

“Gelmek ister misin? Babam sonunda lastik salıncağı taktı.”

Elimi mor elbisemin üstünde gezdiriyorum. “Şey... olabilir. Ama önce ödevlerimi yapmam gerek.”

Tamam. Görüşürüz,” diye yanıt veriyor gözlüğünü düzelterek, sonra da evine doğru yürümeye başlıyor.

Cal’ın sokakta ilerleyişini izliyorum. Ama eve döndüğümde lastik salıncakta oynayamayacağımı fark ediyorum. Richelle evde değil; yani üstüme giyebileceğim başka kıyafetim yok. Ve üstümü kirletmemem annem için çok önemli; çünkü babama

güzel görünmeliyiz. Ödevimi bitirirken ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Belki evin içinde bir şeylerle oynarız.

‘Anneciğim. Cal’lere gidip Cal ve Jules’la oynayabilir miyim?’ diye soruyorum. Cal’in kardeşi Jules anaokuluna gidiyor. Bizimle oynayamayacak kadar küçük. Ama Jules’un da oynayacağını düşünmek annemin içini rahatlatır.

“Seni Bayan Logan mı davet etti tatlım?” diye soruyor annem mutfaktan. Fırın kapısının çat diye kapandığını duyuyorum.

“Cal çağırdı,” diyorum.

“O zaman bir arayıp Cal’in annesine sorayım.” Telefonu kapadığında bana, “Pekâlâ. Cal’in annesi de seni çağırıyor. Terbiyeli davranmayı unutma ve lütfen beş buçuğa kadar evde ol da babana yemek hazırlamama yardım et.”

Tamam, anneciğim,” diyorum sinekliği iterken.

Cal evlerinin önünde beni bekliyor. Elleri ceplerinde, spor ayakkabılarını yere sürüyüp duruyor.

“Selam, Nicole,” diyor. “Elbiseni kirletmemen gerektiğini biliyorum. O yüzden eğer istersen diye banyoya kıyafet bıraktım. Böylece lastik salıncakta oynayabiliriz. Annem, lastiğin elbisende siyah lekeler bırakacağını söyledi. Bunu istemeyeceğini biliyorum.”

Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. “Senin kıyafetlerin mi?” Eve gitmenin daha iyi bir fikir olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Bir oğlanın kıyafetlerini giyemem ki.

Cal, bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. “Kimin olduğunun bir önemi yok. Sen giydiğinde senin kıyafetlerin olurlar.”

Cal’ın dediği şeyi bir an düşünüp ardından gülümsüyorum O da başını kaldırıp hafifçe gülümsüyor.

“Teşekkürler, Cal,” diyorum. ‘Gerçekten çok düşüncelisin. Hemen dönerim’ Üstümü değiştirmek için Cal’lerin evine doğru yürüyorum.

Cal, neredeyse Richelle ve benimle aynı ölçülerde olduğundan şort ve tişört üzerime tam oluyor. Ayakkabılar biraz büyük ama olsun. Tişörtün üstünde bir basket topu olmasına rağmen bunların erkek kıyafeti olmalarını umursamamaya karar veriyorum. Çünkü hâlâ bir kız gibi görünüyorum.

Dışarı çıktığımda Cal nasıl görüldüğümle ilgili hiçbir şey söylemiyor. Arka bahçelerine doğru yürüyoruz ve kır çiçekleriyle bezenmiş çayırları geçip ormanın yolunu tutuyoruz.

“Vay canına,” diyorum bugüne kadar gördüğüm en büyük lastiğin yanma vardığımızda. “Bence buna altı kişi birden sığar.” Bu, kalınca bir dala zincirle bağlanmış, tatlı bir çörek gibi dümdüz görünen devasa, siyah bir lastik.

“Zaten amaç da buydu,” diyor Cal. ‘Hadi bin. Seni sallayayım.’

Lastik çok büyük olduğundan binerken epey zorlanıyorum. Bunu bir kamyon mezarlığından falan bulmuş olmalılar.

“Dur da sana yardım edeyim.” Cal yanımda durup ellerini birleştiriyor. “Bir ayağını ellerime koy, ben de seni yukarı doğru iteyim.”

Biraz gerginim ama yine de yapıyorum. Cal beni kolayca kaldırıyor. Bu kadar güçlü olduğumu bilmiyordum. Çünkü o kadar heybetli görünmüyor. Zincirleri kavrayıp sürünerek devasa lastiğe oturuyorum ve ayaklarımı da ortadaki delikten aşağıya sarkıtıyorum.

“Hazır mısın?” diye soruyor Cal. Daha sıkı tutunup başımla onaylıyorum.

“Tamam, şimdi salıncağı çevireceğim. Başın dönerse haber ver.”

Cal, lastiğin etrafında dönerek onu iyice çeviriyor. Ben de

tepemde bükülen zincirlere bakıyorum. Artık daha fazla çevrilemez olduğunda Cal bağıyor: ‘Hazır, başla!’” Sonra da bir adım geri kaçıyor.

Salıncak ağır ağır açılmaya başlıyor. Ama sonra birden hızlanıyor. Etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor; rüzgâr saçlarımı havalandırıyor. Gülmeye başlıyorum ve salıncak durana kadar da susmuyorum. Başım dönüyor. Salıncak durduğunda bile dünya hâlâ hızlı bir şekilde dönüyormuş gibi hissediyorum.

Sonunda görüşüm tekrar netleştğinde Cal'in komik bir şey varmış gibi bana bakıp güldüğünü görüyorum. Saçımın bozulduğunu falan düşünüp korkuyorum.

“Ne oldu?” diye soruyorum bir anda utanarak.

“Daha çok gütmelisin. Sana çok yakışıyor.”

Yine gülüyorum. Cal de gülüyor.

ALTINCI BÖLÜM

"Kime bakıp duruyorsun?" diyor Eric. Dikkatimi dağıttığı için odadaki her kızın yüzüne bakma işine ara veriyorum.

"Kimseye," diyorum derin bir nefes vererek. Gelirse gelir, gelmezse de gelmez. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Bunu artık öğrenmiş olmam gerekir.

"Hadi *shot* yapalım." Eric bizi koridorun sonundaki yatak odalarından birine yönlendiriyor. Odanın ortasında eski moda bir berber sandalyesi var.

Sandalyede bir kız oturuyor. Kısa eteğini düzeltse de arkaya uzandığında kırmızı iç çamaşırını görebiliyorum. Odadaki erkeklerin hepsi daha iyi görebilmek için kafalarını eğiyorlar. Sanırım bunu fark eden sadece ben değilim.

Kafasında ters takılmış bir beyzbol şapkası bulunan çocuk şişeyi, kızın açık olan ağzının üstünde eğerek tutuyor ve kovboy şapkası takmış bir başka çocuk da sandalyeyi

döndürmeye başladığında herkes tezahürat yapıyor.

"Ben sandalyeye oturmam," diyorum Eric'e. O da kıkırdayıp, iki parmağını havaya kaldırarak *shot* bardaklarını dağıtan arkadaşlarından birine işaret ediyor. Çocuklardan biri ahşap sandalyenin üstüne çıkıp, "Aç ağzını," diyor.

Kafamı arkaya atıp çocuğun şişeyi ağızıma boşaltmasına izin veriyorum. O dökmeyi bırakana kadar birkaç kez yutkunmam gerekiyor.

"Lanet olsun." Titriyorum ve sıra Eric'e geldiği için ona yol vermek üzere geri çekiliyorum.

Eric bana soğuk bir bira verdiğinde elimi havaya kaldırıp kafamı iki yana sallıyorum. "Benden bu kadar." Eric yine de birayı bana veriyor ama ben şişeyi açmıyorum. Az önce baş aşağı attığım *shotlann* acısının kısa bir süre sonra çıkacağından adım gibi eminim. Ayrıca akşamdan kalma olmaktan da hiç hoşlanmıyorum. "Gerçekten. Araba kullanacağım daha. Sen bu gece burada mı kalacaksın yoksa benimle mi geleceksin?"

Birayı benden alıyor. Her iki elinde de birer şişe bira tutarken, "Gecenin nasıl ilerlediğine bağlı," diyor ve önünden geçen bir sarışını süzüyor.

C>nu ne ara kaybettiğimi bilmiyorum ama ikinci katta yine kendimi Nyelle'i ararken bulduğumda Eric'in yanımda olmadığını fark ediyorum. Bu da muhtemelen bu gece burada kalacağı anlamına geliyordur.

Bir süre üst katta takılıp, insanların oda oda gezip *shot* yaparak kendilerini tüketmelerini seyre diyorum. Her odada başka bir aroma ve başka bir ahmakça içme yöntemi mevcut; ya bir barın üstüne tavandan sarkıtılmış bir bira

hunisiyle ya da meyve suyu-votka karışımı dolu genişçe bir kaba kafalarını sokarak kendilerini içkiye boğuyorlar. Bunları izlemek en azından ayılana kadar eğlenceli geliyor.

"Selam."

Yavaşça arkama dönüyorum.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

Bana gülümseyen uzun siyah saçlı, iri kahverengi gözlü tatlı kıza sırtarak bakıyorum.

"Ah, tabii ki." Onun için bir içkiyi daha kaldırabilirim. Ona hayır demek aptallık olur.

Asıl barın bulunduğu bodrum katma doğru yönlendiriyorum kızı. Kız, birbirimizi kaybetmeyelim diye elimi tutuyor, ben de onun iyice dibine sokuluyorum.

"Ne istersin?" Kızın kulağına eğilip soruyorum. Tıpkı çilek gibi tatlı bir şey kokuyor.

"Böyle, mavi bir içkileri var, o güzel."

Ona mavi içkiden alıyorum, kendime de bira söylüyorum.

"Ben, Cal," diye bağıryorum kulakları sağır eden müziği bastırmaya çalışarak.

"Jade." Gülümseyince onu en az on kat daha tatlı gösteren derin gamzeleri ortaya çıkıyor. "Kulübe üye misin?"

"Hayır, ev arkadaşım üye."

Kalabalığın içinde bir kahkaha sesi duyunca içgüdüsel olarak kafamı çeviriyorum. Loş odayı gözlerimle tarıyorum ama Nyelle'i göremiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Jade, endişelenmiş görünüyor.

"■Şey, evet. Pardon. Tanıdığım birinin sesini duyduğumu sandım da." Bir gerzek gibi davranıp Nyelle'e bakınmaktan vazgeçmem gerek. Burada benimle birlikte olmayı isteseydi zaten gelirdi. Ama şu anda tam karşımda benimle ilgilenen bir kız duruyor.

"Eski sevgilin mi?" diye soruyor burnunu kırıştırarak.

Kafamı iki yana sallıyorum. "Hayır. Eski sevgilim değil." Gerçi onlardan biriyle de karşılaşmam gayet mümkün ama bu olasılığı düşünmek istemiyorum.

Jadele sohbet etmeye çalışıyorum ama olmuyor. Burası birini tanımak için doğru

yer değil. Aynca insanlar daha çok sarhoş olurken ben daha çok ayılmaya başlıyorum. Bu sohbeti kız beni h    hatırlıyorken sonlandırmayı tercih ediyorum.

"Ev arkadaşımı eve bırakmam gerek/" diye yalan s  yl  yorum kız dans etmek için kalçasını benimkine çarpıp kıkırdadığında. Ben dans etmem.

"Telefonunu ver bana/" diyor minik, bakımlı elini uzatarak. "Sana numaramı vereyim. Bir ara dışarı çıkarız." Telefonumu kıza uzatıyorum. Kız telefon numarasım tuőlayıp kendini arıyor. "şimdi seninki de bende var."

Ona sanlmak için eğiliyorum ve o da beni yanağımdan   p  yor. "  yi geceler, Cal," diye mırıldıyor kulağıma. Bir an için gitmesem mi diye d  ő n  rken kız uzaklaşıp dans pistindeki kızların yanma gidiyor.

En azından bu gece tamamen ziyan olmuş sayılmaz.

Kafama   deta bir balyoz iniyor. Y  z  m   yastığıma g  -

merek bunun geçmesi için dua ediyorum. Ardından bu g  mb  rt  n  n kafamın içinde olmadığını fark ediyorum. Biri kapıya vuruyor. G  zlerimi kısararak açıyorum ve bakıőlarımlı karanlıkta odaklamaya çalışıyorum. Kalkıp kapıya bakmak için içimde en ufak bir istek bile yok. Her kimse bir an   nce gitmesini umarak homurdanıp yana d  n  yorum. Ama kapıyı çalan kiőı oldukça ısrarcı.

Eric'in yanıt vermesini bekliyorum.

G  mb  rt   evin içinde tekrardan yankılanıyor.

Lanet olsun. Eric evde değil.

S  ylenerek   rt  y     st  mden atıp kendimi yataktan g  l  kle kaldırıyorum. Yan uykulu bir şekilde kilometrelerce uzaklıktaki kapıya doğru s  r  kleniyorum.

"Geliyorum!" diye bağırıyorum kapı yine g  mb  r g  mb  r vurulunca. Sonunda kapıyı açtığımda koridordan gelen keskin ıőıkla arımda k  r oluyorum. G  zlerimi kıstığımda bana bakan bir çift meneviş mavisi g  z   fark ediyorum. Elimi saımın arasında gezdirip yine g  zlerimi kırpıőtırıyorum; bunun gerçek olduğuna

inanamıyorum bir türlü. "Nyelle?"

"Selam, Cal," diyor enerjiyle şakıyarak.

"Şey... burada ne arıyorsun?" İçeri gelmesi için kapıyı ardına kadar açıyorum ama o koridorda durmaya devam ediyor.

"Seni almaya geldim."

Kafamı iki yana sallayıp neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Yaşadığım yeri nasıl buldun? Ayrıca neden bir uyku tulumu taşıyorsun?"

"Yurtta soruşturdum biraz. Eski sevgilinmişim gibi davrandım. Ev arkadaşının kulüpten bir arkadaşıyla çıkan bir kız bana adresini verdi."

Kafam çok karışıyor.

"Uyku tulumun var mı?" diye soruyor hiçbir şey demeden uzunca bir süre gözlerimi dikip bakınca.

"Şey, evet," diye yanıtlıyorum tereddütle. Bunun doğru olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum bir yandan da. "Neden ki?"

"Uyku tulumunu al, sonra da kamyonetinin yanına gel," diye talimat veriyor. Yanımdan geçip duvarda asılı duran anahtarlarımı alıyor ve koridorda gözden kayboluyor.

"Bu saatte mi?" diyorum otomatikman. Saatin kaç olduğuna dair bir fikrim yok ama yine de şu an uyuyor olmam gerektiğine eminim.

"Evet," diye bağılıyor binadan çıkmadan önce.

Gözlerimi ovuşturup ayılmaya çalışıyorum.

Ardından park yerindeki kamyonetimin motorunun çalıştığını duyuyorum.

"Şaka yapmıyor," diyorum derin bir nefes vererek. Gecenin bir yansında, uyku tulumuyla beni hangi cehenneme götürecek bu kız böyle? Uyku tulumunun içinde, Nyelle'in yanında kıvrılıp yatma fikri ne kadar davetkâr dursa da onun aklındaki bu olmadığına eminim. Ve görünüşe bakılırsa bir seçim şansım da

yok; o yüzden eşyalarımı toplamak için sürünerek yatak odama gidiyorum.

Göz ucuyla saate bakıp 4.12'yi gösterdiğini görünce gözlerimi bir kez daha kırıştırıyorum. Odaklanamıyor olmama şaşmamak gerek.

Sonunda giyinip dışarıya çıkıyorum. Dolabımın üst rafına tıktığım uyku tulumu da yanımda. Karanlık gökyüzüne bakarken sessizce söyleniyorum. *Şu anda uyuyor olmalıydım.*

"Sen mi kullanıyorsun?" diye soruyorum yolcu koltuğuna tırmanırken. Kamyonet abim Devin'e ait olduğundan normalde kimsenin kullanmasma izin vermem. Ama şu an umursayamayacak -ve muhtemelen araba kullanamayacak- kadar yorgunum; o yüzden kapıyı kapatıp, uyku tulumunu yere atarak kendimi koltuğa bırakıyorum.

Nyelle kamyoneti geri vitese takıyor ve debriyajı çok çabuk bıraktığı için hafif bir sarsıntıyla geri geri çıkmaya başlıyor. Birinci vitese takmak için savaştıktan ve tekleye tekleye döndükten sonra yola çıkıyoruz. Nyelle'in her vites değiştirişinde dişlerimi sıkıyorum ama sonunda vitese alışıyor.

"A1." Nyelle bana bir termos uzatıyor. "Güzel olup olmadığını bilmiyorum. Daha önce hiç kahve yapmadım."

Kapağı açıyorum, kahvenin acı kokusu burun kıllanmı diken diken ediyor. "Yuh. Daha tadına bakmadım ama şimdiden çok sert bir kahve olduğunu söyleyebilirim."

"Uykunu açar işte," diyor pis pis sintarak.

Kendimi korkunç bir tada hazırlayıp bir yudum alıyorum, çenem anında kilitleniyor. "Kahretsin. Sanırım üç gün boyunca uyamak kalacağım." Nyelle gülüyor. "Peki... nereye gidiyoruz?"

"Leonidleri izlemeye," diye yanıt veriyor.

"Neyi?"

"Meteor yağmurunu. Gökyüzü açık olduğu takdirde

saat beş gibi izleyebileceğiz. Sonra da güneşin doğuşunu izleriz diye

düşündüm."

"Ah/" diyebiliyorum sadece. Bu tam bir çılgınlık. Nyelle'e bakıyorum, o da gülümseyerek bana bakıyor. Gözlerinin heyecanla aydınlandığını görüyorum. Evet, bu gerçekten de tam bir çılgınlık. Ama sonuçta bu kız da zaten çılgının teki. Tabii iyi anlamda. Ve günün daha makul saatlerinde ben onun bu huyuna bayılıyorum.

Bomboş sokaklarda sessizce ilerliyoruz. Kafamı arkaya yaslayıp gözlerimi kapıyorum.

Kamyonet şiddetli bir şekilde zıpladığında irkilerek uyanıyorum. Ağaçlarla ve derin lastik izleriyle kaplı terk edilmiş bir yola girmişiz. "Neredeyiz?"

Engibeli yolda sallanarak ilerlerken kapının üst kısmındaki tutma yerini kavıyorum.

"Geçen gün yürüyüş yaparken burayı buldum," diye açıklıyor Nyelle sık ağaçlarla kaplı karanlık yola konsantre olmaya çalışarak. "Aslında kaybolmuştum ama sonra... neyse göreceksin şimdi. Çok güzel bir yer."

"Buraya kadar yalnız başma mı yürüdün?"

"Korkuyor musun yoksa Cal?" Aynadan yansıyan ışık sayesinde alaycı gülümsemesini görebiliyorum.

"Buranın baltalı bir katille karşılaşmak için gayet uygun bir yer olduğunun farkmdasm, değil mi?"

Nyelle gülüyor.

Yol bir meydana ulaşıyor. Nyelle, kapısının üstündeki tabelada *Gün Işığı Kampı* yazılı bir pansiyonun önüne park ediyor. Tabelaya vuran ışık buranm oldukça eski ve tadilata muhtaç bir yer olduğunu gözler önüne seriyor. Verandadaki döşemeler kırılmış, sineklik de menteşelerinden çıkmış.

"Meteor yağmurunu izlemek için neden buraya gelmemiz gerekiyordu, bir daha söyler misin?"

"Merak etme. Sana bir şey olmasına izin vermem," diyor Nyelle sırtarak. Uyku tulumunu arka koltuktan çekip ardından kapıyı kapatıyor. Acı kahve, 13. Cuma filmine yaraşır bir ortam ve buz gibi hava sayesinde tamamen uyanmış durumdayım. Cebimden eldivenlerimi çıkarıp giyiyorum. Sonra da bir ünlem işaretim andıran ve nehre doğru uzanan iskeleye giden Nyelle'i takip etmek üzere uyku tulumumu alıyorum. Kulübelerin şiddetli bir rüzgârla yıkılacak gibi görüldüğünü hesaba kattığımızda iskelede yürümenin iyi bir fikir olmadığı kanısına varıyorum.

"Oraya çıkmayacaksın, değil mi?" diye sesleniyorum ona, bir yandan da yetişmek için koşturuyorum.

"Oradan izleyeceğiz meteorları," diyerek bilgilendiriyor beni. Nefesi soğuk havada buhar bulutları oluşturunur.

İskelenin sonundaki sertleşmiş zeminde durup yıkık dökük tahtalardan oluşan uzun sıraya bakıyorum. Tahtaların ne kadar eski olduğunu anlamak için havanın fazla karanlık olduğunu biliyorum ama yine de sağlam görünüyorlar.

Nyelle hiç duraksamadan iskelede yürümeye başlıyor. Her an tahtaların çökmesini bekleyerek öylece duruyorum. Ahşap gıcırıyor ve iskele hafif bir şekilde suya doğru meylediyor ama hiçbir tahta kırılmıyor.

"Hiçbir şey olduğu yok işte," diye mırıldanarak onu takip ediyorum.

Tahtaların ağırlığımla altımda hafifçe esnediğini hissediyorum ama yine de beni taşıyorlar.

Nyelle gökyüzünü incelerken yanma varıyorum. "Kuzey ne taraf?" diye soruyor.

Telefonumu çıkarıp üstünde pusula olan fener uygulamasını açıyorum. Telefonla sağı işaret ediyorum. "Şu taraf"

Gösterdiğim tarafa doğru dönüp uyku tulumunu seriyor.

Gölün ışığı yansıtan yüzeyini tarayıp buz gibi havayı içime çekiyorum. Ben burada ne arıyorum? Sonra dönüp bacaklarını uyku tulumunun içine sokmuş olan Nyelle'e bakıyorum. Mary Poppins'inkini andıran montunun bir cebinden termos, ötekinden marşmelov paketi çıkarırken onu izliyorum ve gülümsüyorum. Evet, neden burada olduğumu gayet iyi biliyorum.

"Orada bir ısıtıcı falan da var mı?"

Gözlerini deviriyor. "Saçmalamayı bırak da gel otur."

Uyku tulumumun kemerini açıp onunkinin yanına seriyorum. Nyelle termosun kapağını açınca içinden ince bir buhar yükseliyor.

"Dur tahmin edeyim. Sıcak çikolata mı yoksa?"

"Sıradan bir sıcak çikolata değil ama. Benim en sevdiğimden." Termosun kapağını a biraz dolduruyor. "Al, dene bakalım/"

Lacivert renkli uyku tulumumun üstüne oturup kapağı alıyorum. Çikolata gibi ama daha... tatlı bir kokusu var.

"Bana güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum/" diyorum savunman bir tavırla. Ufak bir yudum alıyorum. Gerçekten de acayip güze). "Ne bu?"

"Milky Way sıcak çikolatası. İçine karamel ve moka da koydum."

"Benim en sevdiğim dondurma aromasıdır bu."

"Geğçeğten miğ?" Ağzına tıktırdığı şekerlemeler yüzünden sesi boğuk boğuk çıkıyor. Kahkaha atıyorum.

Şekerlemeyi yutup kontrol edilemez bir şekilde kıkırdıyor. Benim kahkahalarımla onunkilere karışıyor. Nyelle'in daha önce kahkaha attığım duymuştum ama yine de bu şen şakrak ve bir kız çocuğununkini andıran ses daha farklı geliyor. Bunu kesinlikle çok iyi hatırlıyorum. Bu kıkırdama benim en sevdiğim çocukluk anılarımdan birini oluşturuyor.

"Ne oldu?" diye soruyor. "İyi misin?"

"Şey, evet," diyorum kendime gelerek. "Hâlâ ayılmaya çalışıyorum."

"Çok beklememiz gerekmeyecek," diye açıklıyor Nyelle sırtüstü uzanıp uyku tulumunu çenesine kadar çekerken.

"Tam olarak ne göreceğiz?"

"Bir sürü kayan yıldız olacak ama çok daha parlak görünecekler."

Birkaç dakika boyunca oturup bekledikten sonra neredeyse buz tutuyorum. Bu yüzden ben de uyku tulumumun içine girip Nyelle'in yanına uzanıyorum ve eldivenli ellerimi kafamın altmda birleştiriyorum.

Orada sessizce uzanıyoruz. Gökyüzü, alçakta asılı duran dolunaya rağmen sayısız yıldızla kaplı.

"Bu gece seni görmeyi umuyordum," diyorum ona bakmadan.

"Bu gece beni gördün," diyor hafifçe gülerek.

"Partide demek istemiştim."

Sesini çıkarmıyor. Dönüp bakınca gözlerinin tek bir yıldızı incelercesine sabit durduğunu görüyorum.

"Gelmeyi düşündüm. Ama insanlar çoğunlukla beni sinirlendiriyor. Ben de içtikten sonra kendimi tutma konusunda pek başarılı olamıyorum."

Gülüyorum. "Demek hiç partiye gitmiyorsun."

"Gidiyorum ama ayda sadece bir defa."

"Bu ayki kotanı doldurdun mu peki?" diye soruyorum onu inceleyerek. Yüzündeki ince çizgiler dudaklarının dolgunluğuyla vurgulanıyor. Daha önce dudaklarma hiç dikkat etmemiştim, her zaman gözlerinde takılıp kalıyordum.

"Hayır. Daha değil." Bana şöyle bir bakıp yüzünü tekrar gökyüzüne çeviriyor.

"O zaman... önümüzdeki hafta sonu benimle ve arkadaşlarımla bir partiye gelir misin?" diye öneride bulunuyorum. Bir randevuymuş gibi görünmezse gelme ihtimalinin artacağını zannediyorum. Zaten Raele onu nasıl tanıştıracığımı da düşünüp duruyordum.

"Nereye?"

"Bilmiyorum henüz. Daha hafta başlamadı. O yüzden

perşembe günü Bean Buzz'da sana söylerim." Böylece bu hafta içi de onu

görebilmeyi garantilemiş oluyorum.

"Şey... peki."

Yüzümde bir tebessümle dikkatimi tekrar gökyüzüne çeviriyorum.

Yeniden sessizleşiyoruz. İskeleye çarpan suyun sesini duyabiliyorum. Bu oldukça huzur veren bir ses. Uzun bekleyiş göz kapaklarımı ağırlaştırıyor.

"İşte orada!"

Gözlerimi açıyorum. Nyelle kolunu uzatmış parmağıyla gökyüzünü işaret ediyor. Ama onu kaçırıyorum.

"Dolunay yüzünden sadece en parlak olanları görebileceğiz."

Beş dakika boyunca başka bir şey görmüyoruz. Sonunda bir tanesinin, tek bir fan yanan arabanın otobanda gidişi gibi gökyüzünde ilerleyişini izliyorum.

"Padiddle!" diye bağırarak geliyor içimden. Ama kulağa çok aptalca geliyor. Ne kadar yorgun olduğum buradan da anlaşılabilir işte.

"Yıldızları izlemeye bayılıyorum." Sesi uzaklardan bir anı gibi geliyor kulağıma. "İzin verirsen acılarını alıp götürebilirler. Güneş doğduğunda da bütün kederin yok olur."

Gökyüzündeki bütün yıldızlara göz gezdirip ne kadar çok acıyla yüklü olduklarını düşünmeden edemiyorum. "Peki ya kayan yıldızlar?"

*Ç.N.: (İng.) Padiddle, Amerika'da araba yolculuklarında oynanan bir olandır. Yolculuk sırasında başka bir arabanın tek bir farının yandığını gören kişi "Padiddle!" diye bağırır. Diğer kişi de kıyafetlerinden birini çıkarmak zorunda kalır

Nyelle sesimi duyunca yanında yattığımı unutmuş gibi irkilerek kafasını çeviriyor. "Her şey düzelsin diye bir dilek tutarsın onları görünce."

"Bunun mümkün olduğuna inanıyor musun? Yani en baştan başlamanın?"

"Hem de bütün kalbimle/" diye fısıldıyor yıldızlara bakarak.

İki parlak çizgi tam tepemizde kesişerek karanlık gökyüzünde aceleyle ilerliyor.

"Şimdi her ikimizin de ikinci bir şansı var," diyorum.

"Peki, neyi farklı yapmak istediğini biliyor musun?"

"Düşünmem gerek biraz," diye yalan söylüyorum. Henüz o kadar dürüst olmaya hazır değilim. "Ya sen?"

"Evet, biliyorum," diye yanıt veriyor. Ona baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum. Dileğini şu anda tutuyormuş gibi aldığı derin bir nefesle göğsü yükseliyor. Gözlerini açmadan hemen önce yüzüne ufak bir tebessüm yerleşiyor. Gülümsemeye devam ederek başını bana doğru çeviriyor.

Gözlerinde hapsolmuş ışıktan başka bir yere bakamıyorum. Söylemediği şeyleri gözlerinin içinde arıyorum. Ona ne dilediğini sormak üzereyken gözlerini yeniden gökyüzüne çeviriyor; böylece ben de cesaretimi yitiriyorum.

Bakışlarımı uzay boşluğuna dikiyorum. Sıralı ağaçlar boyunca süzülen meteorları görünce bu gece gökyüzünün ikinci şanslarla dolu olduğunu düşünüyorum. Nyelle her meteor yağmurunda bağırıp haber vermeye devam ediyor. Ama bir süre sonra göz kapaklarımın ağırlaşmasına izin veriyorum ve her şey kararıyor.

"Sevişmek ister misin?"

"Ne?" Gözlerim bir anda açılıyor. Gözlerimi hızla kırıştırarak tetikte görünmeye çalışıyorum. "Ne dedin sen?"

"Bunun seni uyandıracağını biliyordum." O bayıldığım kıkırdama dolu kahkahasından atıyor. Bunu duymayı çok özlemişim. Öylesine gerçek ve öylesine hayat dolu bir kahkaha ki... Ona bakıp gülümsüyorum.

Dirseklerimin üstünde doğrulup etrafa bakmıyorum. Ufuk ağaçların arkasında aydınlanmaya başlıyor. "Pardon. Bu kadar çok beklemek gerektiğini bilmiyordum."

"Evet, sonuçta havai fişek gösterisi değil tabii."

"Zaten neden meteor yağmuru dediklerini hiç anlamadım." Esneyip otururken

kollanmı yukarı kaldırarak geriniyorum.

Kuşların cıvıltılarını ve sabahın ilk seslerini duyabiliyorum.

"Kanoyla gezmek ister misin?"

Ona tam ciddi olup olmadığını sormak üzereyken ayağa kalkıp pansiyona doğru ilerlemeye başlıyor. Üstü yapraklarla ve çam iğneleriyle kaplı yeşil bir kanonun, küçük bir barakanın yan tarafına dayanmış olduğunu görüyorum. Ve tabii ki ciddi olduğunu anlıyorum.

"Gezelim bari," diye iç geçirerek yavaşça ayağa kalkıyorum. İskelede, soğuşun altında -telefonuma bakıyorum-bir saat boyunca yatmaktan vücudum kaskatı kesilmiş.

Nyelle kanoyu buz tutmuş kıyıya doğru çekerken ona yetişiyorum.

"Bana bırak," diyorum. "Sen bir kürek falan bakınsa na."

Kanoyu diklemesine kaldırıp kıyıya sürüklüyorum. Zeminindeki yapraklardan bir kısmını kenara çekerek ne durumda olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kano oldukça eski ve de uzun süre güneş ışınlarına maruz kalmış. Ama yine de herhangi bir sorun göremiyorum. Tabii yıllar boyunca zemine yapışan yapraklar düşünüldüğünde bunu gerçekten anlamak oldukça zor.

"Bunu buldum." Nyelle sapı kırık tahta bir küreği havaya kaldırıyor. "Bir de bu var." Diğer elinde de çocuk bedenine uygun turuncu bir can yeleği tutuyor. Hani şu, hayatınızı kurtarmaktan ziyade sizi boğuyormuş gibi görünen can yeleklerinden.

"Gerçekten yapmak istiyor musun bunu?"

Nyelle can yeleğini kafasından geçirip küreği bana fırlatıyor. Küreği yakalarken bir kahkaha atıyorum. Nyelle çok komik ama aynı zamanda da inkâr edilemez biçimde tatlı görünüyor.

Kanoyu buz tutmaya başlamış gölün üzerine doğru itiyorum. Nyelle biner binmez kano buzunu çatlatıyor ve suyun üzerinde ilerlemeye başlıyor. Biraz daha ittirip ben de kanonun içine atlıyorum. Yan tarafa eğilip ince buz tabakasının arasmda kürekle bize yol açıyorum.

"Hangi yöne?" diye soruyorum. Kürek çekeyim derken neredeyse suya düşeceğim.

Nyelle güneşin doğduğu yönü işaret ediyor. Buzu yarıp iskele boyunca süzülerek altın ışıltılara doğru yöneliyoruz.

Buzlu su botlarımdan içeri girmeye başladığında iskelenin ucundan on beş metre kadar uzaktayız. Ayağımı kaldırıp kaim yaprak birikintisine bakıyorum. Sular yaprakların

üstüne doğru yükselmeye devam ediyor.

Nyelle suyun içindeki ayaklarını kaldırıp çapraz çubuklara dayayarak, "Su alıyoruz," diyor sakince.

"Hayır," diyerek onu düzeltiyorum. "Batıyoruz."

Kanoyu iskele yönüne doğru döndürmeye çalışıyorum. Ama ellerimi de kullansam hiç fena olmaz sanırım. Keşke kalbimin çarpma hızına denk bir şekilde kürek çekebilmiş olsaydım; işte o zaman kurtulurduk.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde buz gibi su ayaklan-mı tamamen kaplıyor. Su kanoyu kapladıkça biz daha yavaş gitmeye ve daha hızlı bir şekilde batmaya başlıyoruz.

"Yüzmemiz gerekecek. İskeleye gidene kadar batacağız."

"Bu muhteşem can yeleklerinden giymediğin için şu an çok pişman olduğuna eminim." Nyelle gülüyor.

Bu durumda nasıl eğlenebiliyor acaba? Ama eğleniyor işte. Dönüp ona baktığımda keyifle gülümsediğini görüyorum.

Onu görmezden gelip daha hızlı bir şekilde kürek çekiyorum. Buzlu su banyosu, baldırlarımdaki kaslara kramp girmesine sebep oluyor. Dudaklarımın titremesini önlemek için onları sıkıca birbirine bastırıyorum.

Bunu fark eden Nyelle'in gülümsemesi kayboluyor, "Cal, donmuyorsun, değil mi? Ben de çok eğlenceliymiş gibi gülüp duruyorum. Çok özür dilerim."

"Sorun değil," diyorum ona. "Bittiğinde gerçekten de eğlenceli olacak. Ama şu anda hakikaten berbat." Ona güven verici bir şekilde gülümsemeye çalışıyorum ama dişlerimin takırdamasına engel olamıyorum.

Nyelle botlarının bağcıklarımlı çözmeye başlıyor.

"No yapıyorsun?"

"Botlarımı ıkartıyorum. Onlarla yüzmek zorunda kalırsam imento gibi beni dibe ekerler/"

Kesinlikle haklı. Küreği bırakıp eldivenlerimi çıkartıyorum ve buz gibi ıslak bağcıklarımlı çözmeye çalışıyorum.

Nyelle botlarını birbirine bağlayıp can yeleğini boynundan çıkartıyor ve onun yerine ayakkabılarını asıyor. Ayaklarını suya daldırınca nefesi kesiliyor. "Lanet olsun. şu an bu gölde buz pateni yapılıyor olmalıydı bence."

"Bir hafta sonra o da olur, merak etme," diyorum dişlerimin takırtısı arasından.

İskeleye kadar yzmemiz gereken altı metrelik mesafeyi inceliyorum.

"Hiç hoş olmayacak," diyorum derin bir i geçirerek.

"Hiç şüphem yok."

Nyelle can yeleğini kollarının altına sıkıştırıp kanonun yanından suya süzülüyor. şimdi artık kanonun çok az bir kısmı suyun üzerinde duruyor. Kafamı buzlu suyun üstünde tutmaya çalışarak ben de aynı şeyi yapıyorum. Can yeleği kısmı hariç tabii.

Suya değdiğim anda ciğerlerimdeki hava çekiliyor ve kaslarım diiğiim düğüm oluyor. Kulaç atmak için kollarımı kafamın üzerinde sallayıp duruyorum. Fazla bir ilerleme kaydediyormuşum gibi gelmiyor. Muhtemelen hiçbir şey hissetmediğimdendir. Boğulmadığımdan emin olmak için Nyelle'e odaklanıyorum.

Elini uzatıp iskelenin ucundaki merdivene yetişmeye

alışıyor. Merdiveni tutması için onu arkadan ittiriyorum ve o da merdivene

tutunup kendini yukarı çekiyor. O yukarı çıkmaya çalışırken ben de merdivenin yanma tutunuyorum. Bütün vücudu zangır zangır titriyor.

Onun arkasından tırmanıyorum ve Nyelle sırlıslıkla olmuş kot pantolonunu çıkarıp beyaz dantel külotunu gözler önüne serdiğinde gözümü bile kırpmıyorum. Ne yapmaya çalıştığını elbette ki anlıyorum ama yine de bu manzaraya hazırlıklı değilim.

Kamyonete doğru koşuyorum, daha doğrusu sendeleyerek ilerliyorum. Neyse ki Nyelle anahtarları kontağın üstünde bırakmış. İçeri atlayıp arabayı çalıştırıyorum ve radyatörü kökleyip içerin ısınımasını bekliyorum.

Nyelle'in yanma döndüğümde kıyafetlerinin tahtaların üzerinde sırlıslıkla bir yığın oluşturduğunu, Nyelle'in de uyku tulumunun içinde dertop olduğunu görüyorum. O kadar kötü titriyor ki dişlerinin birbirine çarparken çıkardığı sesi duyabiliyorum.

Hiç tereddütsüz yere eğilip onu uyku tulumuyla birlikte kucaklıyorum ve mümkün olduğunca çabuk bir şekilde kamyonete taşıyıp yolcu koltuğuna yerleştiriyorum. Takırdayan dişlerinin arasından duyulan hafif bir inilti dışında hiçbir ses çıkarmıyor.

Onun kıyafetlerini ve benim uyku tulumumu almak için aceleyle iskeleye döndüğümde bütün vücudumun acı verici biçimde uyuştüğunu ve kaskatı kesildiğini fark ediyorum. Kendimde değilmişim gibi hissediyorum. Hareket etmemi ise buradan bir an önce gitmek için yapmam gerekenlere odaklanmış olmam sağlıyor.

Nyelle'in kıyafetlerini kamyonetin arkasına attıktan sonra ben de soyunup sadece boxenmla kalıyorum. Kışın ortasında neredeyse çıplak hâldeyken bile kendimi daha ısınmış hissediyorum. Uyku tulumumu bedenime sararak kamyonete atlıyorum.

Nyelle uyku tulumunun içine iyice gömülmüş. Yüzünü göremiyorum ama titrediğini duyabiliyorum.

Biraz beklemem gerekiyor çünkü böyle zangır zangır titrerken araba kullanabileceğimden emin değilim. Gerçi burada böylece beklemek de ısınmama pek yardımcı olmuyor. Sonunda hareket etmeye hazır hâle geldiğimde kamyoneti döndürüp geldiğimiz yöne doğru sürmeye başlıyorum.

Gelirken yolda uyuduğum için ana yola ulaşınca ne tarafa gideceğimizi tahmin etmeye çalışıyorum. Bir dakika sonra tanıdık bir tabela görüp daireme giden yola doğru direksiyonu kırıyorum.

Radyatör sonunda sıcak hava üflemeğe başlayınca ben de yavaş yavaş çözülmeye başlıyorum. En azından direksiyonu kavrayan ellerime artık kramp girmiyor. Ama soğuk iliğime işlediğinden titremeyi kesemiyorum.

Uyku tulumunu kafasına sarıp kocaman mavi gözleriyle etrafa bakınan Nyelle'e bir bakış atıyorum.

"Kutupları geçmek adına Titanik'i seçtiğim için özür dilerim/" diyor sessizce.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Üstelik kendimi dünyanın kralı ilan etme şansım bile olmadı. Kendimi biraz aldatılmış hissediyorum."

"Evet, bütün eğlenceyi kaçırdık. Çıplak poz verme, se-

nin kamyonetinin arkasında şehvetli bir sevişme falan yalan oldu. Gerçi neredeyse çırlçıplak olduk sayılır." Göz ucuyla bana bakıyor. Uyku tulumunun altında gülümsediğini biliyorum. Ve evet ben de onun üstünde sadece süt-yen ve külot olduğunun farkındayım. Neticede her yanımda donmuş hâlde değil.

"Sen benimle dalga geçmeye devam et. Dönüp dolaşıp seni bulacak bu elbette/" diyorum sırtarak. "Nasılsın? Biraz ısındın mı?"

"Çubuk dondurma gibiyim," diyor ve ben de gülüyorum.

Artık güneş doğdu ama evlerine daha yeni giden üniversite öğrencilerini saymazsak, yani aklı başmda olan insanlar hâlâ mışıl mışıl uyuyor. Arabayı yanaştırırken park yerinde kimse yok.

"Yürüyebilir misin?"

Başıyla onaylıyor.

"Tamam. Hazır mısınız?" Nyelle'e dairemin anahtarlarını uzatıyorum ve o da kapıya doğru koşturuyor. Girişe kadar olan kısa mesafeyi koşarken uyku tulumunun siyah kumaşının altından çıplak ayakları görünüyor. Tek elimle kıyafetlerimi kavrayıp diğeriyle de omzumdaki uyku tulumunu sıkıca tutarak

onun peşinden gidiyorum.

Daireye girdiğimde duşun sesini duyuyorum.

Kıyafetlerimizi çamaşır makinesine atıp içine biraz deterjan koyuyorum. Nyelle'in giyecek bir şeyi olmadığını fark edip ona bir eşofman ayarlıyorum.

Banyonun kapısını çalıp yavaşça açıyorum. "Sana kuru kıyafet bırakıyorum. Tamam mı?"

'Teşekkürler/' diyor perdenin arkasından. Oyalanmadan çıkıyorum. Ama onun, üzerinde şu an banyomun zemininde yatan sütyen ve külot olmaksızın perdenin arkasında olduğunu düşünmemek çok zor. Bana işkence etmeye başlamadan evvel onun çıplak olduğu düşüncesini zihnimden kovuyorum.

Islak saçlarını tepesinde toplamış bir hâlde banyodan çıkana dek uyku tulumuma sarınmış bir hâlde bekliyorum. Üstünde de... benim kıyafetlerim var. Giysiler aşın büyük ama ona her şey yakışıyor. Onu, kendi kıyafetlerimin içinde görmeye alışabilirim.

"Sıra sende," diyor yatağımın içine kıvrılıp yorganı burnuna kadar çekerken.

"Daha iyi misin?" diye soruyorum. Ama gözleri çoktan kapanmış. Gülümseyip banyoya doğru gidiyorum.

Banyodan çıktığımda yorgam boğazına kadar çektiğini görüyor, horultularını işitiyorum.

Kıyafetlerimizi kurutucuya atıyorum ve bunların işi bittiğinde onu yurduna götürebileceğimi düşünüyorum.

Bütün bedenim hâlâ acıyor. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar yorgun hissettiğimi hatırlamıyorum. Yatağın diğer ucunda yorganın altına giriyorum.

Nyelle'in, yorganın altında, derin nefesler alarak uyuduğunu görünce yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Yan dönüp yorgana sarıldığımda birbirimize dokunmamamıza rağmen sırtımda onun sıcaklığını hissedebiliyorum. Gözlerim kapanırken ikinci şansları düşünüyorum; benim bu geceki dileğim, şu an yanımda yatıyor.

RİCHELLE Temmuz - Beşinci Sınıftan Önce

“Solist ben olmalıyım, Richelle. Senin sesin acı çeken bir kedininki gibi çıkıyor,” diyor Rae bantlarla birbirine yapıştırılmış eski bir bateri setinin arkasından.

Grubun solisti olmaktan vazgeçeyim diye beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum. Ama çok bekler.

“Davulcular şarkı söylemez,” diye karşı çıkıyorum mikrofon olarak kullandığım saç fırçasını kaldırarak.

Cal, elindeki plastik gitarla duvara yaslanmış kavgamızı bitirmemizi bekliyor, yoksa birazdan bir şeyler deyip buna bir son verecek.

“Bugün yeni müzikler de getirdim,” diyorum iPod'umu radyoya bağlarken.

“Yine Britney Spears'sa kusacağım artık,” diye şikâyet ediyor Rae, bir yandan da öğürüyor. ‘Hem şarkı söyleyemeyeceksem müziği ben seçerim.’”

“Senin müziklerin daha da anlamsız,” diyorum ona. “Sadece çığlık atıp duruyorlar.”

“Gerçek müziğin ne olduğunu bile bilmiyorsun daha.”

İyi olmasalardı ilk kırka giremeyeceklerini söylemek üzereyken saatin kaç olduğunu fark edip vazgeçiyorum.

“Nicole’ü almam gerek. Hemen dönerim.”

****Neden kendisi gelmiyor ki? O tuhaf kurallarını anlayamıyorum bir türlü.”**

“Annesi, bir yere gidebilmek için önce davet edilmesi gerektiğini söylüyor ya,” diyorum iç çekerek. Rae bazen çok can sıkıcı olabiliyor.

“Niye ki? Nicole vampir mi yoksa?” deyip gülüyor Rae.

“Rae,” diye tersliyor onu Cal. “Kes artık.”

Bu, Rae’in çenesini kapatıyor. Cal konuştuğunda genelde böyle olur. Sokağın

sonuna doğru koşturup nefes nefese kalmış bir hâlde Bentley’lerin kapı ziline basıyorum. O zile her gün aynı saatte basıyorum ve Bayan Bentley her gün neden geldiğimi bilmiyormuş gibi açıyor kapıyı.

“Merhaba, Richelle. Ne istemiştin?”

İçimden gözlerimi devirmek geliyor ama yapmıyorum. Gülümseyip dün, ondan önceki gün ve hatta Nicole’ün bu mahalleye taşındığı günden beri söylediğim şeyi tekrar ediyorum. “Merhaba, Bayan Bentley. Nicole oyun oynamaya gelebilir mi?” Ama bugün bir şey daha ekliyorum. “Bir de bu gece bende kalabilir mi?”

“Tabii, Nicole gelebilir. Ama yatıya kalabilmesi için önce anneni aramam ve Bay Bentley’ye sormam lazım.”

Onu her almaya geldiğimde olduğu gibi Nicole yine annesinin arkasında duruyor. Dışarı çıkabileceğini duyar duymaz elini bana uzatıyor.

“Beş buçukta evde ol, Nicole,” diyor Bayan Bentley biz hop-

Laya zıplaya giderken. “O zamana kadar babanla konuşmuş olurum.”

Nicole’ün bizde kalıp kalamayacağını neden kocasına sorması gerektiğini anlamıyorum; çünkü Nicole bu yaz her cuma bizde kaldı zaten.

“Tamam, anne,” diye bağırıyor Nicole.

Hoplaya zıplaya Rae’in evine doğru gidiyoruz. Nicole hâlâ koşmuyor ama en azından artık zıplıyor. Yürümekten iyidir ama bana yine de çok yavaş geliyor.

Eve yaklaşırken Cal’in bahçeden kendi evine doğru yürüdüğünü görüyoruz.

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyorum.

“Rae’in, annesiyle gidip Liam’ı alması gerekti. Benim de beyzbol maçı için hazırlanmam lazım. Sonra görüşürüz, arkadaşlar.”

Rae’in erkek kardeşi babasıyla birlikte yaşıyor. Ve on beş günde bir hafta sonları buraya geliyor. Ama o geldiğinde ne onu ne de Rae’i görebiliyoruz çünkü anneleri ailece vakit geçirmelerini istiyor. Cal de salı ve cuma akşamları Craig ve Brady’yle birlikte beyzbol takımında oynuyor.

“Ah," diyorum hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. “O zaman bize gidelim.”

Babamın artık kullanmadığı eski kamerayla arka bahçede mankencilik oynuyoruz. Nicole, tıpkı tahmin ettiğim gibi bizde kalabiliyor. Uyumak için odama gitmeden önce pizza yiyip film izliyoruz. Ama odama gidince de uyumuyoruz. Çünkü yerimizde duramıyoruz ve bu da bizi çok güldürüyor.

“Sana bir sır versem kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?” diye fısıldıyorum karanlıkta.

Nicole ranzanın alt katında yatıyor. Ablam Kara ve ben eskiden aynı odada kalırdık. Ama o, geçen sene ortaokula başladığında annemin eski çalışma odasını kullanmaya başladı. Kendi televizyonu bile var. Bunu hiç umursamadım çünkü ranza bende kaldı.

Kafamı yandan sarkıtıyorum ve düşmemek için ranzanın kenarına tutunuyorum.

“Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum," diye fısıldıyor Nicole.

“Bu yıl Cal'le sevgili olacağım."

“Gerçekten mi?" diye soruyor Nicole kıkırdayarak. “Sonra da evlenecek misin onunla?"

Benimle dalga geçtiğini biliyorum ama ben ciddiylim. “Evet. Büyüdüğümüzde de evleneceğiz ve kocaman beyaz bir evde yaşayacağız. Ben Mercedes kullanacağım, onun da bir BMW’si olacak. Ben emlakçılık yapacağım, o da bir rock yıldızı olacak.”

Nicole kıkırdıyor. “Ben de Harvard’a gidip babamın istediği gibi saygıdeğer biri olacağım."

“Neden Harvard’a gitmek istiyorsun?"

“Çünkü annemle babam öyle istiyorlar. Oraya gidebileyim diye bebekliğimden beri bankada para biriktiriyorlar. Önemli insanlar hep oraya gidiyorlar ve babam da benim önemli biri olmamı istiyor. Oraya girebilmek için okulumun en iyisi olmalıymışım. Aynı zamanda herkesin sevdiği ve sözünü dinlediği iyi biri de olmalıyım."

“Ama sen okuldayken hiç konuşmuyorsun ki,” diyorum kafam karışmış bir şekilde.

“Sanırım henüz söyleyecek önemli bir şey bulamadım.”

“Annemle babam, benim mutlu olmamı istediklerini söylüyorlar. Ayrıca üniversiteler çok uzakta. Düşüncesi bile kötü.”

“Ama üniversiteden sonra da evlenilmiyor mu?” diyor Ni-

cole haklı bir konuya parmak basarak.

“Evet ama onu şakacıktan dedim aslında,” diye kendimi savunuyorum. Uzun süredir baş aşağı sarmaktan başım dönüyor. “Tabii Cal’in bu sene sevgilim olacağı konusunda ciddiymdim.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Gerçekten uyanmak isteyip istemediğime karar verememiş bir hâlde tek gözümü açıyorum. Saat öğleden sonra ikiye gösteriyor. Sonra Nyelle'i hatırlayıp arkama dönüyorum. Yanımda değil. Kıyafetlerim de katlanmış bir şekilde yastığın üstünde duruyor.

Bir dolap kapağının kapandığım duyduğumda yatakta doğruluyorum.

"Nyelle?" diye sesleniyorum. Dinliyorum. Ayak sesleri duyuluyor ama bir yamıt gelmiyor. "Nyelle?"

"Kim?" Bu, Eric. İç geçiriyorum. Nyelle gitmiş. Hiç şaşırmadım ama yine de hayal kırıklığıyla üstüme bir ağırlık çöküyor.

"Boş ver."

Eric kafasını odamdan içeri uzatıyor. "Sana dün gece ne oldu böyle? Konuştuğun o tatlı kızla mı ayrıldın partiden?"

Dönerek gerinirken esniyorum. "Hayır. Başka bir kızla buluştum ve neredeyse donmuş bir gölde boğuluyordum."

Eric gülüyor. "Ne?"

"Evet, şu an komik," diye itiraf ediyorum. "Ama dün gece hiç de komik değildi." Dün gece başımıza gelenlerin özetini geçiyorum. Eric daha da çok gülüyor.

"Kim bu kız?" diye soruyor hâlâ sıntarak.

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum," diyorum yatağımdaki kıyafetlere bakarak.

Nyelle yine benden kaçıyor ya da en azından ben böyle olduğuna kendimi ikna etmiş durumdayım. Tek kelime etmeden gitmesinin üzerinden dört gün geçti ve onu hiç görmedim. Şimdi de Bean Buzz'da oturmuş bacaklanmı sallayıp ellerimi ovuşturuyorum ve onun gelmesini umarak gözlerimi kapıya dikmiş bekliyorum. Onunla kaçta buluşacağımızı söylememiştim. Sadece perşembe günü demiştim. Belki de hata ettim.

Bütün gün burada bekleyebilirim ama derse geç kalmamam lazım çünkü, vizem var. Saate bakmak için telefonumu tekrar cebimden çıkarıyorum. Bir mesajım var.

JADE: BU HAFTA SONU BENİ GÖRMEK İSTER MİSİN?

Kızları attıkları mesajlarla değerdendirmemeye çalışırım. Mesajda asıl söylenmek istenenin karşıdaki kişiye

ulaşmadığını biliyorum. Yine de ilk olarak kızın mesaj atması oldukça cesur bir harekettir.

Mesajı boş vermek üzereyken mideme oturan bu endişe hissinden biraz olsun kurtulmak için kızla mesajlaşmanm iyi bir fikir olduğuna karar veriyorum. Hem bu gece Rae buraya gelmek için yola çıkacağı için kıza söyleyecek bir bahanem de var.

BEN: BU HAFTA SONU BİR ARKADAŞIM ZİYARETE GELİYOR.

JADE: O ZAMAN... EK GİTSİN.

Kafamı iki yana sallıyorum. Nasıl yani? Bu mesajda yanlış anlaşılacak herhangi bir şey yok, her şey gayet açık.

BEN: TARZIM DEĞİL TATİLDEN SONRAYA NE DERSİN?

JADE: AYY! ÇOK VAR DAHA.

JADE: ARKADAŞIN KIZ MI, ERKEK Mİ?

Duraksıyorum. Belki de gerçekten cevap yazmamalıydım. Kendine güveni olmayan kadınlar hiç çekici değiller. Jade'le tanıştığımız o gece çok fazla sohbet edemedik ama yolladığı birkaç mesaj uyarı sinyalleriyle dolu. Yanıt vermem uzun sürmüş olmalı ki yeniden mesaj atıyor.

JADE: DERT ETME. TATİLDEN SONRA GÖRÜŞÜRÜZ. HAFTA SONU İYİ EĞLENCELER.

Kendini affettiriyor. Ya da en azından bunun için çabalıyor.

BEN: SEN DE. DÖNÜNCE SANA MESAJ ATARIM.

Bu mesajı atmamalıydım aslında çünkü onunla görüşmek gibi bir niyetim yok.

Telefonun saatine bakıyorum. Gitmem gerek. Nyelle'i daha fazla bekleyemem. Kapıya doğru ilerlerken içeri Tess giriyor. Nyelle'in de onun arkasından gireceğini düşünüp rahatlıyorum. Ama Tess, yalnız.

"Selam, Cal/" diyor kocaman bir gülümsemeye.

"Selam. Nyelle seninle birlikte mi?"

Kız kafasını iki yana sallarken gülümsemesi soluyor. "Bu sabah nereye gittiğini bilmiyorum. Uyandığımda yoktu."

"Tamam," diyorum ve başka seçeneğim olmadığından ekliyorum. "Nyelle'le birlikte gelmek isterseniz bu cumartesi Lincoln Caddesi'nde bir ev partisi var."

Tam da korktuğum gibi yeniden gülümsüyor. "Gerçekten mi? Harika olur." Çantasına uzanıyor. "Bana telefonunu verirsen sana mesaj atarım."

Birbirimize telefon numaralarımızı verdikten sonra derse gitmek üzere Tess'in yanından ayrılıyorum. Yanlış bir fikre kapılmamış olmasını ve Nyelle'i partiye gelmeye ikna edeceğini umuyorum.

Nyelle'in nerede olduğunu veya ne zaman ortaya çıkacağım bilmemekten nefret ediyorum. Her an önüme atla-

masını bekliyorum ama böyle bir şey olmuyor. Yanımdan her ayrılışı gitgide daha zor gelmeye başlıyor çünkü onu göreceğim bir sonraki seferi beklemek beni öldürüyor. Onu bir daha hiç görememekten korkuyorum.

Onu korkutacak bir şey yapıp yapmadığımı düşünerek pazar sabahını kafamda canlandırıp duruyorum. Hâlâ ona istediğim zaman ulaşamıyor olmak beni çıldırtıyor. Hangi cehennemde bu kız ve neden benden uzak duruyor?

"Selam!" diye sesleniyor Rae eve girerken. Odamdan çıktığımda kalakalıyorum. Rae, çantasını kapının yamına bırakıp etrafı inceliyor. "Fena değil. Tam bir... öğrenci evi."

Sonra nutkum tutulmuş bir şekilde ona baktığımı fark ediyor. "Ne var?"

"Şey... imajım bayağı bir değiştirmişsin," diyorum yırtık, dardar siyah pantolonunu ve üstünde kışkırtıcı bir pirsingli dil resmi olan büyük beden tişörtünü incelerken. Gözlerinin çevresini kapkara boyamış; muhtemelen hayatı boyunca yaptığı makyajdan çok daha fazlasını bir seferde yapmış. Ama beni asıl şaşkına çeviren şey, tıraşlanmış parlak pembe saçları. Bir de kaşındaki ve dudakındaki pirsingler. Burnunda zaten hızması vardı ve her iki kulağı da küpelerle kaplıydı. "Asi ergenlik dönemi için biraz yaşlı sayılmaz mısın?"

"Siktir," diye tersliyor yarım ağızla. "Yeni imajım bu. Punk grubunda sarı saçlar ve çiller sökmüyor pek."

"Çillerin duruyor hâlâ," diye dalga geçiyorum. Buna alışmam biraz zaman alacak.

"Ben sevdim," diyor Eric. "Çok belalı görünüyorsun."

Eğer Rae bir elli boyunda olmasaydı belki o zaman belalı görünebilirdi. Gerçi şimdi de sıfır beden bir rock yıldızı gibi görünüyor.

"Bira ister misin?" diye soruyor Eric dolabı açarken.

Kafamı iki yana sallıyorum. "Yarma yetiştirmem gereken bir ödev var."

Rae elini uzatıyor. "Ben bir tane ya da üç beş tane alırım." Eric kahkaha atarak ona bir kutu bira uzatıyor. Rae kutuyu alıp kendini kanepeye bırakıyor.

"Eric, Rae'i aldığın için teşekkürler," diyorum. "Vizem berbattı." Konsantre olabilseydim daha iyi geçebilirdi.

"Cal, bugüne kadar Ericle tanışmadığının farkında mısın?" diyor Rae birasını açarken.

"Nasıl yani? Tabii ki tanış..." Haklı olduğunu fark edince cümlemi tamamlamaktan vazgeçiyorum.

Eric ve ben, geçen sene yurttan arkadaşlarıydık. Eric bütün ailemle tanışmıştı: Mezunlar buluşmasında futbol maçlarını izlemek için gelen erkek arkadaşlarımla ve bir hafta sonu ziyarete gelen annem, babam ve Julesla. Ama geçen yıl Rae'in geldiği iki seferde de Eric burada değildi ve Delta Ep için kadeh tokuştururken ahmakça şeyler yaptığımızdan biz de onunla buluşmamıştık.

"Farkında bile değilim," diyorum sonunda. "Sizin hakkınızda o kadar çok konuşuyorum ki birbirinizi zaten tanı-yormuşsunuz gibi geldi herhalde."

"Zaten bana da onu tanıyormuşum gibi geliyor," diye bana katılıyor Eric yıpranmış televizyon koltuğuna otururken. "O yüzden onu almaya gitmek hiç dert olmadı. Ama

havaalanına doğru giderken Rae'in nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim/

"Tarif etseydim de pek işe yaramazdı." Kafamı iki yana sallayarak Rae'e bakıyorum.

"Çok komiksin, Cal," diyor. "Ben onu Facebook'ta görmüştüm. O yüzden hiç sorun olmadı."

"Rae, grubunuzun ismi neydi?" diye soruyor Eric telefonunun tuş kilidini açarak. "Sizi takip edeyim. İnternette indirebileceğim bir şeyler var mı hiç?"

"Ragin' Bitches," diyor Rae. "Henüz yok. Döndüğümde bir demo kaydedeceğiz."

Albüm için birkaç parça eksiğimiz kaldı. Yani yakın zamanda bir konser ayarlamayı umuyo-rum.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. Bundan ilk defa bahsediyor. Rae'yle her konuştuğumda kızların hiçbir konuda anlaşılamadıklarından şikâyet eder. Sonunda bir ilerleme kaydetmeleri çok güzel. "Eve dönünce sizi çalarken izleyebilecek miyim?"

"Olabilir. Yani mahalle bize karşı ayaklanmazsa. Annen posta kutularına kulak tıkacı bırakarak barışı sağlamaya çalışıyor. İnsanların bizim garajdan gelen müzik sesine bunca zamandır alışmış olmaları gerekirdi. Çocukluğumuzdan beri böyleydi sonuçta."

"Evet, Rae bana anlattı bunu." Eric gülüyor. "Küçükken tam bir ezik olduğumu da anlattı."

"Çok hoş, Rae. Teşekkürler/" diyorum kafamı iki yana sallayarak.

"Boş versene." Omuz silkiyor. "Kötü anlamda söylemedim ki. Ama yani... öyleydin sonuçta."

"Ayrıca şu Göl Kızı'nı, hayatın boyunca takıntılı olduğun şu sizin mahalledeki kız sandığınızı da anlattı."

"Vay canına, Rae. Anlatmadığın bir şey kaldı mı acaba? Ayrıca ona takıntılı falan değilim ben/" diyorum savunmaya geçerek. "Keşke böyle demeyi bıraksan artık." Ama son zamanlarda Nyelle'i ne kadar çok düşündüğüm göz önünde bulundurulursa Rae çok da haksız sayılmaz.

"Onunla tanıştın mı?" diye soruyor Rae, Eric'e. Eric kafasını iki yana sallıyor. "Birlikte büyüdüğümüz Nicole, Cal'in bana anlattığı kıza hiçbir şekilde benzemiyor. Biz çocukken Nicole acayip utangaçtı. Sonra da lisedeyken burnu havada bir kaltağa dönüştü."

"Rae," diyorum ciddi bir tavırla.

"Ne var? Öyleydi ama," diye itiraz ediyor Rae. "Nicole, mükemmel olmaya, bizi umursayamayacak kadar çok takıntılıydı. Onu rahat bırakmamızı söylediğinden beri bizimle en son ne zaman konuştu ki?"

Bakışlarımı yere çeviriyorum. "Nyelle farklı."

"Tabii ya. Çünkü o, Nicole değil. Bu hayalî kişiyle ne zaman tanışacağım hakikaten?"

"Emin değilim," diye yanıt veriyorum. "Yann akşam ev arkadaşıyla birlikte şu partiye gelmelerini umuyorum."

Eric bana dönüyor. "Nyelle'in Nicole olduğundan bu kadar eminsen ve onu küçüklüğünden beri tanıyorsan, neden ona bir şey demiyorsun?"

"Bu biraz... karışık bir durum. Bana güvenmesini istiyorum. Rae, sen de onu gördüğünde bir şey deme, olur mu? Yalan söylüyorsa bir sebebi olmalı. Eğer gerçekten Nyelle olduğuna inanıyorsa da o zaman başına bir şey gelmiş demektir. Onunla yüzleşmek, işleri daha kötü bir hâle getirebilir."

Yalvaran bakışlarımı Rae'e çeviriyorum.

"Bana ne ya," diye homurdanıyor. "Zaten Nicole falan değil o kız."

Bir süre tuhaf bir sessizlik içinde oturuyoruz. Rae bira kutusunun açma halkasını çekiştiriyor, Eric de ona söylemediğimiz şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak bir bana bir Rae'e bakıyor.

"Liam nasıl?" diye soruyorum konuyu değiştirmek için.

"Tam bir baş belası," diye yanıt veriyor Rae. "Ama yine de beladan uzak duruyor."

"Kardeşin mi?" diye soruyor Eric.

"Evet. Buraya hâlâ gelememiş olmamm sebebidir kendisi," diyor Rae.

"Crenshaw'ya mı geliyordun?"

Rae başıyla onaylarken dikkatle onu inceliyorum. Kardeşi için nelerden vazgeçtiği hakkında konuşmak onun için pek kolay değil.

"Müzik kariyerim uçuşa geçmezse seneye burada olacağım ben de," diyor Rae ukala ukala sırtarak.

"Neden bu sene gelmedin peki?" diye soruyor Eric.

"Liam pislik heriflerle takılmaya bayılır. Ona muhtemelen babamızı hatırlatıyorlar," diye açıklıyor Rae gözlerim devirerek. "Geçen sene üstünde, satmak için taşıdığı uyuşturucularla yakalandı. Gerzek herif!"

"Vay canına," diyor Eric gözlerini iri iri açarak. "Sen de onun... şartlı tahliye memuru gibi bir şey misin yani?"

"Evet, öyle sayılır," diyor Rae gülerek. "Hayatının içine sıçacak büyüklükte bir belaya bulaşmadan, bir an önce üniversiteye girmesi lazım. Mezun olduktan sonra kendi pisliğini kendi temizleyebilir artık."

"Peki ya ailen?" diye soruyor Eric.

Rae biranın kalanını kafasma diyor. Bu soruya cevap vermesini beklemiyorum. Bana bile çok fazla açılmaz. Küçükken sırf hırsını bir şeylerden alabilmek için bateri çalmaya başladığına eminim. Hayatla ancak bu şekilde baş edebiliyor.

"Biz küçükken ayrıldılar. Erkek kardeşim, aşağılık babam çekip gidene kadar onunla yaşadı. Sonra babam defolup giderken anneme yüklüce bir banka borcu bıraktı. Kadın bir de bize bakmakla uğraştı yıllarca. O yüzden hastanede çift vardiya çalışıyor ve onu neredeyse hiç göremiyoruz. Cal'in annesi evden çalıştığı için onlarla büyüdüm de denebilir."

Eric konuyu tam olarak anlamamış gibi görünüyor. "Peki bu... Nicole denen kız ne alaka?"

"Richelle ve Nicole, bizim sokağın aşağısında oturuyorlardı," diye açıklıyor Rae. Derin bir nefes alıyor. "Sonra da bizi terk ettiler."

"Hadi ama Rae. Richelle taşındı. Ayrıca belli ki Nicole'e neler olduğunu da tam olarak bilmiyoruz/" diyorum. "Belki de hiç öyle bir niyeti yoktu."

"Vazgeç artık, Cal," diyor Rae kafasını iki yana sallayarak. "Artık onu savunmayı bırakmalısın."

Böyle bir şey hiç olmayacak. En azından gerçekte neler olduğunu öğrenene kadar...

Cat'ın kapısına gidip zili alıyorum. Bayan Logan kapıyı açıyor.

“Merhaba, Nicole. Seni görmek ne güzel. Cal arka tarafta.”

“Teşekkürler, Bayan Logan,” diye karşılık verip evin etrafından dolanarak arka bahçeye geçiyorum. Cal'ın annesi, annemi arayıp onlara gitmem için izin istedi. Cal'ın, arkadaşlarına göstermek istediğı bir şey olduğunu söyledi.

Arka bahçeye vardığımda yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor. Cal'ın peşinde sarı bir köpek yavrusu koşturup duruyor.

“Çok tatlı!” diye ıglık atıyorum Cal'ın elindeki ipi ısırmaya çalışan minik, tüylü şeyden gözlerimi ayırmadan.

Cal durunca yavru köpek ipi çiğneyerek Cal'ın bacaklarına tırmanıyor. “Selam, Nicole.”

“Ne zaman aldın onu?” Eğilip köpeğın başını okşuyorum. Köpek dizlerime zıplayıp yüzümü yalıyor. “Ay.” Minik pençe-

leri biraz keskin.

“Henley, in aşağı.” diye emrediyor Cal köpeğı çekerek. “Üzgünüm. Canını mı acıttı?”

“Kötü bir niyeti yoktu,” diyorum yere çömelerek. Patileriy-le tenimi çizemesin diye elbisemle dizlerimi örtüyorum. “Gel buraya, Henley.”

“Bugün babam getirdi onu.” Ben köpekle oynarken Cal benim karşımda oturuyor. Köpek yerinde duramıyor, ileri geri zıplayıp etrafımızda koşturuyor. “Sanırım annemin haberi yoktu ama yine de izin verdi. Babamın bir köpek kulübesi yapmasına yardım edeceğim.”

“Babam hayvanların pis olduğunu söylüyor,” diyorum. Bir kelebeğı kovalarken çimenlerde yuvarlanan Henley'ye bakınca babamın haklı olabileceğini düşünüyorum. Ama Henley çok sevimli.

Cal ve ben bir süre daha Henley'yle oynadıktan sonra bahçede sadece ikimizin olduğunu fark ediyorum.

“Rae ve Richelle nerede?” diye soruyorum plastik bir kurbağayla köpeği oynatarak. Henley, oyuncağı ısırması mı yoksa ondan kaçması mı gerektiğine tam olarak karar veremiyor.

“Bilmiyorum. Onları aradım ama evde yoklardı.”

Cal’le yalnız kalmak tuhaf gelmiyor. Okuldaki bir sürü oğlandan çok daha iyi biri. Brady ve Craig gelip de aptalca davranmaya başladıklarında Cal onlara çenelerini kapamalarını söylemek zorunda kalıyor hep. Richelle onların çok çocukça davrandıklarını ve kimsenin onlarla sevgili olmak istemeyeceğini söylüyor. Bense biriyle çıkmaya hazır olup olmadığımı bilmiyorum.

Richelle, insanın bir sevgilisinin olmasının dünyadaki en harika şey olduğunu söylüyor. Ona sırlarını verebilirsin. Onunla el ele tutuşursun. Birlikte sinemaya gidersin. Ve öpu-şürsün.

Ben sanırım sadece sinema kısmını isteyebilirdim ve zaten Cal ve arkadaşlarıyla sinemaya gidiyorum. Ama hiçbiri benim sevgilim değil

Henley kendisini kovalarken hızla koşan Cal’i bir anlığına izliyorum. Koyu renk saçları terden alnına yapışmış. Dizleri de yerde yuvarlanmaktan kirlenmiş. Gözlükleri her zamanki gibi burnunun ucuna doğru kaymış. Cal’i öpmek ister miydim acaba?

Bu düşünceyle burnumu kırııştırıyorum.

“Ne oldu?” diye soruyor Cal koşmaktan nefes nefese kalmış bir hâlde. “Ağzına böcek falan mı kaçtı?”

“Iyy. Hayır,” diyorum. “Sadece şeyi düşünüyordum...” Neredeyse ağzımdan kaçırıyorum. Yanaklarıma ateş basıyor.

“Neyi? Söylesene. Kimseye söylemem, söz veriyorum.”

Yeniden yere çömeliyorum ve sırtüstü uzanıp bacaklarını havaya dikmiş olan Henley’nin göbeğini kaşıyorum. Bu komik görüntü karşısında gülmeden edemiyorum. Köpek de nefes nefese. Minik kalbinin atışını duyabiliyorum.

“Bir kızla öpüştün mü hiç?” diye sorarken Cal’e bakmıyorum.

Henley yana doğru yuvarlanıp minik ağzını açarak esniyor ve kafasını patilerinin üzerine dayıyor. Cal ve ben, onu sevmeye devam ediyoruz. Cal'in elleri, hatta tırnaklarının içi bile kirli. Bizde olsak annem, yemek masamıza oturmadan önce onları bütün bir gün boyunca fırçalatırdı herhalde.

Kendi ellerime bakıyorum; ben de köpekle oynamış olmama rağmen ellerimi kirletmemeye dikkat etmişim. Ellerimiz altın renkli tüylerin üstünde yan yana durduğunda çok farklı görünüyor.

"Hayır," diye yanıt veriyor Cal. "Bir kızla öpüşmedim hiç. Hem henüz öpüşmek istemiyorum."

"Evet," diyerek hak veriyorum ona bakmadan. "Öpüşmek iğrenç bence de." Ellerimiz birbirine değiyor. Uykuya dalmış olan Henley'yi sevmeyi bırakıyoruz ama ellerimizi karnından çekmiyoruz. Nefes alıp verirken kamı inip kalkıyor. Nefesimi tutup elimi Cal'inkinin üstüne koyuyorum.

Eli, sıcak ve de düşündüğümde daha yumuşak. Parmaklarımı onunkilerin altından geçiriyorum, o da hafifçe benimkileri sıkıyor. Ona bakmaktan çekinerek bakışlarımı ellerimizden ayırmıyorum ama bir yandan da gülümsüyorum. Kalbim, göğüs kafesimin içinde kanat çırpın bir kelebek gibi atıyor. Bir erkeği öpmeye hazır olmayabilirim ama Cal'in elini tutmak çok hoşuma gidiyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Geleceklerine emin misin?" diye soruyor Rae oturma odasını mutfaktan ayıran paravana yaslanıp, iki kızın sıkı-şarak aramızdan geçmesine izin verirken.

"Konu Nyelle olduğunda hiçbir şeyden emin olamıyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama Tess mesajda yolda olduklarını yazmış."

"Evet ama o bir saat önceydi," diyor Rae bira şişesini ağzına dayarken.

Omuz silkiyorum. "Nyelle yürümekten hoşlanıyor. Gelmeleri biraz sürebilir."

"Ta kampüsten buraya yürüyorlar mı?" diyor Rae. "Deli mi bu kız?"

Cevap vermeden sırtıyorum.

Eric'in nereye kaybolduğunu sormak üzereyken arka kapıdan Nyelle giriyor.

"Geldi/"

Rae ona bakmak için dönüyor ama mutfaktaki kalabalığın arasından onu görebilmesi için boyu fazla kısa.

Nyelle saçlarını tıpkı sevdiğim gibi açık bırakmış, asi dalgalar omuzlarına iniyor. Başının üstünde kar taneleri toplanmış. Yanakları ve burnunun ucu soğukta yürümekten kızarmış. Kalabalığı tararken mavi gözleri parlıyor. Beni görünce duruyor. Tepkisini anlamak için bekliyorum. Gülümsediğini görünce rahat bir nefes alıp ben de gülümsüyorum.

Tess özür diler gibi bir yüz ifadesiyle gözlerini devirerek Nyelle'e bakıyor ve ardından bana el sallıyor.

Nyelle'in yüzündeki gülümseme soluyor. Neler olduğunu tam olarak göremeyecek kadar uzaktayım. Gözlerimle mutfağı tarayarak hangi erkeğin ona bir şey dediğini anlamaya çalışıyorum.

"Nyelle!" Tess bağılıyor. Kapı çarpınca yeniden o tarafa bakıyorum.

"Hemen dönerim," diyorum Rae'e. Kalabalık mutfakta güçlkle ilerleyip dışandaki merdivenlerde Tess'e rastlıyorum.

"Nyelle, ne yapıyorsun? Buraya yürüyene kadar dondum ve gerçekten biraz ısınmak istiyorum. Hadi, içeri gel lütfen."

Nyelle dinlemiyor. Sessizce söylenerek küçük bahçede volta atıyor.

"Tess, hadi sen gir ve Rae'in yanında bekle. Parlak pembe saçları var. Görmemen imkânsız." Tess duraksadığında ona güvence veriyorum. "Birazdan geliriz/

Tess iç çekip, "Nyelle, ben içeri giriyorum. Lütfen ben-siz gitme/" diyor. Eve girip kapıyı kapatınca müzik ve sohbet sesleri kesiliyor.

Nyelle yumruklarını sıkıp, abuk sabuk şeyler homurdanarak gidip gelmeye devam ediyor. Arada sırada bir kelimeyi ayırt ettiğimde de bu genelde bir küfür oluyor. Neler olduğunu anlayamıyorum.

"Ne var lanet olası?" diye bağırıveriyor. Sonra da saçma sapan şeyler söylemeye devam ederken bir de, "Bunu yapamam," diye ekliyor.

"Nyelle? Ne oldu?"

Bir anda dudağım ısırarak duruyor. Kocaman açılmış, delice bakan gözlerle kafasım kaldırıyor; oldukça şaşkın görünüyor. Asıl şaşkın olan benim ama.

Soğuk rüzgâr gömleğimin düğmeleri arasından süzülünce titriyorum. "Hava soğuk. Kar da yağıyor. Hadi, gel içeri de biraz ısınalım. Sonra seni istediğin yere götürürüm. İstersen seninle tepeden bile yuvarlanırım."

Nyelle kendini toparlamak için derin bir nefes alıp çok hafifçe gülümsüyor. "Kar yağıyor, değil mi?" Kafasım gökyüzüne kaldırıp yüzüne yağan kar tanelerini izliyor.

Kapı açılıp Rae dışarı çıktığında bir sıcak hava dalgası bana çarpıyor. "Diliyle kar tanelerini mi yakalıyor yoksa?"

Nyelle ağzım açıp dilini dışarı çıkarmış, beyaz kristallerin dilinin üstüne düşüp erimesini izliyor. Gülümsüyorum. "Evet. Aynen."

"Ne halt..."

Nyelle kafasını çevirip Rae'i inceliyor. Derin bir nefes alıp atılgan bir tavırla, "Selam. Ben Nyelle. Calle okuldan

arkadaşız/' diyor.

"Selam," diye bocalıyor Rae. "Ben Rae. Cal'in Renfield'dan arkadaşayım."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Nyelle abartılı bir gülümsemeyle. "Hadi gidip kuduralım biraz." Gönülsüz bir şekilde yumruğunu havaya kaldırıp, "Yihhu!" diye bağırıyor ve ikimizin arasından geçerek eve giriyor.

Rae kafasını kaldırıp ağzı bir karış açık bir hâlde bana bakıyor. "Lanet olsun, Cal. Bu da neydi böyle? Bu kız da kim? Nicole Bentley⁷'nin tıpkısının aynısı gibi görünüyor."

Rahat bir nefes alarak gülüyorum. "Bütün bu olan biten Nyelle Preston'dı işte," diyorum ve onun peşinden eve giriyorum.

Tess içeride, kapmam hemen yanında bizi bekliyor ama Nyelle yolu yanlamış,

oturma odasına doğru ilerliyor. Ben de o yönde devam ediyorum, sonra dönüp Rae ve Tess'e bakıyorum.

"Sen git," diye teşvik ediyor Rae. "Biz içkileri alıp yanınıza geliriz."

Başım la onaylıyorum ve içki içip sohbet eden kalabalığın arasından özür dileye dileye kendime yol açıyorum.

Sonunda yanma vardığımda Nyelle'in, bir kanepenin arkasına dayanmış durduğunu görüyorum.

"Selam." Karşısında, ona dokunabilecek kadar yakınında duruyorum. Kafasını kaldırıp zayıf bir gülümsemeyle bana baktığında içimden gerçekten de ona dokunmak geliyor ama yapmıyorum. "İyi misin?"

Ceketinin fermuarını açıp üstünden çıkarıyor ve dizlerinin arasına sıkıştırıyor. Üzerinde turuncu ve kırmızı renk-

li, büyük bir kazak var. Diğer kazağına yaptığı gibi bunun da kollarına delikler açıp başparmaklarını bu deliklerden geçirmiş.

Sonra bir anda kafama dank ediyor. Nyelle'in ellerini hiç görmedim. Bunun kulağına tuhaf geldiğini biliyorum ama işte, bir anda aklıma geliveriyor. Orada öylece durmuş, kazağının kollarından çok az bir kısmı görünen parmaklarına bakıyorum. Acaba neden daha önce hiç ellerini görmedim?

"Evet, iyiyim," diye yanıtlıyor Nyelle. "Sen nasılsın?" Ben cevap vermeyince beni kendime getirmek için kazakla örtülü elini gözümün önünde sallıyor.

"Ah, şey, çok iyiyim."

"Bir arkadaşının geleceğini bilmiyordum," diyor ellerini kalçasının iki yanmda kanepeye dayarken.

"Sana söyleyecektim ama bütün hafta seni göremedim," diyorum ellerine bakmamaya çalışarak.

"Ne kadar kalacak burada?" diye soruyor Nyelle mutfaktaki kalabalığı tararken. Ben de onun bakışlarını inceliyorum. Hâlâ biraz... sinirli görünüyor. Biri onu kızdıracak bir şey mi söyledi acaba? Ya da Rae yüzünden mi böyle oldu? Arka

bahçede olanların sebebi Rae'i görmesi miydi acaba?

"Çarşamba günü birlikte eve dönüyoruz, Şükran Günü tatili için."

"Ya," diyor sadece. Hâlâ sakinleşmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes alıyor.

"İyi olduğuna emin misin?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan Eric yanıma gelip bir

eliyle omzuma vuruyor.

"Selam, ben Eric/" diyor benim tanıştırmamı beklemeden. Gözlerini dikip ona bakıyor. Neden baktığım tahmin edebiliyorum ama yine de bakmayı kesmesi için onu dirseğimle dürtmek istiyorum.

"Eric, bu Nyelle."

"Vay! Göl Kızı!" diye bağılıyor gülerek.

Nyelle gülümsüyor. "Ona Titanik hikâyesini anlattın mı?"

Başımla onaylıyorum.

"Tamamen benim hatamdı," diyor Nyelle.

"Eh, biz erkekler, bir kızla yatmak istediğimizde aptalca şeyler yaparız." Eric gülüyor.

"Yatmak mı istemiştin?" Nyelle suratıma boş boş bakıyor.

"Kim? Ben mi? Hayır, kanoda değil, hayır yani/" diye bocalıyorum. Bu sefer gerçekten de Eric'e dirseğimi geçiriyorum, o da acıyla hafifçe öksürüyor. Eric konuşmadan önce düşünebilse hayat benim için çok daha kolay olurdu. Bu çocuğun dilinin kemiği yok.

"Yani şey, sonuçta soyunduk/" diye ekliyor Nyelle oyunbaz bir sırıtışla bana bakarak.

"Soyundunuz mu? Bana bu kısmı anlatmadın, dostum," diye şikâyet ediyor Eric.

"Evet, anlatmadım," diye karşılık veriyorum Nyelle'in gözlerinin içine bakmaya devam ederek.

"Şimdi bakma ama Liza saat beş yönünde duruyor/" diye fısıldıyor Eric onu duyabileceğimiz şekilde.

"Ah, Liza'yı sevmiştim/" diyor Rae, Tessle birlikte yanımıza geldiğinde. Tess, Nyelle'e bir içki uzatıyor, Rae de bana bir bira veriyor.

"Teşekkürler," diyorum birayı alırken. Liza'nın bakışlarım yakalıyorum, beni görünce gülümsüyor. Liza'yı ben de sevmiştim. Güzel, zeki ve eğlenceli bir kızdı ama...

"Selam, Cal. Eric." Bizi başıyla selamlayıp diğerlerine bakarak tanıştırmayı bekliyor.

"Selam, Liza. Şey... Nyelle, Tess ve Rae ile tanış."

"Ah, demek sen Rae'sin!" diyor heyecanla. Sonra durup gözlerini kısıyor. "Üzgünüm ama seni her zaman daha... uzun hayal etmişim. Belki de Cal'in bahsediş şeklinden-dir. Senden her zaman şey gibi bahseder..."

"Belalı bir tip gibi mi?" diyor Eric. Liza gülüyor.

"Kardeşin nasıl?" diye soruyor Rae. Liza'nın erkek kardeşi geçen sömestir ciddi bir araba kazası geçirmişti. Biz de bu yüzden ayrılmıştık. Ailesiyle birlikte evine dönmesi gerekmişti. Bir an bunu düşünüyorum. Hayır. Öyle olmamıştı. Kaza, ben bir şeyleri bitirdikten sonra gerçekleşmişti.

"Vay canına, gerçekten de her şeyi anlatıyorsun demek, ha?" Liza bana takılıyor. "Şey, gayet iyi. Tamamen düzeldi. Teşekkürler." Bana bakıp gülümsüyor. "Eh, seni görmek güzeldi, Cal. İyi eğlenceler, arkadaşlar."

Sonra da geldiği yöne doğru ilerleyip gözden kayboluyor.

"Onu hatırlıyorum," diye ekliyor Eric. "Ben de onu sevmiştim."

"O da kırdığın kalplerden biri mi yoksa?" diye soruyor Nyelle.

"Değil mi ama!" diye haykırıyor Rae ve benim ilişkilerdeki başarısızlığım

sayesinde Nyellele aralarında hemen bir bağ oluşuyor. Bunu tahmin etmeliydim.

"Senin kalbini kırar demiştim," diyor Nyelle, Tess'in kulağına duyabileceğim bir sesle fısıldayarak.

Tess'in gözleri büyüyor, ağzı bir karış açık kalıyor.

"Hayır, hayır, hayır." Rae kafasını iki yana sallıyor. "Sakın bulaşma, Tess. Sen iyi bir kıza benziyorsun. Ondan uzak dur. Onun ilişkileri sorunludur. İnan bana."

Tess boğuluyor. Yüzü bir anda kıpkırmızı kesiliyor.

"Tess gel, sana bir içki alalım," diyor Eric kibar bir şekilde kızın elinden tutup.

"İçkim var," diyor Tess sessizce bardağını kaldırıp.

"O zaman yüzün normal rengine dönene kadar başka bir odaya gidelim."

Özür dilemek istiyorum. Ama bu işleri daha da berbat eder. Çünkü hakkımda söylenenler doğru olduğu için mi, yoksa kızm hislerine karşılık veremediğim için mi özür dilediğimi anlamayacaktır. Dolayısıyla gerçekten de şu an buradan uzaklaşması çok daha iyi olur.

"Liza'dan ayrılırken uydurduğun mazereti hatırlamaya çalışıyorum," diyor Rae hafızasını zorlayarak. "Neydi?"

"Benim sorum da şu: Pişman mısınız?" diye soruyor Nyelle.

"Hayır," diye cevap veriyorum hiç tereddütsüz. Nyelle sırtıyor. Rae, şüpheli bir şekilde bir bana bir Nyelle'e bakıyor. Bakışları, Nyelle'in üstünde biraz fazla oyalanınca onu uyarmak için hafifçe dürtüyorum.

Nyelle fark etmiyor. Ön cebinden sakız çıkarmakla oldukça meşgul şu an. "İster misiniz?" diyerek kazağın örttüğü elindeki sakız paketini bize uzatıyor.

"Hayır, teşekkürler," diyorum elimdeki boktan birayı bir dikişte içerek. Rae de bir tane bira alıp kapağını açıyor ve içkiyi kafasına dikiyor.

"Bence sizin eve gidelim," diyor Rae birasını içmeye devam ederken. "Bu parti çok boktan. Kendi başımıza çok daha fazla eğleniriz. Yolda da bir şişe viski

alırız. Nyelle, CaHerin dairesine gelmek ister misin?"

Nyelle duraksıyor, sonra emin olmak ister gibi bana bakıyor. Ben de teşvik edercesine kaşımı kaldırıyorum ve o da, "Olur tabii," diyor.

Rae mutfaktan geçerken birkaç tane daha bira alıp Eric ve Tess'e sesleniyor. "Gidiyoruz buradan. Hadi yürüyün." Rahatlıkla kalabalığın arasından ilerleyip arka kapıya varıyor.

Nyelle, Rae'in ardından bakarak gülümsüyor. "Onu sevdim."

Gülüyorum. "Evet, ben de onu seviyorum."

Mutfak tezgâhına yaslanmış vaziyette gözümü dikmiş banyo kapışma bakıyorum. Rae ve Nyelle'in banyodan çıkmalarını bekliyorum. Eric, Tess'i yurda bırakmaya gittiğinden beri oradalar. Yani yirmi dakikadır,

"Yok artık!" Kapalı kapının ardından Nyelle'in bağır-
ğını duyuyorum.

Rae gülüyor. "Ciddiyim bak, gerçek bu!"

Ne konuştuklarını öğrenmeye korkuyorum.

Kapı açılıyor ve Eric içeri giriyor. "Selam. Kızlar nerede?"

Ben bakışlarımla banyoyu işaret ettiğim sırada içeriden kahkahalar yükseliyor.

"Ne yapıyorlar orada?" diye soruyor yanımda durarak. Kollarım kavuşturup kapıyı izlemeye başlıyor.

Omuz silkiyorum. "Kim bilir? Zaten kızlar neden banyoya birlikte girerler ki?"

"Erkekler hakkında konuşmak için," diye yanıt veriyor Eric. "Ama Rae erkeklerden hoşlanmadığına göre bu, senin hakkında konuştukları anlamına geliyor."

Kaskatı kesiliyorum. "Ne dedin?" Rae'in fazla sarhoş olup ağzından bir şeyler

kaçırmasından endişeleniyorum. Ya da bunca yıldır içinde biriktirdiği kin yüzünden ters bir laf etmesinden. Ama yükselen kahkahalar hiç de düşmanca değil; o yüzden de gerçekten benim hakkımda konuşuyor olabilecekleri paranoyasına kapılıyorum.

"Ah, bu arada neden Tess'den hoşlanmadığını anlamadım. Bence çok hoş bir kız," diye devam ediyor. "Numarasını aldım. Senin eski sevgililerinden biriyle çıkmış sayılmam, değil mi?"

"Ne alakası var? Tessle ben hiçbir zaman çıkmadık ki. Gerçekten harika biri ama onunla çıkmayı düşünmüyorum."

"Çünkü onun oda arkadaşım istiyorsun," diyor banyoyu işaret ederek. "Göl Kızı'nı acayip seksi olduğunu neden söylemedin?"

Nyelle'in kendini kaybetmiş gibi attığı kahkahaları duyunca kapıya doğru ilerliyorum.

Kapıyı çalıp, "Siz ikiniz, dünyaya açılmayı düşünüyor musunuz?" diye soruyorum.

"Lise birde açıldım ya, unuttun mu?" diye bağıyor Rae içeriden. Nyelle gülüyor. "Sen de oradaydın. Acayip eğlenceliydi. Brady'nin kalp krizi geçireceğini sandım."

"Evet, ben de oradaydım," diyorum iç çekerek. "Banyodan çıkın artık. Yarım saattir oradasınız."

"Seninle bir şey konuşmak istiyordum," diyor Rae bana. O sırada Brady ve Craig'in gelmesini bekliyoruz. Bir süre önce aradılar ve bisikletlerine atlayıp geleceklerini haber verdiler. Ayrıca Craig'in ailesinin içki dolabından bir şişe votka arakladıklarını da söylediler. Eğer geçen yıl içtiğimiz votkanın aynısıysa o zaman şişenin yansının suyla dolu olduğunu ve bunun da pek matah bir şey olmadığını düşünüyorum.

"Olur, konuşalım," diyorum telefonumda oynadığım oyundan kafamı kaldırmadan.

"Cal." Sesi ciddi ve sert çıkıyor. Genelde, erkek kardeşi boka battığında onunla bu ses tonuyla konuşur.

Oyunu kapatıp bütün dikkatimi ona veriyorum.

Rae, ağzını açıyor ama sonra tekrar kapıyor. Oldukça gergin görünüyor ve Rae normalde hiçbir şey için gerilmez.

"Hamile misin?" deyiveriyorum.

"Hayır!" Koluma bir tane yumruk atıyor. "Hamile falan değilim, seni salak. Ben..."

"Beni özlediğini biliyorum!" diye bağıırıyor Brady bisikletini evin önüne doğru sürerken. Rae kanepeye gömölüp gözlerini kapıyor. Benimle şu an konuşmayacağını biliyorum. "Hadi ama Rae, benim hayat ışığım. Beni ne kadar özlediğini söylemekten çekinme."

"Azıcık bile özlemedim," diye homurdanıyor Rae.

"Zamanla yola gelirsin," diyor Brady göz kırparak.

Craig votka değil bir viski şişesi çıkarıyor. Rae hızla kalkıp şişeyi açıyor ve koca bir yudum almak için kafasına dikeyiyor. Ardından da boğazı yandığı için öksürüyor.

"Hayır. Yola gelmeyeceğim, Brady." Tekrar öksürüyor ve boğazını temizliyor. "Çünkü erkeklerden hoşlanmıyorum." Sonra şişeden bir yudum daha alıyor.

"Yavaş ol bakalım," diye uyarıyor onu Craig şişeyi almak için elini uzatırken.

"Kalbimi kırıyorsun, Rae," diyor Brady alaycı bir ifadeyle elini kalbine götürürken.

"Erkeklerden hoşlanmıyorum diyorum, anlasanıza."

Donakalıyoruz. Brady'nin eli kalbinde. Rae'e bakakalıyoruz. Uzun bir sessizliğin ardından, "Hamile olmamana şaşırmanın," diyorum.

"Hemen çıkıyoruz!" diye bağıyor Rae.

Kızgınlıkla homurdanıp kafamı kapının kirişine dayıyorum. Arkamda Eric'in bir cips paketi açtığını duyuyorum.

Kapı açılıyor.

"Cips almışsın!" diye haykırıyor Nyelle. Bana bakmadan yanımdan geçip doğruca Eric'in yanına gidiyor.

Ona bakakalıyorum. "Paketin sesini mi duydun? Yani sizi oradan çıkarmak için tek yapmam gereken şey bu muydu?"

Nyelle gülüyor ve paketten bir avuç dolusu Doritos alıyor.

Rae, onu takip ediyor. Bu kadar zaman ne konuştuklarına dair bir ipucu yakalamak umuduyla Rae'in yüzünü inceliyorum. Yüzünde son derece can sıkıcı bir gülümsemeye kanepenin ucuna oturuyor. Bu da ne demek oluyor böyle?

Ben de kanepenin diğer ucuna oturup onunla göz teması kurmaya çalışıyorum. Gözlerimi iri iri açarak beni biraz olsun rahatlatması için bakışlarımla âdeta ona yalvarıyorum. O ise suratmda pis sırıtışla bana bakmaya devam ediyor. Onu boğmak istiyorum.

Hayal kırıklığı içinde ellerimi kaldırıyorum. Rae'in gülümsemesi bana işkence edercesine daha da genişliyor. Nyelle kendini aramızdaki minderlere bırakıyor ve ayakkabılarını çıkarıp bağdaş kurduğunda bakışmayı kesiyoruz.

"Tanrım, Doritos'a bayılıyorum. Ama saatler sonra bile nefesim kötü kokuyor."

"Doğru." Eric, kafasını hızlı hızlı sallayarak ona katılıyor.

"Ah! Liza'yı neden sepetlediğini hatırladım!" diye haykırıyor Rae bir anda. Herkes dönüp ona bakıyor. "Ailesiyle tanışmanı istediği için bitirmiştin ilişkiyi."

Eric tekrar gülmeye başlıyor. "Evet. Böyle olmuştu."

Ben de hatırlıyorum. "Sadece bir aydır çıkıyorduk. Ailesiyle tanışmaya hazır değildim."

"Ama onu sepetlemek yerine bunu ona söyleyemez miydin?" diye soruyor Nyelle, Doritos kınıntılarını pantolonundan silkelerken. "Belki seni anlardı."

"Tabii tabii," diye alay ediyor Rae. "Cal öyle tuhaf sohbetlere girmez. Böyle bir yüzleşmeden delicesine kaçınır. Ciddi söylüyorum. Böyle bir konuşma yaptıktan sonra kilometrelerce uzağa kaçmayı tercih eder."

"Evet, biliyorum," diyor Nyelle pis pis satarak.

Rae gülmeye başladığında dikkatimi bir anda kanepedeki lekeye veriyorum. Bu sohbetin bir an önce bitmesi lazım.

"Peki, neden kaçırıyorsun? Karşındakinin kalbini kırmaktan falan mı korkuyorsun?" diye soruyor Nyelle.

Ve her şeyi daha da berbat bir hâle sokmak için Eric lafa karışıyor. "Cal rahat, uyumlu bir tip. Kızları da böyle tavlıyor zaten. İyi bir çocuk gibi görüldüğü için her zaman kızlar ona yaklaşır. Hiçbir zaman bir kıza asıldığını sanmıyorum. O yüzden arkadaş hiç reddedilme deneyimini yaşamak zorunda kalmamış."

"Sen neyden bahsediyorsun?" diye söyleniyorum kendimi savunma gereği duyarak. Gerçi çocuk doğru söylüyor ama olsun.

"En son kime çıkma teklifi ettin?" diye meydan okuyor Rae.

Göz ucuyla Nyelle'e bakıyorum çünkü aslında ona teklif ettim.

"Hayır, etmedin," diyor Nyelle aklımdan geçenleri okuyarak. "Aşırı sıradan bir şekilde sordun ve bir grup arkadaşla hep beraber çıkmaktan bahsettin."

"Sana çıkma teklifi mi etti?" derken avar avar bakıyor Rae.

Nyelle kafasını iki yana sallıyor. "Hayır, etmedi."

Eric kaşlarını havaya kaldırarak, *'Senin derdin ne, dostum ?'* dercesine bana bakıyor.

Beni analiz etmelerini dinlemeye daha fazla katlanama-yarak ayağa kalkıp buzdolabına doğru ilerliyorum. "Bir şey içmek isteyen?" Ben bir bira alıyorum. Eric elini kaldırınca kutuyu ona atıyorum.

"Kola var mı?" diye soruyor Nyelle.

"Ben de isterim," diye ekliyor Rae. Kendime bira, kızlar için de iki kutu kola alıp onlara uzatıyorum. Rae viskisini kolayla karıştırıyor, Nyelle de koca bir yudum alıp gargara yapıyor.

"Kolayla gargara mı yapıyorsun?" diyerek gülüyor Eric.

"Dişlerimden Doritos kalıntılarını temizliyorum," diye açıklıyor Nyelle ağzındaki kolayı yuttuktan sonra. Ardından da Rae'i incelemek için yerinde hafifçe dönüyor.

"Ne var?" diyor Rae gözlerini kısarak.

"Saçma dokunabilir miyim?" diye soruyor Nyelle. Eli Rae'in kafasının üstünde, ondan izimbeklercesine duruyor.

"Sarhoş musun?" diye soruyor Rae.

"İçkiyi pek sevmem," diye yanıt veriyor Nyelle. "Beni sinirli biri yapıyor."

"Sinirli olduğunda onun yanında olmak istemezsin/" diyorum kafamı iki yana sallayarak. Çenesinin altına bıçak dayadığı çocuğu geçiriyorum aklımdan.

"Yeşile dönüp kıyafetlerini mi parçalıyor?" diyor Eric kendi şakasma kahkahalarla gülerek.

Rae de gülüyor. Ben de sırtıtıyorum.

Nyelle'in hâlâ bir yanıt beklediğini fark edince, "İyi, dokun bakalım," diyor sonunda Rae abartılı bir şekilde iç çekerek. Parlak, pembe saçların üstünde kibarca elini gezdirirken Nyelle'in gözleri ışıltıyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

"Çok yumuşak/" diyor Nyelle şaşkınlık içinde. "Biliyor musun Rae, sen inanılmaz birisin."

"Neden ki?" diye soruyor Rae temkinli bir şekilde.

"Çünkü öz güvenin tam. Baksana, kendi punk grubunu kurmuşsun! Ben... şu an sana sarılacağım." Rae cevap bile veremedi Nyelle, kollarım ona doluyor ve onu hızla kendine doğru çekip sıkıca sarılıyor. Rae'in gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Beni mutlu ediyorsun." Sonra Nyelle geri çekilerek oturuyor, Rae'in ellerim sıkıyor ve heyecanla soruyor. "Pekâlâ. Şimdi ne yapıyoruz?"

Kimse kımıldamıyor. Hepimiz sadece ona bakıyoruz.

"Ne oldu buna böyle?" diye mırıldanıyorum.

"Sanırım şekerler dokundu," diyor Rae.

"Bende havai fişek var," deyiveriyor Eric.

"Bir şeyleri patlatalım o zaman," diye haykırıyor Nyelle ellerini çırparak.

"Yani... maytap var/" diye ekliyor Eric.

"Maytapla havai fişek aynı şey değildir, geri zekâlı." Rae gözlerini deviriyor.

"Tırmanabileceğimiz bir yer var mı?" diye soruyor Nyelle deli deli bakarak. Gerçekten de çok fazla şeker tükettiğini düşünüyorum.

"Şey... ambar var," diye öneriyor Eric. "Ya da..."

"Nyelle, bence bu iyi bir fikir değil/" diye âdeta yalvarıyorum ama artık çok geç. Ayakkabılarını giyip kanepeden fırlıyor, kapıya ilerliyor, ceketini... ve kamyonetimin anahtarlarını alıyor.

Olduğum yere çöküveriyorum. "Eric, ciddi olamazsın."

"Ben ne yaptım ki?" diye soruyor tamamen kafası karışmış bir hâlde. "Bir dakika. Ambara gitmek için mi çıktı yani?"

"Evet," diye iç çekiyorum ve ayağa kalkıp ceketimi alıyorum. "Siz ikiniz acele etseniz iyi olur, yoksa sizi beklemeden gider."

Karla kaplı gecede dışarı çıktığımda Nyelle'in direksiyonun başma geçmiş beklediğini görüyorum. Bu hiç de iyi bir fikir değil. Ama direksiyonu hevesle kavrayışına bakılırsa onu oradan kaldırmanın kolay olmayacağını söyleyebilirim.

"Kay bakalım. Ben kullanıyorum," diyorum kapıyı açıp sürücü koltuğuna geçerken.

"Ama ben hiçbir şey içmedim," diyor.

"Ben de sadece bir bira içtim," diye karşılık veriyorum. "Ayrıca nereye gideceğimizi bile bilmiyorsun ki sen." Bir

an duraksıyorum. "Yoksa daha önce... ambara gittin mi?" diye soruyorum korka korka.

"Ambara gittin mi sen?" diye haykırıyor Eric şaşkınlık içinde. Bu sırada Rae için kapıyı tutuyor.

"Siz neyden bahsediyorsunuz?" diye soruyor Nyelle. "Daha önce gitmedim tabii ki. Ambarı söyleyen sensin ya, Eric."

"Hâlâ kar yağıyor!" diye şikâyet ediyor Rae ambar sohbetini keserek. "Neden her gelişimde kar yağmak zorunda ki?"

Rae, Nyelle'in yanına oturuyor. Eric de onun arkasından biniyor. Hepimiz sığılalım diye Nyelle bana biraz daha yanaşıyor. Kalçası bana değince nabzım yükseliyor. Vitesi değiştirmek için bacaklarının arasına uzanınca nefes alıp verişlerim hızlanıyor.

"Bir dakika. Eğer kardan nefret ediyorsan neden seneye buraya gelmek istiyorsun ki?" diye soruyor Eric.

Rae bana bakıp omuz silkiyor.

"Hayatındaki kadımları tuhaf bir biçimde kendine bağlıyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor Nyelle bana yaklaşarak. Nefesini ensemden hissedince güçlkle yutkunuyorum.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye soruyor Nyelle.

"Sevişmeye," diyor Eric suratında aptal bir sırıtışla.

"Kapa çeneni, Eric," diye tersliyorum onu. İçeriye biraz serin hava girmesi için pencereyi açma ihtiyacı duyuyorum bir anda.

"Birisi şunu doğru dürüst açıklasın lütfen. Hemen, şimdi," diye talepte bulunuyor Rae.

"Ambar şehrin hemen dışındaki terk edilmiş bir mülkte yer alıyor. Ve bir ergenlik geleneği olarak da Crenshaw'da-ki çiftler oraya gidip...." Anlamış olmalarını umarak cümlemi tamamlamıyorum.

"Sevişirler," diyor Eric. Ve böylece, az evvel anlamadırlarsa bile şimdi net olarak anlamış oluyorlar. "Sanırım duvarlar ve kirişler oraya daha önce gidenlerin baş harfleriyle kaplı."

"Böyle bir yere mi gidiyoruz yani?" diye soruyor Rae dehşete kapılmış bir hâlde. "Kim bunun iyi bir fikir olduğunu söylemişti?"

Hepimiz Eric'e bakıyoruz.

"Hadi ama! Ben sadece sesli düşünüyordum," diyerek savunuyor kendim Eric. "Gerçekten gideceğimizi düşünmemiştim ki. Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Ama sen biliyorsun," diyor Nyelle yanımdan. Ona bakamıyorum. Yola odaklanmış bir şekilde araba kullanıyorum.

"Cal?" diyor Rae. "Senin admin baş harflerini de bulacak mıyız o duvarlarda?"

Kahretsin!

"Hayır," diye yanıtlıyorum sessizce. Aslında oraya gitmediğimden değil, kamyonetten inmeye fırsat olmadığından adımın baş harflerini yazamamıştım. Ama bu bilgiyi onlarla hiçbir şekilde paylaşacak değilim.

Herkesin bakışlarım üzerimde hissedebiliyorum ve onlara bakmayı reddederek Crenshaw'ın arka yollanna doğru sürmeye devam ediyorum. Burada evler azalmaya ve evlerin yerini geniş ormanlar ve çiftlikler almaya başlıyor.

"Ben oraya girmem," diyor Rae.

"Geri dönmemi ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor Nyelle. "Devam et."

Risk alıp Nyelle'e bir bakış attığımda suratında haylaz bir sırıtiş olduğunu görüyorum. Akimda benimle ilgili oluşan imajı düzeltmek için belki de bir şeyler söylemem gerekiyor. Ama bir şey demiyorum. Ne diyebilirim ki?

Birkaç dakika sonra terk edilmiş çiftlik evinin uzun araba yoluna giriyorum. Toprak yol ikiye ayrılıyor; koyu renkli ahşap ambann ve paslanmış, beyaz silonun durduğu sağ tarafta duruyorum.

"Kar durdu," diye bildiriyor Nyelle hep birlikte kamyonetten inerken. Sonra bakışlarını silonun tepesine dikerek kamyonetin önünde duruyor. Yüzünde canlı bir gülümseme beliriyor.

"Ah, hayır," diyorum. "Aklından bile geçirme."

Çok geç.

Nyelle çoktan siloya doğru yürümeye başlıyor.

"Nereye gidiyor?" diye soruyor Rae arkamdan. "Oraya tırmanmayacak, değ..."

"Evet, tırmanacak," diye yanıt veriyorum. Son sağduyu kmntımı da havaya savurup onun peşinden gidiyorum.

"Yok artık, Cal," diyor Rae aceleyle. "Delirdin mi sen?"

Korkup cesaretimi kaybetmemek için arkama dönüp bakmıyorum. Nyelle'in başına bir şey gelmemesini sağlamaya odaklanıyorum; böylece bana bir şey olması düşüncesinden uzaklaşıyorum. O benim cesaret kaynağım. O olmasaydı bu merdivenin basamaklarım tutup, her yanı pas

içindeki bu siloya tırmanmamın imkânı dahi olamazdı.

"Hadi ama Rae," diye güvence veriyor Eric ona. "Ben seni korurum. Hadi gidelim/"

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," dediğini duyuyorum Rae'in. Aşağıya bakmadan ellerime konsantre oluyorum.

Lime lime olmuş platforma ulaştığımızda Nyelle durmuyor. Tam ben ağzımı açıp bir şey diyecekken kubbenin ucuna giden merdivene uzanıyor.

Kahretsin!

Onun yanma oturduğumda ellerim titriyor. Kendimi, bunun adrenalin yüzünden olduğuna ikna ediyorum.

Nyelle soluk soluğa kalmış bir hâlde ama yüzünde yine Noel sabahına uyanan çocuklarinkini andıran o gülümseme var.

"Bu inanılmaz," diyor kafasını ellerine dayayıp sırtüstü uzanarak. "Birlikte yıldızları izleyelim, Cal/'

Sırtüstü uzanıyorum. Nyelle, kolunu benimkine geçirip bana iyice yaklaşıyor. Derin bir nefes alıp gökyüzüne odaklanmaya çalışıyorum. Fırtına bulutları seyrekleşip gökyüzünü aralıklarla kaplıyor ve bu aralıklardan da küme küme yıldızlar parlıyor.

"Kendine tırmanacak bir şey buldun yine," diyorum. "Ama ben ağacı tercih ederim/" Şu anda bulutlara hiç olmadığım kadar yakm olduğum gerçeğinden uzaklaşıp gökyüzüne odaklanmaya çalışıyorum. Merdivenin başında bıraktığım azıcık aklımı aramak için aşağıya bakmamın da bir manası yok artık. Şu an yukarıdayım. Nyelle'le birlikte.

"Buldum/⁷ diyerek iç çekiyor. "Buraya kadar çıkmana şaşırdım."

"Ben de/' diyorum hafifçe gülerek.

"Ben oraya çıkmam!" diye bağıyor Rae aşağıdan.

"Yanıma otur," diyor Eric ona. "Dostumuz Jack'i de getirdim."

Nyelle yüzünü benimkine iyice yaklaştırıp sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle konuşuyor. "Demek o senin en yakın dostun ha?"

"Evet, öyle," diyorum gözlerindeki parıltıları izlerken.

"Onu özlüyor musun?" diye soruyor Nyelle yeniden gökyüzüne bakarak. Sesindeki bu duygusal tona şaşırarak onu izlemeye devam ediyorum.

"Onunla hemen hemen her gün konuşuyorum," diyorum. "Ama evet, onu yine de özliyorum."

"Ben de özlerdim," diyor fısıldayarak. Yüzüne bakmak için dirseklerimin üstünde doğruluyorum. Bakışlarını kaçırarak gözünün kenanm siliyor.

"Yanımıza inin, hadi!" diye bağıyor Rae. "Maytapları da getirdik."

"Dünyanın tepesinden inmeye hazır mısınız?" diye soruyorum sesinde duyduğum hüznü gözlerinde de ararken.

Nyelle bana bakıp gülümsüyor. "Tabii ki."

Eric ve Rae, bacaklarını aşağıya sallandırıp, kollarını ortadaki demire dayayarak platformda oturuyorlar, Jack Daniel's şişesi de aralarında duruyor.

Onların arkalarına, Nyelle'in yanma oturuyorum.

Rae her birimize birer maytap veriyor, Eric de çakmağı aramızda gezdiriyor. Her çubuk kıvılcımlar saçarak tutuşuyor. Nyelle kendi maytabını havada sallayınca maytap ardında karanlığa kazınmış hayalet bir ışık ve bir duman izi bırakıyor.

Eric ve Rae, kendi çubuklarını kılıç gibi kullanarak bir nevi maytap savaşıma tutuşuyor. Ben tırazana yaslanıp kıvılcımların, özgür kalan ateş böcekleri gibi aşağıya akmasına izin veriyorum. Rae kendini galip ilan edip, Eric de rövanş talebinde bulununca kahkaha sesleri gecenin içinde yankılanıyor.

Maytaplarımız söndükten sonra Nyelle iyice yanıma yanaşiyor. Kollarımız birbirine değecek kadar yakımsız şimdi. Ama Nyelle bir şey demiyor. Sadece orada durup gecenin içine doğru bakıyor. Bulutların incecik örtüsü aralanırken yıldızlar daha da parlak bir hâl alıyor. Gökyüzünde bir uçtan öbür uca doğru bir ışık süzülüyor.

"Dilek tut," diyorum fısıldayarak. Nyelle gözlerini kapayınca yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor. Ne dilediğini sormak üzereyken elini benimkinin üstüne koyuyor ve parmaklarımız birbirine kenetleniyor. Koluma doğru bir sıcaklık yayılıyor. Hafifçe elini sıkıyorum ve o sessizce, "Bir kelebek diledim/" derken gözlerindeki yıldızların içinde kayboluyorum.

Gerginim ve ellerim terliyor. Yüzün altında bir not aldığım sınavın sonucunu babama göstermek zorunda olduğum zamanlardan bile daha gerginim. O kadar gerginim ki midem ağrıyor.

İlk teneffüsün bittiğini haber veren zil çaldıktan sonra Cal'i futbol sahasında koşarken görünceye dek pencereden bakıp duruyorum.

"Bayan Hendricks, şimdi gidebilirim, değil mi?' Teneffüste resim odasını temizlemesine yardım ediyordum.

"Yardımanın için teşekkürler, Nicole," diyor fırçalan yıkadığı lavabonun önünden.

Katlanıp etrafına mavi kurdele bağlanmış kâğıdı alıp, teneffüsten dönen öğrencilerin girdiği kapıya hızla giderek, herkes yanımdan rahatça geçsin diye kenarda duruyorum.

Cal'i görüyorum. Saçları koşturmaktan ve terden tel tel olmuş. Muhtemelen yere düştüğü için dirseğinde de çimen lekesi var. Gözlükleri yine burnunun ucuna kaymış.

Beni gördüğünden emin olunca insanlar bizi fark etmesin diye merdivenin altına gelmesini işaret ediyorum.

"Selam, Nicole. Neden teneffüste yoktun?"

"Bayan Hendricks'e yardım ediyordum. Ve şey... sana bunu yaptım."

Uzattığım kâğıdı tutup çekiyor ama ben güçlkle bırakıyorum.

"Şimdi bakma, tamam mı? Başka kimsenin görmesini istemiyorum."

"Tamam," diyor. "Teşekkür ederim."

Göğsümde yine kelekler uçuşuyor.

"Nedir o?" diye soruyor Richelle. Onun nereden geldiğini bilmiyorum ama Cal'in elindeki kâğıdı işaret ediyor.

Bir şey diyemiyorum. Kalbimdeki kelek bir çekice dönüşüyor. Richelle'in gitmesini bekleyerek dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Nicole bunu bana verdi," diyor Cal.

"Bakabilir miyim?" diyor kâğıda uzanarak.

Ona bakamayacağını söylemek istiyorum. Cal'ın ona bakamayacağını söylemesini istiyorum. Cal ağzını açıyor, nefesimi tutuyorum. Ama Richelle elini uzatınca Cal onun kâğıdı almasına izin veriyor. Ağlamak istiyorum.

Richelle kurdeleyi çözüp kâğıdı açıyor. Uzunca bir süre bakıyor. Gözlerimde yaşların biriktiğini hissedebiliyorum. Kâğıdı tekrar katlayıp Cal'e veriyor. Bana bakmıyor. Koşarak gittiğinde kızdığını anlıyorum.

“Cal, sana kimseye göstermemeni söylemiştim!” diye bağıyorum.
“Richelle! Lütfen kızma.” Onun peşinden koşuyorum ama koridordaki bir öğretmen bizi sınıflarımıza gönderiyor.

Okuldan sonra ödevim bitince evden çıkıp ön basamaklara oturuyorum ve Richelle'in çıkmastnt bekliyorum. Çok uzun süredir bekliyormuşum gibi geliyor.

Sonunda kapı açılıyor ve Richelle gelip tam önümde duruyor.

“Annem hislerimi ifade etmem gerektiğini söyledi. Hiçbir şeyi içimde tutmamalıymışım. Ben de sana, bugün hiç de iyi bir arkadaş olmadığını söylemek istiyorum. Sana Cal'den hoşlandığımı söylemiştim. Onun sevgilim olmasını istediğimi söylemiştim. Senin yaptığın şey hiç hoş değildi.”

Gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlarımı tutuyorum ve kucağında kavuşturduğum ellerimi sıkıyorum. “Özür dilerim.”

“Onu öptün mü, Nicole?”

Kafamı kaldırıyorum. “Hayır, öpmedim. Yemin ederim. O, sadece benim arkadaşım, Richelle. Yemin ederim ki seni kızdırmak istememişim.”

“Onunla sadece arkadaş olmak istediğine yemin eder misin?”

“Evet,” diyorum ama bu tamamen doğru olmadığından kalbim birazcık acıyor. Cal'in sevgilim olmasını istemiyorum çünkü onunla öpüşmek istemiyorum. Ama onun elini yine tutmak istiyorum.

“Tamam. Ben de sana daha fazla kızmayacağım o hâlde,” diyor sonunda.

“Harika. Bir daha bana kızmanı hiç istemiyorum,” diyorum ve bunda ciddiylim. “Cal’i sadece arkadaş olarak seveceğime yemin ederim sana.” Bu, Richelle’le ettiğim ilk kavga ve kendimi o kadar kötü hissettim ki bir daha onunla kavga etmeyi hiç;

istemiyorum.

Richelle, basamakta yanıma oturup elimi tutuyor. Bu, Cal elimi tuttuğu zaman kalbimde kanat çırpın o keleşi uyandırmıyor ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Güneş açmış, her yer aydınlanmış ve sıcaklık olmuş gibi hissediyorum.

“Richelle, Cal neden hâlâ sevgilin değil?”

‘Sen bana onun bir kızı öpmeye hazır olmadığını söyledin. Beni öpmek isteyinceye kadar sevgilim olamaz. Öpüştüğü ilk kız olmak istiyorum. Hayatı boyunca başka hiçbir kızı öpmesin istiyorum.”

“Ya,” diyorum. Kalbim hafifçe sıkışıyor.

“Hadi, bizim eve gidelim,” diyor Richelle merdivenlerden sıçrayarak kalkıp beni de çekerek. “Sana bir sürprizim var.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Niye burada durdun?" diye soruyorum Brady cipini kaldırtma yanaştırdığında.

"Dostum, evin buradan çok uzak değil. İn hadi" diye buyuruyor Brady. "Rae'i Nina'mn evinden almam lazım. Birinin onu kurtarması gerekiyor, sen de ayakta duramayacak kadar sarhoşsun. O yüzden bu iş bana kaldı."

"Ben degelebili..."

"Hayır. Sen gidip yatağa at kendini. Yarın görüşürüz."

İstemeye istemeye cipten iniyorum.

"Hey," diyor Brady dikkatimi çekmek için. "Lanet liseden mezun olduk!" diye bağırırken yumruğu havada, arabayla uzaklaşıyor. Sokakta hızla ilerlerken gülerken onu izliyorum. Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve her şey olması

gerektiğinden daha yamş ilerliyormuş gibi geliyor. Kaldırım boyunca adımlarıma konsantre oluyorum.

Kafamın içinde bir uğultu var. Silkinip bu sesten kurtulmaya çalışıyorum ama kâr etmiyor. İşte bu sırada Bay Bentley'nin Lincoln marka arabasının evin önünde kapıları açık ve çalışır vaziyette beklediğini görüyorum. Bu ne kadar da sinir bozucu bir ses böyle!

"Sakinleşmelisin Bay Bentley'nin alçak sesi, evin açık penceresinden dışarı taşıyor. "Bu kadar üzülmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. "

"Bana dokunma!" diye çığlık atıyor Nicole.

Duruyorum. Evin önündeki arabanın arkasmdayım ve bulunduğum yerden hiçbir şey görünmüyor. Ama zaten şu an herhangi bir şeye odaklanmak benim için çok zor. İç geçiriyorum. "Biraz fazla abartıyorsun, Nicole," diye söyleniyorum. "Kyle salağın teki. Ondan ayrılсан daha iyi olacak."

Ben kiminle konuşuyorum böyle? Kafamı iki yana sallıyorum. Eve gitmek üzere önüme dönmüşken kırılan camın sesiyle irkiliyorum.

Kırılan camın sesi kafamın içinde yankılanmaya devam ederken sıçrayarak uyanıyorum. Mezuniyet gecesinden yavaş yavaş kurtularak gözlerimi kırıştırıyorum ve tatilde eve gitmek üzere bindiğimiz uçağa geri dönüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Rae beni dikkatle inceleyerek.

"Evet," diye yanıtlıyorum. Bu anı kırıntısı, rüyayla birlikte kayboluyor. O gece ne olduğunu hâlâ bilmiyorum.

Rae önünde açık duran Rolling Stone dergisini okumaya

devam ediyor.

Alnımı pencereye yaslayıp bulutların altımızdan geçişini izliyorum. Nyelle'i hatırlayıp sırtıyorum. Yine ortadan kaybolmuştu. Silodaki geceden sonra onu bir daha görmedik. Buna alıştığımı söylemek isterdim ama ne yazık ki bu pek mümkün olmuyor.

"Bana sanki Richelle'i hatırlatıyor," diyor Rae. "En aptalca şeyler için heyecanlanması falan."

Bu benzetme karşısında gülüyorum. "Evet, sanırım benziyor." Cumartesi gecesi Nyelle'i bıraktıktan sonra Rae, onun hakkında konuşmak istemedi. Ben de zorlamadım. Hazır olduğunda konuşacağını biliyordum.

"Ama o, beraber büyüdüğümüz kız değil şu anda."

Kafam karışmış bir şekilde alnımı kınştırıyorum. "Sence Nicole değil mi yani?"

"Şu an dönüştüğü kişinin artık Nicole olmadığını söylüyorum. Ona çok benziyor. Gülüşü aynı olmasaydı tek yumurta ikizi hikâyesine inanabilirdim. Ama onun dışında tanıdığımız kızdan eser kalmamış. Yani ne prenses ne de kaltak Nicole'den bir iz var artık." Sesi kederli çıkıyor. "Bence biriyle konuşmamız gerek. Maura bize..."

"Hayır," diyorum sertçe. "Anneme sakın bir şey söyleme."

"Ne?" diyor Rae ne dediğimi anlamamış gibi bana bakarak.

"Daha değil," diyorum yalvararak. "Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Ne için? Neyi bekliyorsun ki? Bir köprüden tilan atlamasını mı?" diyor Rae heyecanla.

"Yapmaz öyle..." Duraksayıp düşünüyorum. "Pekâlâ. Yapar ama intihar etmek için değil."

"Hayır, deli olduğu için atlar. Ben ciddiym. O kızda bir sorun var. Renfield hakkında konuştuğumda ya da onun tanıdığı kişilerden bahsettiğimde gözünü bile kırpmadı. Kimden bahsettiğimi bildiğine dair en ufak bir ifade yoktu suratında. Resmen ödüm patladı."

"Nelerden bahsettiniz o gün?" diye soruyorum. Banyodan dışarı çıktıkları andan beri bunu öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.

Rae'in yüzündeki ciddi ifade yerini alaycı bir sırıtışa bırakıyor. "Senden bahsetmişizdir diye ödün patladı, değil mi?"

"Benden mi bahsettiniz?"

"Tabii ki." Rae gülüyor.

"Ne dedin?"

"Kaç kızla çıktığını sordu," diyor dalga geçen bir gülümsemeyle. "Ben de artık sayamadığımı söyledim."

"Rae!"

Kahkaha atmaya başlıyor. "Ama bu doğru! Sen biliyor musun ki kaç kızla çıktığını?"

"Evet," diyorum hemen ve bir anda sayısını hatırlayamayınca dişlerimi sıkıyorum.

"Aman Tanrım, Cal! Sen bile bilmiyorsun!" Rae öyle çok gülüyor ki bu, yanında oturan takım elbiseli adamın bile dikkatini çekiyor.

"Neyse ne. O kadar çok değil ama," diyorum kendimi savunarak. "O ne dedi?"

"Bunun çok komik olduğunu söyledi. Gerçekten de öyle."

Homurdanıyorum. "Lütfen yarım saat boyunca buna güldüğünüzü söyleme."

"Buna gülmedik." Rae sakinleşmek için derin bir nefes alıyor. "Her şey hakkında milyonlarca soru sordu bana. Bütün hayat hikâyemi öğrenmek istedi. Şeye başladığımdan itibaren..."

Rae duruyor. Bir an nefessiz kalmış gibi omuzlarını kaldırıyor.

"Ne oldu?"

Rae'in yeniden konuşmaya başlaması bir dakikasını alıyor.

"Liseyi sordu. Erkek kardeşimi. Grubu. Seni ve beni/" diyor Rae sessizce. "Yani arkadaşlığımız bittikten sonra başıma gelen her şeyi öğrenmek istedi."

Rae kafasını koltuğuna yaslıyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Rae'i daha önce hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Böyle olduğunda normalde kendini garajına

kapatırdı.

"Ona ne olduğunu öğrenmemiz gerek/" diyor sessizce. "Hâlâ Richellele arkadaşlar mı? Belki o biliyordur/"

"Bilmiyorum/" diyorum. "Lisedeyken arkadaşlardı. Ama birkaç yıldır Richelle'den haber almadım."

"Neden seninle konuşmayı kesti?" diyor Rae sert bir biçimde. "Ah, doğru ya! Çünkü sen bunu yapmasına izin verdin!"

"Hadi ama! Bu, benim hatam değil." Bir anda savunmaya geçiyorum ve neyi yanlış yaptığımdan bile haberim

yok. Bu, Rae'le yaptığım en yoğun sohbet. En yakın arkadaşımın içinden taşan bu duygu seliyle nasıl baş edeceğimi bilmiyorum. İki dakika öncesine kadar kimsenin duygularım görmesine izin vermeyen Rae, şu an beni baterisinin yerine koyuyor sanırım ve rahatlamak için bana bir iki tane patlatması gerekiyorsa da ona izin vereceğim.

Rae avuçlarıyla gözlerini ovalıyor. "Biliyorum. Üzgünüm. Ben sadece... kızgıyım. O bizim arkadaşımızdı. İki de öyleydi. Şimdiyse... bilmiyorum işte. Her şey çok boktan. Bundan nefret ediyorum."

"Richelle taşındığından beri neden onunla hiç konuşmadın?" diye soruyorum, arkadaşlığımızın avuçlarımızın arasından kayıp gitmesine izin verdiğim için hâlâ bir suçluluk duyuyorum.

"Richellele ben hiç konuşmazdık ki," diye hatırlatıyor Rae bana. "Birlikte takılırdık sadece."

"Doğru." Başımınla onaylıyorum. "Nicole'den hâlâ... nefret ediyor musun?"

"Ondan hiç nefret etmedim ki," diyor Rae. "Dönüştüğü kişiden nefret ettim sadece. Şu an artık o bile kim olduğunu bilmiyor bence."

Rae derin bir nefes alıyor.

"Bir ay, Cal." Rae oldukça ciddi bir ifadeyle bana dönüyor. "Ona neler olduğunu çözmek için bir ayın var. Sonra Maura'ya her şeyi anlatacağım."

Başımla onaylıyorum. Anneme güvenmiyor değilim. Nyelle'e yardım etmek için doğru olan şeyi yapacağını biliyorum. Ama belki de ben doğru olan şeyi istemiyordum. Ya da belki Nyelle istemiyordur. Doğruyu söylemek gere-

kirse iyileşmesi artık Nyelle olmayacağı anlamına geliyorsa bunu istediğimi sanmıyorum.

"Kim alacak bizi?" diye soruyor Rae bagaj bölümüne doğru ilerlerken.

"Devin," diye yanıtlıyorum. Rae inliyor.

Aramızdaki yaş farkına rağmen ailemle oldukça yakınım. Sean benden altı yaş, Devin ise dört yaş büyük. Onlar beraber büyüdüler. Ben de Rae'yle birlikte büyüdüm. Ben en küçük kardeşimiz Jules'dan beş yaş büyüğüm. O da muhtemelen Liam'la birlikte büyüdü ama Liam on üç yaşma kadar Renfield'da değildi. Şimdi de artık birbirlerinden çok farklılar. Jules sessiz, sanatçı ruhlu bir tip. Liam'sa... tam bir baş belası.

Rae ve ben, her seferinde ahilerimin hışmına uğradık. Bize işkence etmekten gurur duyarlardı. Bu benim canımı pek sıkmazdı. Okulda beni aşağılamaya çalışan birileri olduğunda umursamamayı bu sayede öğrenmişim. Ama Rae eline geçen her fırsatta onlarla savaşırdı. Asla kazanamazdı. Abilerim de her seferinde gülüp onunla dalga geçerlerdi. Ama o denemekten vazgeçmezdi.

"Devinle hâlâ bir sorununuzun olmasına imkân yok/" diyorum ağır ağır ilerleyen yolcuların arasında zikzak çizerek. "İki yıldan fazladır burada yaşamıyor. Artık, her gün kravat takmasını gerektiren bir işi bile var. Seninle uğraşmayacak kadar büyümüştür artık."

"O kadar emin olma," diye homurdanıyor Rae.

Bagaj teslim alanına ulaşınca Devin'in bir panoya yaslanmış telefonuyla uğraştığını görüyoruz. Şöyle bir etrafa bakınıyor ama bakışları beni es geçiyor. Sonra tekrar kafasını kaldırıyor. Şaşkınlığı yüzünden okunuyor.

"Size neler oldu böyle? O kadar uzun zaman oldu mu gerçekten?"

"Yeterince uzun olmadı," diye cevabı yapıyor Rae. Devin kolunu Rae'in

boynuna dolayıp sert bir şekilde kafasını okşuyor. "Ah! Kes şunu!" diye bağıyor Rae.

"Ah, Rae! Senin bu çokbilmişliğini özlemişim," diyor Devin onu serbest bırakmadan. Bunun üzerine Rae de Devin'in kamına yumruk atıyor. "Canımı acıtmak istiyorsan kum torbalarıyla çalışman gerekiyor."

Sonra da dikkatini bana çeviriyor. "Tanrım, şu an Sean'dan bile uzunsun, dostum. Saçların da uzamış. Jules'a söyleyelim de örsün."

"Selam, Devin," diyorum elimi uzatarak. Abim beni çekip tek koluyla sıkıca sarılıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Nasılsın?"

"Rüya gibi bir hayat yaşıyorum, bebeğim." Sırıttıyor. "Sadece annemin yemeklerini özlüyorum."

"Evet, biraz zayıflamış gibi görünüyorsun," diyorum. Her zamankinden daha formunda görünüyor.

"Dostum sen de sonunda biraz kas yapmışsın!" Otoparka doğru giderken kamıma bir tane yumruk atıyor. "Ağırlık mı kaldırıyorsun?"

"Eric'le birlikte haftada birkaç kere spora gidiyoruz," diye yanıt veriyorum acıyan kamımı ovuştururken.

Devin ve Sean, çocukken her açıdan benden farklıydı-

lar. Okulda çok popülerdiler ve hemen her faaliyette yer alırlardı. Sorunsuz bir şekilde her sporda ustalaşan doğuştan atletlerdendi onlar.

Bense ne kadar uğraşırsam uğraşayım sporda başarısız olduğumdan onların gölgelerinde kalırdım. O yüzden şu an aynı boyda olsak bile kendimi hâlâ onlardan küçük hissediyorum. Saç ve göz renklerimiz bile farklı; ben kumral ve kahverengi gözlüyken, onlar sarışın ve mavi gözlü.

"Baştan uyarayım, amcamlar geldi. Çok şükür ki bizde kalmıyorlar. Ama neredeyse sürekli bizdeler, o yüzden de ev tam bir sirke döndü."

"Aman ne harika," diye karşılık veriyor Rae gönülsüz bir şekilde. "Yarın akşamki yemeğe kadar sizin evin yakınından bile geçmem ben."

Eşyalarımızı Devin'in Jetta'sının arkasına atıp arabaya biniyoruz.

"Yarın için ne tatlısı yapacağınıza karar verdiniz mi?" diye soruyor Devin park yerinden çıkarken.

"Kahretsin," diyerek oflayıp pofluyor Rae. "Bir şey unuttuğumu biliyordum."

"Her zamanki gibi." Devin ceketine uzanıp katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıyor.

Ailemiz çok büyüktür; her yıl halamlar, teyzemler, amcamlar ve kuzenlerim bize gelirler. Bir seferde ailenin sadece yarısını ağırlayabiliyoruz. Annemler yedi kardeş. Tatillerde bir araya geldiğimizde bu, muazzam bir buluşma oluyor. Bu etkinlikler için yemek hazırlamak annem için kâbusa dönüşmesin diye hepimiz bir yemek yaparız. Rae ve ben de bu yıl tatlıdan sorumluyuz. Ve buna hiç hazırlık-lı değiliz.

Devin'in bana verdiği kâğıdı açınca bir tarif görüyorum. Neyse ki annemin bize inancı oldukça zayıf. "Gayet kolay görünüyor," diyorum. "Sadece pudingli kekin üstüne krema sürmek gerekiyor."

"Teşekkürler, Maura," diye şükrediyor Rae arka koltukta.

"Eve dönerken markete uğrayacağız. Seanla ben de iç harcını yapacağız. O yüzden almam gereken şeyler var."

"O iç harcını mahvederseniz yemin ederim canınıza okurum," diye uyarıyor Rae.

"Sakin ol, ufaklık." Devin gülüyor. "Halledeceğiz o işi. Hem ayrıca Cal'in yediği şeylerle beslenmeye başlamadığın müddetçe seni her türlü alt ederiz."

"Ah, seni alt etmek için kas gücüne ihtiyacım yok benim/" diye tehdit savuruyor Rae kısık bir sesle.

Devin endişelenmiş gibi yaparak bana bakıyor. Kahkaha atıyorum.

Market havaalanından da beter. Her yer son dakikada alışverişe çıkan insanlarla dolu.

"Ciddi olamazsınız," diye şikâyet ediyor Rae hep birlikte tımarhaneden içeriye girerken. "Geçen Şükran Günü'n-den sonra bir yenisinin daha geleceğini bilmiyor muydu bu insanlar?"

"Sen de biliyordun." Devin kıkırdıyor.

"Evet ama ben yirmi yaşımdayım. Yani ertelemek, benim hayatta en başarılı olduğum şey. Bunlarsa aileleri falan olan kocaman insanlar. Ne oluyor yani?"

"Hadi, Rae. Gel de sen insanları ısırmaya başlamadan önce ihtiyacımız olan şeyleri alalım," diyor Devin bizi terk edilmiş alışveriş arabalarının oraya doğru yönlendirerek.

Baharat reyonunun sonunda düz siyah saçlarını alçak bir topuz yapmış olan Nicole'ün annesini fark ediyorum. Rae'i dürtüp Bayan Bentley'yi işaret ediyorum.

"Devin, hadi ayrılalım, sonra da arabanın orada buluşuruz," diye öneride bulunuyor Rae bakışlarını Bayan Bentley'den ayırmadan.

"Olur tabii," diye katılıyor ona Devin. "Gözünün önünden ayırma onu," diyor bana ve Rae'e sırtıyor. Rae ona dudak büküyor.

"Ne diyelim?" diye soruyor Rae o tarafa doğru ilerlemeye başladığımızda.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldanıyorum. "Belki de hiçbir şey..."

Çok geç. Kadının karşısında duruyoruz. O da kim olduğumuzu çıkarmaya çalışıyormuş gibi merakla bize bakıyor. Arkamı dönüp gitmek istiyorum. Rae bunu hissetmiş olsa gerek ki beni dirseğimden yakalayıp parmaklarını koluma geçiriyor.

"Merhaba, Bayan Bentley," diyor Rae ışıltılı bir gülümsemeyle.

Bayan Bentley kaçıp gitmek ve selama karşılık vermek arasında bocalayarak bir an duruyor. "Ben Raelyn Timmons. Sizin sokakta oturuyorum. Küçükken Nicole'ün

arkadaşıydım."

Rae'i tanıyan Bayan Bentley'nin gözleri kocaman açılıyor. Tatlı bir şekilde gülümsüyor. "Merhaba, Raelyn. Ah Tanm, biraz makyaj yapmışsın, öyle değil mi? Seni güçlkle tanıyabildim." Rahatsız bir şekilde gülüyor.

"Evet, yeni bir imaj deniyorum," diyor Rae mırıldanarak. Kolumu hafifçe sıkınca gülümsemek için dudaklarını birbirine bastırıyorum.

"Peki ya sen..." Adımı hatırlamaya çalışarak yüzüme bakıyor.

"Cal Logan."

"Cal!" diyor Bayan Bentley şaşkın bir ifadeyle. "Her ikiniz de yıllar içinde epey değişmişsiniz."

"Bir süredir Nicole'ü göremedim. Şükran Günü'nde geliyor mu eve?" diye soruyor Rae.

Bayan Bentley gülümsemeye devam etse de hafifçe geriliyor. "Hayır. Tatilde arkadaşlarıyla birlikte Cambridge'de kalıyor. Harvard'da yapması gereken çok şey var. Ama Noel'de geleceğini umuyoruz."

"Harvard'ı sevdi mi peki?" Rae sorularına devam ediyor. Ben ise Bayan Bentley'nin yüz ifadesini inceliyorum. Yıllar içinde mükemmelleştirdiği plastik gülümsemesini koruyor. Şimdi Nyelle'in nasıl bu kadar iyi rol yapabildiğini anlıyorum.

"Onu oldukça meşgul ediyor ve maalesef evinden uzak kalmasına sebep oluyor. Ama kendi iyiliği için yapması gereken şeyleri yaptığını biliyorum," diye yanıt veriyor kaskatı bir şekilde.

Kadın yanıt verir vermez Rae yeni bir soru patlatıyor.

"Onunla görüştünüz mü hiç? Yani... yüz yüze?" Çizgiyi aşmasından korktuğum için onu dürtmek istiyorum.

Bayan Bentley bize merakla bakıyor. "Gördüm. Babasıyla birlikte bir hafta sonu onu ziyaret ettik. Gayet güzel uyum sağlamış." Donuk ifadesi hiç bozulmuyor. "Pekâlâ, sizi görmek çok güzeldi. Yannki yemeğe hazırlanmak için acele etsem iyi olacak. Bu sene aileyi biz ağırlıyoruz ve henüz hazırlıklar tamamlanmadı bile."

"Ne zaman..."

"Şükran Günü'nüz kutlu olsun, Bayan Bentley." Rae'in sözünü kesiyorum ve

Nicole'ün annesi alışveriş sepetini sürerek yanımızdan uzaklaşırken kibarca gülümsüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diyorum kolumu Rae'in pençesinden kurtarıırken. "Kadına bir de yalana deseydin bari."

"Ama yalan söylüyor! O aptal Barbie gülümsemesiyle bunu saklayabildiğim sanıyor," diye homurdanıyor Rae kızgınlıkla. "Kızı Crenshavv'da. Annenle konuştuğu için senin de Crenshavv'da olduğunu biliyor olmalı. Kızının nerede olduğunu biliyor olsa bize o Harvard palavralarını sıkmaya kalkmazdı."

"Yani sence bir şeyler mi gizliyorlar?" diye soruyorum fırın reyonuna doğru ilerlerken.

Rae kızgınlıkla yolun ortasında durunca rahatsız olan insanlar etrafımızdan dolanıyor. "Aynen öyle, Cal. Ters giden bir şeyler var."

Yavaş yavaş iç geçiriyorum. İşler iyice karmaşıklaşmaya başladı.

Upuzun Şükran Günü yemeği masasında ailemle birlikte otururken, her tatilde olduğu gibi oda yine konuşmaların uğultusuyla, gülüşmeler ve didişmelerle dolup taşıyor.

Karşı tarafımda on yaşındaki kuzenim Tommy, sekiz yaşındaki kuzenim Henry'ye patates püresini ellerini kullanmadan yeme konusunda meydan okuyor. Henry tam püre yığınının kafasını gömmek üzereyken, "Henry David, akimdan bile geçirme!" diye bir ses işitiyorum. Çocuğun daha bir şey yapmasına bile fırsat kalmadan bu ses masanın öteki ucundan yükseliyor. Hafifçe gülüp sandalyede arkama yaslanıyorum ve bu kaosu keyfini çıkarıyorum. Tuhaf bir biçimde rahatlatıcı bir havası var. Bu kargaşa olmasaydı tatillerin tadı çıkmazdı. Nyelle'in şu an ne yaptığını merak ediyorum.

Bir kulağındaki kulaklığı çıkarıp, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor yanımda oturan Rae. Genç kuzenlerimin ses-lerindense müzik dinlemenin, onu birini öldürmekten alıkoyduğunu iddia ediyor. Onun ailesi, seneler içinde bizim ailenin bir parçası hâline geldi. Annesi Şükran Günleri'nde çift vardiya çalışmayı tercih ettiğinden genelde erken ayrılmak zorunda kalır.

"Ailem kafayı yemiş," diyorum.

"Doğru."

"Ama bu şamatanın olmadığı bir yemeği hayal bile edemiyorum," diye devam ediyorum. "Peki... sence o, şu anda ne yapıyordur? Ailesinin yanında olmadığını biliyoruz. O yüzden muhtemelen Crenshaw'da... tek başmadır."

"Evet. Ben de bunu düşünüyordum," diyor Rae sessizce.

Başka bir şey demeden isteksizce yemeğe devam edi-

yoruz. Nyelle'in orada yalnız olma ihtimali iştahımızı kaçırıyor.

Rae'in tabağını ve benimkini mutfağa götürdüğümde annemin bulaşık makinesini doldurduğunu görüyorum.

"Teşekkürler, Cal," diyor tabakları elimden alıp makineye dizerken. "şu kâseleri de streç filmle kaplayıp dolaba koyabilir misin?"

Konuşmaya başlamadan önce cesaretimi toplamak için derin bir nefes alıyorum. "Anne, okula biraz erken dönmek istiyorum."

"Erken derken ne zaman? Zaten sadece hafta sonu için geldin."

Yutkunuyorum. "Yarın."

Annem bulaşık makinesinin raflarını itiyor. "Neden bu kadar çabuk dönmen gerekiyor?"

Annemin beni sorgulayacağını biliyordum ve zaten bu yüzden çekinmiştim. Ama sonra Nyelle'in tek başına olduğunu düşünüyorum ve... burada kalamayacağıma karar veriyorum.

Yalan söylemek istemeyerek yere bakıyorum. Anneme yalan söylemekten nefret ediyorum ama ona henüz gerçeği de söyleyemem. "Bir arkadaşım var, onun için endişeleniyorum."

"Neden?" diye soruyor, kollannı önünde kavuşturup tezgâha yaslanıyor ve dikkatini bana veriyor.

"Tatlıya hazır mısınız?" diye soruyor teyzem son kâseleri de mutfağa taşıırken.

"Şimdi değil/" diyor annem kibar bir şekilde. "Burada

işimiz bitince sana haber veririm, kahve de yaparız/"

Mary, bir bana bir anneme bakıyor ve bizi yalnız bırakarak gidiyor.

"Bu arkadaşın için neden endişelisin?" diyor annem yeniden.

"Kız tatilde okulda kaldı, yani bugün orada yalnız ve... bence yalnız kalmamalı/" diyorum elimden geldiğince dürüst davranarak.

"Ah." Annem başıyla onaylıyor. "Demek arkadaşım bir kız." Annemin imalı bakışlarım görmezden geliyor. "Şimdi anlıyorum."

Bir süre düşündükten sonra, "Tamam. Sanırım yarın dönebilirsin," diyor.

"Sonuçta bir aydan az bir süre sonra yine geleceksin; o yüzden annenin yerine bir kızı tercih etmene o kadar da bozulmuyorum. Hadi git de uçak biletini değiştir." Alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Teşekkürler, anne," diyorum hafifçe gülümseyerek. "Hayatımdaki en önemli kadın olduğuna biliyorsun, değil mi?"

"Tabii, tabii." Bana bulaşık havlusuyla vurup hafifçe gülüyor.

"Bunu yaptığın için seninle dalga geçmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum," diyor Rae havaalanında kaldımna yanaşırken. "Ama bulamıyorum. Onun yanma döndüğün için çok memnunum."

"Döndüğümde onu nasıl bulacağımı bilmiyorum/"

"Onu ilk gördüğün yerden başla," diye öneriyor Rae. Kafamın karıştığını anlayınca, "Bean Buzz'dan bahsediyorum, partiden değil," diyor.

"Tamam." Başımınla onaylıyorum.

"Al şunu." Rae arka koltuktaki küçük bir *RadioShack* torbasına uzanıyor.

Torbayı alıp içine bakıyorum.

"Bu, Nyelle için bir hapçı telefonu. Hani şu filmlerdeki, kullanılıp atılan tek kullanımlık telefonlardan. Ona ulaşabilmeliyiz."

"Bence bunlara hapçı telefonu değil, kullan-at telefon deniyor ama neyse," diyorum gülerek. "Bunu alacak parayı nereden buldun ki? Kardeşinin gözetmeni olmak dışında bir işin bile yok senin."

"Eh, ben para vermedim zaten. Sen verdin," diye yanıtlıyor. "Dün gece Brady'lerdeyken cüzdanından para çaldım ve sabahın köründe de bunu almaya gittim."

Gülüyorum. "Böyle bir özelliğin olduğunu bilmiyordum."

"Ben de," diye itiraf ediyor kıs kıs gülerek. "Neler oldu, başına ne geldi de böyle bizi tanıımıyormuş gibi davranıyor bilmiyorum ama bunu tek başına yaşamamalı. Ha, ayrıca dün gece Brady'nin Facebook hesabına girdim. Nicole mezuniyetten beri hiçbir şey paylaşmamış."

"Gerçekten mi?" İçimdeki kötü hissi bastıramıyorum. "Mezuniyetten beri mi?"

RİCHELLE Nisan - Beşinci Sınıf

"Bunu görmen gerek," diyorum Nicole'e bulduğumuz şeyi göstermek için can atarak.

"Birazdan babamın yemeğine gitmemiz gerekiyor," diye karşılık veriyor Nicole somurarak.

"Ama yuvada yavru kuşlar var," diye açıklıyorum aceleyle. "Ağaç evin penceresinden görünüyor. Çok tatlılar." Fırfırlı sarı elbisesine ve beyaz ayakkabılarına bakınca gerçekten de görmeye gelemeyeceğini anlıyorum. "Belki... yarın görürsün."

Nicole her zaman yaptığı gibi elbisesini düzeltmek için ellerini eteğinin üstünde gezdiriyor. "Şey... belki çok dikkatli olursam..." Ön kapılarını açıp annesine sesleniyor. "Anne, Ric-helle'le birlikte gidebilir miyim? Bana bir şey gösterecekmiş. Hemen dönerim."

Bayan Bentley kapıya geliyor. “Bilemiyorum, Nicole. Yirmi dakika içinde gitmemiz gerek. Babanın yemeğine geç kalamayız.”

“Biliyorum. Hemen gelirim, söz veriyorum.”

Bayan Bentley dudaklarını birbirine bastırıyor ve sonunda, “Tamam. Ama on dakika sonra gitmeye hazır bir şekilde burada olman gerekiyor,” diyor.

Nicole neşeyle gülümsüyor. Tutması için elimi uzatıyorum ve Cal’in evine doğru hoplaya zıplaya ilerliyoruz.

“Uzun sürmez,” diye güvence veriyorum ona uzun çimenlerin üzerinde yürürken. Çimenleri ayırarak ilerliyor ve incecik bir ipin üstünde yürüyormuş gibi adım atıyor. “Çimenler üstünü kirletmez, Nicole.”

“Ama ayakkabılarımı kirletir,” diye açıklıyor Nicole parmak uçlarında yürümeye devam ederek. Bu şekilde devam ederse sadece oraya gitmemiz on dakika sürecek. Ormanın girişinde bekleyip elimden geldiğince sabırlı olmaya çalışıyorum.

Ağaca vardığımızda süremizin dolduğuna eminim. Ama Nicole ayakkabılarına bulaşan pislik dışında hiçbir şeyi umur-samıyormuş gibi görünüyor. Âdeta yere değmeden yürümeye çalışıyor.

Rae ve Cal, kafalarını kapıdan ve yan pencereden uzatıyor. “Annelerinin onlara yemek yedirdiğini gördük şimdi. Ağzının içinden yediler resmen. Hem iğrenç hem de harikaydı!” diye bağırıyor Rae aşağıya.

Nicole muhtemelen üstünde elbise olduğundan önce benim çıkmamı bekliyor. Ben yukarıya vardığımda o daha merdivenin yarısında. Onun tahtalara dikkatle basışını izlerken kafamı iki yana sallıyorum. Bugün her zamankinden çok daha yavaş. Ağaç eve tırmanıyorum ve Cal, birkaç dal aşağıdaki kuşlara baktığımız pencerede benim için yer açıyor.

Sonra bir çığlık ve düşme sesi duyuyorum. “Nicole!” diye bağırıp hızla kapıya koşuyorum. Aşağıya bakınca onun yerde yattığını görüyorum. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde aşağıya iniyorum. Cal ve Rae de hemen peşimden geliyorlar.

Nicole’e yaklaşırken onun inlemelerini duyuyorum.

“Ah hayır, hayır, hayır," diye sızlanıyor.

Yanında diz çöküyorum. “İyi misin?"

Sonra Rae’in hızla iç çektiğini duyup kafamı kaldırıyorum. Rae onun bacağına bakıyor. Nicole’ün kalçasını deten dalı gördüğümde çığlık atmamak için ağzımı kapıyorum.

“Rae git, yardım çağır!" diye emrediyor Cal. Rae kıldamı-yor. “Rae! Koş dedim!"

Rae koşmaya başlıyor.

Ağlamamak için var gücümle çabalarken Nicole’ün elini tutuyorum.

“Richelle’e bakmaya devam et, tamam mı, Nicole?" diyor Cal gerçekten sakın bir sesle. “Sakın kıldama."

Mavi gözLeri sulanıyor ama bana bakarken henüz ağlamıyor. Ne yapması gerektiğini ona söylememi bekliyor gibi görünüyor.

“Her şey yoluna girecek," diyorum ona. Ama boğazımda bir yumru var gibi hissediyorum. “Bunu düşünme şimdi. Bana bakmaya devam et."

Cal onun yanma çömelip bacağına saplanan dalı görmesin diye eşofman üstünü bacağına örtüyor. Görebildiğim kadarıyla çok fazla kanamıyor.

Bir anda ormanın içinde ayak sesleri duyuyoruz ve Cal’in büyük abisi Sean’m geldiğini görüyoruz.

“Ne oldu?" diye soruyor nefes nefese.

“Gözlerini kapa, Nicole," diyor Cal. Gözlerini kaparken bir yandan da benim elimi sıkıyor. Cal eşofman üstünü kaldırınca Sean dişlerinin arasından bir ses çıkarıyor.

“Tamam, şimdi doktora götürmek için seni kucağıma alacağım," diyor Sean.

“Ah, hayır! O zaman geç kalırsınız," diye sızlanıyor Nicole.

“Merak etme," diyorum. “Önce bacağını iyileştirmeleri gerek."

Sean onu kucaklayıp kaldırınca Nicole acıyla çığlık atıyor.

“Sean! Canını acıtıyorsun,” diye bağıyorum. “Dikkatli ol!”

“Richelle, onu annesine götürmesi gerekiyor,” diye açıklıyor Cal. Bir yandan da Sean’ın tişörtünü bırakmam için beni çekiştiriyor.

Sean çok hızlı bir şekilde uzaklaşıyor. Cal’le ben ona yetişmek için koşmak zorunda kalıyoruz. Bayan Logan ormanın girişinde bekliyor.

“Ne oldu?” diye soruyor. Sonra Nicole’ün bacağına görüyor. “Ah, tatlım. Merak etme. Seni iyileştireceğiz.”

“Merdivenden düştü,” diyor Cal

“Rae anneni çağırmaya gitti,” diye açıklıyor Bayan Logan. “Sean, Nicole’ü arka koltuğa yerleştirebilir misin? Ama onu çok fazla kımıldatmamaya özen göster, olur mu?”

“Tamam,” diye yanıt veriyor Sean. Arabanın öteki tarafına koşup Sean’ın eğilerek Nicole’ü koltuğa yerleştirmesini izliyorum. Nicole yeniden bağıyor ve yaşlar yanaklarımdan süzülürken yumruğumu sıkıyorum.

“Onun canını yakmayı bırak!” diye bağıyorum.

Cal yanımda duruyor. “Bilerek yapmadı,” diyor.

“Nicole? Ah! Neler oldu?” Bayan Bentley yanında Rae’le hızla evin önüne doğru geliyor.

“Onu hastaneye götürmemiz gerek,” diyor Bayan Logan. “Bir dalın üstüne düştü ve dal, bacağına deldi.”

“Nasıl yani?” diye soruyor Bayan Bentley. Eğilip Nicole’e bakıyor ve ağzını kapıyor. “Ah, hayır. Sen ne yaptın, Nicole? Baban çok üzülecek. Neden ormana gittin ki?”

Nicole yanlış bir şey yapmış gibi söylüyor bunu.

“Yavru kuşları görmek istedi sadece,” diyorum onu savunmaya çalışarak.

"Gitmemiz gerek," diyor Bayan Logan. Basamaklarda duran Devin'e dönüyor. Orada olduğunu fark etmemişim. "Çocukları Nelson'lara götür, tamam mı?" Devin başıyla onaylıyor.

"Bir dakika, şey..." Bayan Bentley'nin kafası karışmış gibi ya da belki de korkmuş gibi görünüyor. "Kocamla bir yemeğe gidecektik. Ben..."

"Kızın yaralandı, Vera. Eminim kocan bunu anlayacaktır."

Bayan Bentley kafasını iki yana sallayıp evine doğru bakıyor. Kafası gerçekten karışmış gibi görünüyor. Nicole'ün bağırdığını duyuyorum. Kalbim çok hızlı atıyor. Neden hâlâ buradalar? Neyi bekliyorlar?

Bayan Logan derin bir nefes alıp, "Doktor Xavier'in muayenehanesi buradan on dakika uzaklıkta. O bizim dostumuzdur ve Nicole'le ilgilenir. Sen beni arabayla takip et, kızının iyi olduğunu gördükten sonra gidip kocanla buluşabilirsin. Ben Nicole'ü sizin evinize getiririm. Siz dönene kadar da onun yanında kalırım. Olur mu?" diyor. Sesi, bize sınavdan önce kuralları anlatan öğretmenimizinki gibi yumuşak çıkıyor.

Bayan Bentley başıyla onaylayıp yürümeye başlıyor. Ayağı bir şeye takılıyor ama düşmüyor. Başını sallamaya devam ederek uzaklaşıyor.

"Hemen döneriz," diyor Bayan Logan. Bana bakıp sakince, "Nicole iyi olacak. Söz veriyorum," diyor.

"Tamam," diyerek güçlkle yutkunuyorum. Hâlâ boğazımda bir yumru varmış gibi hissediyorum.

Hepimiz birkaç adım geriliyoruz ve onlar da arabayla uzaklaşıyorlar.

Nicole eve dönene kadar Cal ve Rae'le birlikte onun evinin ön basamaklarında oturuyorum. Annem bizi akşam yemeğine çağırıyor ama hiçbir şey yiyemem. Mideme kramplar giriyor.

Bayan Logan, aracıyla evin önüne yanaştığında hava çoktan kararmıştı. Ayağa fırlayıp arabaya koşuyorum. Nicole arka koltukta, Sean'ın kucağında. Kapı açıldığında onun uyuyakaldığını görüyorum.

Bayan Logan ellerinde koltuk değnekleriyle onları eve yönlendiriyor. "Söz

verdiğim gibi, o gayet iyi. Dal çok derine batmamış. Sadece birkaç dikiş atıldı ve kendini zorlamaması için iyileşene kadar koltuk değneklerini kullanması gerekecek, o kadar."

"Onu görebilir miyim?" diye soruyorum. "Onu uyandırmam. Ben sadece... Lütfen?"

Bayan Logan başıyla onaylıyor ve onları eve, Nicole'ün yukarıdaki odasına kadar takip ediyorum. Bayan Logan onu yatağına yerleştirdikten sonra odadan çıkıyor. Yatağın yanına diz çöküp onun elini tutuyorum.

"Lütfen bir daha sana bir şey olmasın," diye fısıldıyorum ağlamamaya çalışarak. "Sen, benim en iyi dostumsun. Senin canın acıdığında benim de canım acıyor. Lütfen. Sana bir daha bir şey olmasın."

ONUNCU BÖLÜM

Kapı açıldığında kafamı kaldırıyorum. O değil. Sabahtan beri buradayım ve artık gelmeyeceğini düşünmeye başlıyorum. Dürüst olmak gerekirse bir kahveyi daha kaldırayabileceğimi sanmıyorum. Ellerim titremeye başladı. Bu kadar çok kafein hiç iyi değil.

Kapı tekrar açılıyor ve bir soğuk hava dalgası içeriye doluyor. Ve işte, o devasa kahverengi montu, örgü şapkası ve parmaksız eldivenleriyle içeri giriyor. Ayrıca elinde bir de büyük, beyaz bir elbise kılıfı taşıyor. Sıraya girerken onu izliyorum.

Şimdiyse ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Onun beni görmesini mi beklesem? Peki ya görmezse? Ta buradan ona mı seslensem ya da yanma mı gitsem? Ya da ona rastlamış gibi mi yapsam?

Kafamın içindeki düşüncelerle öylesine meşgulüm ki bana baktığını fark etmem biraz zaman alıyor. Gözlerimiz

buluştuğunda gülümseyerek bana el sallıyor. Eh, bu tahmin ettiğimden daha kolay oldu.

Rahat görünmeye çalışarak, *Selam*, dercesine ağzımı oynatıyorum. Sorgulayan bakışlarla elindeki elbise kılıfını işaret ediyorum. Birazdan geleceğini ima ederek işaret parmağım kaldırıyor. Yüzümdeki gülümsemenin genişlediğini hissedebiliyorum. Ama ellerim titriyor ve ben bunun için hâlâ kafeini

suçluyorum.

Sıcak ikolatasını almasını bekliyorum ve sonra yanıma gelip kanepeye hop diye oturuyor.

"Selam, Cal. Seni görmeyi beklemiyordum!" diyor neşeli bir şekilde.

"O... kaostan uzaklaşmak istedim," diyorum kekeleyerek. "Ailem çok büyük de. Bazen çıldırıcı olabiliyor. Demek sen de döndün?"

"Burada kalıp arkadaşlarımla yemeğe çıkmaya karar verdim," diyor yüzünde hiçbir üzüntü ifadesi olmaksızın. Ben de o yalnız kaldığı için endişelenip buralara geliyorum. Gerçi o arkadaşlarının kim olduğu konusunda da şüphelerim var ama.

"O nedir?" diye soruyorum beyaz kılıfı işaret ederek.

"Bu bir gelinlik," derken gözlerinin içinde minik ışıklar yanmış gibi bakışları parlayıveriyor. Gülmeye başladığında yüzümdeki şaşkınlığı pek iyi saklayamadığımı anlıyorum.

"Bana bugün verildi. Elaine'den çıkıyordum..."

"Elaine mi?"

"Az ileride ikinci el kıyafetler satan bir mağaza var Haftada birkaç gün sahibine yardım ediyorum, o da hangi kıyafetleri istersem onları almama izin veriyor."

'Amerikan futbolcusu montunu da oradan mı aldın?"

"Kim bilir?" diye yanıt veriyor yüzünü buruşturarak. "Belki de büyük cepleri seviyorumdur, olamaz mı? Ayrıca daha önce kime ait olduğunun da bir önemi yok. Ben giyince benim oluyorlar."

Gözlerim kısılıyor. Bu lafı daha önce duydum ben.

"Peki, şu gelinliğin hikâyesini anlat bakalım. Seni son gördüğümde bu yana evlenme teklifi mi aldın yoksa?"

"Bu ilginç bir hikâye aslında," diyor bardağından bir yudum alarak. Sorduğum

şeye, "Hayır," demediği için öylece kalakalıyorum. Bunu fark edince gülüyor. "Kes şunu. Evlenmiyorum tabii ki. Ama yine de bunu giyeceğim."

"Lütfen anlat," diye ısrar ediyorum sabırla, ağzından çıkan karmaşık laflardan bir anlam çıkarmaya çalışarak.

"Dükkâna doğru giderken otoparkta arabasının içinde oturmuş, elinde bu kılıfı tutan kadını gördüm. Ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi dükkâna bakıyordu. Sonra kadının ağladığını fark ettim ve camını tıklatıp iyi olup olmadığını sordum. O da bana gelinliğini dükkâna vermek istediğini ama bunu bir türlü yapamadığını anlattı. Evliliğinin güzel anılarından aynalamadığı için bunu yapamadığını sandım. Ama ona gelinliği saklamasını söylediğimde daha çok ağlamaya başladı. Sonradan anladım ki o gelinliği hiç giymemiş. Nişan bozulmuş ve kadın da gelinliği başkasına vererek bu ilişkiyi tamamen unutabileceğim düşünmüş. Ama başka birinin bu gelinlikle evlenmesi fikrine vine de katlanamıyormuş. Ben de gelinliği kendim almayı teklif ettim. Ve de kimsenin bu gelinliği düğününde giymeyeceğine dair ona söz verdim."

"Bu biraz delice," deyiveriyorum dürüstçe. "Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Emin değilim." Düşünceli bir şekilde duruyor. "Bence bu gelinlik güzel anıları olmasını hak ediyor." Sıcak çikolatasından bir yudum alıyor ve sonra akıma harika bir fikir gelmiş gibi bana bakıyor. "Hadi evlenelim!"

"Ne?"

"Gerçek bir evlilikten bahsetmiyorum. Paranoya yapma. Hadi, bu gelinliğe hayatının en güzel gününü yaşatalım. Bence bunu yaparak o kadının da hayatına devam etmesine yardım etmiş olacağız. Ayrıca eğlenceli de olacak. Bütün bir gün boyunca... saçmalayarak eğleneceğiz."

"O zaman diğer günlerden farkı ne olacak ki?"

Nyelle koluma vurunca kıkırdıyorum.

"Kibar ol yoksa seni davet etmem." Bir yanıt bekleyerek bana bakıyor. "Gelmek istiyorsun, değil mi?"

Bir an durup derin bir nefes alıyorum. "Tabii ki," demek dışında verebileceğim

uygun bir cevap yok elbette.

Şimdiden nasıl olacağını hayal edebiliyormuş gibi gözleri kocaman açılıyor. Heyecanını güçlükle bastırarak yumruklarını sıkıyor. Kendisine bir dilek hakkı tanınmış küçük bir çocuk gibi görünüyor. "Harika! Ben her şeyi planlanm. Sen merak etme."

Tabii ki. Her şeyi Nyelle ayarlayacak ve benim neye bulaştığım hakkında en ufak bir fikrim olmayacak. Neden merak edecektim ki? "Yarm sabah on buçukta burada buluşalım. Kravat takmayı unutma," diye talimat veriyor. Ardından kalan sıcak çikolatasını bira içer gibi fondip yapıyor. "Tamamdır. Benim gitmem gerek."

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diyorum ayağa kalkıp. Onun gitmesine engel olmak ya da beni de yanında götürmesini sağlamak için bir şeylerin olmasını diliyorum.

"Çalışmaya." Bu basit bir cevap. Ama yine de beklediğim cevap değil; özellikle de daha yeni i ten çıktığını düşününce. "Yarın g r      , Cal."

Ertesi sabah dı an çıkınca kar yağdığını görüyorum. İri iri, pamuğa benzeyen taneler gökyüzünden süzülüyor ve her yeri kaplıyor. Kamyonetin yanında birikmiş birkaç santimlik karı temizlerken Nyelle'i yurttan almayı teklif etmediğim için kendimi kötü hissediyorum.

Yaşadığı yerin oradan geçerek Bean Buzz'a gitmeye karar veriyorum. Böylece yolda ona rastlayabilmeyi umuyorum. Ve gerçekten de kaldırımdan kahve d kk nına doğru ilerlerken ona rastlıyorum. Ya da rastladığımı d      yorum. Çünkü o kocaman kahverengi monttan giyen tek bir kişi tanıyorum. Ama kafasına devasa bir kap   on taktığından yüzünü göremiyorum. Gerçi başka kim elinde büyük, beyaz bir elbise kılıfı taşır ki?

Kamyoneti park edip dışarı  ıkıyorum.

"Nyelle!"

Kafasını kaldırıyor. "Selam, Cal."

"Bu kadar yolu yürüme diye sana bakıyordum."

Kapüşonunun altından bakıyor. "Ah, sorun değil. Karda yürümeyi seviyorum. Her yer... sessiz oluyor." Yüzüne

haylaz bir gülümseme yerleşiyor. "Sana bir şey getirdim." Nyelle, elbise kılıfının içinden kâğıt bir torba çıkarıp bana uzatıyor.

"Ne bu?" diye soruyorum içine göz atarken. "Ah, harika. Smokinmiş." Sesimde hiçbir heyecan kırıntısı yok.

"Bunu Elaine'de buldum!" diyor Nyelle bana heyecan içinde, "ikimizin de düğüne uygun giyinmesi eğlenceli olur diye düşündüm."

"Eğlenceli mi?" Bu konuda oldukça şüpheliyim.

"Hadi ama, eğlenceli olacak." Uzun kirpiklerini kırıştırarak yalvarırcasına gülümsüyor. "Lütfen."

İç geçiriyorum.

Pes ettiğimi anlaması için tamam dememe bile gerek kalmıyor. Hoplayıp zıplayarak komik bir dans tutturuyor.

"Hadi üstümüzü değiştirelim, sonra da gideriz, olur mu?"

"Ne yapacağız?"

"Her zaman yapmak istediğim bir şeyi," diye yanıt veriyor ama aslında pek de açıklayıcı bir şey söylemiş olmuyor. Nyelle, Bean Buzz'a girip doğruca tuvalete yöneliyor.

Kahve dükkânı neyse ki boş. Üniversite tatil olduğunda kasaba neredeyse ıssız bir yere dönüşüyor; fırtına da kalan birkaç akli başında insanın dışarı çıkmasına engel oluyor.

Tuvalete doğru giderken tezgâhın arkasındaki Met'e bir bakış atıyorum. Muhtemelen yüzümdeki korku ifadesini anlamaya çalışarak beni dikkatle inciliyor. Beni kamyonetime geri kaçmaktan alıkoyan tek şey, günü Nyellele geçireceğimi bilmek.

Smokini poşetten çıkarınca her şey daha da kötü oluyor.

Aşırı büyük yakaları olan beyaz ceketı havaya kaldırarak. *Ciddi olamazsın*, diye söyleniyorum kendi kendime. Ardından İspanyol paça pantolonu çıkarıp yüksek sesle inliyorum. Kendimi fırfırlı bir smokin gömleğine hazırlıyorum ama normal bir gömlek çıkıyor poşetten. Biraz rahatlıyorum. Ama sonra pantolonu giyiyorum ve fermuarı çekmekte öyle zorlanıyorum ki artık canım yanmaya başlıyor. Pantolon âdeta üstüme çizilmişçesine kalçama yapışıyor ve dizlerimin altından itibaren genişlemeye başlıyor.

Ceket, üstüme yapışan pantolonu kapatmıyor bile. Bu kostüm hiç rahat değil. Kendimi buna alıştırmaya çalışırken bir anda baletlere karşı büyük bir saygı duymaya başlıyorum ve beşinci sınıfta Fındıkkıran Balesi'ni izlerken onlarla dalga geçtiğim için pişmanlık duyuyorum.

Tuvaletin kapısını açmadan önce duraksıyorum. "Bunu yaptığımı inanamıyorum," diye homurdanıyorum. Ceketin omuzlarıma kadar açılan yakalarını gizlemek için paltomu giyiyorum. Kendime olan tüm saygımı yerle bir ederek tuvaletten çıkıyorum. Bir an yürüyemiyorum ve bunun daracık pantolonla hiçbir ilgisi yok.

Kanepenin yanında, ellerini önünde kavuşturmuş bir şekilde ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Nyelle duruyor ve çok... çok güzel görünüyor. Dalgalı saçlarını tepesinde toplamış ve beyaz papatyalardan bir taç takmış. Richellele birlikte çiçeklerden yaptıkları kolyeleri hatırlayıp sırtıyorum. Hafif bir makyaj bile yapmış. Çektiği siyah kalem meneviş mavisi gözlerini daha da ortaya çıkarmış, dudakları ise parıldıyor.

Boynu ve kolları dantelle kaplı ama yine de tenini görebiliyorum. Altında ne sakladığını merak ederek şüpheyle parmaksız dantel eldivenlere bakıyorum. Saten eteği yerlere kadar uzanıyor, belinde de geniş, bej rengi bir kuşak var. Gelinlik, üzerine tam olmamış ama yine de büyüleyici görünüyor. Çünkü o, büyüleyici bir kız. Ve bunun kıyafetle hiçbir ilgisi yok.

"Vay canına," diyorum âdeta büyülenerek. "Çok..." Duraksıyorum çünkü ona iltifat ederek bir yara almak istemiyorum. "...hazır görünüyorsun evlenmeye."

Nyelle'in yüzü aydınlanıyor. "Sen de öyle."

Kıyafetime bakıp dişlerimi sıkıyorum. "Bence hiçbir erkek bu kadar çok beyaz şeyi aynı anda giymemeli."

"Katılıyorum," diyor Mel karşımda belirerek. Bana minik bir bardak uzatıyor. "Mazel tov."

"Shot mı?" diye soruyorum umutla.

"Espresso," diyor. Bana bakarak kafasını iki yana sallıyor. "Gururunu attın gitti herhâlde."

"Hey," diyor Nyelle alınmış gibi. "Bence tatlı görünüyor."

Espressoyu kafama dikip silkiniyorum. Böyle minik bir bardaktan beklenmeyecek kadar keskin bir tadı olduğunu fark ediyorum. Mel gülüyor ve tezgâhın arkasına dönerken kıkırdamaya devam ediyor.

Dükkândaki herkes -neyse ki sadece beş kişi var- bize bakıyor. Bunun için onları suçlayamıyorum.

Nyelle elbisesinin büyük kısmını kapatan montunu giyerken ben de ceketimin fermuarını çekiyorum. Botlarımın

*Ç.N.: Mazel tov, İbranicede 'tebrikler anlamına gdi etrafını saran geniş paçaları kapamak içinse yapabileceğim bir şey yok ne yazık ki.

"Nereye?" diye soruyorum koluma girmesini teklif ederken.

"Kiliseye/" diye yanıt veriyor.

"Pardon?" Güçlkle yutkunuyorum.

"Kes şunu/" diyor gülerek. "Kilisenin içine girmeyeceğiz. Oraya gidince sana göstereceğim."

Fırtınaya çıkıyoruz. "En azından kar sayesinde kamufle oluyorum," diyorum etrafa bakınarak. Nyelle gülümsüyor. Kıyafetlerimi kamyonete bırakırken Nyelle ara sokağa dalıp elinde iki kızakla geri dönüyor.

"Kızak kaymaya gidebiliriz diye düşündüm," diyor tabak şeklindeki mavi kızıağı bana uzatırken. "Bu hep yapmak istediğim bir şeydi, o yüzden uygun olabilir diye düşündüm."

"Gelinlik ve damatlıkla kızak kaymanın uygun olduğunu mu düşünüyorsun yani?" diyorum kafamı iki yana sallayarak.

"Kime ne?! Bugün, her şeye yeniden başlamakla ilgili bir gün. İstedğimiz her şeyi yapabiliriz."

"Tamam. Hadi gidip kayalım," deyip omuz silkiyorum pes ederek ve yeniden kolumu uzatıyorum. Kolunu benimkine geçiriyor, diğer elinde de kırmızı bir kızak taşıyor. "Bunları nereden buldun peki?"

"Biri atıyordu/" diye açıklıyor Nyelle.

"İnsanların attığı şeyleri saklamak gibi bir alışkanlığın var galiba," diyerek dalga geçiyorum onunla.

"Belki de onların hayatı benim hep istediğim şey olarak son buluyordur, kim bilir?" diyor bir şey anlatmaya çalışır-casma. Gerçi ne olduğunu pek anlamıyorum.

Köşeyi dönüp ana caddedeki dükkân ve restoranlardan uzaklaşıyoruz.

Kar yağmaya devam ediyor ve biz hiç oradan geçmemişiz gibi izlerimizi kaplıyor. Hava, ağır ve dingin. Nyelle haklı, her yer çok sessiz. Kar, dünyanın sessiz tuşuna basmış gibi.

Nyelle, yürürken ayağının altındaki kar yığınlarını tekmeliyor. Gelinliğinin altından siyah botları görünüyor. Ayakkabı olarak ne giymiş olabileceğini hiç düşünmemiştim ama bu manzara karşısında gülüyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Botlarını sevdim. Çok hoş bir hava katmışlar."

"Kar yağıyor, görmüyor musun?" diyor. "Kot pantolonum da altımda." Elbisesinin eteklerini kaldırmıca pantolonunu görüyorum.

"Ben bunların içinde zor nefes alırken," diyorum bacaklarıma yapışan tayt pantolonu işaret ederek, "senin kotunun altında olması hiç de adil görünmüyor."

"Pantolonun polyester," diyor anlayışsız bir biçimde. "Esner yani."

"Umarım," diyorum kalça kısmını esneterek. "Gerçekten kiliseye mi gidiyoruz?"

"Evet," diye yanıt veriyor genişçe bir tepenin üstündeki küçük bir kilise görüş alanımıza girdiğinde. "Şu tepeye bak. Kasabada kızak kayılacak en iyi yer burası bence."

Başımınla onaylayarak kıkırdıyorum. "Sanırım haklısın."

Nyelle kendi kızağını bana uzatıp eteğini kaldırarak kiliseye doğru ilerliyor.

"Hadi, arka taraftan dolanalım," diye öneride bulunuyor Nyelle geçen hafta boyunca biriken ve diz boyuna gelen karların içinde güçlkle yürüyerek.

Tepeye ulaştığımızda, sivri kayalara benzeyen mezar taşlarının bulunduğu, beyaz kar deniziyle çevrelenmiş, bize ait bir adadaymışız gibi hissediyorum. Mezarlık, kilisenin sağ tarafındaki yola kadar uzanıyor ve ferforje çitlerle çevreleniyor. İri ağaçlar, dokunulmamış beyaz brandayı yırtarak karla kaplı yapraksız dallarıyla gökyüzüne doğru uzanıyor.

"Çok güzel, değil mi?" diye soruyor Nyelle yanımda durarak.

Ona bakmak için dönüyorum. Serin hava, yanaklarını pembeye boyamış. Parlak, dolgun dudaklarının arasından buharlar çıkıyor. Gözleri öylesine soluk bir mavi ki onlar da buzla kaplanmış gibi bir his uyandırıyor. Üstünde, ihtimallerle yüklüymüş gibi bir enerji dalgası var. "Evet, çok güzel."

Kolumun altında duran kırmızı kızağına uzandığında yüzünde beliren gülümseme öylesine parlak ki bulutlu havayı bile aydınlatıyor.

"Önce ben kayacağım, tamam mı?"

Sadece başımınla onaylıyorum. Neden burada olduğumuzu bile unutmuşum.

Nyelle eteğini kucağında toplayarak uzun, plastik kızağın üstüne oturuyor. Öne doğru atılarak, kaymaya başlamadan evvel önündeki karları temizliyor. Kızak biriken

karları küredığı için çok hızlı gitmiyor ve ardında da bir iz bırakıyor. Yokuşun bittiği yerde yavaşça duruyor.

Kızaktan atlayıp suratında o canlı gülümsemeye tepeye bakıyor Nyelle. "Sıra sende."

Mavi kızağa oturunca iyice rahatsız oluyorum. Kızağın üstünde kımıldanarak yerleşmeye çalışıyorum ama bir faydası olmuyor. Bağdaş kurmamın imkânı olmadığından bacaklarımı öne doğru uzatıyorum. Kıyafetim daha rahat olsaydı bile bu kızağa sığmam mümkün olmazdı.

Ellerimi kara gömüp yer çekimi kontrolü ele alana dek kendimi öne doğru itiyorum ve Nyelle'in bıraktığı izleri takip ediyorum. Ben de çok hızlı gitmiyorum ama yokuş dik olduğundan aşağıya ulaşıyorum.

Birkaç kez daha kaydıktan sonra karlar iyice yoldan çekildiğinden artık daha hızlı kayabiliyoruz. Bir süre sonra buz tutup kayganlaşan karın üzerinde kızağımla ilerlerken karlar suratıma sığınır.

Nyelle kayarken bir şeye çarpıp havaya fırlayınca çılgık atıyor. Üzerinde bir gelinlikle, tepeden aşağıya kızak kayarken onu izlemek gerçekten de asla unutmak istemeyeceğim bir anı.

"Bir kere de birlikte kaymalıyız," diye öneride bulunuyor Nyelle birlikte tepeye çıkarken. "O kızak çok rahat görünmüyor."

"Pek değil. Muhtemelen her yanımda morardı," diye itiraf ediyorum çıplak kıkımın üstünde kayarken çarptığım her tümseği hatırlayarak. "Ama için rahat edecekse söyleyeyim, gerçekten de eğleniyorum."

"Tabii ki eğleneceksin! Kar fırtınasında gelinlik ve damatlıkla kızak kayıyoruz. Eğlenmemek mümkün mü?"

Gülüyorum.

"Nasıl yapacağız?" diye soruyorum tepeye vardığımızda ve Nyelle kızağı yere koyuyor. Onunki de çok büyük değil. O benim kucağıma oturmadığı müddetçe ikimizin birlikte buna sığmasının imkânı yok. Gerçi bu fikir de hiç fena değilmiş.

"Ayakta duralım."

"Ne?" diyorum hemen. "Sonra da ölelim, değil mi?"

"En kötü ne olabilir ki? Karın içine düşeriz..."

"... ve ölürüz."

Kahkaha atıp, montumun içindeki ceketimin geniş yakalarını kavrayarak beni sarsıyor. "Macera ruhun nerede, Cal? Hadi, kar sörfü yapalım!"

Bir an için ona bakıyorum. Gözünü bile kırpmadan bana meydan okuyor. Homurdanarak pes ediyorum. O lanet gözler her seferinde galip gelecek.

"İyi. Ama düşersek, seni ve o koca gelinliği yastık olarak kullanacağım."

Nyelle bu zayıf tehdidim karşısında kafasını iki yana sallıyor. Dengesini sağlamak için tek eliyle omzuma tutunarak kızağa biniyor ve diğer eliyle de kızağın önüne bağlı olan ince, naylon ipi tutuyor.

Dikkatli bir şekilde onun arkasına geçiyorum ve kolumu onun belinden dolayıp ben de ipi tutuyorum. Dik tepeden aşağıya bakıp, birazdan canımızı delicesine yakacak o düşüş anını gözümde canlandırıyor olmasam şu an eğleniyor olabilirdim.

Rahatlamaya çalışıp dengemi daha iyi sağlamak için dizlerimi büküyorum.

"Hazır mısın?" diyorum onun kulağına. Başıyla onaylıyor. Kalp atışlarının hızlandığına yemin edebilirim. "Sıkı tutun." Ağırlığımı öne verip kızağı tepenin kenarına doğru ilerletiyorum. Soğuk rüzgâr yüzüme çarpıyor. Vücuduma savrulan karları hissedemiyorum. Bacaklarım, geçtiğimiz her tümsekte titriyor ve adrenalin her yanıma sarıyor. Neredeyse başaracağımızı düşündüğüm sırada bir tümseğe çarpıyoruz ve ayaklarım yerden kesiliyor.

Nyelle, cıglık atıp öne doğru yuvarlanırken elimi tutup beni de yanında götürüyor. Karların üzerine düşüp tepeden aşağıya doğru yuvarlanıyoruz. Sonunda durup sırtüstü uzanıyorum; yüzümü kaplayan kar yüzünden hiçbir şey göremiyorum.

"Nyelle, iyi misin?" diye soruyorum yanıma dönerek. Cevap vermiyor.

"Nyelle?"

Karın içine gömülmüş, sadece botları görünüyor. Kendimi ona doğru sürükleyip üstündeki kar yığınına temizliyorum.

"Nyelle?"

Sonunda yüzüne ulaştığımda ses bile çıkaramayacak kadar kahkahalara boğulduğunu görüyorum. Göğsü kahkahalarla kasılıyor ve ağzı beş karış açık. Yanaklarındaki karları temizlemek için eldivenimi çıkıyorum.

Beni görebilecek kadar sakinleştğinde gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark ediyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum yine. Kann içine gömülmüş bir şekilde yatışma bakıyorum. Gülümsemeye devam

ederek alt dudağım ısıyor ve başıyla onaylıyor. Bir anda oldukça yavaş bir şekilde alıp verdiği nefesinin farkına varıyorum. Elim hâlâ yanağında duruyor ve bakışlarındaki duygu yoğunluğuyla kıpırdayamaz hâle geliyorum. Tam onu öpmek için eğildiğim sırada kalkıyor ve kafası yanağıma çarpıyor. Acı içinde sırtüstü yuvarlanıp inliyorum.

"Ah, Cal, özür dilerim/" diyor Nyelle aceleyle. "İyi misin?" Endişeli bir şekilde üstüme eğiliyor. Yanağıma eldivenli elini koyunca yüzüm karla kaplanıyor.

"Teşekkürler, Nyelle. İyiyim," diyorum tükürükler saçarak. Yüzümdeki karları temizliyorum. Kahkaha atarak ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. Ben de elini tutup bana yardım etmesine izin veriyorum.

"Eh, artık iyice battığımıza göre," diyor Nyelle elimi bırakmadan, "hadi kar melekleri yapalım."

Gözlerim kocaman açılıyor. "Ne?"

"Buraya gel." Beni çekiştirerek hiç bozulmamış karların olduğu tarafa götürüyor. "Arkanı dön."

Arkasını kara vererek benden birkaç adım uzaklaşıyor ve kollarını iki yana açıyor. Benim de aynı şeyi yapmamı bekleyerek bakıyor.

İç geçiriyorum. "Peki."

Gülümsüyor. "Hazır mısın? Üç deyince kendimizi arkaya bırakıyoruz. Bir. İki. Üç."

Derin karın içine sırtüstü düşüyoruz. Küçük, beyaz bir mağaranın içinde fırtınalı gökyüzüne bakıyormuş gibi hissediyorum.

"Kollarınla ve bacaklarımla karı süpür, Cal!" diye talimat veriyor Nyelle. Dediğini yapıyorum. Rae şu an burada

olsaydı bu hâlim ömrüm boyunca ağzma sakız olurdu.

Kollarım ve bacaklarımla bulunduğum alanı düzleştirdince duruyorum ve büyülenmiş bir şekilde kar tanelerinin aşağıya süzülüşünü izliyorum. Yüzüme konup tenimde eriyorlar ve kirpiklerime takılıyorlar.

"Cal?"

"Efendim?" diyorum onu görmeden.

"Hiç âşık oldun mu?"

Bir an sessizlik oluyor. Bu soruya pek hazır değilim.

"Hayır. Sen?"

"Hayır. Nasıl bir his olduğunu merak ediyorum." Sesi bu hareketsizlik içinde yankılanıyor. "Sanırım karanlıkta kendini boşluğa bırakmak gibi bir şey. Korkutucu. Nefes kesici. Orada seni tutacak birinin olduğunu bilmek..."

"Yoksa kara yuvarlanırsın ve kıçın buz tutar. Ya da bir taşa çarpar, bir yerini kırarsın. Ya da..."

"Cal!" diye bağırıyor Nyelle otururken. "Bu hiç de romantik değil."

Kafama bir kar topu inerken gülüyorum.

"Hey!" Ben de oturuyorum. Nyelle masum bir tavırla bana gülümsüyor. "Ah, demek oyun oynuyoruz."

Ağzı bir karış açılıyor. "Sakin akimdan bile geçirme!" Ayağa fırlayıp karların içinde kaçmaya çalışıyor, ben de onun peşinden koşturuyorum.

Onu belinden yakalayıp derin bir kar yığınının içine atıyorum ve ben de yanma bırakıyorum kendimi. Kaçmak için yüzüme bir kar topu fırlatarak en sevdiğim kahkahasından atıyor.

Peşinden sürüklenerek ilerleyip onu bacaklarından çekiyorum.

"Pes ediyorum," diye bağılıyor ellerini teslim olurcası-na havaya kaldırarak. Yüzü kıpkırmızı ve suratında kocaman bir gülümsemeyle hızlı hızlı soluk alıp veriyor. Onu öpme fikri yeniden aklıma geliyor ama bir tarafım daha morarır diye denemeye çekiniyorum. O yüzden ayağa kalkıp onu da yukarı çekiyorum.

Başını eğip pantolonuma bakıyor ve kahkahasını gizlemek için ağzını kapıyor.

"Yırtılmış, değil mi?" diyorum gözlerimi kapayıp sessizce lanet okuyarak. Ağzı hâlâ kapalı bir şekilde başıyla onaylıyor. "Evet, önemli olan kısımlar donmaya başlamadan önce gitmemiz gerek/"

Hiçbir şey diyemeden tekrar başıyla onaylıyor.

Giderken yoldan kızakları alıp kamyonete doğru ilerliyoruz. Yürürken, bacaklarımdaki arasındaki hava akımını hissedebiliyorum ama her şeyi olduğu gibi kabullenip aşağıya bakma zahmetine bile girmiyorum. Nyelle kahkahalara boğulup duruyor. Özellikle yapmıyor ama, sonuçta bu komik bir durum. Ama ben henüz buna gülebilecek durumda değilim.

"En azından altında beyaz boxer var," diyor Nyelle kıkırdamaları arasında kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışarak.

"Sakın/" Gururumun artık tamamen karlar altında kaldığını gayet iyi bilerek kafamı iki yana sallıyorum. "Sakın yapma."

Nyelle tekrar gülüyor.

Kamyonetime vardığımızda ben karları temizlerken Nyelle içeride bekliyor.

"Isınmak için otel odama gelmek ister misin?" diye soruyor Nyelle ben kamyonete bindiğimde.

Güçlkle yutkunuyorum. "Pardon?"

Gülümsüyor. "Onu demek istemedim. Dondurmam var. Kremalı dondurma yaparız."

"Şey, şu an dondurmanın beni ısıtacağını sanmıyorum."

"Kendini daha iyi hissettirir ama," diyor gözlerini iri iri açarak. "Dondurma her zaman her şeyi daha iyi hâle getirir."

"Şu an sana inandığımdan emin değilim ama hadi öyle olsun," diyorum pes edip park yerinden çıkarken. "Nerede kalıyorsun?"

"Trinity Oteli'nde."

"Peki, neden orada kalıyorsun?" diyorum karlı yolda yavaşça ilerlemeye başlarken.

"Boşken yurtlar çok korkutucu oluyor," diye açıklıyor.

Bir yol ayrımına geldiğimizde Nyelle kendi tarafındaki camı siliyor. "Buradan döner misin?"

"Şey, tabii/" diyerek sağa dönüyorum. Burası bir tarafında eski bir fabrika, diğer tarafında ise yıkık binaların olduğu dar bir sokak. "Burada bizi öldürmek için bekleyen birinden başka kim olabilir ki?"

Gözlerini deviriyor.

Camını tekrar silip bir şeyi ya da birini arar gibi gözlerini kısıyor. "Dur."

Etrafa bakınarak frenlere asılıyorum. Sokak karanlık;

gün ışığıyla araları pek iyi olmayan binalar gibi uzun gölgelerle kaplı.

"Nyelle/" diye sesleniyorum kapıyı açıp dışarı atladığında.

Kamyoneti durdurup peşinden gitmeye karar veriyorum, tek başına gitmesine izin veremem.

Ben kamyonetin etrafından dolanırken o, dar bir sokakta gözden kayboluyor. Ardından, "Sen misin, meleşim?" diyen bir ses duyuyorum. Bu, yaşlı birine ait boğuk ve kısık bir ses.

"Gus, ceketin nerede?"

"Gölgeler aldı," diyor adam hırıltılı bir sesle.

Binanın köşesine gelince duruyorum. Bir parça kartonun üstünde oturan bir adam, yırtık bir brandanın altına sığınmış. Nyelle montunu çıkarıp adama veriyor.

"Hayır. Hayır. Gölgeler yine alır," diyor montu geri vermeye çalışarak. Siyah ve gri renkteki sakalı karman çorman ve kulaklarının üstünden de aynı renkte fırça gibi kıllar sarkıyor. Yüzü, yaşanmışlıklarından miras kalan çizgilerle kaplı ve leş gibi. Adam yaşlı ama alnındaki kırışıklıklar ve soluk teni yüzünden ne kadar yaşlı olduğunu anlayamıyorum. Koyu renk gözleriyle gördüğü şeye inanamıyormuş gibi bakıyor Nyelle'e. Adam hayal görüyor dahi olsa, özellikle de o elbiseyle onu neden melek sandığını tahmin edebiliyorum.

"Ama bugün almazlar," diyerek adama güvence veriyor ve eğilip montu adamın omuzlarına sarıyor. "Seni bu hafta barınakta görmeyi ummuştum."

"Hayır. Karanlıkta kalacağım. Karanlığı seviyorum,"

diye mırıldanıyor. Öne arkaya sallanarak aynı şeyi kendi kendine tekrar ediyor.

"Biliyorum. Sadece çok istemiştin seni görmeyi."

"Beni bugün götürür müsün? Lütfen!" diye yalvarıyor hüznü bakışlarıyla.

Nyelle kederli bir şekilde adama gülümsüyor. "Bugün olmaz, Gus. Üzgünüm." Adamın gözlerinin içine bakmak için eğiliyor. "Kendini sıcak tut, olur mu? Sana bakmaya geleceğim yine."

Gus, montu sıkıca tutarak bakışlarını yere sabitliyor ve yeniden sallanmaya başlıyor.

Nyelle ayağa kalkıp dönüyor. Benim onları izlediğimi görünce duruyor. Yanıma vardığında ceketimi çıkarıp onun omuzlarına sarıyorum ve tek kelime etmeden kamyonete doğru ilerlerken ona sarılıyorum.

Kamyonete binip tekrar yola koyulduğumuzda, "Onunla nasıl tanıştınız?" diye soruyorum.

Nyelle pencereden dışarı bakıyor. "Bu ay barınakta gönüllü olarak çalıştım. Ara sıra bir sokak ekibiyle birlikte barınağa gelemeyen... gelmeyen kişilere yemek dağıttık."

"Ne sıklıkla barınakta çalışıyorsun?" diye soruyorum onun hayatını anlamaya çalışarak.

"Aileleri iş ararken haftanın birkaç günü çocuklarla oyun oynuyorum," diye yanıtlıyor kafasını bana çevirerek. "Onların çocukluklarını yaşamalanna yardımcı olmaya çalışıyorum; böylece yaşlarından büyük dertlerini bir an olsun unutabiliyorlar." Tekrar camdan dışarı bakıyor.

"Geçen gün de orada mıydın? Şükran Glinü'nü onlarla mı geçirdin?"

"Evet. Mutfakta yardıma ihtiyaçları vardı, ben de gittim. Uzun zamandır yaşadığım en harika Şükran Günü'ydü herhalde." Bana dönüyor. "Bana bir ara şu çılgın aileden bahsetmelisin/" Onun hakkında konuşmayı bitirdiğimizi görebiliyorum. Onu her gördüğümde bana kendinden ne kadar bahsedeceğini merak edip duruyorum. Ama ne kadar anlatırsa anlatsın hiçbir zaman yeterli gelmiyor.

"Olur," diyorum gülerek. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Eminim düğünler çok kalabalık oluyordur."

"Sanırım ben, bizimkini daha çok sevdim," diyorum otelin otoparkına girip kara gömülmüş bir arabanın yanına yanaşarak.

"Ben de," diyor Nyelle gözleri parlayarak. Kamyonetten inmek üzereyken duraksıyor. "Şey... Beline sarmak için ceketini almak ister misin?" Gülmesini bastırmaya çalışarak kaşlarını kaldırıyor ve pantolonumdaki yırtığı işaret ediyor.

"Ah, tabii," diyorum boynuma bir sıcaklığın yayıldığını hissederek. Koltuğun arkasına uzanıp eşyalarımın olduğu poşeti alıyorum ve normalde üstümde olan kazağı torbadan çıkarıp belimin etrafına sarıyorum. Nyelle kapıyı kapadığında *RadioShack* torbasını da alıp eşyalarımın içine tıkıyorum.

Lobiye doğru yürürken bakışlarımı yerden ayırmıyorum. Karla kaplı gelinlik ve damatlıkla dikkatleri üzerimize çektiğimizi biliyorum. Fısıldaşmalar duyduğuma eminim ama nereden geldiğini öğrenmek için kafamı kesinlikle kaldırmıyorum.

Asansöre ulaştığımızda Nyelle dördüncü katın düğme-

sine basıyor ve gülmeye başlıyor. "Bu, gerçekten de geçirdiğim en güzel günlerden biri oldu."

Dönüp bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Gülümseyerek başıyla onaylıyor. Kata varış zili çalıp da Nyelle dışarı çıktığında ben de gülümsüyorum.

Odaya girer girmez ıslak ve yırtık kıyafetleri üstümden çıkarmak için doğruca banyoya gidiyorum. Pantolonu çıkarmak en az giymek kadar zor oluyor ve bacaklarım soğuktan kıpkırmızı kesilmiş. Şu an en çok istediğim şey, bir battaniyenin altına kıvrılıp yatmak. Mümkünse onun da yanımda olmasını isterim ama böyle bir seçeneğimin olduğunu pek sanmıyorum.

Dışarı çıktığımda saatli radyoda çalan müziğin sesini duyuyorum. Nyelle de bağdaş kurmuş yatakta oturuyor. Üzerinde hâlâ gelinlik var. Islak kot pantolonunu sandalyenin arkasına asmış olduğunu görüyorum; botları da hemen altında duruyor.

Kucağmda bir paket kalp şeklinde çikolata ve krema tutuyor. Bir çikolata çıkarıp üstüne krema sıkıyor ve ağzına atıyor.

"Çikolata?" diye soruyor.

"Şey... olur," diyorum gönülsüzce. Bana bir çikolata veriyor. Üstüne krema sıkarken bekliyorum, sonra da çikolatayı tek seferde ağzıma atıyorum.

"Teşekkürler."

Kremayı ters çevirip ağzının içine sıkıyor. "İsteğ miğ-sin?" diye soruyor ağzı kremayla dolu bir hâlde.

Gülerek başımı sallıyorum.

"Otur," diyor. Yatakta, onun önüne oturuyorum ve kutuyu bana vermesini bekliyorum. "Aç ağzını."

İsteksizce kafamı arkaya atıyorum ve o da ağzımm içine krema sıkıyor. Kremayı yutabilmek için yanaklarımı bir sincap gibi şişirince, yüzüne koca bir

gölümseme yerleşiyor.

"Şurada bir şey var..." diyor ve ağzımı silmeme fırsat bırakmadan uzanarak başparmağıyla dudağımdaki kremayı nazikçe siliyor. Parmağındaki kremayı yalamasını izlerken yerimden kımlıdayamıyorum.

"Dondurma ister misin?" diye soruyor yataktan kalkmaya hazırlanırken.

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Bu önerini bir dahaki sefere denesem olur mu? Şu an bacaklarımı hissetmiyorum ve ne kadar dondurma yersem yiyeyim kendimi iyi hissetmem mümkün değil."

Tekrar yatağa yerleşiyor. "Yanılıyorsun. Güven bana. Bu konuda uzmanım ben. Ama tabii dondurma yemen için seni zorlayamam."

"Teşekkürler," diyorum. Bir anda hatırlayarak ayağa kalkıyorum ve torbayı alıyorum. "Ah! Sana bir düşün hediyem var."

Nyelle'in gözleri kocaman açılıyor. "Gerçekten mi?" "Aslında Raele ikimizin hediyesi ama... al bakalım." *Ra-dioShack* torbasını ona uzatıyorum.

"Ben sana bir şey almadığım için kendimi kötü hissettim şimdi," diyor torbayı alırken.

"Hiç önemli değil," diyorum torbadan telefonu çıkarırken.

Kafası oldukça karışmış gibi görünüyor.

"Rae buna hapçı telefonu diyor. Gangster filmlerinden rahatsız edici bir biçimde hoşlanıyor."

Nyelle gülüyor. "Bana neden telefon aldınız ki?"

"Şey... bize ihtiyacın olur diye. İstedığın zaman bize ulaşabilmeni istiyoruz." Geri vermemesini umuyorum.

Telefonu açıyor. "Sizin numaralarınız kayıtlı mı?"

"Kayıtlı," diyorum. Ardından arka cebimden cüzdanımı çıkarıyorum. "Bu kartlarla da içine dakika yükleyebilirsin. İçinde çok fazla yok onun."

Kartları alıyor. "Darılma sakın, çünkü bu çok güzel bir hediye. Ama bu telefonu kullanmaya niyetim yok. O yüzden sana erotik mesajlar atmamı falan bekleme boşuna."

Sırıtiyorum. "Beklemem. Ama en azından... acil bir durum olursa diye yanında taşır mısın?"

Kafasını önüne eğip başıyla onaylıyor.

Beklenmedik bir heyecan patlamasıyla gözleri aydınlanıyor. "Aah, bu şarkıya bayılırım." Torbayı ve kremayı sehpa koyup radyonun sesini açıyor ve sonra da sıçrayıp yatağın üstüne çıkıyor. "Dans et benimle, Cal."

"Ben dans etmem," diyorum kafamı iki yana sallayarak.

"Ama zıplamayı biliyorsun, değil mi?" Zıplamaya başlayınca yatak sallanıyor.

"Hadi zıplayalım, Cal!" Çıplak bacaklarını açıkta bırakacak şekilde eteğini kaldırıyor ve daha da yukarıya sıçırıyor.

"İyi. Zıplayacağım," diyerek pes ediyorum ve yatağın üstüne çıkıyorum. Ben de zıplamaya başlıyorum ama onun kadar canlı olduğum söylenemez.

Nyelle havaya sıçrayıp dönünce eteği de kabarıyor.

Şarkının temposu artınca elbisesini kaldırıp aşırı hızlı bir şekilde yerinde koşmaya başlıyor. Şarkı bittiği sırada gülmekten kamıma ağrılar giriyor.

Kendimizi sırtüstü yatağa atıp soluklanıyoruz.

Mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Bugün için teşekkürler, Cal," diyor hâlâ tavana bakarak.

"Bence bu elbiseye hayatının en güzel gününü yaşattık." Ona bakmak için dönüyorum ve o bulaşıcı gülümsemesinin keyfini çıkarıyorum. Onu, şu an karşımda duran kızıdan başka biri olarak düşünmem artık imkânsız. Bu kız çok fazla hayat enerjisi yayıyor etrafına. Hayatına en baştan başlamasına neyin sebep olmuş olabileceğini bilemiyorum. O, benim için her zaman Nyelle olacak. Nicole'e ne olduğunsa artık bir önemi yok. Çünkü yanımda... bu kızın olmasını tercih ediyorum.

Ayağa kalkıyorum ve onu yataktan kaldırmak için elimi uzatıyorum. Lüle lüle saçları, kızaran yanaklarına dökülüyor. Saçlarını çekerek başparmağımı çenesinde gezdiriyorum. Beklenti içinde bana bakıyor; gözleri o kadar mavi ki başka bir yere bakmamın imkânı yok. Gergin bir tavırla ellerini eteğinin üstünde gezdiriyor. Ve o anda eskiden tanıdığım o küçük kız oluveriyor ve ben soluksuz kalıyorum.

"Şimdi seni öpeceğim," diyor yumuşacık bir sesle.

Parmak uçlarında yükselip dudaklarını benimkilerin üstüne bastırdığında nabzım hızlanıyor. Dudakları ılık ve yumuşak, ayrıca çikolata tadı var. Dudaklarının bu nazik dokunuşuyla bütün vücudum alev alıyor. Bir kolunu beline doluyorum. O kollarımın arasındayken ve dudakları benimkilerle buluşmuş vaziyetteyken dünya duruyor.

Kısa bir süre sonra gözleri hâlâ kapalı bir hâlde, huzurlu bir şekilde gülümseyerek uzaklaşıyor.

Ne kadar kısa olursa olsun bu öpücük dünyalara bedeldi. Siyah kirpiklerini kırıştırarak açtığı anda ben hâlâ yerimden kımıldayamıyorum.

"Bu, mükemmel bir ilk öpücüktü," diyor tuttuğu nefesini usulca verirken. Ardından geri çekiliyor. "Kar yüzünden burada mahsur kalmadan gitsen iyi olacak."

"Evet," derken beni onunla bu odaya hapsedmesi için bir çığ falan düşmesini diliyorum. Ceketimi üstüme geçiriyorum. Bana kapıya kadar eşlik ediyor.

"O zaman... Sanırım görüşürüz," diyorum ne düşündüğünü anlamaya çalışarak gözlerinin içine endişeyle bakarken. Aramızda hiçbir şey olmamış gibi rahat davranıyor.

"Evet. Buralarda olurum," diyor hiçbir şeküde söz vermeyerek. Her zamanki gibi...

Kapıyı tam kapamak üzereyken, "Nyelle," diyorum.

Kapıyı iyice aralıyor. "Efendim?"

Gergin bir şekilde ellerimi montumun ceplerine sokuyorum. "Düğün hediyesi

olarak yapabileceğin bir şey var aslında."

"Nedir o?" diye soruyor bir kaşını kaldırarak.

"Bana haber vermeden ortadan kaybolma."

Nyelle, nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi bir süre yere bakıyor. Sonra başıyla bir defa onaylayıp hızlıca cevap veriyor. "Kaybolmam."

Rahat bir nefes alıyorum. Ama kapı tam kapanırken mırıldandığını duyuyorum. "Şimdilik."

"Bize yemeğe gelmene çok sevindik," diyor annem Richel-Le'e mutfaktan seslenerek. Biz de o sırada yemek masasını hazırlıyoruz.

Richelle çatal bıçakları koyuyor, ben de tabakları yerleştirirken onları düzeltiyorum ve masanın kenarından bir başparmağı ileride duracak şekilde koyuyorum. Ona bir şey demiyorum, kendi başıma yapmak daha kolay geliyor.

"Teşekkürler, Bayan Bentley," diyor Richelle. "Yemek harika kokuyor."

Annem nihaleleri masaya yerleştirmek için geliyor.

"Baban birazdan evde olur," diyor bana. "Hazır olmamız gerek."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum bardakları tam yemek bıçaklarının önüne yerleştirirken. Saate bakınca her an arabasının sesini duyabileceğimi anlıyorum. "Sadece peçeteler kaldı." Richelle'le göz göze gelmiyorum. Onu, karşılaşacağı şeyler hakkında uyarmalıydım. Aslında denedim de... ama bunu an-

latmak çok zor. Umarım babamı kızdıracak bir şey söylemez. Çünkü o, bunu Richelle söylemiş gibi düşünmez; kabak benim başıma patlar.

Vitrin çekmecesinden kumaş peçeteleri çıkarıyorum ve her bir tabağın yanına bir peçete yerleştiriyorum.

"Sofra adabına uygun mu davranmam gerekiyor?" diye fısıldıyor Richelle peçetelere bakarak.

“Babam böyledir biraz," diyorum. “Akşam yemeğine önem verir."

“Anlaştık," diyor Richelle. “Çok dikkatli davranacağım, söz veriyorum.” Beni rahatlatmaya çalışarak gülümsüyor. Ama ben rahatlayamıyorum.

Benim bir şey dememe gerek kalmadan beni anlıyor olmasına minnettarım. Ama gerçekten nasıl bir şeyle karşılaşacağı hakkında en ufak bir fikri yok. Onu yemeğe davet etmek benim fikrim değil, babamın fikriydi. Her zaman ben onlara gittiğim için Richelle’le hiç tanışmadı. Aslında böyle olmasını ben istiyordum. Ama nedense, aradan iki yıl geçtikten sonra en yakın arkadaşımı daha çok tanımak istediğine karar vermiş.

Annem, kızarmış tavuğun olduğu servis tabağını masaya koyduğu sırada babamın evin önüne yanaştığını duyuyoruz. Az evvel hissettiğim azıcık rahatlama hissi de yok oluyor ve göğsüme bir ağırlık çöküyor. Lütfen bu gece iyi geçsin.

Annem kapının açıldığını duyunca kapıya doğru koşturuyor.

“İyi akşamlar, hayatım," diye karşılıyor babamı ve her akşam olduğu gibi ceketıyla çantasını alıyor.

Neler olacağını tahmin etmeye çalışarak oturma odasında Richelle’in yanında duruyorum. Babamın içeri girmesini beklerken Richelle’e bakmıyorum.

Babam sırf uzun boyuyla bile korkutucu bir adam. Ona benzediğimi düşünmesem de insanlar gözlerimin ona çektiğini söylüyorlar. Umarım bu doğru değildir. Çünkü o bana bakarken... buz kesiyorum. Ben birisine baktığımda karşıdakinin de böyle hissetmesini asla istemem.

“İyi akşamlar, babacığım." diyerek karşılıyorum onu. Yanma gidip yanağından öpmek için masanın başköşesindeki yerine oturmasını bekliyorum.

“Kızlarım nasıllarmış?" diye soruyor her akşam olduğu gibi. Ama ona cevap vermiyoruz çünkü aslında bir cevap bekleyerek sormuyor bunu. Annem ve ben sandalyelerimizi çekip oturuyoruz. Richelle de bizim gibi yapıyor. Richelle’in tepkisini görmekten korktuğum için bakışlarımı babamdan ayırmıyorum. Bunun onun evindeki akşam yemeklerine hiç benzemediğini biliyorum ve bu yüzden hakkımda kötü bir şey

düşünmesinden çok korkuyorum.

Babamın dikkati Richelle'e dönüyor. "Demek sen Richel-le'sin," diyor kaim sesiyle. Bana âdeta bir gök gürültüsünü çağrıştırıyor bu ses. "Bize yemeğe gelmene çok sevindik."

Teşekkürler," diyor Richelle. Kafamı çevirip ona bakıyorum. Sesinde herhangi bir ürkeklik yok. Her zamanki gibi korkusuz bir tavırla konuşuyor. Bakışları benimkilerle buluşunca bana hafifçe gülümsüyor. Her şeyin yolunda gideceğini söylemek ister gibi görünüyor.

Richelle çatalına uzanınca annem çaktırmadan onun elini tutuyor. Bir an Richelle'in yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçiyor. Annem uzanıp benim elimi de tutuyor, ben de diğer elimi babamın kocaman avucunun içine koyuyorum. Richelle'in bana baktığını biliyorum ya da en azından böyle olduğunu hissediyorum ama ben babama odaklanmış durumdayım.

"Masamıza bu yemekleri getirmek için yaptıkların ve ha-

yatlarımızı rahat kılmak için uzun saatler boyu çalıştığın için teşekkür ederiz. Bizim için yaptığın her şeye minnettarız."

Annem cümlesini tamamlarken babam kafasını kaldırıp, "Rica ederim," diyor.

Nefesimi tutuyorum. Richelle donakalmış bir hâlde. Masanın altına saklanmak istiyorum şu an. Keşke onun yüzündeki bu hayret dolu ifadeyi silebilsem. Kısa bir süre önce Cal ve Richelle'in evinde yemek yiyene kadar bizim evdeki akşam yemeklerinin ne kadar farklı olduğunu farkında değildim.

Kendimize yemek almadan önce babamın tabağını doldurmasını bekliyoruz.

"Nicole." diyor babam. Göğsüm sıkışıyor. Bu gece, Richelle'in önünde bundan bahsetmeyeceğini ummuştum.

"Efendim, babacığım," diyorum tüylerimi ürperten o buz mavisi gözlere bakarken.

“Tarih sınavın ne oldu? Seksen dokuz mu aldın? Bu, kabul edilemez bir not.”

Ağzımdaki tavuğun tadı kaçıyor.

“Elimden geleni yaptım,” diye yanıt veriyorum.

“Yapmamışsın,” diyor. Sesinden onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı anlaşılmıyor. Zaten hiçbir zaman sesinden anlaşılmaz, her zaman bakışlarıyla anlatır bunu. Ben de şu an onun gözlerine bakmaya çok korkuyorum.

“Ben seksen iki aldım,” diyor Richelle gururla. “Gerçekten zor bir sınavdı. Yani sınıftaki en yüksek not bile doksan birdi.”

Babam sesini çıkarmıyor. Ben yutkunamıyorum bile.

“İlginç,” diyor babam. Artık sınıftaki en iyi notu benim almadığımı da biliyor. Babamı hayal kırıklığına uğratmak, isteyeceğim en son şey.

Yemeğin geri kalanında, ortama korkunç bir sessizlik hâkim oluyor. Bana baktıklarından emin olduğum o gözlerle karşılaşmaktan korktuğum için kafamı tabağımdan kaldırmıyorum.

"Yemekten sonra Nicole biraz bize gelebilir mi?" diye soruyor Richelle. “Şeyde... matematikte biraz yardıma ihtiyacım var da. Nicole de bizim sınıfın en iyisi.”

Hızla ona bakıp sırtıttığını görüyorum ve tekrar önüme dönüyorum. Çünkü matematik dersinde onunla aynı sınıfta değiliz. Ben en yüksek sınıftayım. Richelle’sse matematikten nefret ediyor.

“Ama sadece kısa bir süreliğine,” diyerek izin veriyor babam. “Bu gece tarih çalışması gerekiyor.”

“Harika!” diye haykırıyor Richelle. Annemin çatalı tabağına çarpıyor. “Yani... teşekkür ederim.”

Babam ofisine çekildikten sonra masadan kalkmamıza izin veriliyor.

Tabaklarımızı mutfağa götürüyoruz.

“Siz Richelle'lere gidin kızlar,” diyor annem o sahte, tatlı sesiyle. Onun da tıpkı benim gibi bu gecenin bitmesini istediğini biliyorum.

‘Emin misin, anne?’ diyorum bütün bulaşıkları ona bıraktığım için suçluluk hissederek.

“Elbette. Yirmi dakika sonra gel,” diyor bana. “Sonra da doğruca odana, çalışmaya, tamam mı?”

Başım la onaylıyorum.

Richelle elimden yakalayıp beni âdeta kapıya doğru sürüklüyor. Ceketlerimizi alıyor ama onları giymemiz için beklemiyor bile.

“Richelle...”

Ama lafımın devamını getirme fırsatını bulamadan ön kapıya ulaşıyoruz ve küçük çam ağaçlarının arasından geçiyoruz.

“Anne! Ben geldim,” diye sesleniyor Richelle kapıyı açarken.

“Yemek nas...” diye söze başlıyor Bayan Nelson ama kucağındaki bilgisayardan kafasını kaldırdınca gözleri iri iri açılıyor. “Ah.”

“Aynen,” diyor Richelle beni mutfağa doğru sürüklemeye devam ederken.

“Selam, Nicole,” diye sesleniyor Bayan Nelson biz yanından aceleyle geçerken.

“Şey... merhaba, Bayan Nelson,” diye yanıt veriyorum arkamı dönerek.

Richelle ceketlerimizi mutfak masasının üstüne atıyor, buzluğunu açıyor ve bir kutu marşmelovlu, çikolatalı dondurma çıkarıyor.

“Ne...”

“Şişt. Sadece ye,” diye emrediyor Richelle ve gayet ciddi bir tavırla çekmecedan bir kaşık çıkarıp dondurma kutusuyla birlikte bana uzatıyor.

Ne yapmamı istediğini pek anlamayarak dondurmayı ve kaşığı alıyorum.

“Hadi, başla,” diye beni teşvik ediyor. “Bir lokma al.” Daha önce hiç dondurma kutusunun içinden dondurma yemedim. Richelle beklenti içinde bana bakıyor.

Kaşıkla biraz dondurma sıyrıp ağzıma götürüyorum. İç çekerek gözlerimi kapatıyorum ve dilimin üstünde eriyen bu tadın keyfini çıkarıyorum. Bir kaşık dolusu daha dondurma alıyorum. Richelle de bana katılıyor. Birlikte bir süre sessizce dondurma yiyoruz.

“Daha iyi misin?”

PEBECCA DONOVAN Başımla onaylıyorum.

“Dondurma her şeyi daha iyi hâle getirir. Babanla yediğin akşam yemeklerini bile.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Harvard'a hiç gitmemiş/" diyor Rae telefonda.

Kampüste aceleyle ilerliyorum çünkü son üç gündür yaptığım gibi yine Bean Buzz'da Nyelle'i beklediğim için geç kalmış durumdayım. Son üç gündür onu görmedim. Onu her gün görmek istediğim düşünülüğünde bu süre bana üç ay gibi geliyor. Bu duruma alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diyorum, mesaj yazarken önüne bakmayan bir kıza çarpmaktan son anda kurtularak.

"Eh, daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapıp insanlarla konuştum. Onun hakkında sorular sordum. Nina ve Courtney'den Nicole'ün geçen sene kayıt yaptırmadığını öğrendim."

"Nereden biliyorlar ki?"

"Onlar da Boston Üniversitesi'nde okuyor ve geçen

sene onu ziyarete gitmişler. Yurtta görevli bir çocuğu, onu bulması için ikna etmişler. Çocuk da Nicole⁷ün yurtta kaydının olmadığını söylemiş. Birinci

sınıflar kampüste kalır, yani..."

"Dünyayı gezdiğini söylemişti. Belki de gerçekten geziyordu," diyorum bütün bu olan bitene mantıklı bir açıklama getirmeye çalışarak.

"Ya da bir akıl hastanesinde duvarları yastık kaplı bir odada kalıyordu."

"Rae," diye uyarıyorum onu sertçe. Nyelle'in akıl sağlığını sorgulamayı kesmesini istiyorum.

"Sadece fikir yürütüyorum," diye savunmada bulunuyor. "Ben onu seviyorum, Cal, unuttun mu? Deli olmasını falan istemiyorum. Ama bu seçeneği de henüz elemedim." "Cal!"

Karşımda duran ufak tefek esmer kıza çarpmamak için aniden duruyorum.

"Şey, Rae, seni sonra ararım." Yanıt beklemeden suratına kapıyorum. Şu işten bir an önce paçayı kurtarmam gerek yoksa yine geç kalacağım. "Şey, selam, Jade. Nasılsın?"

"Döndüğünde mesaj atacağını sanıyordum," diyor rahat görünmeye çalışarak. Ama bu suçlamanın rahat görünen bir yanı yok.

"Ah, evet, şey... Geçen hafta çok yoğunum," diyorum bir an evvel kurtulmaya çalışarak.

"O zaman bu hafta sonu çıkıyor muyuz?" Gözlerini beklenti içinde kırıştırıyor.

"Tabii," deyiveriyorum düşünmeden. *Lanet olsun. Bunu*

dememem gerekirdi. Şimdi buna mecburum. "Şey... cuma gecesine ne dersin?"

"Harika. Ben, Fredericks yurdunda kalıyorum. Mesaj atarsın o zaman, değil mi?"

"Tabii, atarım," diyorum. "Derse geç kaldım. Cuma günü görüşürüz." *

Parmaklarının üzerinde yükselip sanlmaya yelteniyor, ben de tuhaf bir biçimde ona karşılık veriyorum. Benden ayrılıp yoluna devam etmeden önce kulağıma, "Sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Jade karanlıkta elime uzanıyor. Gönülsüzce parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Başını omzuma yasladığında kasılıyorum.

Burada Jadele birlikte olmamam gerekirdi. Elini tutmak istediğim, başını omzuma yaslamasını istediğim kişi o değil. Ama köşeye sıkıştığım ve kızın yüzüne karşı onu reddetme cesaretine sahip olmadığım için şu an onunla birlikte kalabalık bir sinema salonunda oturuyorum ve filmin bitmesine daha çok var.

Sinemaya gideceğimizi öğrendiğinde Jade'in pek mutlu olduğunu söyleyemem. Çünkü burası, ilk randevu için seçilebilecek en kötü yer. Bir kere, hiç konuşma şansınız yok. Yakınlaşmanız da imkânsız. Birbirinizi tanımaya çalışmanız söz konusu bile değil. O yüzden ben de bu işin devam etmeyeceğinin sinyalini bu şekilde vermiş olduğumu umut

ediyorum. Ama bu kız ya her anın tadını çıkarmaya çok meraklı ya da... işaretleri anlamaktan âciz. Başparmağını elimin üstünde gezdirmeye başladığında sessizce inliyorum.

Cebimdeki telefonum titreşince yerimden sıçıyorum. Jade şaşkınlıkla kafasını kaldırıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Pardon, buna bakmam lazım," deyiveriyorum kimin aradığını bilmeksizin. Kızın gözleri kocaman açılıyor ve arkadan birinin oturmamı söylediğini duyabiliyorum. Bir anda kendimi pisliğin teki gibi hissediyorum. "Hemen dönerim."

Koridorda ilerlerken randevumu böldüğü için kime teşekkür etmem gerektiğini öğrenmek için ekrana bakıyorum. Nyelle arıyor. Midem düğümleniyor. Bu telefonu kesinlikle kullanmayacağını söylemişti. En kötüsünü düşünerek, lobinin kapısına bile ulaşmadan telefonu açıyorum. "Nyelle?"

"Calî" diye bağırıyor telefonun öteki ucundan. "Kavga ettim. Görmem lazımdı. Çocuğa yumruk attım!" Kahkahalara boğuluyor. Belli ki sarhoş.

"Birine yumruk mu attın? Sen iyi misin?" Lobinin ortasında dikiliyorum. Küçük bir çocuk, bacaklarıma çarpınca ayakkabılarımdan üstüne patlamış mısır dökülüyor. Sessizlik oluyor.

"Nyelle? Beni duyabiliyor musun?" Çıkışa yöneliyorum.

Derin bir iç çekiş duyuluyor. "Şey... İyi olup olmadığımı bilmiyorum." Sesi bir anda öylesine kasvetli geliyor ki duraksıyorum. "Cal, gelip beni alabilir misin?"

"Tabii ki/" diyorum bir an bile düşünmeden, kamyonetime neredeyse varmış durumdayım. "Neredesin?"

"Bilmiyorum," diyor sessizce. "Bir ağaçta oturuyorum. Ah. Krema ağacında oturuyorum."

Tam olarak nerede olduğunu hatırlamaya çalışarak bir an düşünüyorum.

"Tamam. Hemen geliyorum. Beni bekle, tamam mı?"

"Unutmaya çalıştım, Cal," diyor Nyelle duyulamaya-cak kadar alçak bir sesle. "Gerçekten unutmak istedim."

Neyden bahsettiğini bilmiyorum ama uzaklaşmaya başladığını hissedebiliyorum. Ona ulaşmam gerek. "Biliyorum. Telefonu kapama, olur mu?" Anahtarları cebimden hızla çıkarmaya çalışıyorum.

"Bu gece gitmek istedim," diyor sessizce. "Nereye olduğu hiç önemli değildi. Sadece gitmek... kaybolmak istedim. Ortadan kaybolmak." Sesi, kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibi uzaklaşıyor. Şu an onun yanında olamadığımı bilmek sinirimi bozuyor.

Motoru çalıştırıp geldiğim gibi çıkıyorum park yerinden. Birinci vitese takarken telefon hâlâ yanağımla omzum arasında duruyor.

"Kalmanı ne sağladı?" diye soruyorum bunun doğru soru olup olmadığını bilmeksizin. Ama şu noktada tek düşüncem, onu konuşturmaya devam etmek.

"Sen," diyor. Bu, beklediğim cevap olmasa da kesinlikle duymak istediğim cevap. Yola çıkıp kampüse doğru yöneldiğimde aramızda kısa bir sessizlik oluyor.

"Bir süre daha gitmeyeceğime dair sana söz verdim/"

"Evet, henüz gitmeni istemiyorum," diyorum yüzümde

hafif bir gülümsemeyle.

Nyelle'in oturduğu ağacın bulunduğu parka doğru giden yola dönüyorum.

"Rae'e hapçı telefonunu kullandığımı söylemelisin!" diyor Nyelle bir anda kahkahalara boğularak.

"Evet, ona söyleyeceğim/" diyorum bu ani ruh hâli değişimi karşısında şaşırarak.
"Beni aramak için kullanmana sevindim. Şimdi bana şu kavgayı anlat. Ne oldu?"

Nyelle yine gülme krizine giriyor. Bu durum beni geriyor.

Kahkaha bir anda kesiliyor ve onun bağırdığını duyuyorum. "Çünkü öyle istiyorum, şimdi siktir git!"

"Nyelle? Neler oluyor?" diye soruyorum sesindeki düşmanca tondan endişelenerek.

Arkadan bir adamın bağırdığım duyuyorum ama ne dediğini anlayamıyorum.

"Bir denesene, pislik!" Nyelle bağılıyor ve sonra yine kahkaha atıyor. "Cal?"

"Evet, hâlâ buradayım." Bir kavşakta durduğum sırada oraya beş dakika uzaklıkta olduğumu hesaplıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece insanlar canımı sıkıyor," diye karşılık veriyor. "Sanki daha önce hiç ağaca çıkan birini görmemişler. Aptal herif!" Gözlerini devirdiğini hayal edebiliyorum. "Ne konuşuyorduk?"

"Bu gece ne yaptığını. Neredeydin..."

"Cal!" Nyelle bir anda çığlık atıyor. Ağaçtan düştüğünü falan sanıp frene asılmak üzereyken, "Cal! Kamyonetini

görüyorum!" diye devam ediyor.

Rahat bir nefes alıyorum. "Tanrım, Nyelle. Ben de... Neyse, neredesin?"

"Sana el salladığımı görmüyor musun?"

Kamyoneti kaldırıma yanaştırıyorum. "El sallama. Dala sıkıca tutun. Seni acil

servise götürmek istemiyorum."

Kamyonetten atlayıp karşımdaki ağacın yapraksız dallarına bakınmaya başlıyorum. Ağacın tepesine yakın bir yerlerde, gölgelerin arasında oturmuş, kolunu deli gibi salladığını görüyorum.

"Seni görüyorum." Buna kendimi hazırlamak için bir an duruyorum ve ardından, "Yukarı geliyorum," diyorum. Konuşmayı sonlandırıp telefonu cebime sokuyorum ve tepemdeki dalları aşmaya girişiyorum. Önceki sefer onun hareketlerini izleyerek çıkmak daha kolay olmuştu.

Ana gövdedeki V şeklindeki boşluğa ayağımı koyup kendimi yukarı çekmek için en alttaki dalı sıkıca kavıyorum.

"Cal!" Nyelle yukarıdan bana bağıyor. "Buradasın!"

"Evet, buradayım," diye homurdanıyorum kazağıma takılan minik dalların arasmda yolumu bulmaya çalışırken. Bir başka dalı test ederek ağırlığımı taşımamı umut ediyorum ve tırmanmaya devam ediyorum.

Son dala tırmandığımda Nyelle kollarını boynuma doluyor. Neredeyse arkaya yuvarlanmak üzereyim. "Burada olduğuna inanamıyorum!"

Kalbim artık deli gibi atmaya başlıyor. Tek elimi bırakıp nazıkçe onun sırtını okşuyorum. "Evet, buradayım." Karşısındaki dala oturuyorum. "Nasılsın? İyi misin?"

Nyelle tembel tembel gülümsüyor, gözleri yaşlı. "Harikayım. Hadi konuşalım. Ağacımızdayız, Cal!"

Vay canına! Tahmin ettiğimden çok daha sarhoş.

"Biraz konuşabiliriz. Sadece ellerini bırakma, olur mu?" "Tamam," diyor Nyelle abartılı bir şekilde kafasını geriye atarak. "Bu gece neredeydin? Ceketin nerede?"

"Ben... ah, lanet olsun." Dişlerimi sıkıyorum.

"Ne oldu?"

İnleyerek gözlerimi kapatıyorum. "Onu orada bıraktım."

"Kimi? Hey, bir dakika. Randevun mu vardı?" Nyelle önce gülümsüyor, sonra kıkırdıyor, ardından da kahkaha atıyor. Böyle yaptığında telefonu Rae'in suratına kapadığımı düşünüyorum. Ama şu an Nyelle'le telefonda konuşmadığımıza göre sakinleşmesini beklemek zorundayım. "Randevunu benim için mi bıraktın? Ah, Cal! Çok üzgünüm. Berbat biriyim ben."

"Sorun değil," diyorum ona. "Sen buna değersin. Ama geri dönüp onu oradan alsak iyi olur." İç geçiriyorum. Birazdan karşılaşacağım manzarayı iple çektiğim söylenemez. "Muhtemelen çok kızmıştır."

"Adı ne?" diye soruyor Nyelle.

"Jade."

"Striptizci mi?" Nyelle gülüyor.

"Hayır, striptizci değil," diyorum sırtarak.

"Ama senin, *ya oysa* dediğin kız da değil, öyle değil mi?" "Evet, değil," diyorum basitçe. "Alakası bile yok."

"O zaman neden onunla çıktın?"

"Çünkü hayır diyemedim." Gerçekten çok zavallıca. Bunun farkındayım.

"Bunun bir sorun olduğunun farkındasm, değil mi?" Nyelle dalga geçiyor.

Omuz silkiyorum.

O da gülüyor. "Eh, gidip kızı alsan iyi olur. Ben yurda kendi başıma yürüyebilirim." Nyelle ağaçtan aşağıya zahmetsizce inmeye başlıyor. Sarhoş hâliyle bile adımını nereye atacağını iyi büiyor. Bu kızın bir şeylere tırmanma düşkünlüğü de nedir böyle?

"Hayır, ben senin bu gece neler yaptığını dinlemek istiyorum. Benimle gelir misin?" Onu tek başına bırakmak istemiyorum. Beni aradığında sesinin ne kadar kasvetli çıktığını hatırlıyorum. Bu hiç de normal gelmiyor. Aynca bütün hafta boyunca bu onu ilk görüşüm. O yüzden yine ortadan kaybolmasma izin

veremem. En azından bu gecelik...

Nyelle bir dalda durup bana bakmak için kafasını kaldırıyor. "Tamam."

Son daldan aşıya atlayıp ona yetişmemi bekliyor.

"Jadele nasıl tanıştın?" diye soruyor Nyelle kolunu benimkine geçirirken. Âdeta üstüme abanıyor ve ben de onu kamyonete yönlendiriyorum. Düşüp kaşını gözünü yarmadan o ağaca çıkmayı başardı nasıl acaba bu hâlde?

"Senin gelmediğin şu partide," diyorum. Hafifçe gülüyor.

"Sanırım o partiye gelmeliymişim," diyor hâlâ gülümseyerek.

Ben de gülümsüyorum. "Teki, bana şu kavgayı an-22~

lat bakalım. Neredeydin?" diyorum yolcu kapısını açıp Nyelle'in içeri girmesine yardım ederken.

"Bir barda/" diyor koltuğun ortasına kadar ilerleyip bir ayağını vitesin öteki tarafına atarken.

"Yirmi bir yaşında mısın sen yoksa?"

"Cal! Kaç yaşında olduğumu biliyorsun," diyor kafasını iki yana sallayarak. Kapıyı kapatıyorum ve sürücü koltuğuna doğru yürümeye başlamadan evvel onun sarhoşluğundan faydalanıp merak ettiğim şeyleri sorup sormamayı düşünüyorum. Ama neler olduğunu bu şekilde mi öğrenmek istiyorum ki?

Tam kapıyı açarken telefonum titreşiyor. Ekrana bakıyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum cevap vermeden önce. "Selam. Çok üzgünüm. Geri dönmek üzereyim. Çok..." Kafasını koltuğa yaslamış, sırtarak bana bakan Nyelle'e bir bakış atıyorum. "Çok acil bir durum çıkmıştı da/" Nyelle'in gülümsemesi genişliyor. "On dakikaya orada olurum."

Jade'in bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapatıyorum. Söyleyeceği şeyleri duymak istemiyorum. Bir önemi yok. Benim için önemli olan tek kız şu an yanımda. Ve ben bu gece neler olduğunu öğrenmeden sızıp kalacak.

"Nyelle," diyorum kamyonete tırmanıp kontağı çevirirken. "Barda ne

yapıyordun?"

"İçiyordum. Hadi ama, Cal." Gülüyor ve beceriksizce kolumu itiyor. "Barda başka ne yapılır?"

"Sana kimlik sormadılar mı?"

"Hayır. Bence müşteri geldiği için memnunnlardı."

Gözleri yarı açık bir şekilde başını omzuma yaslıyor.

"Kiminle kavga ettin?"

"Kocamaaaan bir adamla/" diyor esneyerek. "Popomu elledi, ben de suratına bir yumruk attım."

"Suratına... yumruk mu attın?" Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü neler olduğunu az çok gözümün önünde canlandırabiliyorum. Orada olup bunu görebilmeyi çok isterdim.

Ben kimsenin suratına yumruk atmadım ama abilerim bir sürü kavgaya karıştığından yumruk atmanın insanın elini oldukça acıtan bir şey olduğunu biliyorum. "Elin nasıl?" Nyelle'in eline bakmaya çalışıyorum ama parmaksız, örgü eldivenlerinin altına gizlenmiş olduğundan bir şey göremiyorum yine.

"Bir şey hissetmiyorum," diye mırıldanıyor gözlerini kapatarak. "Ama hiç beklemiyordu," diyor derin bir iç çekerek. Konuşmak için bütün enerjisini harcıyor gibi görünüyor. Ağırlığını iyice bana veriyor, uykuya daldığını hissedebiliyorum.

"Eminim," diyorum sessizce gülerek ve omzuma dayadığı yüzüne bakıyorum. Ben de Nyelle'in karşıma çıkmasını hiç beklemiyordum.

Sinema salonuna yanaştığımda Jade'in kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde, elinde ceketimle kaldırımda beklediğini görüyorum. Ve de oldukça öfkeli görünüyor. Doğal olarak.

Kamyonetimin kapısını açınca ağzı bir karış açık hâlde, öylece kalakalıyor.

"Aman Tanrım, ciddi olamazsın! Acil durum dediğin bu muydu?" Kamyonete binip ceketimi yere atıyor. "Bu yüzden mi randevunun ortasında çekip gittin? Bir kız için, öyle mi? Başka biriyle görüştüğünü neden bana söylemedin ki?"

Jade'in yurduna giden en kestirme yolu düşünmeye çalışarak yola çıkıyorum.

"Görüşmüyorum."

Onu kamyonetten dışarı atmak istercesine Nyelle'i süzüyor.

"Tabii, tabii. O zaman neden benimle çıkmak istemediğini söylemedin? Yani sinema da neydi öyle? Ortaokulda falan mıyız?"

"Söylemem gerekirdi. Üzgünüm." Jade'e bakamıyorum ama bakışlarının beni delip geçtiğini hissedebiliyorum. Nyelle'in eli bacağımı sıkınca yüzümü ekşitiyorum. Bizi dinliyor. Lütfen artık bu gece bir son bulsun.

"Dalga mı geçiyorsun sen? Gerçekten benimle çıkmak istemedin mi yani? Aman Tanrım. Bu, hayatımın en kötü randevusu/" diyor Jade. Ona bir bakış atma riskine giriyorum. Kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuş ve ağırlığını kapıya vermiş bir şekilde oturuyor.

Birkaç dakika sonra yurdunun önüne yanaşıyorum ve Jade, kamyonetin tamamen durmasını beklemeden dışarı atlayıp kapıyı çarparak kapatıyor.

Nyelle, gözlerini açmadan bacaklarını koltuğa çekip kıvrıyor ve başını dizlerime koyuyor.

"Amma aksiydi/" diye mırıldanıyor ellerini bacaklarımın altına sokarken.

Derin bir nefes alarak yüzüne dökülen koyu kahverengi saçlarına bakıyorum. Yüzünü görebilmek için saçlarını geriye atıyorum. Gözleri hâlâ kapalı. Sarhoş olsa bile, bana böyle sokularak yatması çok hoşuma gidiyor.

"Nyelle, bu gece neden sarhoş oldun? Bir şey mi oldu?" diye soruyorum parmaklarımı saçlarının arasında gezdirirken.

Sesini çıkarmıyor. Tam cevap vermeyeceğini düşündüğüm sırada, "O kızı özlüyorum," diye fısıldıyor.

"Kimi?"

"Seni," diyor hafifçe.

"Anlamıyorum," diyorum. Sessiz kalmaya devam ediyor. Sızıp kalmış olmasından çekinerek soruyorum. "Nyelle, seni yurda bırakmamı ister misin?"

"Anahtarım yok," diye homurdanıyor Nyelle uykulu bir sesle.

"Tess odada mı?"

"Hayır. Büyükannesinin doğum gününe gitti."

"Kimliğini göstersen seni sokmazlar mı? Yani tabii istersen bende de kalabilirsin. Benim için bir sakıncası yok..."

"Tamam," diyerek iç geçiriyor. "Cal, ben burada okumuyorum."

Bunu anlaşılmaz bir mınltı hâlinde söylüyor. Bu yüzden doğru anlayıp anlamadığımdan emin olamıyorum.

"Crenshavv'da okumuyor musun?"

Belli belirsiz bir şekilde kafasını evet anlamında sallıyor

ve derin bir nefes alarak daha rahat bir pozisyon almak için kımıldanıyor.

Eh, bu da sorumu yanıtlıyor. Gerçi, neden burada olduğunu ve kayıt yaptırmadan nasıl yurttan kalabildiğini anlayabilmiş değilim. Ayrıca... burada okumuyorsa her gün ne yapıyor o zaman? Kafamın içinde bu düşünceler dönüp duruyor. Bu gece ona sorduğum her sorunun yanıtı kafamı daha da karıştırdı.

Daireme vardığımızda Nyelle mışıl mışıl uyuyor; o yüzden onu kucaklayıp içeriye taşıyorum.

Kapıyı çarparak kapatıyorum ve onu, odama götürüp yatağıma yatırıyorum. Ellerimi belime koyup Nyelle'in huzur dolu yüzünü izliyorum ve bu gece tam olarak neler olduğunu düşünüyorum. Acaba bir gün, bana, her şeyi anlatabilecek kadar güvenebileceğim mi?

Postallarının bağcıklarını çözüp ayağından çıkarıyorum ve onu, yattığı yerde

nce bir yana, sonra öteki yana çevirerek ceketini çıkarıyorum. Sonra eldivenlerine bakarak duraksıyorum.

Onları ıkartırsam izin almadan bir sırrı açığa çıkarmış gibi olacağımı düşünüyorum. Bunu yapamam. stne battaniyeyi rttĞmde yana dönüp ellerini yastığın altına sokuyor.

Banyodan çıktığımda ağzı açık bir hâlde, derin derin nefes alıp vererek uyuduğunu görüyorum. Kanepede uyumayı düşünüyorum ama o aptal kanepeye sığmam mümkün değil. O yüzden daha önce olduğu gibi Nyelle'in yanma ilişiyorum. Sırtımı ona dönerek yatıp uykuya dalana dek onun nefes alıp verişlerini dinliyorum.

Rae, "Cal'le öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu bir kez daha anlatırsan kusacağım artık," diye tehdit ediyor Richelle'i.

"Pijama partisinde oğlanlardan bahsetmeyeceksek ne yapacağız, söyler misin?" diye soruyor Richelle uyku tulumunun üstünde otururken.

"OĞlanları korkutabiliriz," diye öneride bulunuyor Rae hain bir gülümsemeyle. Glyorum.

"Gördün mü bak? Nicole bile sevdi bu fikri," diyor Rae.

"Cal'lerin arka bahçesinde değiller mi onlar?" diye soruyorum bakışlarımı Rae'den Richelle'e kaydırırken.

Bu, Rae'lerde ilk yatıya kalışım. Bodrumda, uyku tulumlarında yatmak, Richelle'lerdeki ranzalarda yatmaktan çok daha farklı. Ama bu da hoşuma gidiyor. Televizyonumuz var ve Rae'in annesinin odası ikinci katta. Yani o bizi duymadan bütün gece oturabiliriz.

Richelle, Doritos paketini kapıp sırtını turuncu-kahverengi 233

kanepeye dayıyor.

"Tamam. Ne yapalım o zaman?" diye soruyor kolasından bir yudum alıp.

Rae sırtarak ellerini ovuşturuyor. "Benimle gelin."

Bizi amaşır odasına götürüyor. Bir sepetin içindeki kıyafetleri karıştırıp iki tane kapuşonlu eşofman üstü çıkartıyor ve bunları bize uzatıyor. “Bunlar annemin erkek arkadaşının. Giyin stnze.” Kareli bir gömlek çıkartıp bunu da kendi Rancid tişörtünün üstüne geçiriyor.

Richelle’e bakıyorum. Omuz silkip eşofman üstünü kafasından geçiriyor. Ben deyle yapıyorum. Kıyafetler üstümüze büyük geliyor ama sanırım amaç da bu zaten.

Rae parmak uçlarında yükselip raftan bir şapka almaya alışıyor. Onun için uzanıp alıyorum.

Teşekkürler,” diyor şapkayı küçük kafasına yerleştirirken. Bu da aşır büyük görünüyor.

“Rae, ne yapacağımızı hâlâ söylemedin,” diyor Richelle. Rae ise çamaşır odasının diğer ucundaki kapıyı açıp işığı yakıyor.

Burası ürkütücü bir yer. Tavandan sarkan ampul, loş bir ışık yayıyor. Her şey tozla kaplı ve kf kokuyor. Rae’in peşinden gitmiyorum.

“Gizlice çadıra gideceğiz,” diye açıklıyor duvara dayalı trmık ve küreklerin arasında ilerlerken. “Bir kişi arkamızdan ışık tutacak ve kocaman glgelerimiz onların çadırının üstüne düşecek. Diğer iki kişi de...” Küçük baltayı havaya kaldırıp sırtıyor.

“Onlara bir zarar vermeyeceğiz, değil mi?” diye soruyorum baltanın parlayan ucuna bakarak.

“Sakin ol, Nicole,” diyor Rae i geçirerek. “Bunu havada sallayıp bağıracağız, o kadar. Yani sadece onları korkutmak için. Çok eğlenceli olacak.”

İkna olmasam da başımla onaylıyorum. Richelle, Rae’le birlikte gölgeler içindeki bodrumda ilerleyerek bir şeyler bakınıyor ve sonunda bir yaba seçiyor kendine. “Mkemmek.” Bana bakıp soruyor. “Sen feneri tutmak ister misin?”

Tekrar başımla onaylıyorum.

Evin içinde gizlice ilerliyoruz. Rae arka kapmın orada durup bana saplı, kocaman, sarı bir fener veriyor. "Al bakalım."

Feneri ondan alıyorum ve yavaşça kapıyı açıyoruz.

Arka taraftaki merdivenlerden kahverengi çadırı görebiliyoruz.

"Uyanıklar mı?" diye soruyor Richelle. Rae omuz silkiyor.

Çimlerin üzerinde sessizce ilerliyorlar. Ben de elimde fenerle onları biraz geriden takip ediyorum. Çadıra yaklaştıkça, oğlanların konuşmalarını duyabiliyoruz. Rae, elini kaldırıp bizi durduruyor ve hareketsizce onları dinliyoruz.

"Ben gidemem," diyor Cal.

"Neden? Kız arkadaşından izin mi alman gerekiyor?" diyor Brady onunla dalga geçerek.

Richelle bana dönüyor. Kafası karışmış ve biraz da endişelenmiş görünüyor.

"Hayır, onu demek istemedim," diye yanıt veriyor Cal. "Saçmalamayı kes."

Rae, bu kez ilerlememiz için işaret veriyor. İkisi, sessizce çadıra yaklaşıyorlar.

"Hazır mısınız?" diye fısıldıyor Rae, bana ve Richelle'e bakarak. Richelle başıyla onaylıyor.

"Bir şey duydunuz mu?" diye soruyor Craig bir anda. Oğlanlar sessizleşiyor.

Rae bana başıyla işaret veriyor ve feneri yakıyorum. Işığı, Rae'in söylediği gibi yerden yukarıya doğru tutuyorum ve

böylece kızların uzun gölgeleri çadırın üzerine düşüyor.

"Gaaaarrghhhh!" Rae ve Richelle boğuk sesler çıkararak bağılıyor ve baltayla yabayı kafalarının üstünde sallıyor.

Oğlanlar çığlık atıyor. Hatta Brady nin sesi titriyormuş gibi çıkıyor. Rae,

Richelle ve ben, kendimizi tutamayıp kahkahalar atmaya başlıyoruz.

“Kızlarmış!” diye bağıyor Craig.

Fermuar sesini duyunca feneri kapatıyorum. Oğlanlar, “Yakalayın şunları!” diye bağırınca Richelle ve Rae tiz çığlıklar atıp ellerindeki silahları fırlatıyorlar.

Oğlanlar, ellerinde kocaman, sarı su tabancalarıyla saldırıya geçip üstümüze su sıkmaya başlıyorlar. Biz de kaçıyoruz. Ben, Calierin evinin yakınındaki çalıların arkasına çömelio-rum ve onların koşuşturmalarını izliyorum.

Tam ortalığın güvenli olduğunu düşünüp yavaşça bir adım attığımda Cal köşeyi dönüyor. Su tabancasını bana doğrultuyor. Yüzümü korumak için ellerimi kaldırıyorum ama bir şey olmuyor. Ellerimi indirince Cal’in orada öylece dikildiğini görüyorum.

“İslatmayacağım seni,” diyor hafifçe gülümseyerek.

“Nicole! Kaç!” Richelle, su sıkarak peşinden gelen Craig’le birlikte koşarak köşeyi dönüyor.

Cal de arkasını dönerek Richelle’e su sıkmaya başlıyor. Kız ciyaklayıp Rae’in evine doğru koştururken ben de yine çalıların arkasına saklanıyorum.

“Burada neler oluyor?” Bayan Logan’m arka verandadan yükselen sesini duyuyorum. Hepimiz donakalıyoruz.

“Onlar başlattı,” diyor herkes koro hâlinde bağırıp birbirini işaret ederken.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Uyandım. Ve bir an önce tuvalete gitmem gerek. Ama kımıldamak istemiyorum. Nyelle arkamda, benim yastığımda yatıyor ve nefesini ensemde hissedebiliyorum. Bedeni, benimkine öyle yakın ki vücut ısını hissedebiliyorum. Çıplak bacakları kalçama değiyor. Evet, bacakları çıplak; bu da pantolonunu çıkardığı anlamına geliyor. Aynen öyle. Kımıldamak istemiyorum çünkü ben kımıldarsam muhtemelen o da kımıldayacak. Burada

böylece yatıp, arkamı dönüp ona dokunamayacağımı bildiğim hâlde tuvalete gitmeyerek kendime işkence etmeyi tercih ederim. Çünkü ona dokunmadan önce muhtemelen dişlerimi fırçalamam gerekir.

Kahretsin. Tuvalete gitmem ve dişlerimi fırçalamam gerek. Kahretsin.

Battaniyeyi nazıkçe geri atıp, onu rahatsız etmeden tek bir hamlede yataktan kalkıyorum. İnleyerek öteki taratma

dönüyor. İç geçiriyorum.

Odamda, yere savurduğu eşofman üstünün, pantolonunun, sütyeninin ve eldivenlerinin yanından geçiyorum. Battaniyenin altında ne olduğunu merak ediyorum. Tekrar onun yanma yatmak ilginç olabilir... Ya da belki de bu, hiç doğru bir hareket olmaz.

Banyodan çıktığımda, Nyelle⁷i kanepenin kolunda, öne doğru eğilmiş ve saçları yüzüne dökülmüş hâlde otururken buluyorum. Altında benim boxerlarımdan biri, üstünde de tek omzunu açıkta bırakan bir eşofman üstü var. O yüzden içindeki bluzun askısı görünüyor.

Eşofmanın koluyla yüzünü ovuşturup homurdanıyor. "Fazla diş fırçan var mı? Ağzımda berbat bir tat var."

"Sanırım," diyorum banyodaki küçük dolabı açarak. Dolaptaki eşyaları karıştırıp şeffaf ambalajla kaplı mavi bir diş fırçası çıkarıyorum. "Hani şu dişçilerin verdiği ucuz diş fırçalarından bir tane var. Olur mu?"

"Umurumda bile değil," diye mırıldanıyor dengesiz bir şekilde ayağa kalkıp eşofmanın kolundan bir kısmı görünen elini bana uzatırken. Fırçayı ona verip o, gözleri yan kapalı bir şekilde banyoya ilerlerken yolundan çekiliyorum.

Üstüme bir kapüşonlu geçirip kanepeye oturuyorum ve televizyonu açıyorum. Nyelle artık uyandığından yatağa dönmeye cesaret edemiyorum.

Banyo kapısı açılıyor. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum. Gerçi banyodan ayaklarını sürüye sürüye çıkmasına bakılırsa yanıt son derece açık. Sanırım yanımdan geçerken homurdanıyor.

Birkaç dakika sonra kolunun altında bir yastıkla ve arkasında bir battaniye

sürükleyerek geri geliyor.

Nyelle yastığı kucağıma atıp tek kelime etmeden uzanıyor. Battaniyeyi de burnuna kadar çekip yeniden uykuya dalıyor.

Kapının anahtarla açıldığını duyduğum sırada futbol maçı izliyorum. Nyelle hâlâ uyuyor. Açlıktan ölüyorum ama onu kucağımdan kaldırmayı hiç istemiyorum. Eric içeri girdiğinde bir elim Nyelle'in omzunda, ekrandaki maça odaklanmış hâldeyim.

"Selam, dostum."

Elinde yiyecek poşetleriyle içeri girdiğini görünce kafamı kaldırıyorum. "Lütfen benim için de bir şeyler aldığını söyle," diye yalvarıyorum Eric poşetleri tezgâha bırakırken.

"Aldım," diye yanıt veriyor, sonra bana biraz daha dikkatle bakıyor. "Şey... randevun iyi gitti anlaşılan."

"Pek sayılmaz."

"O zaman..." Eric başıyla Nyelle'i işaret ediyor. "Bu kim?"

"Selam, Eric," diyor Nyelle battaniyenin altından.

Eric, daha yakından bakmak için sessizce yanaşıyor ve onun kim olduğunu anlamaya çalışıyor. O sırada Nyelle battaniyeyi indiriyor.

"Sıcak çikolata getirdin mi?"

Göl Kızı! Hadi be!" diye haykırıyor Eric. "Seni görmeyi beklemiyordum."

"Ah. Bağırma, lütfen," diye yalvanyor Nyelle ona gözlerini kısarak bakarken. Sevecen bir şekilde omzunu sıvazlıyorum.

"Dün gece sarhoş mu oldun?" diye soruyor sırtarak. "Hulk'a dönüşüp birilerini dövdün mü bakalım?"

"Dövdüm," diyor hırıltılı bir sesle.

"Ah, unutuluyordum," diyorum bir anda dün geceyi hatırlayarak. "Elin nasıl?"

"Bir dakika. Gerçekten birini dövdün mü yoksa?" Eric'in ağzı bir karış açık kalıyor. Sonra da gülmeye başlıyor. "Carin suratına bir yumruk attığını söyleme sakın. Bunu kaçırmak istemezdim."

Ona ters bir bakış atıyorum.

"Neden Cal'e yumruk atayım ki?" diye soruyor Nyelle. "Elim iyi. Gerçi başım o kadar kötü ki başka bir şeyi hissedemiyor da olabilirim."

"Bir bakayım," diyorum.

Elini battaniyenin altından çıkarıyor. Eli o kadar narin görünüyor ki onun bir yumruk olup birinin suratına indiğini hayal dahi edemiyorum. Herhangi bir giysinin altına saklanmamış olan elini, daha dikkatli incelemek için elimin üzerine koyuyorum. Eklem yerleri kızarmış ama yaralanmamış. Neyse ki elinde eldiven varmış.

"O kadar kötü görünmüyor," diyorum. Ben tam avucunu çevirmek üzereyken elini çekip tekrar battaniyenin altına sokuyor. Görmemi istemediği şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ama bir şeyler sakladığına eminim.

"Bize ne getirdin?" diye soruyorum Eric'e.

"Şey, üç kişi olduğumuzu bilmiyordum," diye karşılık veriyor Eric.

"Ben yemek istemiyorum," diyor Nyelle ve düşüncesi bile midesini bulandırıyor gibi bir ses çıkarıyor.

"Dolapta *Pomemde* ya da ona benzer bir sporcu içeceğimiz yok mu bizim?" diye soruyorum hâlâ kanepeden kalkmaya gönülsüz bir şekilde.

Eric kucağımda yatan Nyelle'i süzüp istemeye istemeye, "Eh, bir gidip bakayım bari/" diyor.

Bir sporcu içeceği ve bir torba yiyeceklerle geri dönüyor.

"Teşekkürler." Şişeyi ondan alıp açıyorum. "Nyelle, bunu içmen lazım. Başının ağnsını alır."

"Peki, bugün ne yapıyoruz?" diye soruyor Eric televizyon koltuğuna yaslanıp hamburgerin ambalajını açmadan hemen önce.

"Hiçbir şey/" diyor Nyelle içecekten bir yudum almak için kafasını dikkatle kaldırırken.

"Ah, bu çok heyecan vericiymiş," diyor Eric iğneleyici bir tavırla. "Bir parti..."

"Hayır," diyor Nyelle hemen. "Parti olmasın. Lütfen."

Gülüp omuz silkiyorum. "Parti yok."

Eric, yalayıp yuttuğu hamburgerin kâğıdını buruşturuyor. "Çocuklarla spor salonunda buluşup basket oynayacağım. Sana da soracaktım ama..." Ardından Nyelle'e bakıp duralıyor. "Sonra görüşürüz artık."

"Yemek için teşekkürler," diyorum Eric odasına doğru gidip gözden kaybolurken.

Nyelle sırtüstü yatıp bana bakıyor. Yüzüne düşen saçlarını arkaya atıyorum. Hafifçe gülümsüyor. Sonra gözlerini kapayıp uykuya dalıyor. Göz kapaklarının altında hareket eden gözlerini izlerken kolunu okşuyorum. Şu anda kendini berbat hissettiğini biliyorum. Ama ben, kendimi harika hissediyorum.

Kanepede oturan Nicole'ün yanma zıpladığında, "Henley, yere in," diye bağıriyorum köpeğe.

"Sorun değil," diyor Nicole ellerini köpeğin tüyelerine gömüp kulağının arkasını okşarken. "Selam, Henley. Seni görmek ne güzel."

Henley tekrar yere atlayıp altın rengi tüyelerini Nicole'ün eteğine sürtüyor.

"Beyzbol maçın nasıl geçti?" diye soruyor Nicole ayakkabılarım çıkarıp küçük yastığa kafasını dayarken. Böylece kafası tam bacağımın yanına değiyor. Ellerini kavuşturup karnının üstüne yerleştiriyor ve bacaklarını uzatmış bir şekilde hiç kımıldamadan yatıyor.

Ona bakıyorum, o da parlak mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Kötü bir gün mü?" diye soruyorum video oyununun kumandasını bırakarak. Nicole, genellikle canım sıkın bir şey olduğunda böyle yapar. Bir psikiyatristin ofisindeki divana uzanmış gibi görüldüğünü söyleyerek onunla şakalaşıyorum. Gerçi psikiyatristlerin ofisinde divan olmaz; yani en azından benim annemde yok.

"Bugün Lance, bana çıkma teklif etti," diyor sessiz bir şekilde.

Kalp atışlarım bir anda hızlanıyor.

"Peki, sen ne dedin?" Boğazımda bir zımpara kâğıdı varmış gibi hissediyorum.

Nicole doğrulup yanımda oturuyor. "Kimseyle çıkmak istemediğimi. "

"Ya," diyorum rahat bir nefes alarak. Ama sonra... Bir dakika! "İstemiyor musun gerçekten?"

Bana bakıp omuz silkiyor. Ama bakışlarını kaçırmıyor. Bir şey bekliyormuş gibi bir hâli var. "Artık ortaokulda olduğumuz için istememiz mi gerekiyor?"

"Bilmiyorum," diyorum. Birkaç ay önce altıncı sınıfa başladığımızdan beri kimseye çıkma teklif etmedim. Ama zaten çıkmak istediğim tek kız şu anda bana bakıyor.

Nicole elimi tutup gözlerini kapıyor. "Çok karışık. Henüz bunu düşünmek istemiyorum."

Elimin terli olmasından korkarak onu silmek istiyorum. Ama Nicole bunu önemsiyormuş gibi görünmüyor. Bazen bunu yapıyor; kendini iyi hissetmesini sağlayan sihirli bir gücüm varmış gibi elimi tutuyor ve burada böyle, gözleri kapalı bir şekilde oturuyor. Bu, beni hiçbir zaman rahatsız etmedi, hâlâ da etmiyor. Ama şu anda durum daha farklıymış gibi geliyor bana ya da en azından böyle olmasını istiyorum.

"Selam!" diye bağılıyor Richelle merdivenin tepesinden.

Nicole'ün gözleri bir anda açılıyor. Richelle merdivenden inerken elimi bırakıp âdeta kanepenin öteki ucuna sıçırıyor. Richelle'in elinde boş bir gazoz şişesi var.

"Ne yapıyorsunuz? Hadi, Rae'lere gelin. Oğlanlar da geldi. Bir şeyler oynayalım

diyoruzBana bakıp gülümsüyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Nyelle gözleri açık bir şekilde. Benimkini saran eline bakıp sırtıyorum.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hiçbir şey. Bir film izlemeye ne dersin?"

"Duş almamın bir mahzuru var mı? Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilir."

"Elbette, yok," diyorum. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

"Fıstık ezmesi ve jöle var mı?" diye talepte bulunuyor.

"Var," diyorum. "Üzümlü mü, çilekli mi?"

Nyelle kanepeden fırlıyor. "Çilekli."

Banyodan çıktığında yemesi için kâğıt bir tabağın içine, hazırladığım fıstık ezmeli ve çilekli jöleli sandviçi koyup bir avuç da Doritos ekliyorum.

"Çok daha iyiyim," diyor boş sporcu içeceği şişelerini çöpe atarken. Mutfak dolabından bir bardak alıp suyla dolduruyor. Ardından da kanepede yanıma oturuyor. "Bu harika! Teşekkürler." Hazırladığım yiyecekleri haftalardır bir şey yememiş gibi iştahla yemeye başlıyor. Üstünü başını batırdığı söylenemez ama nefes bile almadan yalayıp yutuyor sandviçini.

"Onu yedikten sonra yüzüme hohlama sakın," diye dalga geçiyorum onunla.

"Neden? Fıstık ezmesi ve Doritos karışımının seksi olmadığını mı düşünüyorsun yoksa?" diyor cipsi çatır çatır

yerken.

"Aynen öyle." Kıkırdıyorum. Bir anda üstüme oturup nefesini yüzüme üflüyor. Nefesimi tutup kafamı sağa sola çevirirken gülmemeye çalışıyorum. İyice yaklaştığında onu kendimden uzak tutmak için bileklerini kavıyorum. Kurtulmaya çalışırken bir yandan da kahkahalarla gülüyor.

"Fıstık ezmeli-Doritoslu nefesimi kokla, Cal! Biliyorum, sen de istiyorsun."

Onu kanepeye yatıyorum. Bacaklarının araşma geçip üzerine uzanıyor ve

kollarını, kafasının üstünde sabitliyo-rum.

Bana bakarak gülümsüyor. Kımıldamıyorum. Bir anda nefesinin nasıl koktuğunu hiç umursamadan, birkaç saniye önce kaçmaya çalıştığım dudaklarına doğru yöneliyorum. Bir elini kurtarıp saçlarımın arasında gezdiriyor.

Tam onu öpmek üzereyken, "Saçlarını kestirmen lazım," diyor. Sonra bir anda yerinden fırlayınca kafası neredeyse dudağıma çarpıyor. "Aaaa. Ben kesebilir miyim?"

"Saçımı kesmek mi istiyorsun?" diye soruyorum yenilmiş bir şekilde tekrar yerime otururken. Bu kızı öpmek kesinlikle tehlikeli bir iş.

Nyelle öne eğilip son lokmasını da ağzına atıyor. "Evet. Önce dişlerimi fırçalayacağıma söz veriyorum. Tıraş makinen var mı? Ya da makasın? Veya usturan?"

Bir şey dememe fırsat vermeden kanepeden kalkıp banyoya gidiyor.

"Ustura falan yok," diyorum sert bir şekilde. Gözümün Önünden kanlı görüntüler geçiyor. Banyodaki dolabı kanş-tırdığım duyabiliyorum.

Elinde Eric'in, tıraş makinesini koyduğu siyah çantayla geri dönüyor.

"Makas?" diye soruyor çantayı sehpa koyduktan sonra. Bu teklifi kabul ettiğimi hatırlattıyorum.

"Odamda, çalışma masasının çekmecesinde/" diyorum. *Kötü olursa lisede yaptığım gibi kısacık kestirebilirim*, diye düşünüyorum.

Odamdaki sandalyeyi de arkasmda sürükleyerek elinde makasla geri dönüyor.

"Buraya otur," diye talimat veriyor sandalyeyi odanın ortasına yerleştirerek.

"Daha önce böyle bir şey yaptın mı?" diye soruyorum sandalyeye otururken.

"Tam olarak değil ama yaptım sayılır." Bu, net bir yanıt değil.

"Yani ne yaptığın konusunda en ufak bir fikrin bile yok, öyle mi?"

"Yani," diyor tıraş makinesinin fişini prize takarken. Omuzlanma bir havlu

yerleştiriyor. Ardından önümde dikilip parmaklarını saçlarımm arkasmda gezdirerek kafamı inceliyor. Bana dokunduğunda gözlerim kendiliğinden kapanıyor.

Tıraş makinesinin sesini duyduğum an gözlerimi açıyorum.

"Gözlerini kapat," diyor. "Gözüne saç girmesin."

şu an endişelenmem gerekirdi ama doğrusu, hiç umurumda değıl. Saçımm nasıl görüldüğünün benim için bir

önemi yok. Burada bütün gün oturup Nyelle'in parmaklarını saçlarımmın arasmda gezdirmesine izin verebilirim.

Nyelle'in parmakları ensemde, kulaklanmm üstünde ve kafamın etrafında gezinip tenimi ürpertirken tıraş makinesi de vızıldayıp duruyor. Makineyi kapadığmda mayışmış bir hâlde gözlerimi açıyorum.

"Böyle kıvrılmaları hoşuma gitti," diyor kafamın tepesindeki saçları kesmeden önce biraz kanştırarak.

Bu kadar yakınımda dikilirken kendimi onun yüzüne bakmaya zorluyorum. Çünkü eğer önüme bakarsam doğrudan göğüslerine bakıyor olacağım. Ve onlara bakmamak için bütün gücümle çabalıyorum. şu anda farkmda olmadan bana işkence ediyor.

Nyelle makası alıyor. Arkama geçince gergin bir şekilde nefesimi bırakıyorum. Kendimi toparlamak, derin derin nefes almak ve futbol düşünmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var.

Tepemdeki saçları kısaltıyor. İşini bitirdiğinde havluyu omuzlarımdan alıp geri çekilerek yaptığı işe hayranlıkla bakıyor.

"Ben beğendim/" diyor ellerini kalçasma koyarak. Hâlâ bana değıl, saçlarıma bakıyor. Makası bırakıp saçlarımmı temizlemek için bana doğru yaklaşmca eşofmanı burnuma değıyor. Kendime engel olamıyorum. Ellerimi kalçasma kaydırıyorum.

Ben onu tutmaya devam ederken saçlanmdaki parmakları gevşiyor. Onu nazik bir biçimde kendime doğru çekince bir bacağımmın üstüne ata biner gibi oturuyor.

Hâlâ bana bakmıyor ama ben, gözlerine bakıp onu bırakmamı ima eden bir işaret arıyorum. Derin bir nefes aldığımda tişörtünün göğsünde yer alan Crenshaw yazısı genişliyor. Sonra bir elini yanağıma koyuyor.

Elini kendi elimin içine aldığımda avucundaki yaralan fark ediyorum. Elinin içinde ve kenanında, minik tıraş bıçaklarını avuçlamış gibi kesikler olduğunu görüyorum. Eli titremeye başlıyor.

Eli dışımda hiçbir yeri kımıldamıyor. Bence nefes bile almıyor. Elinin kenannı dudaklanma bastırıp bugüne dek benden sakladığı izleri öpüyorum. Kendini yavaşça kucağıma bırakıyor. Kasvetli gözleri, kırpışmadan önce bir süre beni izliyor. Yumuşak yanağını okşuyorum. Elimi değdirince bir düğmeye basmışım gibi gözlerini kapıyor.

Ağzını hafifçe aralayarak bekliyor. Ona, görüşüm bu-lanıklaşana kadar yaklaşınca dek gözlerimi dudaklarından ayırmıyorum. Şimdiyse sadece onlan hissediyorum. Kolları boynuma dolanınca onu kendime çekiyorum ve dudaklanmı nane tadındaki dudaklarına bastırıyorum.

Dilimi dudaklarının üstünde gezdirince ağzı hafifçe aralanıyor. Öpüşmemiz oldukça yumuşak ve özenli fakat aynı zamanda kaslanmı geren bir tutku barındırıyor içinde. Kollanmı beline dolayıp biraz daha arzulu bir şekilde öpmeye başlıyorum.

Hayatım boyunca bu kızı öpmeyi bekledim ama kendimi buna hazırlamamın hiçbir yolu yoktu. İçin için yanıyorum. Ve şu an benden uzaklaşmasını hiç istemiyorum. Buna izin veremem. Soluğunu ağzımın içinde hissettiğimde âdeta bitiyorum. Şu an bedenim bir yangın yeri.

Elimi eşofmanının içine kaydırıp parmaklarımı teninde

gezdiriyorum. Sırtı kamburlaşıyor ve yavaşça geri çekiliyor. Kırmızı dudaklarına bir tebessüm yerleşiyor. "Film izleyelim mi?"

Kafamı iki yana sallıyorum. Onu tekrar öpmeme fırsat vermeden gülerek kucağımdan kalkıyor. Kımıldayamıyo-rum. Bedenim henüz buna hazır değil, hâlâ alev alev yanıyor ve ona saldırmadan gidip kanepede oturacaksam eğer, bu alevlerin sönmesini beklemem gerekiyor.

"Süpürge nerede?" diye soruyor Nyelle arkamdan.

"Buzdolabının yanında," diyorum güçlükle yutkunarak. Ayağa kalkıp, hayatımın en derin nefesini alarak sandalyeyi odama geri götürüyorum. "Siktir," diye mırıldanıyorum çalışma masama bakarken.

"Gitar mı çalıyorsun?"

Arkamı dönünce Nyelle'in, kapının yanındaki duvara dayalı olan akustik gitara baktığını görüyorum.

"Sayılır," diyorum boğazımı temizleyerek. Gitara lisedeyken merak saldıgım için çaldığımı bilmiyor. "Rae geldiğinde gitarını getiriyor, biz de öylesine bir şeyler çalıyoruz. O benden daha iyi. Ben de çok kötü çalmamaya çalışıyorum işte."

Nyelle odada ilerleyip gitarı alıyor ve bağdaş kurarak yatağa oturuyor. Gitarı kucığına yerleştirip nasıl çalındığına dair hiçbir fikri olmaksızın tellere vuruyor. Yanlamasına yatağa uzanıp başımı koluma yaslayarak onu izliyorum. Gitara sadece dokunarak nasıl çalınacağını öğrenebilirmiş gibi konsantre oluyor. Ellerini benden gizleme gereğı duymaksızın parmaklarını tellerin üstünde gezdirmesini izlemek hoşuma gidiyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Nyelle durup başıyla onaylıyor ve soracağım şeye kendini hazırlıyormuş gibi dikkatle bana bakıyor.

"Dün gece sarhoşken... Crenshavv'da okumadığımı söyledin. O zaman yurttan nasıl kalıyorsun?" Dün geceki itirafından beri bunu nasıl ve ne zaman sormam gerektiğini düşünüp duruyordum. Her şeyi bir çırpıda sormak istemiyorum. Bana daha yeni yeni bana güvenmeye başlıyor ve ben, bunu tehlikeye atamam.

"Bu okulda okumuyorsan neden buradasın? Crenshaw'nın dünyanın en heyecanlı yeri olduğu da söylenemez."

Omuzları gevşiyor ve yüzünde hafif bir gülümseme belirliyor. "Listede vardı."

"Crenshaw'da okuyormuş gibi yapmak' mı vardı listede yani?" diye soruyorum şaşkınlık içinde. "Neden ama? Ayrıca bu çılgın liste de neyin nesi?"

"Öyle işte." Nyelle omuz silkiyor. "Yapmam gereken şeylerin listesi. Crenshavv'da listedeydi işte. Zaten sadece bu sömestir buradayım."

Bir şey demek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Önümüzdeki hafta final haftası. Yani bu sömestirin son haftası.

Nyelle, yüzümdeki, saklama gereği duymadığım şaşkm ifadeyi görmemiş gibi anlatmaya devam ediyor.

"Herkes yurtlara yerleştikten bir gün sonra gelip binaya giren birkaç kızı takip ettim. Orada kalıyormuş gibi holde takılıp konuşulanları dinledim. Kızlar konuşmayı sever. Böylece odalarında tek kalan kızların kim olduğunu öğren-

dim. Tess de bunlardan biriydi. Onun yeni oda arkadaşı olduğumu söyledim. Tess, hiçbir şeyi sorgulamayacak kadar kibar biri olduğundan beni kabul etti. Binaya diğer kızlarla birlikte giriyorum ve Tess orada değilse odamıza gitmiyorum. Yanında bir erkek falan vardır diye her zaman kapıyı çaldığımı düşünüyor. Kapıya her baktığımda suratı kıpkırmızı oluyor. Yani odada hiçbir zaman bir erkek olmuyor. Ama o bunu itiraf edemeyecek kadar çok utanıyor."

Nyelle gülüyor.

Söylediklerini zar zor duyuyorum. "Demek haftaya gidiyorsun, öyle mi? Yani finallerden sonra?"

Bakışlarını aşağı indirip elini gitarın üstünde gezdiriyor. "Gitmek zorundayım."

"Gitme," diyorum hemen.

"Ne?" diye soruyor. O da tıpkı benim gibi sesimdeki çaresizlik karşısında şaşırıyor.

Nyelle'i Bean Buzz'da gördüğüm günden beri, onu tekrar kaybedeceğim günün gelmesinden korkuyordum. Şimdi de bana bunun gerçekleşeceğini söylüyor. Bunu yapmasına izin veremem.

"Gitme," diye yalvarıyorum.

"Cal." Gülüyor. "Burada okumuyorum. Söylediklerimi duymadın mı?"

"Ne olmuş yani? Burada kal. Bizim yanımıza taşınabilirsin," diye öneriyorum yatakta doğrularak.

Bir an beni inceliyor, ardından kafasını iki yana sallıyor. "Yapamam, Cal. Üzgünüm "

Yutkunuyorum. Kafamın içinde düşünceler dönüp du-

ruyor. Onu kalmaya ikna etmek için ne demem gerektiğini bulmaya çalışıyorum.

"Tatilin sonuna kadar kalsan?" diye öneriyorum aceleyle. "Sadece biraz daha kal benimle. Seni daha yeni tanıdım ve... henüz seni bırakmaya hazır değilim."

Hafifçe gülümsüyor. Düşünceli bir şekilde bana bakıyor. Kımıldamaya dahi korkuyorum. Hatta bir anda ortadan kaybolur diye gözlerimi kırpmaktan bile korkuyorum.

"Tatilin sonuna kadar," diye tekrar ediyor düşünceli bir şekilde. "Bir ay var, değil mi?"

Başımla onaylıyorum. Duraksayarak dudaklarım birbirine bastırıyor.

"Tamam." Bunu öylesine kısık bir sesle söylüyor ki onu doğru duyduğumdan emin olamıyorum.

"Tamam mı?" diyerek tasdik ettiriyorum. Başıyla onaylıyor. Kendimi büyük bir yarış kazanmış gibi hissediyorum. Onu kavrayıp yatağa yatırmak ve öpmek istiyorum. Ama yapmıyorum. Onu korkutamam. Bana tamam demesi, fikrini değiştirmeyeceği anlamına gelmiyor.

Bir anda kendimi olduğumdan daha cesur hissediyorum çünkü aksi hâlde bu sözler ağzımdan kesinlikle çıkmazdı. "Finallerden sonra benimle burada kal. Eric tatil için eve gidiyor, ben de onun odasında kalırım."

"Sen eve gitmiyor musun?"

Yüzümü ekşitiyorum. Evet, eve gitmem gerekiyordu. Noel'de evde olmazsam annem beni öldürür. Bütün tatil boyunca burada kalacağımı öğrendiğinde de öldürecek gerçi.

"Noel'de gideceğim..."

"Cal, benim yüzümden burada kalma. Ailen..."

"Orada duruyorlar. Sonsuza kadar. Güven bana. Onların bir yere gittiği yok. Sense bana bir ay veriyorsun. Onlar bu durumu idare edebilirler."

Nyelle gitarı incelerken yanakları pembeleşiyor. "Çok tatlısın." Sonra bir anda kaşlarını çatarak kafasını kaldırıyor. "Senin kızlarından biri olmayacağım, Cal!"

"Şey," diyomm kendimi savunmak istercesine ellerimi havaya kaldırıp gerileyerek. "Tabii ki olmayacaksın. Niyetim... Vay canına. Sana dokunmayacağım. Yemin ederim." Sonra da ekliyorum. "Sen istemediğin sürece tabii."

Kaşları iyice çatılıyor.

"Ya da bir daha asla mı demeliydim?"

Sırıttıyor.

"Sadece, beni bırakma," diye rica ediyorum samimiyetle. "En azından şimdilik."

Parmaklarını gitarın tellerinde gezdirirken, "Şimdilik," diyor sessizce.

RİCHELLE Aralık - Yedinci Sınıf

"Neye bakıyorsunuz?" diye soruyorum koridorda dikilen insanların arasından geçerek.

İyice yaklaştığımda Cal'in eğilmiş Nicole'ün elini tutarak ona sessizce bir şeyler söylediğini görüyorum. Nicole yere oturup, dolaba sırtını dayamış kafasını iki yana sallıyor. Cal'in söylediği şeye bir tepki vermiyor. Yüzünde bugüne dek gördüğüm en hüzünlü ifadeyle gözlerini duvara dikmiş bakıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum yanma diz çökerek. "Nicole, ne oldu?"

"Onu hayal kırıklığına uğratacağım," diyor yüzünü yavaşça bana çevirerek. Öteki elinde bir kâğıt parçası tutuyor. Bu onun karnesi. Kâğıdın üstüne siyah mürekkep bulaşmış. Aynı zamanda parmak uçları ve eteği de mürekkep içinde. "Bunu ona gösteremem."

"Ver bakayım," diyorum elinde sıktağı karneyi zorla alarak. Kâğıdı düzeltip her bir notu dikkatle inceliyorum. Bana gayet iyi görünüyorlar. Arkamda birilerinin fısıldaştığını duyup

ayağa kalkıyorum.

"Neye bakıyorsunuz?" diye bağıryorum arkamızda bize en yakın duran kişinin suratına doğru.

"Şey... Hiçbir şeye," diyor kısa boylu, sivilceli çocuk ve oradan uzaklaşıyor. Ben ters ters bakmaya devam edince kalabalığın geri kalanı da gönülsüzce dağılıyor.

Nicole'e dönüyorum. "Tamam, hadi yerden kalk bakalım." Eğilip, Cal'le birlikte

dirseklerinden tutarak kalkmasına yardım ediyorum. Hâlâ kendinde değilmış gibi görünüyor ve bu, beni çok korkutuyor. “Hangi notundan bahsediyorsun?”

“Tarih,” diye mırıldanıyor.

“Seksen dokuz almışsın,” diyorum. “Son sınavdan da doksan iki almışsın. Yani hâlâ A oluyor. Bu kötü değil ki.”

“Ama o, böyle düşünmüyor,” diye karşılık veriyor Nicole yere bakarak. “Onun için B bu. Hatta F biLe olabilir.” Sıkıntılı bir şekilde iç geçiriyor. “Tarihten gerçekten nefret ediyorum.”

Dolaba yaslanan Rae hafifçe gülüyor. Ona, kaşlarımı çatarak bakıyorum.

“Ne var?” diyor. “Komik bir şekilde söyledi ama.”

Düşünmem gerek. Babası gerçekten de saçmalıyor. Harvard’a giremezse o adamın kızını tamamen sileceğinin farkındayım. Ki bence bu, çok aptalca. Çünkü daha yedinci sınıftayız. Düşünürken dudaklarımı ısırıyorum.

“Parmakların ve elbisen neden boyandı?” diye soruyorum Nicole’e bakarken. Bayılmasından korkuyorum.

“Notumu görünce kalemimi kırdım.”

“Tamam,” diyorum derin bir şekilde iç geçirerek. “Şimdi, şöyle yapacağız. Cal, sen Nicole’ün ellerini o kokulu sabunlarla yıka. Rae, sen de benimle birlikte Bayan Wilson’ın odasına gel.”

“Ne yapacağız?” diye soruyor Rae, gözlen heyecanla parlıyor.

“Notunu değiştireceğiz.”

Cal’in ağzı açık kalıyor. “Ne?”

“Sen merak etme,” diyorum. “Hadi, sen Nicole’ün üstünü başını temizle.”

“Bilgisayarına mı gireceğiz?” diye soruyor Rae hopleya zıplaya ana ofise doğru ilerlerken.

“Öyle sayılır,” diyorum. “Ben ofis yardımcısıyım, o yüzden şifrelerini nerede

sakladığını biliyorum. Onları çekmecedeki saklıyor ki bence bulması çok basit. Bizi ciddiye almıyor. Ama aptal değiliz sonuçta. Neyse. Anlamaz yani."

"Benim ne yapmam gerekiyor?" diye soruyor Rae.

"Etrafı gözleyeceksin. Ben yeni bir karne çıktısı alana kadar Bayan Wilson'm odaya girmesine engel olacaksın."

"Bunu yapabilirim," diyor öz güvenli bir tavırla. Zaten bundan hiç şüphem yoktu. Cal, berbat bir gözcü oLurdu. Kadını dışarıda tutmak için bir bahane bulmaya çalışırken kendi diliyle boğulurdu. Rae ise her türlü yolunu bulur. Hiç endişelenmiyorum.

Gayet rahat bir şekilde bankonun arkasına doğru yürüyorum. Bayan Kelly servis saatlerini duyurmakla meşgul ve geri kalan herkes, kimsenin ezilmediğinden emin olmak için dışarıda, otoparkta. Bayan Kelly bana bakıyor.

"Çantamı Bayan Wilson'm odasında unutmuşum," diyorum. Başıyla onaylayıp duyurularına devam ediyor.

Birkaç dakika içinde programı açıyorum. Bayan WiLson'ın bunu hiç kapatmamış olması da işimi kolaylaştırıyor. Nicole'ün okul numarasını giriyorum ve seksen dokuz, bir anda doksandokuz bir oluyor. Kaydediyorum. Çıktısını alıp kapıdan çıkı-

yorum.

"İyi günler, Bayan Kelly," diyorum Nicole'ün pırıl pırıl, bütün notları A olan karnesini montumun altına saklayarak. Bayan Kelly çıkıp gittiğimi fark etmiyor bile.

"Yaptın mı?" diyor Rae ben koridora çıkar çıkmaz.

"Tabii ki yaptım," diye böbürleniyorum Nicole'ün dolabına doğru yönelirken. O ve Cal, bizi orada bekliyorlar.

Düzeltilmiş karneyi gülümseyerek ona uzatıyorum. Nicole, kollarını boynuma dolayınca sendeliyorum.

Bütün vücudunun sarsıldığını hissedince. "Ağlamana izin vermiyorum,"

diyorum kulağına. “Onun seni ağlatmasına izin veremezsin.”

Beni bırakıyor. Hâlâ, her an paramparça olabilirmiş gibi görünüyor. Elini tutuyorum. “Bir fikrim var.” Koridorda ilerlemeye başlıyorum ama Cal ve Rae geride kalıyor.

Arkamı dönüyorum. “Geliyor musunuz?”

“Tabii ki,” diyor Rae her ikisi adına ve bizi takip etmeye başlıyorlar.

Koridorda ilerleyip okulun arka kapısından çıkıyoruz. Etrafta kimse yok. Nicole’ün titreyen elini bırakmadan onları sahanın kenarına götürüyorum.

“Bence... çığlık atmalıyız.”

“Ne?” diye soruyor Nicole oldukça şaşkın bir ifadeyle. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum.

“Hâlâ aşırı streslisin ve bayılmadan önce bu gerginlikten kurtulman gerek,” diye açıklıyorum. “O yüzden çığlık atıyoruz. Hazır mısınız?”

Üçü de bana, aklımı yitirdiğimi düşünüyormuş gibi bakıyor. Belki de yitirmişimdir. Ama Nicole’ün evinde, o mükemmeliyetçi babasıyla birlikte yaşıyor olsaydım muhtemelen

delirirdim. Onun nasıl hâlâ delirmediğini anlamıyorum.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum ve çığlık atıyorum. Nicole ve katlanmak zorunda olduğu her şey için çığlık atıyorum. Sonra... o da benimle birlikte çığlık atmaya başlıyor. Sonra da dördümüz birden çığlık atıyoruz ve sesimiz sahada yankılanıyor. Bu, insanı çok özgür kılan bir his.

Ardından Rae gülmeye başlıyor ve bir anda hep birlikte gülüyoruz çünkü muhtemelen dışarıdan bakılınca kafayı yemiş gibi görünüyoruz.

“Servisi kaçırdık,” diyor Rae okulun yan tarafına doğru yürürken.

“Olsun,” diyorum. “O kadar uzakta oturmuyoruz. Ayrıca Nicole yürümeyi seviyor.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Hay sıçayım! Bu kadar kolay olacağını bilseydik daha en başından sorardık neden Crenshaw'ya geldiğini/' diyor Rae telefonun öteki ucundan. "Şimdi, sor bakalım, neden Nyelle diye biri gibi davranıyormuş."

"Bana Crenshaw'dan bahsettiğinde sarhoştun. Ayrıca bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey itiraf etmiş falan da değil."

"Evet, mesela Crenshaw'nın neden listede olduğunu söylememiş. Cal, bunun seninle bir ilgisi olduğunu düşünmüyor musun? Tesadüf olamayacak kadar tuhaf. Tanıdığımız başka kimse o okula gitmiyor."

Bu, benim de aklıma geldi ama benim için burada olduğuna ikna olmuş değilim henüz. Özellikle de benden bu kadar uzak durduğunu düşününce.

"Onu, tatil bitene kadar seninle kalmaya ikna etliğim*

inanamıyorum." Sonra soluğu kesiliyor. "Aman Tanrım, onunla yatacaksın."

"Hayır. Şey, daha... Hayır," diye kekeliyorum.

"Daha değil' diyecektin, öyle değil mi?" diye suçluyor beni Rae. "Cal, onunla yatarak bu işi mahvedemezsin. Zaten yeterince dengesiz biri. İşleri daha da karmaşıktırma."

"Demo nasıl gidiyor?" diye soruyorum konuyu değiştirerek.

Rae sessizce homurdanıyor.

"Sanırım grup dağılıyor." Sesi oldukça boğuk ve kederli.

"Ama daha bir yerde çalmanız bile."

"Biliyorum," diyor gergin bir şekilde gülererek. "Kızlar... çok karmaşık. Ve duygusallar. Ve de insanı tüketiyorlar."

"Bir de bana sor."

"Ama çok acayip biriyle tanıştım." Sesi bir anda heyecanla doluyor. Buna nasıl

tepki vermem gerektiğini bilmiyorum. Yeni bir müzik aleti almadıkça Rae neredeyse hiç heyecanlanmaz.

"Şey... bu... harika."

"Dostum, bundan bahsetmek zorunda değiliz. İlişkiler konusunda ne kadar berbat olduğunu biliyorum, o yüzden sorun yok. Maura'yla konuşabiliyorum zaten."

"Annemle mi?"

"Evet. Harika tavsiyeler veriyor. Bence sen de konuşmalısın. Belki böylece kızlarla bir sinema seansından daha uzun süre çıkma şansın olur." Sonra gülmeye başlıyor.

Yine. Jadele randevumda olanları duyduktan sonra gülmesini durduramayınca telefonu yüzüne kapamıştım zaten.

"Rae!" diye uyanyorum onu.

"Bekle. Kapama/' diyor kendini toplamaya çalışarak. "Nyelle şu an nerede peki?"

"Sıcak çikolata ve kahve almaya gitti."

"Peki sen neden onunla değilsin?"

"Çünkü güya çalışacaktım."

"Yürüyerek mi gitti?"

"Kamyonetimle."

"Kamyonetinle mi? Sen ciddi misin? Kamyonetini kullanmasına izin mi verdin?" diye haykıyor Rae şaşkınlık içinde.

"Zaten benden habersiz kullanıyor. Ben de o yüzden sesimi çıkarmıyorum." Muhtemelen Nyelle'in istediği her şeye izin veririm. Ona hayır demekte zorlanıyorum. Nyelle'in de dediği gibi bu da sorunlarımdan biri işte.

Telefonum çalıyor. Ekрана bakıyorum.

"Rae, annem arıyor. Lütfen şu anda karşında oturduğunu ve bütün konuşmamızı dinlediğini söyleme bana." Öyleyse bile bu, bir ilk olmazdı.

"Hayır. Ona Nyelle'den bahsetmedim, yemin ederim. Ama psikopat çıkma ihtimali olan bir kızla ilişkiye girmenin nelere neden olabileceğini sormalısın bence ona/" diyor.

"Kapıyorum," diyorum ve ardından bir tuşa dokunuyorum. "Selam, anne."

"Selam. Biriyle mi konuşuyordun? İstersen sonra konuşalım."

" Hayır. Raele konuşuyordum. Kapatacaktık zaten."

"Ah, tamam. Sana Jackie'den bahsetti mi?" diyor heyecanla.

"Ben... şey... Henüz bahsetmedi/"

Annem gülüyor. "Tatlı bir kız. Seversin. Neyse. Uçak biletini değiştirdiğine dair bir mesaj geldi. Neden öyle?"

Dişlerimi sıkıyorum. Değişiklik ücretini ben ödüyor olsam bile kartın annemin adına kayıtlı olduğunu unutmuşum.

"Özür dilerim. Sana söyleyecektim."

"Söyleyecek miydin? Tatilini ailenle geçirmeyeceğini neden annene söyleyesin ki?" Bana kızdığını biliyorum ama aynı zamanda sesindeki hayal kırıklığının da farkındayım.

"Anne, Noel'de orada olacağım," diyerek güvence veriyorum ona. "Sana bahsettiğim şu arkadaşımı hatırlıyor musun?"

"Kız olan mı?" Bunu, bir suçlamaymış gibi söylüyor.

"Evet, o. Bir sonraki sömestir başka bir okula transfer oluyor ve gitmeden önce onunla biraz daha zaman geçirmek istiyorum."

Bu konuşma beni öldürüyor. Annemin bir şeyler gizlediğini hissedebildiğini biliyorum. Kaçamak yanıtlarımı fark edebilecek kadar zeki bir kadın o. Ben sadece çok fazla soru sormamasını umuyorum. Ona yalan söylemeyi gerçekten

hiç istemiyorum. Yani çok fazla yalan söylemeyi...

Telefonun öteki ucunda bir sessizlik oluyor.

"Cal"

"Efendim?"

Yine sessizlik. Parmaklanmı artık daha kısa olan saçlarımda gezdiriyorum. Hâlâ alışmaya çalışıyorum.

"Bu kızla... tanışacak mıyım?"

"Muhtemelen hayır," diyorum dürüstçe.

İç geçiriyor. Anneme ihanet falan ediyormuş gibi hissederek gözlerimi sıkıca kapıyorum.

"Babam nasıl?" diye soruyorum onun sessizliğinden faydalanıp konuyu değiştirerek.

"Garajın üstündeki ofiste çalışıyor... yine. Ah, neredeyse unutuyordum," diyor bir anda. "Kalbimi ne kadar kırdığını söylemenin dışmda bir şey için aramıştım seni aslmda. Neyse, sanırım bunu atlatınm."

"Neymiş o?" diye soruyorum. Kendimi suçlu hissetmemi sağlamak için ne demesi gerektiğini gayet iyi biliyor.

"Geçen gün çok tuhaf bir şey oldu. Vera Bentley bahçesinden topladığı çiçekleri bana vermek için uğradı ki bu oldukça tuhaf çünkü benimle artık neredeyse hiç konuşmuyor. Her neyse. Seni sordu. Crenshav/yı sevip sevmediğini sordu. Sonra da Nicolele hâlâ konuşup konuşmadığını sordu. Konuşmuyorsun, değil mi?"

"Cal, ben..."

Kafamı çevirince odamın kapısında beliren Nyelle'i görüyorum. Telefonda olduğumu görünce konuşmasına devam etmiyor. Sessizce soluklanıyor.

"Şey, hayır, anne. Onunla yıllardır konuşmadım." Kanlı canlı hâliyle karşımda duran yalanıma bakıyorum. Nyelle'in gözleri çok hafif seğiriyor. Onun dışında

tek bir kası bile oynamıyor. Bense kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bir kız sesi mi duydum az önce? Aah. O kız mı yoksa? Eğer onunla tanışmayacaksam o zaman oğlumu benden uzak tutan o kızın sesini duymalıyım."

"Öyle bir şey olmayacak," diyorum. "Kapatmam gerek. Ayıp oluyor. Gördün mü bak? Bana terbiyeli olmayı öğretebilmişsin."

"Çok komik," diyor annem. "Seni seviyorum. Kıza selam söyle. Cuma günü yerine iki hafta sonra görüşürüz. Kalbimi kıran şeyi yüksek sesle söylemek istedim."

"Ben de seni seviyorum, anne. Görüşürüz."

"Görüşürüz, Cal."

Telefonu kapatıyorum.

"Bu senin," diyor Nyelle sakın bir şekilde bana bir bardak uzatırken. 'Annen miydi?'

"Selam söyledi," diyorum hiç düşünmeden. Nyelle'in gözleri kocaman açılınca kafama bir tane patlatmak geliyor içimden.

"Ona benden bahsettin mi?"

"Hayır," diyorum hemen. Nyelle'in gözleri kısılıyor. "Yani, var olduğunu biliyor ama şey olduğunu bilmiyor... Lanet olsun."

Nyelle gözlerini kapatıp gülerken başını iki yana sallıyor. "Senin şu aileyle tanışma fobini unutmuşum. Annene

benden bahsetmemene alınmadım. Yani sonuçta çıkıyor falan değiliz ki."

Başımla onaylayıp daha büyük bir pot kırmadan önce susuyorum.

"Gitmem gerek," diyor.

Her şeyi berbat edip onu korkuttuğumu düşünerek panik oluyorum şimdi de.

"Gitmen gerekmiyor."

"Sakin ol," diye rahatlatıyor beni. "Tess dönmüştür. Senin de finallerine çalışman gerek. Cuma günü görüşürüz."

"Cuma mı? Neden cuma?" Ağzımı sıkıca kapıyorum. Tıpkı zavallı bir kız gibi konuşuyorum çünkü. Hani şu ne pahasına olursa olsun uzak durulması gereken kızlar gibi. "Üzgünüm. Öyle demek istemedim... neyse bütün hafta ne yapacaksın? İstersen burada takılabilirsin."

"Hayır. Sen çalış. Benim yapmam gereken şeyler var," diye açıklıyor.

"Artık derslere girmediğini bildiğime göre ne yaptığını bana söyleyecek misin?"

"Derslere giriyorum," diye karşılık veriyor. "Her seferinde farklı bir derse giriyorum/"

"Eğlencesine mi?" diye soruyorum duyduklanma ina-namayarak. Düşüncesi bile gözlerimin yuvalanndan fırlamasına sebep oluyor.

"Evet, eğlencesine," diyor gülerek. "Yaptığım her şeyin amacı eğlenmek. Ayrıca cuma günü görüştüğümüzde sana ne yaptığımı söyleyeceğim. Hatta istersen gösteririm de."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum şaşırarak.

"Gerçekten," diyor gülümseyerek. "Hoşça kal, Cal."

"Seni bırakmamı ister misin?" diye soruyorum onunla oturma odasına giderken.

"Hayır. Yürümek istiyorum."

Sonra da arkasına bile bakmadan çıkıp gidiyor. Yorgun bir şekilde iç geçirerek kanepenin koluna çöküyorum. Sanırım bugün yaptığım bütün konuşmaları batırdım.

"Hoş. Gerçekten hoş/" diyor Eric arkamdan. Arkamı dönünce televizyon koltuğunda, kucağında bir ders kitabıyla otururken buluyorum onu. "Onu bir daha asla göremeyeceksin."

"Kapa çeneni, Eric," diyerek odama gidiyorum ve kapımı çarparak kapatıyorum. Onun haklı olmasından korkarak yumruklarımı sıkıp kapıya yaslanıyorum.

Sınavlarımın nasıl geçtiğine dair en ufak bir fikrim yok. Hepsinden çakmış olabilirim. Tek düşündüğüm şey, cuma günü Nyelle'i tekrar görmek.

"Ocak ayının ilk haftası dönmeyi düşünüyorum," diyor Eric kirli çamaşır ile dolu çantasını kapıya doğru sürüklerken. "Sana uyar mı?"

"Şey, evet. Neden ki?" diye soruyorum son tabakları yıkarken. Bütün sabahı evi dezenfekte ederek geçirdim. Nyelle daha önce de buraya geldi ama şimdiki durum farklı. Bir ay boyunca burada yaşayacak. İğrenç olduğumuzu -ki öyleyiz- düşünmesini istemiyorum.

"Sen benim odamda kalıyorsun, değil mi?" diye soruyor. Sonra da gülümsüyor. "Ya da belki de kalmazsın."

"Kalıyorum," diyorum üsteleyerek.

"Peki. O zaman, Mutlu Noeller ya da her ne boks a işte. Birkaç hafta sonra görüşürüz."

"Mutlu Noeller," diyerek dönüyorum Eric kapıya doğru yürürken.

Son kâseyi de dolaba yerleştirip daireyi inceliyorum. Eric'in odası hariç her yer gayet iyi görünüyor.

Peki, şimdi ne olacak? Nyelle'in ne zaman geleceğini ya da onu alıp almamam gerektiğini bilmiyorum. Bunu hiç konuşmadık. Keşke o aptal telefonu kullansa.

Ben de Tess'i anyorum.

"Selam, Cal!" diyor. Benim aramama şaşırmış gibi çıkıyor sesi.

"Şey, selam, Tess. Finaller nasıldı?" diye soruyorum çünkü oda arkadaşını sormadan önce biraz sohbet etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

"Bittiği için mutluyum. Bugün gidiyor musun?"

"Daha değil." Duraksıyorum. "Şey, Nyelle orada mı?"

Sessizlik oluyor. Bunun ne kadar boktan bir durum olduğunu bildiğim için dişlerimi sıkıyorum.

"Evet," diyor sessizce. "Bir saniye." Uzaktan seslendiğini duyuyorum. "Nyelle, telefon sana."

"Efendim?"

"Selam."

"Cal? N'aber?"

"Gelip seni alayım mı?" "şey, olur. Dörtte alabilirsin. Sonra da benimle birlikte işe gelirsin."

"İşe mi? şey, olur."

"Görüşürüz," deyip telefonu kapatıyor.

Saat dörtte girişe yanaştığımda Nyelle'in bir sırt çantası ve tekerlekli bir valizle dışarıda beklediğini görüyorum. Hepsi bu kadar. Daha fazla eşyası olacağını düşünüyordum. Özellikle de bir kız olduğu göz önünde bulundurulunca.

Beni gördüğünde gözleri ışılıyor. Bana doğru koşup kollarım boynuma doladığında yere devrilmekten son anda kurtuluyorum. şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırıyorum.

Dudaklarının dokunuşuyla şaşkınlığım siliniveriyor. Hatta o öpücükle bütün dünya silinip gidiyor.

Gülümseyerek geri eküiyor. "Selam."

"Bu da neydi böyle?" Biliyorum, aptalca bir soru. "Sana dokunmamam gerektiğini sanıyordum."

"Seni öpmekten hoşlanıyorum. Senin için sorun olur mu?"

"Bununla baş edebilirim," diye yanıt veriyorum sırtarak. Kesinlikle bununla baş edebilirim.

"Yine de senin kızlarından biri değilim," diyor antalarım almak için dönmeden önce.

"Kendini onlarla kıyaslama bile," diyorum sessizce ve Nyelle sırt çantasını omzuna atıp kamyonetime doğru y-

rmeye başlarken ben de valizini alıyorum.

Nyelle bacaklarını benimkilere bastırarak oturuyor. Koca koltuğa yayılarak oturmak yerine bir bacağını vitesin öteki yanına atıyor. Motor çalışırken oturuyoruz. nce yurda, sonra beni dikkatle inceleyen Nyelle'e bakıyorum.

"Tess'e dönmeyeceğini söyledin mi?" diye soruyorum.

"Not bıraktım."

Başımınla onaylıyorum. Sonra da Raele konuştuğumdan beri kafama takılan soruyu soruyorum. "Neden Crens-haw?"

"Ne?" diye soruyor hazırlıksız yakalanarak.

"Neden başka bir niversite değil de Crenshavv listen-deydi?"

Sırıtır. "Sen söylesene, Cal. Neden Crenshaw?"

Nyelle gözlerini kısarak cevap vermeme bekliyor. Bense bir şey demeyi beceremiyorum.

"Bilmiyorum," diye geveliyorum.

"Aynen. Ben de bilmiyorum."

Kafamı iki yana sallayıp kendime gülüyorum. Bu, beni hiçbir sonuca ulaştırmıyor.

Eğilip boynundan öpüyorum. "Nereye?"

Nyelle gülümsüyor ve başını omzuma yaslıyor. Her sohbetimizde kafamı karıştırmayı başarıyor. Ama bu kız, beni çok mutlu ediyor. Aynı zamanda kızdırıyor. Yine de çoğunlukla mutlu ediyor. Ben de bu yüzden onunla geçirdiğim her saniyenin keyfini çıkaracağım.

Nyelle'in talimatlarıyla, yirmi dakika sonra iki katlı bir ofis binasına varıyoruz.

"Çalıştığın yer burası mı?" diye soruyorum yoldaki uzun tabelalarda yazılı firma isimlerini okumaya çalışırken.

"Teknik olarak burada Lynn çalışıyor. Ama ikinci işinde çalışabilmesi için pazartesi ve cumaları onun yerine ben bakıyorum, o da bana para ödüyor."

"Kaça kadar buradayız?"

"Yedi buçuğa."

"Peki, Lynn'i nereden tanıyorsun?" diye soruyorum. Hâlâ Nyelle ve Crenshaw arasındaki bağlantının sadece benden kaynaklanmadığını kanıtlamaya çalışıyorum kendime.

"Kampüste tanıştık," diye açıklıyor ben onun peşinden ikinci kata çıkarken.
"Biyoloji sınavına çalışmasma yardım ettim."

Üzerinde sağlık hizmetleriyle alakalı bir yazı bulunan camlı bir kapıdan içeri giriyoruz.

"Ama sen derslere girmiyorsun ki," diyorum kafam karışmış bir şekilde.

"Biyolojiyi severim," diyor sırtarak ve boş resepsiyon masasının yanından geçip pencerelerin önünde sıralanmış bir dizi küçük bölmeye doğru ilerliyoruz.

"Selam, Keith," diyor Nyelle ofisteki diğer kişiye. Kafasında mikrofonslu bir kulaklık olan adam bilgisayarın karşısında oturmuş, bir stres topuyla oynuyor.

"Nyelle," deyip başıyla selam veriyor. Hiç tepki verme-

den bana bakıyor. Sonra da yeniden bilgisayar ekranına dönüyor.

"Pek konuşkan biri değil," diye açıklıyor Nyelle bir sonraki bölmeye girerken.
"Aslında bu, çok komik çünkü bize konuşmamız için para ödeniyor."

Bilgisayarı açmadan önce iki kulaklık setini çözüp telefona takıyor.

"Sen de bu eğitim setini kullanabilirsin," diyor kulaklıklardan birini bana uzatırken. "Arkanda bir sandalye var/"

"Tam olarak ne yapıyorsun?" diye soruyorum küçük bölmede, onunkinin hemen arkasında duran sandalyeyi çekerken.

"Ben... konuşuyorum." Omzunun üstünden bana bakarak gülümsüyor ve bilgisayarda bir şeyler yazıyor.

Nyelle, kulaklığını takınca ben de takıyorum ve bir telefonun çaldığını duyuyorum.

"Alo?"

"Selam, Marla. Ben Lynn. Bugün nasılsın?"

"Ah, cuma günü Lynn'isin sen. İyiyim tatlım."

"Roger nasıl? Fizik tedaviye başladı mı?"

"Ancak pazartesi günü yataktan kalkabildi. O yüzden önümüzdeki hafta başlayacak,"

"Bu harika! Heath ve Allie nasıllar?"

"Başımın belalan onlar." Marla gülüyor. "Ama bu, onların görevi değil mi? Bu arada dün ödemeyi yaptım. Yemin ederim."

"Ah, paran yoksa göndermeseydın. Çocuklarının bir şeye ihtiyacı varsa bu doktorlara sakın para gönderme. Açlıktan ölmüyorlar, emin olabilirsin."

Marla gülüyor. "Biliyorum. Çok tatlısın. Ama bu hafta sıkıntı yok."

"Yine konuşuruz, tamam mı?"

"Hoşça kal."

Ardından hat kesiliyor. Nyelle sırtarak sandalyesinde dönüyor.

Bir anlığına ona öylece bakakalıyorum. Ne zaman onunla birlikte olsam onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ediyorum. Ve ne kadar çok şey bilmek

istediğimi...

"Senin para toplaman gerekiyor," diye sesleniyor Keith yandaki bölmeden.

"O, her şeyi kitabına göre yapar/" diye açıklıyor Nyelle gözlerini devirerek. "Ama ben, aradığım kişilere para ödemek zorunda olmadıklarını söylememe rağmen hem arama kotamı dolduruyorum hem de onun getirdiğinden daha çok para getiriyorum," diye fısıldıyor.

Gülüyoruîn.

Birkaç saat boyunca onun konuşmasını dinliyorum. Konuştuğu herkes onu seviyor. Ona çocuklarından, ailelerinden, hayatlarının ne kadar zor olduğundan ya da yeni girdikleri işlerden, katıldıkları derslerden bahsediyorlar. Ödemeleri gereken para hakkında da borçlan hakkmda da neredeyse hiç konuşmuyorlar. Nyelle onlara karşı çok sabırlı ve onların hayatlarıyla içtenlikle ilgileniyor.

Saat yedi buçukta kabloyu kulaklığın etrafına sarıp kulaklığı çekmeceye kaldırıyor. "Şimdi ödeme alma zamanı."

"Lynn'den mi alacaksın paranı?" diye soruyorum böl-

meden çıkarken. Keith çoktan gitmiş.

"Cumaları adı Jasmine," diyor Nyelle cam kapılan iterken. "Pazartesileri ve cumaları Starlight'ta çalışıyor ama kocasının bunu bilmesini istemiyor. Ben onun az maaşlı işini korumasına yardımcı olurken o da üniversite için gerekli parayı kazanıyor."

"O bir striptizci mi?"

"O bir öğrenci," diye düzeltiyor beni Nyelle. "Sadece müthiş bir vücudu var ve erkekler bu vücuda bakmak için para ödeyecek kadar aptal."

Kısık sesle gülüyorum. "Evet, erkekler bu kadar aptal işte/" Sonra kafama dank ediyor. "Bir dakika. Şimdi Starlight'a mı gidiyoruz?"

"Rahatsız olursan kamyonette bekleyebilirsin," diyor Nyelle sırtarak. "Ama yemeği orada yeriz diye düşünmüştüm ben. Gerçekten de şehirdeki en harika hamburgerleri yapıyorlar."

Starlight'a daha önce hiç gelmedim. Şehrin öteki ucunda, kampüsten uzak bir noktada bulunuyor. Sınıftaki çocuklar, hakkında konuştuğu için böyle bir yerin var olduğunu biliyomm. Ama bana hiç cazip gelmemişti.

Küçük, siyah bina pek bir şeye benzemiyor. "İ" harfinin noktasında bir yıldız bulunan Starlight yazılı tabelası olmasa buranın doğru yer olduğunu bile anlamazdım. Biz park ettiğimiz sırada buzla kaplı otoparkta pek fazla araç yok.

Nyelle, ortama alışık olduğundan doğruca bara yöneliyor. Ben ağır, metal kapının orada durup yanıp sönen sahne ışıklarının ara ara aydınlattığı karanlık kulübü tanımaya çalışıyorum. Ana sahnenin önünde uzanan podyumun ortasındaki direk, tavanla buluşuyor. Üzerinde de ters dönmüş bacaklar var. Hem de upuzun bacaklar...

Bakışlarımı o bacakların sahibi olan yüze kaydırma fırsatı bulamadan Nyelle, beni montumdan çekiştiriyor. Sislerin arasında gözlerimi kırpıştırıp bardaki tabureye oturuyorum.

"Selam, Jimmy," diyor Nyelle gülümseyerek ve montu-nu çıkarıp bar taburesinin sırtına asıyor.

"Nasılsın, Nyelle?" Jimmy; dar, siyah bir tişört giymiş ve siyah saçlarını geriye yapıştırmış, kaslı bir adam. New York⁷un bir taşrasında ve kış mevsiminde olduğumuz düşünülürse teni aşırı bronz görünüyor. "Her zamankinden mi?"

"Evet, lütfen. İki tane yapabilir misin?" Nyelle başıyla beni işaret ediyor.

"Nasıl olsun?" diye soruyor adam bana tepeden bakarak.

"Şey, orta pişmiş lütfen," diyorum etrafa bakınmamaya çalışırken. Ama bu, gerçekten acayip derecede zor.

"Cal?"

Nyelle ve ben taburelerimizde yavaşça dönüyoruz. Karşımızda, iri dalgalı saçlarını açık bırakmış, yüzündeki parlıtlı makyaj dışında üzerinde pek bir şey bulunmayan bir sarışın duruyor.

Kızı tanımam bir dakikamı alıyor. Çünkü üstündeki

parıltılı, siyah ipli bikini üstü ve aşın mini kot şortla tanıdığım kimseye benzemiyor. Sonra kalça kemiğinin üstündeki kelebek dövmesini görüyorum. "Micha?"

Parlak, pembe dudakları bir gülümsemeyle genişliyor. "Nasılsın? Aman Tanrım! Seni burada göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Şey, yemek yemeye gelmiştim?" Bunu soru sorar gibi söylüyorum çünkü striptiz kulübünde yemek yiyeceğimi söylemenin kulağa garip geleceğini biliyorum.

"Micha'yı tanıyor musun?" diyor Nyelle eğlenerek. "Ah, tabii ki tanıyorsun."

"Evet, üç hafta kadar çıkmıştık," diyor Micha doğrulamam için bana bakarak. Omuz silkerek başımla onaylıyorum. "Demek Nyellele birlikte geldin buraya." Sesinden bir şaşkınlık okunuyor.

"Selam Nyelle. Burada olduğunu Jasmine'e söyleyeyim," diyor tepsisini bara bırakırken. "O içkileri almak için hemen geleceğim, Jimmy."

Sonra da hayatımda gördüğüm en uzun topuklularla uzaklaşıyor.

"Onlarla nasıl yürüyebiliyor?" diye soruyorum.

"Ayakkabılarına mı yoksa şortuna mı bakıyorsun?" diye somyor Nyelle. Bakışlarını yukarı kaldıncıca sırtıyorum çünkü o şort, birçok mayodan çok daha az yeri kapatıyor.

"O da var tabii," diyorum. Nyelle koluma vuruyor. "Ne var? Sen söyleyene kadar fark etmemiştim bile."

"Micha'yla çıkmışsın," diyor Nyelle kafasını iki yana sallayarak.

"Striptizci olduğunu bilmiyordum/" diyorum ona.

"Değil zaten. Kokteyl garsonu/" diye açıklıyor Nyelle. "Hem ayrıca olsaydı bir şey fark eder miydi?"

Bir anlığına durup karanlıkta oturan ve önlerinden azametle geçen bedenlere odaklanmış kalabalığı inceliyorum. Bu adamların çıktığım bir kızı çıplak dans ederken seyrettiklerini düşünmek beni kesinlikle rahatsız ederdi.

"Evet, ederdi."

"Kaç kızı terk ettin, Cal?" diye soruyor Nyelle.

"Şey... Ne?" Işıklar yanıyor olsaydı yüzümün kıpkırmızı olduğu görülebilirdi.

"Yirmi mi?"

"Hayır! O kadar değil," diyorum avuçlarıma hücum eden teri silerken. "Ne fark eder ki?"

"Sadece merak ettim/" diyor Nyelle çarpık bir gülümsemeyle. "Hepsini de sen mi bıraktın?"

"Bazen de onlar beni terk etti/" diyorum bu yargılamadan rahatsız olarak.

"Sen de gitmelerine izin mi verdin?" Buna yanıt vermeyince, "Neden?" diye soruyor.

Nyelle'in arkasında duran, saçları beline dek gelen, uzun boylu, siyahi kadına bakıyorum. Kadın tıpkı bir sporcu gibi ince ve uzun bir yapıya sahip.

Nyelle dikkatimi çeken şeyi görmek için dönüyor.

"Selam, Jasmine/" diyor Nyelle onu gördüğüne sevinerek. "Bu, Cal."

"Selam/" diyorum okul için gerekli parayı burada nasıl kazandığını şimdi anlayarak.

Tek kelime etmeden beni baştan aşağıya süzüp başıyla onaylıyor.

"Tatlı çocuk. Tam komşunun oğlu olacak tipte/" diyor Nyelle'e yüz dolar uzatırken. "Rusty, teklifinin hâlâ geçerli olduğunu söylememi istedi. Ona şehirden ayrıldığını söyledim ama bilirsin, inatçıdır."

"Çok teşekkürler," diyor Nyelle hafifçe gülerek. "Ama o sahneye çıkarsam bu, hayatımdaki herkes için çok utanç verici olurdu."

"Ben yine de sorayım dedim." Jasmine tekrar dikkatini bana çeviriyor. Sesi alçak ve hatta tehditkâr bir tonda çıkıyor. "Seni daha önce burada görmedim."

"Cal, striptiz kulübüne gelecek tiplerden değil," diyor Micha bir anda yanımda belirip göz kırparak. İçki tepsisini alıyor ve arkamdan geçerken arka cebime bir şey koyduğunu hissettiğimde neredeyse taburede yerimden sıçırıyorum. Kımıldamadan onun yürüyüp gidişini izliyorum. Bu da neydi böyle?

Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama şu an cebime uzanıp öğrenmek niyetinde de değilim; çünkü Jasmine'e dönüp baktığımda kollarını önünde kavuşturmuş ve bir kaşını kaldırmış şekilde bana baktığını görüyorum.

"Nyelle, bu çocukla ne yapıyorsun? Ona güveniyor musun?"

Jasmine'in suçlayıcı tonu yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen içimde anında bir suçluluk duygusu uyandırıyor.

Nyelle, düşünmesi gerekiyormuş gibi beni inceliyor. Nyelle bana güvendiğini söylemezse Jasmine'in canıma

okuyacağını düşünüp korkuyorum.

"Onunla birlikte yaşıyorum," diyor Nyelle. Gözümü bile kırpmıyorum. "Ve evet, ona güveniyorum."

Jasmine çekip gitmeden önce ne diyor duymuyorum bile. Nyelle'in ona ne cevap verdiğini de duymuyorum. Hamburgerlerin önümüze konduğunu bile fark etmiyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye soruyor Nyelle hamburgerini yemek üzereyken.

Kolumu boynuna dolayıp, onu kendime çekerek öpüyorum. O da ellerini göğsüme koyup beni öpüyor. Ayrıldığımızda yüzü kızarmış ve soluk soluğa kalmış bir hâlde.

"Bu ne içindi böyle?" diye soruyor.

"Bana güvendiğin için," diye yanıtlıyorum sırtarak.

“Ne demek taşınıyoruz?” diyorum onu doğru duymadığımı umarak.

“San Francisco’ya taşmıyoruz’ diyor Richelle yatağında otururken. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş.

“Ne zaman?” diye soruyorum. Boğazım düğümleniyor ve gözlerime yaşlar doluyor.

“Yarın.”

“Hayır!” diyorum hemen kafamı iki yana sallayarak. ‘Hayır. Taşınamazsın. Gidemezsin, Richelle.’

Gözlerimden yaşlar süzülüyor.

“Neden yarın? Anlamıyorum. Neden bu kadar çabuk?*

Richelle omuz silkiyor. "Babam yeni bir işe girdi. Annem de... şimdi taşınmak istiyor. Taşınmamız.- gerektiğini söylüyor."

Bu, hiç doğru gelmiyor. Her şey çok hızlı geliyor.

“Cal’e ya da Rae’e söyledin mi?*

Yüzü ekşiyor ve elleriyle yüzünü kapatıp, başını iki yana sallayarak ağlamaya başlıyor. “Yapamam.”

“Neden? Onlara söylemen gerek. Onlar senin en yakın arkadaşların.”

“Sadece sana söylemek bile beni çok üzüyor. Onlara veda edemem. Özellikle de Cal’e. Ben... yapamam.”

“Öylece gidecek misin yani?”

“Ona bir mektup yazdım. Ben gittikten sonra ona verir misin?”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Son dört gün boyunca, onun yanında uyanıp da kendimi nasıl dizginlediğime dair hiçbir fikrim yok. Nyelle kendi yatağında onunla birlikte yatmam konusunda ısrar ediyor. Bana güvendiğini söylüyor. *Sana güveniyorum.* Bana

söylemesini istediğim bu cümle, şimdi olabilecek en kötü hâliyle karşıma çıkıyor. O cümle, âdeta beton bir duvar gibi ikiye bölüyor yatağımı. Duvarın bir tarafında ben, ona değmemek için top gibi büzüşerek yatarken, diğer tarafında o, sağa sola yuvarlanarak, ara sıra kolunu bacağını üstüme atarak yatıyor. Görünüşe bakılırsa duvarı pek de umursamıyor. Ama ben umursuyorum. *Sana güveniyorum*. Beni hadım etmiş kadar oluyor.

Ayrıca Rae her gün ya arayarak ya da mesaj atarak gelişmeler hakkında bilgi talep ediyor. Sanki Nyelle, artık benimle birlikte kaldığı için bir anda açılıp bütün sırlarını anlatacak. Tam tersine, eskisinden bile daha kaçamak cevaplar veriyor. Gizli anlamlar taşıyan şifreli cümlelerle konuşuyor. Onun hayatıyla ilgili bir şeyden konuşmak, okuma güçlüğü çeken insanlar için hazırlanmış Scrabble'ı oynamak gibi bir şey.

Beni öptüğündeyse eskiden kim olduğunu umursamıyorum bile. Sadece beni öpen kişiyi umursuyorum. O dudakları hissetmek için yaşıyorum. Aslında daha çok hissetmek isterdim ama tercihi ona bırakıyorum. Onun istediğinden daha hızlı ilerlemek istemiyorum.

Her öpüştüğümüzde alevler içinde kalıyorum. Onun dokunuşuyla tutuşan ateş, bedenimin her bir yanını yakıyor. Ne zaman bir adım ileri gideceğimizi düşünsem o anda duruyor. Hem de aniden. Kalkıp uzaklaşıyor. Kendime gelmem için bana zaman bile vermiyor. Oysa, pantolonumun önüne bir kova buz bıraksa yeridir.

Bana bilerek işkence ettiğini düşünmekten kaçmıyorum. Aslında yapılması gereken en doğru şey, oturup bu işin nereye gittiği, bu ilişkiden ne beklediğimiz hakkında konuşmak. Ama konu kızlar olunca doğru olanı yapmayı beceremiyorum. Bu ilişkiye emek harcıyor olduğum gerçeği de iletişim kurmamı kolaylaştırmıyor.

Rae'in en yakın arkadaşım olmasının bir sebebi var. O baterisi aracılığıyla konuşur. Bense... konuşmam.

"Bugün nereye gidiyorsun?" diye soruyorum Nyelle montunu üstüne geçirirken. Sıklıkla yaptığı gibi haber bile vermeden kaybolmak üzere gidiyor yine. Benimle birlikte kalıyor olmasına rağmen onu, o kapıdan çıkıp giderken yakalamak oldukça güç.

"Benimle gelmek ister misin?"

Kanepeden fırlayıp montumu alıyorum. "Tabii ki."

Beni ne zaman bir yere davet etse bu teklifini hemen kabul ediyorum. Neye evet dediğimi hiçbir zaman bilmiyorum ama her ne olursa olsun bu daima beklenmedik bir şey çıkıyor.

Pazar günü tilt oynamak istediğini söyledi mesela. Böy-lece, sadece buralı oyunseverlerin bildiği bir atari salonunda akşama kadar tilt oynadık. Burası oldukça eski, karanlık ve küf kokusuna kızartma kokularının karıştığı bir salon. Yani harika bir yer olduğu söylenemez. Ama burada, dünyadaki bütün demode video oyunları mevcut. Oradan ayrıldığımızda parmaklarımda yara bantları vardı.

Dün de helyum gazıyla şişirilmiş otuz tane balon getirdi. Balonların her birinin ipinde de "Çok Sevildin" yazılı notlar vardı. Sonra terk edilmiş bir çiftliğe gidip balonları salmak için karla kaplı bir tarlanın ortasında durduk.

Balonları gökyüzüne bırakmadan hemen önce ona sordum. "Bu da mı listende var?"

"Sayılır."

Bir şeyler daha söyleyeceğini tahmin ederek bekledim.

"Listede yazan şey aslında şuydu: Hayatının en mutlu gününü tekrar yaşa."

Rengârenk balonların oluşturduğu buluta baktım. "Bunu daha önce yaptın mı?"

"Hayır." Işıl ışıl gülümseyip kafasını İki vana salladı. Sonra da balonları kışın kasvetli göğüne bıraktı. Bulutlu gökyüzünde büyük bir renk cümbüşü oluştu. "Ama şimdi, bunu bir daha yapmam gerekecek."

Güldüm. Sonra onu kollarımın arasına alıp Öptüm. *Bu nun sonuna güzel bir öpücük yaraşır*, denecek cinsten bir andı bu; böylece ben de bu anı olabilecek en iyi şekilde sonlan-d ırmış oldum. Renkli noktalar tepemizde süzülürken onu öpmeye devam ettim.

Yani bugün beni nereye götürdüğünü bilmiyorum. Ve bunu sorun etmiyorum. Beklentim yok. Çünkü biliyorum ki Nyelle sahip olabileceğim bütün beklentilerin çok daha ötesinde.

"Bugün nereye?" diyorum kamyoneti çalıştırırken.

"Önce Elaine'e gitmemiz gerek/" diyor Nyelle yanıma kayarak.

"Peki, sonra?" diyorum çabucak.

"Sonra da... dünyayı biraz daha mutlu bir yer hâline getireceğiz." Koltukta zıplayıp yanağıma bir öpücük konduruyor.

Bu kızın verdiği karşılıklarda, herhangi bir sorunun cevabı yok gibi görünüyor.

Elaine'den bir uzay mekiğı inşa etmek için kullanılacak gibi görünen birtakım malzemeler aldıktan sonra Nyelle sürücü koltuğına geçiyor. İzin bile istemiyor. Ben de itiraz etme gereğı duymuyorum. Görünüşe bakılırsa oraya varana kadar nereye gittiğimizi anlamamı istemiyor. Ama doğrusu en son aklıma gelen yer bir ocuk hastanesi olurdu.

Crenshaw, tıp faköltesiyle tanınıyor ve her yerden insan bu hastaneye muayene olmaya geliyor. İleri düzeyde birtakım çalışmalar yapıldığım duymuştum ben de. Öğrencilerin bu üniversiteye gelmelerinin sebeplerinden biri de bu.

Benim sebebim ise bu değil.

Hastane koridorlarında Nyelle'in peşinden giderken kendimi az sonra yapacağımız şeye hazırlamaya çalışıyorum. Ama buna hazırlanmanın bir yolu yok. Yarıştan önce esneme hareketleri yapmaya benzemiyor sonuçta.

"Alt tarafı küçük çocuklar işte/" diyor Nyelle beni düşüncelerimden kopararak. Bana bakıp güven verici bir şekilde gülümsüyor.

"O kadar mı belli oluyor?" diye soruyorum.

"Biraz solgun görünüyorsun/" diyor asansör durduğunda elimi tutarken. "Bizim onlara yardım etmemiz gerekiyor, unuttun mu?"

"Neyi?" diye soruyorum koridorda onu takip ederken.

"Onlar daha ocuk. Başlarına ne gelmiş olursa olsun, onlar yine de ocuk."

Gözlerindeki pırıltıya bakıp başımla onaylıyorum. Çocuklardan hoşlanmıyorum

değilim. Sadece ailemin her yıl bir araya geldiği zamanların haricinde etrafımda hiç çocuk olmuyor o kadar.

Derin bir nefes alıp Nyelle'in elini sıkıyorum. Gerçekten ne kadar kötü olabilir ki? Bir kızın ailesiyle tanışmaktan daha kötü olamaz, mesela.

Başka bir koridora giriyoruz ve Nyelle, üzerinde 'Shea Kliniği: Ayakta Tedavi Servisi' yazan cam bir kapıya uzanıyor. Kapıyı benim için açıyor. Eşiği geçer geçmez çocukların konuşmaları, gülüşmeleri, bebeklerin ağlamaları, video oyunlarının ve televizyondaki karakterlerin sesleriyle bombardımana uğruyorum.

"Selam, Maddie," diyor Nyelle resepsiyon masasının arkasında duran ve üzerinde gülümseyen kar taneleri bu-lunan bir hastane önlüğü giymiş kadına.

"Selam, Nyelle," diye karşılık veriyor Maddie memnun bir ifadeyle. Bakışları ondan bana kayıyor. Ben de öz güvenli görünmeye çalışarak buraya aitmişim gibi davranmaya çabalıyorum. Kadının suratındaki endişeli ifadeden rolümde başarılı olamadığımı anlıyorum. Alnımda biriken boncuk boncuk terden kaynaklanıyor olabilir bu.

"Nyelle!" Kısacık, kırmızı saçlı bir kadın masanın arkasında beliriyor. "Burada olmana çok sevindim. Çocuklar seni sormaya başlamışlardı."

"Selam, Rose," diyor Nyelle. "Rose, bu Cal. Elaine gelemediği için bugün bize yardım edeceğinden bahsetmiştim sana."

"Evet, evet! Hoş geldin, Cal," diyor kadın bana. "Doldurman gereken birkaç form var ve kimliğinin bir fotokopisini almam lazım."

"Tabii ki," diye yanıtlıyorum Nyelle'e sorgulayıcı bir bakış atarak. Kimliğimi çıkarıp Rose'a veriyorum, o da arkadaki ofise gidiyor.

"Elaine eskiden burada hemşireydi," diye açıklıyor Nyelle. Bilmek istediğim şey tam olarak bu değil. "Şimdi de haftada bir gönüllü olarak çalışıyor. Son iki aydır ben de onunla birlikte geliyorum."

"Pekâlâ," diye karşılık veriyorum. "Burada tam olarak ne yapıyoruz, Nyelle?"

"Al bakalım," diyor Rose bana formu doldurmam için klipsli bir kâğıt altlığı

uzatırken. "Bunlar da gönüllü yaka kartlarınız. Formu doldurunca Maddie'ye verirsın, hepsi bu. Bugün geldiğiniz için çok teşekkürler!"

"Hiç sorun değil," diyorum hâlâ neye gönüllü olduğumu bilemeden.

Birden koridorun ilerisindeki bir odadan kulak tırmalayıcı bir çığlık yükseldiğinde bütün vücudum geriliyor.

"Çocuklar iğnelerden pek hoşlanmıyor," diyor Maddie gözlerimin iri iri açıldığını görünce.

"Ben de hoşlanmıyorum," diyorum yüzümdeki kanın çekildiğini hissederek. Herhangi bir şekilde o çocuğun yakınma gitmeyeceğini umuyorum.

"Ben hemen şuradayım," diye beni bilgilendiriyor Nyelle açık alanın uzak bir köşesini işaret ederek. Orada, plastik sandalyelerle çevrili geniş bir masa var. Başım la onaylıyorum.

"Nyelle!" O, masaya doğru yaklaşırken bir grup çocuk neşeyle bağılıyor.

Son formu imzalayıp Maddie'ye uzatıyorum. "Teşekkürler."

Ebeveynlerin kitap okuyup sohbet ettikleri, birkaç oğlanın video oyunu oynadığı bekleme alanını geçiyorum. Masanın birkaç metre gerisinde durup Nyelle'in sanat malzemelerini masaya yayışını izliyorum.

"Korkunun kokusunu alırlar," diyor arkamdan bir hemşire ve irkilerek arkama dönmeme sebep oluyor.

Güçlkle yutkunuyorum.

Nyelle omzunun üstünden bakıyor. "Geliyor musun?"

Kendimi bir yere izinsiz giren biri gibi hissederek temkinli bir şekilde yaklaşıyorum. Üzerime çevirdikleri tuhaf bakışlarına bakılırsa onlar da beni böyle görüyorlar.

Nyelle elimden tutup beni yavaşça masaya yaklaştırıyor. "Isırmazlar... yani genelde."

Birisi gülüyor. Dönüp bakınca kucağında küçük bir çocuk olan bir babanın başını eğerek gülümsemesini saklamaya çalıştığını görüyorum. Bunun içimi rahatlattığı söylenemez doğrusu.

"Sen kimsin?" Öndeki iki dişi eksik, saçsız kafasında rengârenk bir bandana olan küçük bir kızm bana baktığını görüyorum. Kız, pembe kazağının altına saklanan hortuma şeffaf bir sıvı pompalayan makinenin bulunduğu metal bir çubuğa tutunuyor.

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey diyemiyorum. Bu küçük kızdan çekiniyorum. Hiç hoş değil.

"Bu Cal," diyor Nyelle ona. "Kendisi biraz çekingendir." Sırtarak bana bakıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

"Selam," diyorum sonunda. "Sen kimsin?"

"Adım Tally," diyor. "Altı yaşındayım."

"Bugün ne yapacağız?" diye soruyor koyu renk, kıvrıcık saçları olan bir oğlan. Masaya doğru eğilip pembe bir çiçeği eline alarak endişeli bir ifadeyle bakıyor. Oğlan bir makineye bağlı değil. "Kız işi olmasın ama. Kusarım yani."

"Bunlardan yapacağız." Nyelle poşetten bir kılıç çıkarıyor. Bıçak kısmı folyoyla kaplı ve kabzası da plastik çiçeklerle süslü. Bıçak kısmına boydan boya kalpli çıkartmalar yapıştırılmış. "Merak etme, Jacob. Sen, kılıcını dilediğin gibi tasarlayabilirsin. Çiçek kullanmak zorunda değilsin. Tabii eğer istiyorsan o ayrı." Çocuğa bakıp gülümsüyor.

"Öğğ!" diye haykırıyor çocuk. Bu hâli bana Rae'in çocukluğunu hatırlatınca gülüyorum.

"Prensesler için de bir şey var mı?" diye soruyor bugüne dek gördüğüm en büyük mavi gözlere sahip bir kız. Minik, saçsız kafası, yuvarlak gözlerini daha da ortaya çıkarıyor.

"Prenseslerin de kılıcı olabilir," diyor Nyelle kızın yanındaki mavi sandalyeye otururken.

Kız, kafası kanşmış gibi görünüyor. "Ama o zaman prens ne yapacak?" Kafasını kaldırıp bana bakıyor. Benim gözlerim kocaman açılıyor. "Kılıcı seni kurtarmak için kullanmıyor mu o?"

Nyelle gülüyor. "Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok. Senin de öyle. Kendi kılıcın olursa kendini savunabilirsin işte. Belki de bizim onu kurtarmamız gerekir." Nyelle öne eğilip fısıldıyor. "Bence sen, tek başına bir ejderhanın canına okuyabilecek gibi görünüyorsun. Ama ona baksana... hiç de öyle görünmüyor."

Kız bana bakıp kıkırdıyor.

Biri pantolonumu çekiştiriyor. Bakışlarımı aşağıya indiriyorum. Beyzbol şapkası takmış bir çocuk kafasını kaldırmış bana bakıyor. Onun yanında da ötüp duran bir makine var. Eğiliyorum.

"Annem, silahlarla ya da kılıçlarla oynamamamı söyledi," diyor bana alçak bir sesle.

Duraksayıp bana yardım etmesi için Nyelle'e bakıyorum. Ama o, mavi gözlü kızla çalışıyor. "Şey... o zaman sana bir kalkan yapmalıyız, değil mi?"

Oğlan gülümseyip başıyla onaylıyor.

Sonraki birkaç saati çocukların kılıç ve kalkan yapmalarına yardım ederek geçiriyoruz. Çocuklar oldukça eğlenceliler. Ve yaptığım şey hakkında en ufak bir fikrim olmamasını biç umursamıyorlar bile.

"Bu, oldukça havalı bir alevli kılıç oldu/" diyorum Jacob'a, kılıcın kabzasını siyah bantla sarmasına yardım ederken.

"Biliyorum/" diyerek böbürleniyor ve kılıcı elimden alıp havada sallıyor.

Başka bir çocuğun, kılıcım, üstünde kamyonetlerin olduğu bir yola benzetmesine yardım ederken, "Sanatsal yeteneklerin olduğunu bilmiyordum," diyor Nyelle.

Çocuk söylediğimi duymasın diye, "Yok zaten," diyorum sessizce. "Ama çocuklar pek fazla eleştirmiyorlar."

Nyelle, geldiğimden beri yanımda oturan iri, mavi gözlü kızını işaret ediyor. Kız, gökkuşağı kılıcının üstüne belli aralıklarla kalpli çıkartmalar yapıştırıyor.

"Sanırım Isabel sana vuruldu."

Kıza baktığımda yüzü mahcup bir gülümsemeyle aydınlanıyor.

"Sanırım, o da benim kalbimi kazandı," diye fısıldıyorum Nyelle'e. "Beni bu mavi gözler mahvediyor." Nyelle'in yanakları kızarıyor.

Son kalan çıkartmaları toparlayıp gitmeye hazırlanırken Isabel yanıma geliyor. Yüz yüze gelebilmemiz için çö-meliyorum. Elini kulağıma dayayıp fısıldıyor. "Korkmana gerek yok. Ben seni kurtarırım."

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum ben de. Elime kalpli bir çıkartma yapıştırıp aceleyle uzaklaşıyor. Çıkartmaya gülümseyerek bakıyorum.

Gitmeden önce Nyelle'in çocuklara sarılıp beşlik çak-

masını izliyorum. Nyelle'in dünyalarına getirdiği mutluluk, çocukların yüzlerine kazınmış durumda âdeta. Başlarına ne gelmiş olursa olsun, onlar yine de çocuk. Nyelle'in de başından, burada bulunmasına sebep olacak ne geçmiş olursa olsun, onu başka bir yerde düşünemiyorum.

"Çocuklar o kadar da kötü değilmiş. Yani en azından bu çocuklar değildi/" diye itiraf ediyorum kamyonete doğru yürürken.

Nyelle gülüyor. "Çocuklar muhteşemdir."

Kamyonete vardığımızda ona doğru dönüp beline sarılarak onu kendime çekiyorum.

"Peki, başka bir şey var mı?"

Nyelle, beni merakla süzüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir bakalım... Evsiz bir adamın donarak ölmediğinden emin olmak için Crenshaw'mn en tekinsiz sokaklarında dolanıyorsun. Küçük çocukların ejderhalarla savaşmalarına yardımcı oluyorsun. Bir striptizciye özel ders veriyorsun..." Nyelle ters ters bakınca hemen söylediğim şeyi düzeltiyorum. "Yani biyoloji öğrencisine demek istedim. Hem de herhangi bir ücret talep etmiyorsun. Bu sırada üniversitede kayıtlı olmadığı hâlde derslere giriyorsun. Ah, bir de boş zamanlarında tepelerden yuvarlanıyorsun, ağaçlara tırmanıyorsun

ve pislik heriflerin suratlarına yumruk indiriyorsun. Her gününün eğlenceli geçmesi için elinden geleni yapıyorsun. Atladığım bir şey kaldı mı?"

"Şey... Sanırım hepsi bu," diye sırtıyor Nyelle.

"Peki, listende yapmadığın başka ne kaldı?" Kollarımı beline dolayıp onu kendime doğru iyice çekiyorum.

Geriliyor.

"Nyelle?" diyorum benden uzaklaşınca. "Sorun nedir?"

Yaşlarla dolan gözlerini gizlemek için bana arkasını dönüyor.

"Hey. Neler oluyor?" Ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok.

Nyelle bir şey demiyor. Sadece dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp kamyonetin öteki tarafına geçiyor.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Söylediğim her şeyi düşünüyorum ama benden uzaklaşmasına neden olacak bir şey bulamıyorum.

"Biraz dondurma alabilir miyiz?" diye soruyor Nyelle kamyonete binmeden önce.

Ben de binip kapıyı kapıyorum. "Ne olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Nyelle kafasını iki yana sallıyor. "Sadece dondurma yemek istiyorum."

Fazla zorlamamaya karar vererek, "Tamam. Hadi, dondurma alalım o zaman," diyerek teslim oluyorum. "Dondurma her şeyi daha iyi kılıyordu, değil mi?"

Hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. "Kesinlikle/"

Dökmek istemediği gözyaşlarını neyin tetiklediğinden emin değilim ama dondurmacıya yanaşır yanaşmaz Nyelle, canı hiçbir şeye sıkılmamış gibi yeniden o canlı ve tasasız hâline geri dönüyor.

Bilmemi istemediği şeyleri bana anlatmasını sağlamanın bir yolunu bulamadım hâlâ. Neden bu hâle geldiğini bilmesem de Nyellele ilgili her şeyi çok seviyorum. Doğruyu söylemek gerekirse başka bir şey öğrenmek istedi-

ğimden de pek emin değilim. Olmak istediği kişi olmasına izin vermeyi tercih ederim.

Haftanın kalan kısmı aşın hızlı geçiyor ve ertesi sabah Noel'i ailemle geçirmek için Oregon'a uçmam gerekiyor.

"Aileni bir daha anlat/⁷ diye talepte bulunuyor Nyelle yammda bir kâse patlamış mısır ve yuvarlak, fıstıklı çikolata kutusuyla otururken. "Annenler altı kardeş miydi?"

"Yedi," diyerek düzeltiyorum. "Annem, ikinci büyük kardeş. Ondan iki yaş büyük ve iki yaş küçük olmak üzere iki dayım var. Dört yıl sonra, ikişer yıl arayla doğan üç tane de teyzem var. Ve son olarak da kaza kurşunu Zac var."

"Cal, çok ayıp," diyerek beni tersliyor.

"Ama öyle. Zac, Helen teyzemden on bir yaş küçük. Kardeşim Sean'dan sadece bir yaş büyük. Kimsenin onu beklediği falan yokmuş yani."

"Yarın onun evine mi gidiyorsun?"

"Evet. Annemler küçükken onlann yazlığıymış orası. Ama artık Zac yaşıyor orada. Ailenin yansı oraya, diğer yarısıysa Ohio'da yaşayan teyzem Livia'ya gidiyor. Her sene buluşma yerini değiştiriyoruz. Tek bir çatı altına sığa-mayacak kadar çok insan var çünkü."

"Keşke benim de büyük bir ailem olsaydı/' diyor bunu gözünde canlandırıyormuş gibi uzaklara dalarak.

"İstedğin zaman benimkini sana verebilirim."

Nyelle ağzına bir avuç dolusu mısırı tıktırıp üstüne

bir de yuvarlak çikolatalardan atıyor.

Yüzümü ekşitiyorum. "Berbat bir tadı olmalı/'

"Dondurma ve kremadan sonraki en harika tat/' diye iddia ediyor Nyelle. "Elini

uzat."

Gönülsüzce dediğini yapıyorum. Avucuma birkaç tane patlamış mısır ve bir iki tane çikolata koyuyor. Şüpheli bir şekilde hepsini ağzıma atıyorum.

"Hmm," diyorum şaşırarak. "Çikolatalı Fritos'tan çok daha güzel. O, iğrenç bir şeydi."

Nyelle gülüyor.

"Elaine'de kalman sorun olmayacak, değil mi? Buraya gelmek istersen diye sana anahtar bırakacağım."

"Hayır, hiç sorun değil. Bir şeyler planladık bile." Heyecanını bastırmakta zorlandığı zamanlarda olduğu gibi ellerini yumruk yapıyor ve gözleri aydınlanıyor. "Antika elbiselerle dolu bir tavan arası var. Bir çay partisi yapmanın zamanı geldi de geçiyor bile."

"Ağzımdan asla böyle bir cümle dökülmeyecek."

Nyelle gülümsüyor. "Evet, biz çiçek toplarken sen hep ortadan kaybolurdun." Ağzına biraz daha patlamış mısır tıkıştırıyor.

Aşırı bir tepki vermemeye çalışıyorum. Bir şey olmamış gibi davranmak için delicesine uğraşıyorum ama beceremiyorum.

"Hatırlıyor..."

"Micha'yla yeniden çıkacak mısın? Onu aramanı bekliyor," diyor Nyelle sözümü keserek.

"Ne?" Onu doğru duymuş olamam.

"Micha diyorum. Onu aramanı istiyormuş," diye tekrarlıyor Nyelle. "Başka bir okula gideceği için ayrılmamış mıydınız? Gitmeyecekmiş işte. Onu arayacak mısın?"

"Hayır," diyorum çabucak. "Aramayacağım... Neyden bahsediyorsun? Neden onu aramamı istiyorsun ki?" İnanamaz gözlerle Nyelle'e dik dik bakıyorum. "Gerçekten onunla... çıkmamı mı istiyorsun yani?"

"Ondan hoşlandım," diyor hafifçe omuz silkerek. Suratımdaki şaşkınlık ifadesini görmezden geliyor.

Kafamı toplamam gerek. Ayağa kalkıp bir bira almak için dolaba gidiyorum. Kutunun yarısını kafama diktikten sonra kızgınlıkla soruyorum. "Onunla çıksam bundan rahatsız olmaz mısın?"

"Ben yakında gideceğim, Cal," diye karşılık veriyor Nyelle. Sesi fazla sakın çıkıyor. Tüm duygularını aldırılmış gibi konuşuyor. Benden uzaklaşıyor.

Mideme bir yumruk yemiş gibi oluyorum ve soluklanmaya çalışıyorum. Biranın kalanını da kafama dikiyorum.

"Doğru," oluyor yanıtlım sadece.

"Film izlemek ister misin?" diye soruyor hiç etkilenmemiş gibi davranarak. "Ben bütün mısırı bitirmeden önce..."

"Olur," diyorum duygusuzca ve kanepede onun yanına oturuyorum.

Aslında haklı. O gidiyor. Aramızdaki bu şey her neyse... belli ki onun için hiçbir anlam ifade etmiyor. Gerçi şu an parçalanmış yüreğimin bundan pek de haberi yokmuş gibi görünüyor.

O yüzden de Nyelle kanepede uzanıp başını bacağıma koyduğunda bunu kaldıramıyorum. Ama ona bir şey demek yerine yerimde kımıldanıp ayağa kalkıyorum.

"Sanırım hazırlansam iyi olacak. Uçağım çok erken bir saatte."

Bana garip garip bakıp başıyla onaylıyor. "Tamam. Bu gece gitmemi ister misin? Elaine gelip beni alabilir."

"Ne zaman istersen o zaman git/" deyip odama gidiyorum ve kapıyı da arkamdan kapıyorum. İçeri girer girmez de dişlerimi sıkıyorum. Pisliğin teki gibi konuştuğumun farkındayım.

Spor çantamı dolaptan çıkarıp ne aldığımı pek umursamadan içine eşyalarımı tıktırmaya başlıyorum. Yan odadan gelen televizyon sesi beni öldürüyor. Söylediği şeyin beni nasıl etkilediğine dair hiç ama hiçbir fikri yok.

"Cal?" Nyelle kafasını içeri uzatıyor. "İyi misin?"

Pekâlâ, belki de biraz fikri vardır.

Gözlerimi yere indirip başımla onaylıyorum.

"Elaine'i aradım. Yolda şimdi." İçeri girmek için kapıyı iyice açıyor ve yatağın ucundaki sırt çantasını alıyor.

Doğru şeyi söylemek için kafamı toplamaya çalışıp gözlerimi kapıyorum.

"Gitme. Öyle demek istemedim."

"Yo. Sorun değil. Zaten sabah erken kalkmayı pek sevmez."

Nyelle, sırt çantasını ve valizini oturma odasına götürüyor. Çantamı yere bırakıp yatağın ucuna oturuyorum ve bu durumu düzeltebilmek için umutsuz bir şekilde ellerimi kafamda gezdiriyorum. Onu bu gece gitmemeye ikna etmek için bir yol bulmam gerek.

Ben ayağa kalktığım sırada Nyelle odama giriyor. Uzunca bir süre birbirimize bakıyoruz. Üzüntülü bir şekilde iç geçirerek bakışlarını yere çeviriyor. Sonra alnı kırışıyor. "O nedir?"

Dolaba dönüyorum. Yerde, katlanmış bir notla yine katlanmış bir el işi kâğıdı duruyor. Spor çantamı raftan alırken düşmüş olmalı. Nyelle onları almak için eğiliyor. Kâğıdı açarken bunun ne olduğunu hatırlıyorum.

"Nyelle yapma..." diye aceleyle atıldığım sırada ağzı şaşkınlıkla açılıyor.

Bakışlarını elindeki resimden bana çeviriyor. Şaşkınlığı gözlerinden okunuyor. Yavaşça yatağa oturup kâğıdı, parmaklarının arasında ufalanıp gidebilirmiş gibi dikkatle tutuyor. Resme bakarken kâğıdı tutan eli titriyor, yüzünde ise buna ne tepki vereceğini ya da ne düşüneceğini bilmiyormuş gibi bir ifade var.

Yavaşça soluk vererek parmaklarım nazikçe çocukluk anımızın üstünde gezdiriyor. Parmak uçları, ağacın altında gitar çalan sarışın kızım ve ağaç evde el ele tutuşmuş oturan mavi kurdeleli kızla siyah gözlüklü oğlanın üzerinde gezinirken onu izliyorum. Sonra titreyen eli, tarlada çiçek toplayan Richelle'in üstünde geziniyor.

Kafasını kaldırdığında gözlerinde gördüğüm acıyla sarsılıyorum. Daha önce kimsenin bu kadar üzüldüğünü görmedim ve onu bu acıdan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Onun böyle paramparça olmasını önlemek için elinde tuttuğu resmi kapıp parçalara ayırmak geçiyor içimden.

"Bunu neden sakladın?" diye soruyor hüzün yüklü bir fısıltıyla. Dikkati yeniden, yıllar önce benim için yaptığı

resme kayıyor.

"Bilmiyorum/" diyorum sessizce.

'İlk kavgamızı bu resim yüzünden etmiştik/' diye mırıldanıyor. Sesi büyük bir kederle dolu. Richelle'in taşınmadan önce bana yazdığı mektubu alıyor.

Gözlerini kapatıp kafasını iki yana sallarken acısı yüzünden okunuyor; çenesi kenetlenmiş bir hâlde ve dudakları titriyor. Bu onun canını, hayal edebileceğimden çok daha fazla yakıyor. Buna bir son vermek istiyorum.

"Nicole?" diyorum sessizce. Yanıt vermeden gözleri kapalı bir hâlde öylece duruyor.

Gözlerini tekrar açtığında az önce savaştığı duygular kaybolmuş. Bir dakika önce onu etkisi altına almış olan acı ve karmaşık hisler, şimdi bir maskenin ardına saklanmış hâldeler. Bu değişim beni o kadar şaşırtıyor ki konuşamıyorum. Sanki bir dakika önce Nicole buradaydı ama şu anda yok.

Cebindeki telefonu ötüyor. Küçük, siyah telefonu çıkarıyor. "Elaine gelmiş."

Nyelle, resmi ve mektubu sakince ve duygusuzca yatağa bırakıyor. Kapıya gitmek için dönünce yolunu kesiyorum. Bana bakmayı reddediyor.

"Gitme."

"Gitmem gerek," diyor fısıltıyla ve etrafımdan dolanıyor. O, oturma odasına giderken kalbim panikle çarpıyor. Bu kapıdan çıkıp giderse onu kaybedeceğim.

Ceketini alıyor, sırt çantasını omzuna atıyor ve valizini kapıya doğru sürüklüyor.

"Nicole!"

Kapıyı açıp bana dönüyor. Buz gibi soğuk gözleriyle bana bakıyor. "Ben, Nicole değilim. Artık değilim."

Sersemlemiş bir hâlde oturma odasında kalakalıyorum ve kapıyı arkasından kapatışını izliyorum. Panikle öne atılıp kapıya uzanıyorum. Ama elim kapının kolunda öylece kalıyor. Alnımı kapıya dayayıp Nyelle'in gitmesine izin veriyorum.

RİCHELLE Mayıs - Sekizinci Sınıf

"Bu yaz ne yapıyorsun?" diye soruyorum Nicole'e. Yatağımın ucunda oturmuş bir dergiyi karıştırıyor. Dün gece bizde kaldı. San Francisco'ya taşındığımızdan beri her ayın son hafta sonunda gelip bizde kalıyor. Annesi onu buraya trenle getiriyor. Bazen ayda iki veya üç defa gelmesine izin vermesi için annesini ikna ettiği oluyor. Ama tabii çok nadiren...

"Bilmiyorum." Kafasını kaldırmadan omuz silkiyor.

"O kızlarla hâlâ arkadaş mısın?" diye soruyorum battaniyeyi kucağıma çekerken. Kendimi hâlâ yorgun hissediyorum. Gece pek fazla uyumadık. Bize sürekli yatmamızı söyleyip dursalar da Nicole katmaya geldiğinde genellikle pek uyumuyoruz.

"Onlar, gerçekten arkadaşım değiller," diyor. "Bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum. Bugün, her zaman olduğundan daha suskun. Muhtemelen babasıyla ilgili bir şeydir. "İstemiyorsan onlarla takılmak zorunda değilsin."

"Annem mutlu oluyor," diyor sessizce. "Babam, kızlardan birinin babasıyla birlikte çalıştığı için buraya taşındığımızdan beri onlarla arkadaş olmamı istiyordu. Hem anneleriyle de görüşüyor. Okul Aile Birliği'nde birlikte çalışıyorlar... Neyse işte, fark etmez benim için."

Hayır. Bu, Cal ve Rae'le ilgiliymiş.

"Nicole." diyorum bana bakmasını sağlamak için. "Onlarla konuşabilirsin, biliyorsun, değil mi? Yani Cal ve Rae'le. Sadece onlara her şeyi anlatmamalısm, hepsi bu."

"Onlarla arkadaş olamam," diyor hüzünlü bir şekilde.

“Cal’le ne zaman konuşsam seni soruyor,” diyorum. Bunu söyleyince daha da üzülüyor. Arkadaşlıklarının bitmiş olması beni kahrediyor. Böyle olmaması gerekiyordu.

Nicole, kendimi iyi hissetmem için bana gülümsüyor ama bunun sahte bir gülümseme olduğunu biliyorum. “Sorun değil. Gerçekten. Sonsuza dek sürmeyecek ya. Öyle değil mi?”

“Öyle,” diye katılıyorum ona. Sonra yüzüme gerçek bir gülümsemenin yerleşmesini sağlayacak bir fikir geliyor aklıma. “Çılgınca bir şey yapmak ister misin?”

Nicole bir şey demeden başını hafifçe sallıyor.

“Saçlarımı kesmek ister misin? Hani Britney’nin delirdiğinde kestirdiği gibi. O kadar kısa olmasa da olur. Sonra da maviye boyarız. Rae, bunu ondan önce yaptığımı öğrenince küplere binecek.”

"Saçlarını kısacık kesmemi mi istiyorsun yani?" Nicole. beni ciddiye almayı bırakın, bunu teklif ettiğime dahi inana-mıyormuş gibi bakıyor suratıma. Bunun onu güldüreceğini biliyorum ve o güldüğü zaman çok mutlu oluyorum.

“Evet. Altı üstü bir saç. Hem çok havalı görünecek bence.” diyorum, bu fikir beni gittikçe daha çok heyecanlandırıyor.

"Koridordaki dolaptan babamın tıraş makinesini al. Ama dikkat et de annem seni görmesin"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Nelsonîarın evinin önünde neden bir nakliyat kamyonu var?" diye soruyorum anneme. Kahvaltımı ederken adamların paketlenmiş mobilyaları kamyonun arkasına yerleştirmelerini izliyorum.

Annem pencereden dışarı bir göz atıyor. Bir an bana cevap vermeden duruyor. "Ah, Cal. Çok üzgünüm. Rick, San Francisco'daki işi almış olmalı. Acaba Diane neden arayıp haber vermedi?"

"Ne?!" diye haykırıyorum. Masadan kalkıp kâsemi bulaşık makinesine koymadığım için annemin bana bağırmasına fırsat vermeden ön kapıya

çıkıyorum. Fırlayarak Richelle'in evine gidiyorum.

Ön kapıdan girmek üzereyken birinin, "Ne istemiştin, Cal?*" dediğini duyuyorum.

Kamyona doğru dönünce Richelle'in babasını görüyorum.

Şey, merhaba, Bay Nelson. Richelle burada mı?" diye soruyorum kalbim hızla çarparken. Kalbimin böyle hızlı atmasının tek sebebi, buraya koşarak gelmiş olmam değil elbette.

"Hayır. Üzgünüm, Cal," diyor bana bakmadan sessizce. "Annesiyle birlikte çoktan San Francisco'ya gitti. Yeni evin hazırlıklarını yapıyorlar."

"Taşınacağınızı bilmiyordum," diyorum kızgınlığımı elimden geldiğince bastırmaya çalışarak.

"Çok hızlı oldu," diye açıklıyor omuzlarını düşürerek yanımdan geçip eve doğru ilerlerken. "Ona istediğin zaman e-posta atabilirsin, Cal. Bunun için gerçekten üzgünüm." Ama sesi, gerçekten üzgün değilmiş gibi duygusuz ve yorgun çıkıyor.

"Teşekkürler;" diye mırıldanıyorum. Ellerimi kotumun ceplerine sokup başım önümde evime doğru yürüyorum.

Az ileride duran Rae, "Neler oluyor ?" diye soruyor.

"Nelsonîar San Francisco'ya taşınıyorBu sözler ağızımda acı bir tat bırakıyor.

"Neden taşınıyorlar ki?" diye soruyor Rae bunun düşüncesi bile hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi.

"Sanırım babası yeni bir iş falan bulmuş orada," diye mırıldanıyorum.

"Sen bilmiyor muydun?"

"Sen biliyor muydun?" diye çıkışıyorum.

"Hayır," diye homurdanıyor Rae.

"Bu, çok berbat bir durum. Güya onun arkadaşlarıydık. Ben onun erkek arkadaşıydım. Bir şey söylemesi gerekirdi." Kızgınlığım su yüzüne çıktıkça sesim yükseliyor.

"Bu, onun hatası değil."

Arkamı dönünce Nicole'ü görüyorum. Gözleri, ağlamış gibi kıpkırmızı olmuş ve şişmiş. "Böyle olmasını istememişti. Ama bir seçim şansı yoktu. O yüzden ona kıyamazsınız."

"O zaman sen neden üzgünsün?"

Nicole cevap vermiyor. Gözlerinden süzülen yaşları siliyor. "Bunu sana vermeme istediBana katlanmış bir kâğıt parçası verip uzaklaşıyor."

"Bütün hafta böyle somurtacak mısınız?" diye soruyor Rae dayımın ofisindeki deri kanepede yanımda otururken.

"Somurtmuyorum," diye yanıt veriyorum savunmacı bir tavırla ve pencereden dışarı bakıyorum.

"Döndüğünde orada olmamasmdan korkuyorsun, değil mi?"

"Evet." Sesim güçlölkle çıkıyor.

"Neden çekip gittiğinde onun peşinden gitmedin, Cal? Öylece gitmesine neden izin verdin? Özellikle de Nicole olduğunu söyledikten sonra..."

"Hayır. Nicole *olmadığını* söyledi, unuttun mu?" Yüzündeki o acı dolu ifadeyi kafamdan atmayı bir türlü başaramıyorum.

"'Artık değilim' demiş ama. Demek ki bir şeylerden kaçıyor."

"Ne demem gerekiyordu, Rae? Söylesene/" diyorum sesimi yükselterek. "Kal dedim zaten. Ben..."

"Ama ona ne olduğunu sormadın," diye karşılık veriyor

Rae. "Neden Harvard'da ya da ailesinin yanında olmadığını sormadın. Ya da bundan önceki hayatı hiç yokmuş gibi davranmasının sebebini öğrenmeye çalışmadın. Ona hiçbir şey sormadın, Cal! Şimdi de... muhtemelen yine çekip gitti ve eğer ona bir şey olursa..."

Lafını bölerek ayağa kalkıyorum. Nyelle'in çocukluk anılarımızı hatırladığında nasıl acı çektiğinden bahsetmedim ona.

"Maura'ya söylemeliyiz/" diyor Rae sert bir şekilde.

"Hayır." Ona ters ters bakıyorum.

"Neden bu kadar inat ediyorsun?" diye bağıyor Rae öfkeyle.

"Çünkü umurumda değil!"

Rae, öylece kalakalıyor. Söyleyeceği şey ağzının içinde donup kalıyor âdeta.

"Belki şu an olduğu hâlini seviyorumdur ve neden böyle olduğunu umursamıyorumdur. Belki de bilmek istemiyorum, olamaz mı?"

Ayrıca hatırlamak canını bu kadar yakıyorsa onu buna zorlamayacağım. Her ne olduysa bunları tekrar yaşamasına izin veremem.

"Neler oluyor?" diyor annem kapı girişinde durarak. "Neden tartışıyorsunuz?"

Rae ayağa kalkıyor.

"Rae," diyorum sert bir şekilde. "Sakin. Bana bir ay vereceğine söz vermiştin."

Annem sorgularcasına bir Rae'e bir bana bakıyor.

"Aptallık ediyorsun, Cal," diye çıkışıyor Rae ve anne-

min yanından geçerek dışarı çıkıyor. "Bir şeyler içmem gerek/"

"Hey, henüz yirmi bir yaşında değilsiniz, genç bayan," diye sesleniyor annem arkasından. Sonra bana dönüyor. "Bu da neydi böyle? Raelyn'in içki içmesine sebep olacak ne yaptın bakalım?"

Kanepeye geri oturup ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

"Cal?" diyor annem dikkatli bir şekilde. "Mesele o kızla mı ilgili? Hani birlikte vakit geçirmeniz için yarın Crenshaw'ya dönmene sebep olan kız diyorum. Sahi, adı neydi onun?"

"Evet," diye karşılık veriyorum başımı kanepeye dayayıp gözlerimi tavana dikerek. "Adı Nyelle." Annem yanıma oturup elini dizime koyuyor.

"Benimle kızlar hakkında hiç konuşmazsın, biliyorum. Ama sekizinci sınıftayken Richelle gittiğinden beri seni bu kadar üzgün görmemiştim. O yüzden, eğer istersen..."

"Sorun yok," diyorum ona. "Toparlanırım, anne. Teşekkürler."

"Tamam," diyerek ayağa kalkıyor. Kapıya uzanmadan önce dönüp bana bakıyor. "Bu kıza... Nyelle'e çok değer veriyorsun, öyle değil mi?"

"Evet. Hem de onu ilk gördüğüm günden beri," diyorum iç geçirerek.

İki saat sonra Sean ofisin kapısını açıyor. "Hadi, GQ erkeği. Futbol oynuyoruz."

Oturuşumu dikleştiriyorum.

"Eziklik de bir yere kadar, dostum. Hadi, yürü," diye çıkışıyor.

Seanla tartışmanın imkânı yoktur. İstedğini yaptırmaya alışkın biridir o. Bu yüzden ayağa kalkıp onun peşinden evden çıkıyorum.

Sean saçlarımı karıştırıyor. "Bu yeni görüntünü sevdim dostum. Acayip seksi."

Elini itiyorum. "Kes şunu, Sean."

"Cal'i sen alıyorsun," diye bildiriyor Devin. "Bir bok yakalayamıyor."

"Defol git," deyip, basamakları hoplayarak iniyorum ve dayıma elimi kaldırıyorum. Ardından dayımm attığı topu yakalayıp abime hareket çekiyorum.

"Cal!" diye azarlıyor annem beni verandadan.

Devin ve Sean, yakalandığım için bana gülüyorlar.

"Rae, sen de oynayacak mısın?" diye sesleniyor Devin.

"Hazırım," diyor Rae verandada annemle ve kız kardeşleriyle birlikte otururken.

Henley de onların ayaklarının dibinde uzanmış yatıyor. Rae'in annesi ve Liam, ben ofisteyken gitmiş olmalı.

Ona baktığımda benimle göz göze gelmekten kaçınıyor. Bana kızgın olmasından nefret ediyorum.

"Hey, bir kız için uçak biletini değiştirirken harcadığın paranın bir kısmını geri kazanmak ister misin?" diye soruyor Zac su içmek için ara verdiğimizde.

"Biriktirdiğin parayı böyle harcamaya devam edersen Rae için o bateri

setini asla alamayacaksın."

Rae'in, kollarım kavuşturmuş hâlde bana ters ters baktığı verandaya bir göz atıyorum.

"Yarın dönüyorum/" diyorum. "Ama bahar tatilinde geleceğim."

"Fikrini değiştirirsen gel, garajda sana ihtiyacım olabilir. Özel siparişler artıyor. Haftaya doğa yürüyüşüne çıkacağım ama onun dışımda buralarda olmayı planlıyorum. İstersen kızı da getirebilirsin."

"İkimize birden uçak bileti alarak daha fazla para harcamış olmaz mıyım?" diye karşı çıkıyorum.

"Eh, kızı ben de görmek istiyorum o yüzden biletler benden," diyor. "Çünkü seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

Bu dediğinden rahatsız olduğum için, "Nasıl?" diye soruyorum hemen.

"Hey! Oynayacak mısınız yoksa sizi terk eden kızlar yüzünden ağlamaya devam mı edeceksiniz?" diye sesleniyor Devin bize. Zac bana bakıp kıs kıs gülüyor.

Ona tekrar hareket çekmeden önce bu sefer annemin bakıp bakmadığını kontrol ediyorum. Doğrusu, bu ailede büyüklere saygı diye bir şey yok.

Oyun oynamak, biraz olsun kafamı dağıttı. Çocukların arkasmdan verendamın basamaklarını çıkarken terli ve yorgunum.

Dakikalar önce annemin oturduğu sallanan sandalyeye çöküyorum. Rae de hâlâ burada, kollarını bacaklarına dolamış oturuyor. Bana kızgın olmasına dayanamıyorum.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor sessizce. "Hâlâ aptallık ettiğini düşünüyorum ama sana kızgın değilim."

Bir süre sessizce sallandıktan sonra soruyor: "Sana bir şey sorabilir miyim? Ama geçiştirmek yok."

"Tamam."

"Gerçekten neden Crenshavv'ya gittin? Los Angeles'ta-ki Kaliforniya Üniversitesi'ne gitmek için hazırlanmıştın. Ofisteki panoya bile yazılmıştı bu. Neden fikrini değiştirdin?"

Evi çevreleyen uzun, yemyeşil ağaçlara bakarak sallanmaya devam ediyorum.

"Buna verilecek harika bir cevabım yok. Öylesine karar verdim işte. Başka bir sebebi yok. Ama oraya başvurmamın asıl sebebi Richelle'di," diye itiraf ediyorum.

"Nasıl yanı?"

Birazdan anlatacağım şey, onun için hiçbir anlam ifade etmeyecek ama madem sordu, ben de ona gerçeği söyleyeceğim.

"Selam," diyorum telefonu açınca.

"Selam," diyor Richelle. "Ne yapıyorsun ? "

"Hiç. Basketbol maçı izliyorum öyle." Kolumu kafamın arka-

sına dayayarak yastığıma yaslanıyorum. "Sen ne yapıyorsun?"

"Boyanın kuruyuşunu izliyorum."

"Resim mi yaptın?"

"Ayak tırnaklarımdaki boyanın." Sesinden, gülümsediğini anlayabiliyorum.

"Çok komik."

"Gezdiğin kampüsler nasıldı?"

"İyi idi. Tıpkı ötekiler gibi." Basket topunu alıyorum ve havaya atıp tutmaya başlıyorum.

"Hâlâ nereye gitmek istediğini bilmiyor musun? Üçüncü sınıftayız. Hayatımız boyunca ne yapacağımıza dair bir fikrimiz olmalıydı şimdiye kadar," diyor Richelle alaycı bir tavırla.

"Evet, aynen. O kadar çok hayat deneyimim var ki... Nasıl karar vereyim ki bu şekilde? Nereye gittiğimin pek de bir önemi yok aslında. Peki ya sen? Karar verdin mi?"

Richelle bir süre sessiz kalıyor. "Herhangi bir üniversiteye gidebilirim. Harvard hariç tabii."

Gülüyorum. "Nicole'le konuşuyor musunuz hâlâ?" Uzun süredir Nicole'den bahsetmemiştik. Rae'e ve bana, yokmuşuz gibi davranırken Richelle'e arkadaş kaldığını bilmek ağırıma gidiyor.

"Evet. Geçen hafta San Francisco'da bir bale resitali vardı."

"Gerçekten mi? Hâlâ dans ettiğini bilmiyordum."

"Onunla konuşsan bilirdin."

Konuyu açtığıma o anda pişman oluyorum.

"Tamam. Bu işin peşini bırakacağıma söz vermiştim, biliyorum, " diyor ben cevap vermeyince. "Sadece artık arkadaş olmamanızdan nefret ediyorum."

‘Boş ver,’ diyorum. Nicole’i özlediğimi itiraf etmeyeceğim. Özellikle de o, son üç yıldır suratıma bile bakmamışken. Benimle tekrar arkadaş olması için ona yalvaracak falan değilim.

"Hadi, bir üniversite seçelim ve birlikte oraya gidelim," diyor Richelle beni kızgın düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Herhangi bir üniversite seçelim. Her ikimiz de oraya girersek ve daha iyi bir seçeneğimiz de olmazsa o zaman oraya kaydoluruz." Gülüyorum. "Neden olmasın? Nereyi düşünüyorsun?" "Şey... Şu anda hangi takımlar oynuyor?"

Şifonyerimin üstünde duran televizyonuma bakıyorum. "Memphis ve Crenshazo."

"Cretishaiv nerede?"

"Nem York'ta. Ithaca ve Cornell'in biraz kuzeyinde sanırım." "Bana uyar." Gülüyor. "Dağın başında bir yermiş. Hoşuma gitti doğrusu."

"Gerçekten başvuracak mısın?"

"Yemin ederim."

"Tamam o zaman. Anlaştık." Bunun hiç gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Muhtemelen her ikimiz de yaşadığımız yerin yakınlarında, ayrı üniversitelere gidiyor olacağız. Ama bu fikirdeki gelişigüzellik hoşuma gittiği için asla yapmayacağım bu şeyi yapmayı kabul ediyorum.

"Cal, başvuru formunu bile göndermeyeceğine eminim." Bana meydan okuduğu anda bu saçma anlaşmaya kendimi adıyorum. Ve bir şeyi sadece yapmış olmak için yapma fikri kendimi özgür hissetmemi sağlıyor.

"Ya yaparsam?"

Gülüyor. "O zaman, Crenshavv'da görüşürüz."

"Ama Richelle, Crenshavv'ya gitmedi/" diyor Rae kafası karışmış bir şekilde.

"Biliyorum. Ben, kabul edildiğimi öğrendiğimde onun da geleceğini düşünmüştüm," diyorum. "Nereye gittiğini bilmiyorum. Ondan kısa bir süre sonra benimle konuşmayı kesti zaten."

"Seninle konuşmayı kesmesine sebep olacak ne yaptın acaba?"

Omuz silkiyorum.

"Hiç sordun mu ona? Yoksa her zaman yaptığın gibi onun da çekip gitmesine izin mi verdin?"

"Denedim, Rae. Ama ne aramalarım ne de mesajlarıma cevap verdi."

Richelle'i haftalarca aramıştım, ona mesaj atmış, e-posta göndermişim. Bir kere bile cevap vermemişti. Sonra ben de sinirlenip peşini bırakmıştım. Benimle görüşmeyi öylece, hiçbir sebep olmaksızın -en azından benim bildiğim bir sebep yoktu ortada- kesmesine çok kızmıştım.

"Bir şey yapmış olmalısın."

"O zaman, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sen onunla konuştun mu hiç?"

"Biz senin aracılığınla haberleşiyorduk, unuttun mu? Bizim arkadaşlığımız sizinki gibi değildi. Küçüklüğümüzden beri sana deli gibi âşıktı o."

"Hayır, değildi," diyorum dudak bükerek.

"Sen ciddi misin?" diyor Rae şaşkın bir hâlde, bana bakmak için oturuşunu dikleştirirken. "Tabii ki de âşıktı. Bunu nasıl anlamazsın?"

"Şey .. Mektupta bana âşık olmadığını net bir şekilde yazmış," diyerek karşı çıkıyorum. Aradan bu kadar zaman geçmesine rağmen reddedilmenin acısını hâlâ içimde hissediyorum.

"Ne mektubu?"

"Richelle taşındıktan sonra Nicole'ün bana verdiği şu mektup. Hani benden ayrıldığını yazdığı," diye açıklıyorum. Taşındıklarını o gittikten sonra öğrenmiş olmak bile yeterince kötüyken, bir de aptal bir mektupla benden ayrılması beni çok sarsmıştı. O mektubu neden sakladığımı bile bilmiyorum.

"Ha. Şu mektup. O gittikten sonra çok değiştin, biliyorsun değil mi?" diyor Rae bana hayatımda geçirdiğim en berbat yazı hatırlatarak.

"Bu konuda konuşmamıza gerek yok."

"O zaman da konuşmamıştık," diyor Rae. "Bir hafta boyunca kendini odaya kapatıp kimseyle konuşmamıştım."

"Cidden, o konuya girmeyelim, Rae," diye karşılık veriyorum. Henüz ortaokulda olduğumuzu biliyorum ama yine de o gün, hem kız arkadaşımı hem de en yakın arkadaşımı kaybetmişim. Bunu atlatmam biraz zaman almıştı. Ya da belki de hiç atlatamamıştım...

"O mektupta her ne dediyse, o kadar da kötü olamaz ya. Yani sonradan tekrar arkadaş oldunuz," diye devam ediyor Rae konuyu kapatma isteğimi görmezden gelerek. "Sadece arkadaş olarak kalmalıydık," diye mırıldanıyo-

rum kafamı sallanan sandalyeye yaslarken. "Ondan sonra hiçbir şey aynı olmadı. Bir daha birbirimizi hiç görmedik bile. O yüzden de bana âşık olmadığına eminim."

"İnan bana, âşıktı. Muhtemelen yürümeyeceğini biliyordu. Yani sonuçta, on üç yaşındayken bir uzun mesafe ilişkisini sürdürmek son derece anlamsız olurdu." Rae iç geçirip dizlerini göğsüne çekiyor. "Kızların nasıl düşündükleri hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Bu konuda tartışmayacağım," diye itiraf ediyorum.

Bir süre sessizce sallanıyoruz. Sonra bir aydınlanma yaşamış gibi Rae'in ağzı açık kalıyor. "Ona bir kızdan bahsettin, değil mi?"

"Ne zaman?" Kızların bu şifreli dilini oldum olası anla-mamışımdır zaten.

"Seninle konuşmayı kestiği günü diyorum. Ona bir kızdan bahsettin. Bundan eminim."

Hatırlamaya çalışıyorum. Çok uzun zaman olmuş gibi geliyor.

"Ah," diyerek soluk veriyorum.

"Ne oldu?"

"Lily. Ona Lily'den bahsettim," diyorum ve ilk deneyimimin ne kadar da berbat olduğunu anlattıktan sonra Richelle'in nasıl da sessizleştiğini hatırlıyorum.

"Sen, tam bir gerzeksin," diyor Rae kafasını iki yana sallayarak. "Sana âşık olan bir kıza, bakırlığını başka bir kızla nasıl kaybettiğini anlatamazsın!"

"O, benim en yakın arkadaşlarımdan bitiydi! Sana soy ledim," diyorum.

Rae gözlerini deviriyor. "Tam bir budalasın. İlişkilerinin bir aydan uzun sürmemesine şaşmamak gerek."

"Gerçekten Lily yüzünden mi benimle konuşmayı kestiğini düşünüyorsun?" diye soruyorum hâlâ şüpheli bir tavırla.

"Kesinlikle." Rae birden gülüyor. "Onu aramaya çalışmalısın. Hâlâ geç değil sonuçta. Nicolele arkadaşlıkları devam ettiyse onun haberi vardır/"

"Benimle konuşur mu bilmiyorum. Yani üç yıl falan geçti/"

"Kaybedecek neyin var ki?"

Rae haklı. Onu zaten bir kere kaybettim. En kötü ne olabilir ki? "Burada telefonun çektiği bir yer bulup onu arayacağım."

Oregon Ormanlarının ortasında telefonların çekme ola-süğü epey düşük. Medeniyet yerine doğayı tercih eden davım gibi münzeviler için baz istasyonu pek de gerekli bir şey değil.

Richelle'in cep telefonu numarası hâlâ bende kayıtlı. Telefonumun çekim gücünün iki çizgiye ulaştığı bir yer bulunca onu aramayı deniyorum.

"Selam. Ben Richelle. Şu an cevap veremiyorum. Mesaj bırakırsan ve ben de seninle konuşmak istersem seni ararım."

Richelle'in sesiyle anıların hücumuna uğruyorum. Se-

sini duyunca onu ne kadar çok özlediğimi fark ediyorum.

"Şey, selam, Richelle. Ben Cal. Uzun zaman oldu. Aramadığım için özür dilerim. Nasıl olduğunu, hangi üniversiteye gittiğini sormak için aramıştım. Ben Crenshavv'da-yım. Bunu beklemiyordun, değil mi? Neyse, numaram sende var.

Umanm beni ararsın."

"Lise hayatı nasıl?" diye soruyor Richelle ben odaya girince.

"Çok saçma," diye mırıldanıyorum köşedeki armut koltuğa otururken. "Sadece ne giydiğin, kiminle konuştuğun ve seni kimin beğendiği önemli. Çok aptalca."

Richelle gülüyor. "O kadar da kötü olamaz."

"Artık kimseyle konuşmak bile istemiyorum. Yorucu geliyor," diyorum inleyerek. "Ayrıca Ashley, Vi ve Heather yeterince konuşuyor. O yüzden benim konuşmadığımı kimse fark etmiyordur bile."

"Eskiden de pek konuşmazdın zaten." Sonra kahverengi gözleri aydınlanıyor. "Hiç konuşmayan, gizemli, seksi kız olabilirsin." Richelle bunu sırtarak, baştan çıkarıcı bir sesle söylüyor.

Bana kendimi iyi hissettirmeye çalıştığını biliyorum. Ama gerçekten de liseden nefret ediyorum. İnsanlar birbirlerini çok fazla yargılıyorlar.

"Boş versene," diyor, ben gülümsemeye çalışıp da bunu

başaramayınca. "Konuşma sen de. İzle sadece. Tek kelime bile etmeden okuldaki en popüler kız olacaksın."

"Gerçekten mi?" Bu sefer gülümsemem gerekiyor.

"İnsanlar aptaldır," diyor gerçekçi bir şekilde. "Mesela, kendini birlikte takılmaya zorladığın şu kızları bir düşün. Onlarda tek bir beyin hücresi bile yok."

Ben gülünce o da gülümsüyor.

"Hiç sorma," diyorum hâlâ gülümseyerek. "Gerçekten de çoğunlukla kafamın içinde onların sesini kısmam gerekiyor. Sonra da dinliyorum zannetsinler diye başımla onaylayıp duruyorum."

"Keşke onlardan kurtulabilecek kadar cesur olsaydın. Aileni üzmemi istemediğini biliyorum ama o kızlar..." Richelle bıkkınlıkla of çekiyor. Bu konuyu daha önce konuştuk, hem de defalarca.

Devam ediyor. “Dediğim gibi, insanlar aptal ve kuş beyinli. Sen, o kızlar için penisi olan herhangi bir yaratığa giden yolsun.”

“Richelle!” diyerek ona bakakalıyorum.

“Ne demek istediğimi anladın. Sen muhteşemsin. Erkekler senin başma üşüşünce onların da başına üşüşmüş oluyor. Hiç çabalamadan kazanmış oluyorlar yani.”

“Böyle söyleyince kulağa çok üzücü geliyor.” Yüzümü ekşitip kafamı iki yana sallıyorum.

Richelle ve ben, genelde bu konuda konuşmayız ama o. benim görüldüğümünden çok farklı biri olduğumu bilir. Ben, ailem tarafından düzgünce kaplanmış, hoş bir paketim sadece Saçımdan dişlerime ya da jilet gibi elbiselerime kadar onların mükemmellik beklentileriyle doluyum. Dünyaya sunduğum kişiyle ilgili gerçek olan hiçbir şey yok; bu yüzden de aynava baktığımda bir seraptan başka bir şey göremiyorum. Görünü

şüm de hissettiklerim kadar sahte.

Kimse, kusursuz bir fiyorkla süslenmiş kafamın içinde nasıl biri olduğumu bilmiyor. Richelle hariç.

‘Keşke okulu gizLiden gizliye nasıl da yönettiğini izlemek için orada olabilseydim.”

“Orada olmanı ben de çok isterdim,” diye iç geçiriyorum. ‘Sen, benim tek gerçek dostumsun.”

‘Al benden de o kadar.” Richelle sırtıyor.

“O zaman ayrı olsak bile liseyi birlikte atlatacağız,” diyorum.

Richelle sesini çıkarmıyor. Başını eğip ellerine bakıyor.

‘Yapma lütfen,” diyorum ona. “Her şey düzelecek. Eninde sonunda Renfield'a döneceğine inanman gerek. Ayrıca mezuniyetten sonra yapacağımız şeylerin listesini hazırlamaya başladım bile.”

“Gerçekten mi?” diye soruyor canlanarak. “İlk sırada ne var?”

“Bütün yaz bir sırt çantasıyla Avrupa'yı dolaşmak.”

“Ailen sana asla izin vermez,” diyor Richelle gülerek.

“Aslına bakarsan Harvard, öğrencilerini ilk yıllarını yurt dışında geçirip dünyayı keşfetmeye teşvik ediyor. Bence harika bir fikir olduğunu düşünecekler, güven bana.”

“O zaman sadece yazın değil, bütün sene gezelim. Dünyayı dolaşırız. Başka ne zaman boş geçirebileceğimiz bir yılımız olacak ki?”

“Haklısın. Onu düzelteyim.” Çantamdan çizgili, sarı bir kâğıt çıkarıp ‘Bütün yaz’ ifadesini siliyorum ve onun yerine ‘Bütün yıl’ yazıyorum.

“Ver bakayım,” diyor Richelle elini uzatarak.

Ayağa kalkıp yatakta onun yanına oturuyorum ve kâğıdı ona uzatıyorum.

Richelle okumaya başlıyor. “Bir yıl boyunca dünyayı gez. Sıcak hava balonuna bin. Yardım istemeyen birine yardım et.” Bana bakıp gülümsüyor. “Bunu sevdim.” Duruyor ve sonra, “Ah. Hadi, bunu da yapalım,” diyor.

Sonra kalemi alıp yazıyor. “Hayatları berbat giderken bile, çocukların, çocuk olduklarını hatırlamalarına yardım et.”

Bu, yüreğimi yakıyor... Ama iyi anlamda.

Tekrar yüksek sesle okumaya başlıyor. “Âşık ol.” Sonra başına parantez içinde “Cal’e” yazıyor. Sonra da ekliyor. “Bekâretini Cal’le kaybet.”

“Richelle! Bu, birlikte yapacağımız şeylerin bir listesi olacaktı!”

“Burada da onun ismini parantez içine alırım. Sen de istediğin kişiye âşık olup bekâretini onunla kaybedebilirsin.”

“Tabii, tabii. Asla böyle bir şey olmayacak.” Birine âşık olmak şöyle dursun, bir erkekten hoşlanma fikri bile imkânsız görünüyor benim için. Tanıdığım erkeklerin çoğu beni deli ediyor... Cal hariç. Ama onunla da artık

konuşmuyorum. Ayrıca bunu Richelle'e asla yapamam. O, benim en yakın dostum. Seneler önce, bunu yapmayacağıma dair ona söz verdim.

"Ver bakayım." Elimi uzatıp listeyi geri alıyorum. "Bir tepeden aşağıya yuvarlanmak mı? Ciddi misin sen?"

"En son ne zaman bir tepeden yuvarlandın?" diyerek bana meydan okuyor.

"Hiçbir zaman," diyorum sessizce.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Hayatının en mutlu gününü yeniden yaşa," yazıyorum.

"Hangi gün o?" diye soruyor Richelle.

Gülümsüyorum. "Henüz bilmiyorum."

ON ALTINCI BÖLÜM

Bean Buzz'daki eskimiş deri kanepeye yorgun ve yenik bir hâlde kendimi atıyorum. Bütün gün arabayla Crens-haw'da dolaşarak Nyelle'i aradım. Ama onu bulamadım.

Aklıma gelen her yere baktım: Otel, evsizler barınağı, Elaine'in dükkânı, hastane, medikal ofis, Starlight ve sonra da burası. Onu yürürken görürüm diye sokakları bile tek tek dolaştım. Aradım. Mesaj attım. Adım haykırmak dışında her şeyi yaptım ki bir ara onu bile düşündüm. Nyelle gitmiş ve ben şu anda ne yapacağımı hiç bilmiyorum.

"Kötü bir gün mü?"

Yakasız açık bir kazak giymiş, tatlı bir kız yanımda oturuyor ve kitaplarını kucağına koyuyor.

"Oldukça," diyorum kanepeye iyice gömülerek. Bedenim kendi içine göçü verecekmiş gibi hissediyorum.

"Buradan gitmek istersen sana kahveden daha sert bir

şeyler ısmarlamaktan memnun olurum/" diye öneride bulunuyor sempatik bir

şekilde.

Ben de kibarca gülümsüyorum. "Teşekkürler ama../' Biri üzerime atlayıp kucağıma oturunca homurdanıyorum. Kucağımdakinin Nyelle olduğunu görünce yıldırım çarpmışa dönüyorum.

Ben daha bir tepki veremedi, "Sözümü geri alıyorum. Kimseyle çıkmanı istemiyorum/" diyor. Kollarını boynuma dolayıp beni herkesin içinde öpüyor. Geri çekildiğinde soluk soluğayım. "Anlaştık mı?"

Bu kafede tanıştığım o umarsız kız geri döndü. Nerede olduğunu düşünerek ya da Nicole'e ne olduğunu öğrenmeye çalışarak kendime işkence edebilirim. Ama şu anda bunlar umurumda bile değil. Nyelle kucağımda oturmuş bana gülümsüyor ve benim için önemli olan tek şey bu.

"Selam. Noel'in nasıldı?" diye soruyor mutlu bir şekilde. Çekip gitmesine izin verdiğim günden beri aklımdan çıkmayan o kederli bakışları yok olmuş; sesinde de üzgün olduğuna dair herhangi bir iz yok.

Dekolteli kazak giymiş kız, bize bön bön bakıyor. Aslında neredeyse herkes gözlerini dikmiş bize bakıyor. Bu mekânda üzerime çevrilen bakışlara alışmış olmam gerekirdi. Bu noktada, artık bir efsane olduğuma ikna oluyorum.

Biri boğazını temizliyor.

Kafamızı kaldırıp bakıyoruz. Mel elleri kalçasında, yanımızda dikiliyor. "Siz ikinizin hâlâ balayında olduğunuzu biliyorum ama burası bir aile işletmesi."

Nyelle ona gülümsüyor. "Sorun değil. Biz de gidiyorduk zaten."

Ayağa kalkıp elimi tutuyor.

"Şey... Pardon, Mel."

Nyelle, beni koltuktan kaldırıp kapıya yönlendiriyor. Dışarıya, soğuğa çıktığımızda bana dönüp yeniden kollarını boynuma doluyor. Beynim onun şu an burada, karşımda olduğunu kabullenmekte güçlük çekiyor. Özellikle de... beni gördüğünden dolayı bu kadar heyecanlandığı için.

Onu kendime çekip sarılıyorum ve yüzümü saçlarma gömüyorum. "Şu an ne

kadar mutlu olduğumu bilemez-, sin."

"Seni terk ettiğimi sandın, değil mi?" O da bana sıkıca sarılıyor.

"Evet," diyorum rahat bir nefes alarak. "Öyle sandım. Çekip gittiğinde arkandan gelmediğim için özür dilerim. Gelmem gerekirdi. Ben sadece..."

"Sorun değil," diyor bana dikkatle bakarak. "Hâlâ buradayım." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunu konuşmak zorunda değiliz."

Ve konuşmuyoruz da. İsteyeceğim en son şey, yeniden çekip gitmesi olurdu. O yüzden öne eğilip o ılık dudaklarından öpüyorum. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken beni kendine çekiyor. Öpüşme giderek ateşleniyor ve dolayısıyla nabzım da yükselmeye başlıyor.

Dudakları hâlâ benimkilerin üstündeyken, "Hadi, sana gidelim," diye mırıldanıyor. Cevap verdiğimi sanıyorum ama ağzımdan sadece hafif bir inilti çıkıyor.

"Pardon." Kafalarımızı çeviriyoruz. Mel kollarını kavuşturmuş, basamakta dururken bize ters ters bakıyor.

"Ciddi olamazsınız."

"Şey... Haklısın. Gerçekten gidiyoruz şimdi/' demeyi beceriyorum yüzüm kızarak. Nyelle'in elinden tutup kamyonete doğru yürüyorum.

Nyelle'in çantaları ön koltukta duruyor. Kamyonetin kilitli olmadığını görünce çantalarını buraya koyduğunu anlayıp gülümsüyorum. Bir yanım hâlâ, bütün bunların bir hayal olduğuna inanıyor.

Özellikle de daireye girdiğimizde Nyelle doğruca yatak odama gidip, montunu kanepeye atarak tişörtünü çıkann-ca... Doğrusu bu, bir rüya olmasa çok iyi olur.

Yatak odasına girdiğimde o botlarını çıkarmış, kotunun düğmelerini çözüyor.

Montumu sandalyeye bırakıyorum.

"Bundan emin misin?" diye soruyorum gözlerimi teninden ayıramayarak.

Dudağını ısırıp başıyla onaylıyor. Kotunu sıyırıp çoraplarını çıkıyor ve yatağında sırtüstü uzanıyor. Gözlerine bakıp benimle dalga geçtiğine dair bir işaret anyorum -ki bu, çok zalimce olurdu. Onu şöyle bir baştan aşağı süzünce bunun aşırı zalimce olacağım düşünüyorum.

Tişörtümü yakasından tutarak tek hamlede çıkarıyorum ve yere fırlatıyorum. Başka bir yere bakamıyorum; bir saniyeliğine bile başka tarafa bakarsam uyanacağımdan korkuyorum. Çünkü daha önce bu rüyayı gördüm.

"Vay canına." Kaşlarını kaldırıyor. "Böyle bir şey görmeyi beklemiyordum."

Donakalıyorum. Pantolonumu bile çıkarmadım henü/ Sonra göğsümdeki kaslardan bahsettiğini anlıyorum. Ve

buna nasıl bir karşılık vermem gerektiğini bilmiyorum. Ne demeliyim ki? Teşekkür mü etmeliyim? Hiçbir şey dememeye karar verip üstüne uzanıyorum. Ellerini tenimde gezdirmeye başlayınca tüylerim ürperiyor. Üstünde durarak onu yavaşça öpüyorum.

Öpüşürken, "Ne yapmam gerektiğini söyle bana, olur mu?" diye mırıldanıyor. Bu kadar istekli olmasını beklemiyordum. Ve birden bir şey dikkatimi çekiyor ve duruyorum.

Geri çekilip ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl... yapılacağını söyle işte." Hafif bir ürkeklik barındıran mavi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bir dakika." Doğruluyorum. "Nyelle, bu senin ilk seferin mi?"

Ama olamaz ki. Yanılıyor mu acaba? Ama böyle bir konuda da yanılmaz ki insan.

"Şey, evet," diye yanıtlıyor dirseğinin üzerinde doğrularak. "Sorun olmaz, değil mi?"

Bunu anlamaya çalışırken kafamı sallıyorum. "Ama..." Ona Kyle'ı sormak üzereyim. Son saniyede kendimi durduruyorum. "Çok uzun süre... biriyle çıktın."

"Biliyorum," diye karşılık veriyor otururken.

"O zaman nasıl hâlâ bakire olursun?"

"Kimsenin bana dokunmasını istemedim," diye karşılık veriyor dürüstçe. "Ama sana güveniyorum. Sana her zaman güvendim."

Ah, lanet olsun. Yine aynı cümle. *Şatta güveniyorum*. Bu cümlede bir beklenti var. Kahretsin. Şu an bu cümleden

gerçekten nefret ediyorum. Ayrıca o krema ağacında, ilk deneyimlerin ne kadar boktan olduğu konusunda söylediklerim de şimdi gelip benim başımı yakıyor yine. Onun üstünde bir baskı falan oluşturmak istemiyorum.

Kıyafetlerini ona uzatıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor kıyafetlerini alırken. "Benimle sevişmek istemiyor musun?"

"Ah, kesinlikle seninle sevişmek istiyorum/" diye ona güvence veriyorum tişörtümü giyerken. "Ama bir istisna olmak istiyorum."

"Bu da ne demek?" diye soruyor kımıldamadan, kucağında kıyafetleriyle öylece oturarak.

"Bana bir iyilik yapar mısın? Banyoya gidip giyin ve ben gelip seni alıncaya kadar da bekle, olur mu?"

Kafası karışsa da başıyla yavaşça onaylıyor. Ayağa kalktığı anda onu nazik bir şekilde kollarından kavrayıp dudak-lanna yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Tamam," diyor sessizce ve ardından odadan çıkıp gidiyor.

Kapıyı arkasından kapatıyorum ve elimi saçlarımın arasında gezdirerek gözlerimi yumuyorum. Kahretsin. Hızlı bir nefes alıp dolabıma ilerliyorum. Şurada bir kutu olmalıydı... İşte, burada. Mumlar. Mumlan odanın her tarafına yerleştirip yakıyorum. Yatağın örtülerini düzeltiyorum. iPhone'umu açıyorum. Düzgün bir şarkı listesi seçiyorum. Ve ışıkları kapatıyorum.

Geri çekilip odaya bir göz atıyorum, Çok daha iyi görünüyor.

Odadan çıkmadan önce çekmecedan bir prezervatif çıkarıp yatağımın yanındaki komodine yerleştiriyorum. Normalde bu kadar ortalığa koymam. Birden ortaya çıkarı vermişim gibi davranmaktan hoşlanırım. Ama şu hâliyle bile üzerimde bir sürü baskı olacak; dolayısıyla zamanı geldiğinde prezervatif aramakla uğraşmak istemiyorum.

Son anda botlarımı ve çoraplarımı çıkarmaya karar veriyorum. Bunlar, anm büyüsünü kaçıran ayrıntılar. Onları çaktırmadan çıkarmanın imkânı yok. Odadan çıktığım sırada duşun kapandığını duyuyorum. Bunu beklemiyordum doğrusu. Temiz teninin kokusunu şimdiden duyabildiğimi fark edince sırtıyorum.

Kyle ve Nicole'ün, hiç yatmadıklarına hâlâ inanamıyorum. Bundan şikâyetçi falan değilim tabii ki. Ama yattıklarından neredeyse emindim...

RAE: NEREDESİN?

BEN: AŞAĞIDA.

RAE: ÖN KAPIDAYIM. GELİP BENİ AL

"Rae gelmiş," diyorum Brady ve Craig'e. Dartla birlikte içki içme oyunu gibi bir şey oynuyorlar. "Ben yukarı çıkıp onu alacağım. Hemen dönerim."

"Tamam," diyor ikisi birden, bana bakmadan.

Kalabalığın arasından geçerek basamakları tırmanıyorum. Parti, bodrum katında ve bahçede olduğundan yukarıda kimse

yok. Rae'i neden almam gerektiğini anlamıyorum ama önemli de değil

"Nerede peki şimdi?" diyor Vi oflayıp poflayarak. "Sonsuza kadar burada bekleyecek değilim."

Köşeyi dönmeden önce duraksıyorum.

"Kyle'la üst kattalar. Tanrım, bütün yazı birlikte geçirdiler. Bir partide rahat

dursalar bari," diyor Heather beni deliye döndüren bir ses tonuyla. Bir insana göre çok fazla drama barındırıyor bu kız içinde.

"Ben de onun yerinde olsam ellerimi o çocuktan çekemezdim ama," diyor Ashley baştan çıkarıcı bir sesle.

"Ashley!" Heather kıkırdıyor.

Köşeyi döndüklerinde neredeyse onlara çarpıyorum. Beni tanımıyorlar ama yollarına çıkmışım gibi iç geçiriyorlar.

Ön kapıya vardığımda Rae'in orada olmadığını görüyorum. Aslında etrafta kimse yok.

Telefonumu çıkarıyorum.

BEN: ÖN KAPIDAYIM. NEREDESİN?

RAE: BANYODAYDIM. BEKLE BENİ.

İkinci katın merdivenlerinde oturup bekliyorum. Üst katta bir kapının açıldığını duyunca Rae'in çıktığını sanarak ayağa kalkıyorum.

"Burada yapmak istemiyorum, tamam mı?" diyor Nicole. "Bir partideyiz ve ben, hiç böyle hayal etmemiştim."

"Beni hiç hayal ediyor musun ki?" diye çıkışıyor Kyle.

"Ha/, bu işten istediğini tamamıyla alıyorsun," diye tersleniyor Nicole.

"Peki. Özür dilerim, tamam mı?" diyor Kyle. "Ama seni çok uzun zamandır istiyorum ve yakında üniversiteye gideceksin..."

Neyse ki kapı tekrar kapanıyor. Duymak isteyeceğim son şey, Kyle'ın Nicole'e, onun için ne kadar önemli olduğunu söylemesi.

"Hazır mısın?" diye soruyor Rae karşımda belirerek.

"Gidelim," diye yanıtlıyorum ve birlikte aşağıya iniyoruz.

Sanırım o konuşmayı doğru anlamamışım.

Banyo kapısı açılıyor ve Nyelle dışarı çıkıyor. Kafasındaki plastik boneyi çıkarınca saçları omuzlarına dökülüyor. Kıyafetlerini giymiş olduğunu görünce mutlu oluyorum. Çünkü onları ben çıkarmak istiyorum.

"Hazırım," diyor basket sahasında koşturacakmış gibi bir ifadeyle.

"Tamam. Aceleye gerek yok. Üzerinde baskı hissetme sakın. Bunu yavaş..."

Kucağıma atlayıp bacaklarını belime doluyor. Bir adım geriye doğru sendeleyip, onu yukarı kaldırmak için kollarımı poposunun altında birleştiriyorum. Yüzünde seksi bir gülümseme beliriyor. Öne doğru eğilip dudaklarını haylaz bir tavırla benimkilere değdiriyor. Nefesini tenimde hissetmek bile beni tahrik ediyor. Dudakları, benimkilerle birlikte yavaş yavaş hareket ediyor.

Ben onu yatak odasına taşıırken Nyelle çenemi, boynu-

mu öpüyor. Onu yere bırakıp yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Onu öpmeye doyamıyorum. Elleri tişörtümün altına kayıyor, tişörtümü üstümden çıkarmasına yardım ediyorum. Parmakları tenimde dans ederken ve dudakları göğsümde gezinirken ürperiyorum.

Ben onun tişörtünü çıkarırken o da benim kotumun düğmelerini çözüyor. Kotumu ayağımdan güçlükle çıkarmaya çalışırken bir yandan da onun pantolonunun fermuarını açıyorum. Her ikimiz de iç çamaşırlarımızla ayakta duruyor ve birbirimize bakıyoruz.

Gözlerinde bir tereddüt arıyorum. Gerçekten de bütün geceyi bu gözlere bakarak geçirebilirim. Parmak uçlarında yükselip fısıldıyor. "Yemin ederim ki bunu istiyorum."

Duymak istediğim tek şey buydu. Böylece kollarımı beline dolayıp onu daha tutkulu bir şekilde öpüyorum. Şu an hayatım boyunca istediğimden çok daha fazla istiyorum onu. Yemin ederim ki bedenimin her bir zerresi alev alev yanıyor.

Nyelle yavaşça sırtüstü uzanıyor; ben de onun üzerine eğiliyorum. Onu öpüyor, ona dokunuyorum. Elim teninde aşağılara doğru kayarken nefes alıp verişleri hızlanıyor. Hiç acele etmeksizin bütün bedenini tanımaya çalışıyorum. Seksin,

onun için rahatsız edici bir deneyim olacağı gerçeğini değiştiremem ama öncesini hatırlanmaya değer kılabilirim. Ve çıkardığı seslere bakılırsa bunu başarıyorum...

Yatağımdaki bu kızla geçirdiğim her saniyenin keyfini çıkarıyorum. O kadar güzel ki âdeta canım yanıyor. Üstelik bana güveniyor...

Nyelle sessizce göğsümde yatıyor; bense herhangi bir tepki beklediğim için biraz gerginim. Sevişirken, sıklaşan nefes alış verişlerinin ve kapalı gözlerinin ne anlama geldiğini anlamakta zorlandım. Akimdan neler geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ da yok.

"Şey..." diyorum sonunda. "Nasılsın?"

Bir duraksama oluyor. Nefesimi tutarak bekliyorum.

"Farklı."

"Bu... iyi mi, kötü mü peki?" diye soruyorum hemen.

Hafifçe gülümseyip göğsümde daireler çizmeye başlıyor. "Sadece farklı."

Nyelle kafasını kaldırıp, bana bakarak sırtıyor. Sonra eğilip burnumun ucunu öpüyor. Yine berbat bir ilk sevişme deneyimi yaşatmış olmaktan korktuğum için hâlâ yerimden kımıldayamıyorum.

"Cal, bu bizim ilk seferimizdi," diyor ve bu da hiç yardıma olmuyor. "Başka bir şeyle kıyaslayamıyorum ki."

"Ah," diyorum rahatlamaya çalışarak.

"O yüzden yeniden yapmamız gerekiyor," diyor sessizce ve dudaklarını omzuma bastırıyor. Onu belinden kavrayıp sırtüstü yatırıyorum.

"Bugün değil," diyor kesin bir şekilde. "Bugün tekrar yapamam. Ama... yine yapacağız."

"Tamam. Tabii ki. Sen ne zaman... ne zaman hazır hissedersen," diyorum

rahatlayarak. Onu kendime çekip al-

nının kenarından öpüyorum. "Ben banyoya gidiyorum. Tamam mı?"

"Tamam," diyor Nyelle. Boxenma uzanmadan önce bir kez daha eğilip onu öpüyorum.

Döndüğümde Nyelle'in benim tişörtlerimden birini giydiğini görüyorum. Tişört, kalçasına kadar iniyor. Yatağa lastikli bir çarşaf geçiriyor. Bir şort giyip ona yardım ediyorum. Ardından battaniyeyi serip üstüne de yastıkları yerleştiriyoruz.

Yatağa çıkıp benim ayakta durduğum tarafa geliyor, ellerini omuzlarıma koyup eğiliyor ve bana bir öpücük veriyor. Ellerimi çıplak kalçalarına kaydırıyorum ve ben kendimi durduramadan Nyelle sırtüstü yatağa devriliyor. Ardından onun o küçük öpücüğünü daha yoğun bir öpücükle tamamlıyorum.

"Cal," diyor nefes nefese. Yanıt olarak inliyorum. "Yapamayız."

Yatağa, onun hemen yanına devriliyorum. "Haklısın. Üzgünüm."

"Ah!" Beni yalnız bırakarak yataktan fırlıyor. "Buna bayılacaksın."

Peşinden oturma odasına gidiyorum. Çömelmiş, çantasını karıştırıyor. Kanepeye oturup beklerken televizyonu açıyorum. Bir hışırtı ve cips paketinin sesini duyuyorum. Neyin gelmek üzere olduğunu anlayınca biraz geriliyorum.

"Kapa gözlerini," diye talepte bulunuyor.

"Yine şu cips deneylerinden biri mi?"

"Bu seferki güzel olacak," diye söz veriyor. "Ama bunun tadına tam anlamıyla varabilmek için gözlerini kapamalısın. Ön yargılı olmayı bırak/"

Gözlerimi kapıyorum. Sonra kucağıma oturduğunu hissediyorum. Şu ana kadar bu deneyimden hoşlandığımı söyleyebilirim.

"Aç ağzını/" diye talimat veriyor.

Açıyorum. Ağzıma yumuşak bir şekerleme koyuyor. Isırıyorum. Ve...

"İğrenç bu," diye şikâyet ediyorum ağzımdakini yuttuktan sonra. "Ortasında

Ranch Soslu Doritos mu vardı?"

"Bence güzel," diyor bir tanesini ısırarak.

"Sen, tanıştığım en tuhaf kızsın."

"Güjel," diyerek ağzı şekerlemeyle dolu bir hâlde beni öpüyor.

Ertesi sabah gözlerimi açmca doğrudan Nyelle'in parlak mavi gözleriyle buluşuyorum. İkimiz de birbirimize dönük hâlde yan yatmışız. Onun elleri yastığın altında.

"Selam," diyorum fazla nefes vermemeye çalışarak.

O da hafifçe gülümsüyor.

"İyi misin?" diye soruyorum orada öylece yatıp bana bakmaya devam edince.

Başıyla onaylıyor.

"Uyanalı çok oldu mu?"

Nyelle yüzünü buruşturuyor.

"Hiç uyudun mu peki?"

Gönülsüz bir şekilde kafasını iki yana sallıyor.

"İyi olduğuna emin misin?"

Hafifçe gülümseyip başıyla onaylıyor. Ama gülümsemesinde tuhaf bir gerginlik var.

"Dişlerini fırçalayana kadar benimle konuşmayacaksın, öyle değil mi?"

Dudaklarını açmadan daha da geniş bir şekilde gülümsüyor ve kafasını iki yana sallıyor.

"Pekâlâ. O zaman sorun olmazsa ben şimdi bir duş alacağım. Sonra banyo

şenindir."

Başıyla onaylıyor ama ben yataktan kalktıktan sonra bile kımıldamıyor. Dümdüz karşıya bakarak yatmaya devam ediyor. Kapıya varınca dönüp ona bir bakış atıyorum. Sanki bir şeyler ters gidiyor.

Duştan çıktıktan sonra odama dönüyorum. Kapıyı açmak üzereyken elim kapmın kolunda, öylece kalıyorum. İçeriye dinliyorum. Bir şey duyduğuma eminim.

Nyelle kendi kendine konuşuyor. Risk alıp kapıyı hafifçe aralayınca kolları iki yanda, kafası önde volta attığını görüyorum. O anlaşılmaz öfke nöbetlerinden birini geçiriyor. Söylediği her şeyi anlamıyorum ama kesinlikle heyecanlanmış görünüyor. "Şimdi ne yapacağım?" diye mırıldanıyor. Sonra, "Böyle olmamalıydı," dediğini duyduğumu sanıyorum. Bunun, benimle ve dün gece yaşadıklarımızla ilgili olduğunu tahmin ediyorum ve kendimi bok gibi hissediyorum.

Ben tam kapıyı kapatmak üzereyken kendini yatağa atıp yüzünü yastığa gömerek çığlık atıyor. Kımıldayamı-

yorum. Bedenimden bir ürperti geçiyor.

"Ben tuvalete gideceğim," diyorum Rae'le çocuklara ve parti boyunca oturduğum sandalyeden kalkıyorum. Bu partilere neden geldiğimizi bile anlamıyorum. Sonuçta köşemizde oturup kendi başımıza takılıyoruz. Aslında, sadece Rae'le ben böyle yapıyoruz. Brady ve Craig'in, hoşlandıkları kızlara takılmak için bizi bir üs olarak kullanıp ara sıra uzaklaştıkları oluyor.

Önünde kızlardan oluşan uzun bir kuyruk olduğundan birinci kattaki tuvaleti kolayca buluyorum.

"Logan, benim odamdaki tuvaleti kullanabilirsindiyor Reggie bana, kimseye çaktırmadan. "Yukarıda. Ama kimseye söyleme. Oraya çıkmak yasak."

"Teşekkürlerdiyorum minnettar bir şekilde. Reggie, basket sahasının dışında da benimle konuşan birkaç kişiden biri.

"Ayrıca yukarıda binlerini görürsen de onları oradan postala, olur mu?"

"Olur," diyorum evin ön kısmına doğru ilerlerken. Merdivenlerin başında, üstüne "Yasak Bölge" yazılı bir kâğıt yapıştırılmış bir köpek bariyeri var. Bariyerin kolunu kaldırıp açıyorum, sonra da ardımdan kapıyorum.

Kapının üzerinde "Uzak Dur" ve "Görüldüğü Yerde Vurulacak" tabelaları olduğundan Reggie'nin odasını bulmakta zorlanmıyorum. Tam kapıyı açmak üzereyken birinin konuştuğunu duyuyorum. Aman ne harika. Burada birinin olacağını hiç sanmıyordum.

Tam geri dönüp aşağı kattaki uzun kuyrukta beklemeye karar verdiğim sırada sanki boğuk bir çığlık sesi duyuyorum. Yerimden kımıldayamıyorum. Her şeyin yolunda olduğunu görmeden buradan çekip gidemem. İçeriye bir göz atmak için kapıyı yavaşça aralıyorum. Oda karanlık ama Reggie'nin akvaryumu bir silüeti aydınlatmaya yetecek ışığı sağlıyor. Bu, kucağında yastıkla yatağın kenarında oturan bir kız. Ve tek başına.

Eğilip yüzünü yastığa bastırıyor ve çığlık atıyor. Boğuk olmasına rağmen bu, o kadar acı verici bir ses ki sırtıma soğuk bir ürperti yayılıyor. Yastığı yüzünden çekip ayağa kalkmasını, titreyen elleriyle saçını ve eteğinin önünü düzeltmesini izliyorum. Bu, Nicole.

Kapıyı kapatıp Nicole'ün gittiğinden emin olana kadar Reggie'nin kız kardeşinin odasına saklanıyorum.

"Amma hızlısın," diye yorumda bulunuyor Rae yanına döndüğümde. "Dışarı mı çıktın yoksa?"

Kalabalığın içinde Nicole Bentley'ye bakınarak kafamı iki yana sallıyorum. Odanın diğer ucunda durduğunu ve etrafının elitlerle çevrili olduğunu görüyorum. Birinin söylediği bir şeye gülerken her zaman olduğu gibi sakın görünüyor. Ama bir anlığına bakışlarımız kesiştiğinde kaşları çatılıyor. Ya da belki de ben öyle tahmin ediyorum.

Kyle, yanına gelip kollarını ona doluyor ve onu yanağından öpünce Nicole irkiliyor ama bir şey demiyor. Birkaç saniye daha onları izliyorum.

"Hiç... konuşmuyor," diyorum sessizce.

"Kim?" diyor Rae. "Sen kime bakıyorsun?"

"Kimseye," diye yanıt veriyorum sandalyede arkama yaslanırken.

Nyelle kafasını kaldırıp hızla soluk alıyor ve benim kaskatı kesilmiş bir hâlde kapı girişinde durduğumu görüyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Göz bebekleri titreşiyor, odanın öteki ucundan bakışlarımdaki ifadeyi okumaya çalışıyor.

Ayağa kalkıp bana doğru yürüyor. Kapının kolunu bırakıyorum ve kapı açılıyor. Nyelle elini göğsüme yerleştiriyor ve kederli bir şekilde bana bakıp yanımdan geçerek banyoya ilerliyor. İçim âdeta paramparça oluyor.

Yatağa oturup dirseklerimi dizlerime dayıyorum. O sırada düşün açıldığını duyuyorum. Her şeyi berbat ettiğimi hissediyorum. Buna hazır değildi. Şimdi de... bunu yaptığına pişman oldu. Daha doğrusu, benimle yaptığı için pişman oldu.

Odaya geri geldiğinde bir şey söylemem gerektiğini biliyorum. Söylemezsem bu tuhaflık beni öldürecek. Ama nereden başlamalıyım ki? Özür dileme düşüncesi bile soğuk terler dökmeme sebep oluyor. Çünkü aslında üzgün değilim. Birçok kızla yattım ve hemen ardından onlarla ilişkiyi kestim. Her çift uyumlu olacak diye bir şart yok. Bunu anlarım. Ama Nyellele aramda geçenlerden asla pişman değilim. Tek bir saniyesinden bile.

Keşke o da pişman olmasaydı.

Kafamı ellerimin arasına alıp ne söylemem gerektiğini düşünüyorum.

"O hâlimi görmemen gerekiyordu."

Oturuyorum. Nyelle, üzerinde askılı bluzu ve külotuyla kapı girişinde duruyor. Islak saçları geriye taranmış ve teni de hâlâ nemli. Sanırım beni öldürmeye çalışıyor.

"Bazen içimdekileri dışa vurmam gerekiyor/" diye açıklıyor yavaşça bana doğru ilerleyerek. "Bunda hiçbir zaman başarılı olamadım. Patlayacakmış gibi hissedene dek içimde biriktiriyorum. Sonra da... patlıyorum. Ben de yaşadıklanmla böyle baş ediyorum."

Yatakta yanıma oturup başını omzuma yaslıyor.

"Yine de bunu görmemen gerekiyordu," diyor iç geçirerek. "Deli gibi görüldüğüme eminim."

Bütün bunları anlamlandırmaya çalışırken aklımdan onlarca düşünce geçiyor.

"Benim yüzümden miydi?" diye soruyorum sessizce. Kalbimin boğazımda attığına yemin edebilirim.

"Ne senin yüzünden miydi? Çıldırمام mı?" Kafasını kaldırıp bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Ah, hayır, Cal. Hayır. Seninle hiçbir ilgisi yok."

Yüzünde, bir şeyi yeni fark etmiş gibi bir ifade oluşuyor. Yavaş yavaş üstüme çıkıp kucağıma oturuyor. "Bu sabah tuhaf davrandığım için özür dilerim." Kollarım omuzlarımdan sarkıtınca ben de ellerimi kalçasına yerleştiriyorum. "Dün gece çok önemliydi. Bunu biliyorsun."

Başım la onaylıyorum.

"İşte, iki hafta sonra gideceğimi hatırladım. Sonra uyuyamadım ve uyurken seni izledim. Ve bu, her şeyi daha da kötüleştirdi çünkü... seni bırakmak istemiyorum..." Öne doğru eğilip bana sarılıyor. Ellerimi sırtında gezdiriyorum. "Ama gitmem gerek."

"Neden?" diye soruyorum yüzümü boynuna gömerek.

"Buraya ait değilim, Cal. Bunu biliyorsun," diye yanıtlıyor sessizce.

"Ama sen gitmek istemiyorsun, ben gitmeni istemiyorum; o hâlde kal burada."

Gölerek dizlerime oturuyor. "Keşke. Ama yapamam."

"Anlamıyorum. Seninle ilgili anlamadığım bir sürü şey var," diyorum yanağını okşarken. Bana olanları anlatması için ona sessizce yalvarıyorum âdetâ.

"Anlamama yardım et, lütfen." Risk aldığımı biliyorum. Burada ilk gördüğüm günden beri onu kaybetmemek için savaşmışım gibi hissediyorum ve şimdi ona sahip olduğum için de bu kadar kolay pes etmek istemiyorum.

"Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Üzgünüm," diyor sadece. "Çok üzgünüm."

Sonra beni omuzlarımdan iterek sırtüstü yatırıyor. Ellerini yüzüme yerleştirip üstüme çıkıyor. "Ne dersin... acaba denesek mi?" diyor baştan çıkana bir gülüşle.

Gözlerim kocaman açılıyor. "Gerçekten mi?"

"Bu arada uyurken çok tatlı görünüyorsun," diye mı-nldanıyor üzerime eğilip boynumdan ve kulağımın arkasından öperken. "İşte... iki haftalığına... burada... seninleyim." Sonra dudakları benimkilerle buluşuyor ve o anda başka hiçbir şeyin bir önemi kalmıyor.

"Annem neredeyse gelir bizi almaya. Benimle geldiğin için teşekkürler," diyor Richelle kitaplarını postacı çantasına tıkarırken. "Hafta sonunu böyle geçirmek istemediğine eminim."

"Tabii ki istiyorum. Ayrıca yapmam gereken bir ödevim de vardı," diyorum sırt çantamın fermuarını kapatırken. Plastik sandalyelere yaslanarak Richelle'in annesinin gelip bizi almasını bekliyoruz. Oradan da ben Renfield'a giden trene bineceğim.

"Geçen geceki piyano resitalinin nasıl geçtiğini anlatmadın," diyor Richelle.

"İyi idi," diyorum. "Babam sevdi, o yüzden sanırım sorun yok."

"Ne üzücü," diyor Richelle. Babam ve onun mükemmellik saplantısı konusunda neler hissettiğini bildiğimden onunla göz göze gelmekten kaçmıyorum. "Rae hâlâ bateryi çalıyormu?"

“Evet. Her gece garajdan gelen sesleri duyuyorum Neden

Cal’le konuştuğun gibi onunla da konuşmuyorsun ki?”

Richelle kısacık bir kahkaha atıyor. “Rae’le ben hiç konuşmazdık ki.”

“Doğru,” diyorum onların genellikle bir şeyler yüzünden tartıştıklarını hatırlayarak.

“Ama biz mahalleye geri dönünce her şey eskisi gibi olacak.”

Kalbim heyecanla çarpıyor. “Gerçekten mi?”

Richelle omuz silkiyor. “Ailem bunun hâlâ mümkün olduğunu söylüyor. İşlerin nasıl gideceğine bağlı tabii.”

Gözlerimi kapıyorum, onun Renfield’a geri dönmesini her şeyden çok istiyorum. Bu, nihayet her şeyin yoluna girmesi anlamına geliyor çünkü.

“Kendi grubumuzu kurabiliriz. Bu sefer gerçekten ama,” diyor RicheLle sandalyesinin iki bacağına havaya kaldırıp dengede durmaya çalışırken. “Sen klavye çalarsın. Ben şarkı söylerim. Rae elbette ki bateride olur. Cal de gitar çalar. Nasıl çaldığından haberin var mı? Arada konuştuğumuzda çaldığını söylüyor ama nasıl olduğunu...”

Bunu yanıtlamamın mümkün olmadığını hatırlayınca duruyor.

“Bir şey deme,” diyorum sertçe. Bu konuşmayı defalarca yaptık. “Ben bir söz verdim. Ve bu söz, onlarla arkadaş kalmamdan daha önemli.”

“Ama onlarla arkadaş kalmamak, o sözün bir parçası değildi,” diyerek karşı çıkıyor Richelle her zamanki gibi. Bir önemi yok. Onlarla arkadaş kalmış olsaydım bir noktada sözümünden dönerdim. Ve bunu yapamam. Onları ne kadar özlersem özleyeyim...

Sessizliğim karşısında Richelle gözlerini deviriyor. Bu konuşmanın bittiğini anlıyor, bir kez daha...

“Ah! Şunu bir dinle,” diyor Richelle sandalyesinin iki bacağına yeniden yerdeki muşambaya indirerek. Eşofmanının cebinden kulaklıklarını çıkarıp

telefonuna takıyor. Birini bana uzatıyor. “Şu şarkıyı duyunca Rae’in bunu bateride acayip çalacağını düşündüm. Kesinlikle bunu çalabiliriz.”

Onlardan bahsetmekten hiç vazgeçmeyeceğini bilerek iç geçiriyorum. Şarkıyı dinlemek üzere kulaklığı kulağıma takıyorum. Richelle parmağını ekranda gezdirip şarkıyı seçiyor. Parça basgitarla başlıyor, birkaç saniye içinde bateri giriyor ve Richelle gözleri kapalı bir şekilde kafasını sallamaya başlıyor.

Ben de kafamı hafifçe sallamaktan kendimi alıkoyamıyorum. Marşa benzeyen nakarat kısmında Richelle bir anda ayağa fırlayıp yumruğunu havaya kaldırıyor. Bu beklenmedik hareketi karşısında gülüyorum. Richelle odadaki diğer insanların da dikkatini üzerine çekiyor ama bunu pek umursamıyor.

Bir sonraki nakaratta bu kez şarkıyı söylemeye başlıyor. Ağzımı şaşkınlıkla açarak bir kahkaha atıyorum. Elimden tutup beni ayağa kaldırıyor ve kendi etrafımda döndürüyor. Şarkı, gitardan çıkan tiz bir sesle sona eriyor. Richelle de nefes nefese sandalyesine çöküyor. Herkes bize baktığından yüzüm kıpkırmızı kesiliyor.

Tıknaz bir kadın, “Affedersiniz,” diyerek bize sesleniyor. Sanırım yetkili biri falan. “Bu yaptığınız pek de hoş bir davranış değil ve...”

“Sen ciddi misin?” diye çıkışıyor Richelle kadına. “Biraz eğleniyorduk sadece.”

Odanın diğer ucunda, kucağında oğlu olan bir anne, yaptığımızı onaylamadığını belirtecek şekilde kafasını iki yana sallıyor. Oğlansa tıpkı benim gibi bunun eğlenceli olduğunu düşünerek sırıtıyor. Tepemize dikilen kadının gözleri şok içinde iri iri açılıyor.

“En azından, diğer insanlara saygı gösterip biraz sessiz olun” Arkasını dönüp hızla uzaklaşıyor, hayatından bezmiş olduğu her hâlimden anlaşılıyor.

Richelle bana bakıp gülüyor. “İnsanlara inanamıyorum. Rahatlamaları gerek biraz ve hayatlarını yaşamaları!” diye bir anda bağırınca annenin ağzı bir karış açık kalıyor. Oğlan kıkırdıyor. “Değil mi ama?”

“Çok haklısın,” diyorum kıkırdarak. “Hayattan keyif almak gerek!”

“Kesinlikle!” diye haykırıyor bir şey keşfetmiş gibi. “Sadece mutlu ol. Nicole. Ne olursa olsun mutlu olmaya bak.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kâseye mısır gevreği koyarken, "Bu gece yılbaşı gecesi olduğuna göre ne yapmak istersin?" diye soruyorum Nyelle'e.

"Büyük bir kutlama falan mı yapmak istiyorsun?" diye soruyor Nyelle kanepenin kolunda otururken.

Elimde kâseyle tezgâha yaslanıyorum. "Büyük bir kutlama olmasa da bir şeyler yapalım istiyorum."

Nyelle, bunu düşünürken tavanı inceliyor. "Tamam. Bir şeyler yapanz."

"Ne olduğunu bana da söyleyecek misin? Çünkü senin planlarına hazırlıksız yakalanma fikri ödümü patlatıyor doğrusu. Ayrıca şunu da belirtmek isterim ki kesinlikle kendi kıyafetlerimi giyeceğim."

Nyelle gülüyor. "İyi. Senin için seçtiğim pullu kostümü ortadan kaldırayım bari."

(*ok komiksin «una I >1 1 ptıllı küstü m fuı varolduğuna eminim."

Nyelle sırtarak çenesini dizlerine dayıyor. Kanepenin ucunda bu şekilde n.ıslı dengede durduğunu hiç bilmiyorum ama çok lallı görünüyor. Onun kafası işlemeye başla-dışım la ben de kahvaltılık gevreğimi yemeye devam ediyorum.

"Buldum," diye bildiriyor ben kâsemi çalkalarken. "CHıı Işığ ı Kampı'na gidelim."

"Buz all ı dalışı falan yapmayacağ ım ben," diyorum.

Suratını buruşturuyor. "Hayır. Ateş yakarız. Marşme-lovlu sandviçlerden yaparız. Sonra da donmuş gölde kayarız."

"Nasıl kayacağız?"

"İşte, şu yuvarlak, şişme kızaklardan iki tane alırız ve buzun üstünde kayarız."

Bu fikri düşünürken bir süre duralıyorum. Kulağa çılgınca gelmiyor. "Tamam. Varım."

Nyelle yanakları kızarmış hâlde şişme kızağı önünde tutuyor, ikimiz de donmuş göle bakıyoruz. "Hazır mısın?"

Başımınla onaylıyorum.

"Başla!"

Gölün kenarına doğru kar üstünde koşuyoruz. Kızağın üstünde ileriye atılmadan önce bir an tereddüt ediyorum. Aklımı başıma toplamaya çalıştığım o kısacık an, ona önü-

mc geçme fırsatını veriyor ve bir ay önce içine battığımız donmuş gölde, yüz elli santim kadar ileride duruyor.

"Ben kazandım!" diyor kollarım havaya kaldırarak.

"Çünkü bir anda buza yüzüstü çakıldığım geldi gözümün önüne," diyorum kendimi savunarak. "Çok kanlı bir görüntüydü. Üstelik burnum kırılıyordu. Hiç hoş değildi."

Bana bakarak kafasını iki yana sallıyor sadece.

"Beni itmeyi dene," diye talepte bulunuyor Nyelle yuvarlak kızağın içine oturarak.

Buzun üstünde dikkatlice ayağa kalkıyorum. Üstündeki ince kar tabakası sayesinde buz o kadar kaygan değil. Ama yine de üstünde koşmaya falan kalkacak değilim. Ellerimi kızağının arkasına yerleştirip ayaklarımı yere sıkıca bastırıyorum ve sonra onu sert bir şekilde itiyorum.

Nyelle bir hız treninde havalamyormuş gibi çılgınlık atarak gölün üstünde ilerliyor. İlk andaki kadar hızlı gitmiyor ama yine epeyce uzaklaşıyor.

"Şimdi de ben seni iteceğim," diyor yüzüstü uzanıp geriye dönmek için ayaklarıyla kendini ittirerek.

"Beni itmeye gücün yetmez," diyorum kızağa otururken.

"Kendimi kötü hissediyorum," diyor bana çarparak. "Salıncağa bindiğimizde bizi hep sen iterdin. Kendin neredeyse hiç binmezdin."

Yine farkmda olmadan çocukluğumuzdan bahsediyor. Bu konuya fazla girmeden eğilip onu öpüyorum. Kafamın içinde, onu sorgulama fırsatını kaçırdığım için Rae'in bana bağırıldığını duyabiliyorum. Ama ben bu gece bunu istemiyorum. Yeni bir yıl, her şeye yeniden başlamak demektir,

geriye bakmak değil.

"Yarışalım mı yine?" diye meydan okuyorum ona. Ayağa kalkıp kızağımın lastik sapını kavıyorum.

"Uç oyundan ikisini kazanan birinci olsun mu?" diye öneriyor. "Kazananın ödülü de..."

"Ne isterse o olsun," diye teklifte bulunuyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Önceden belirleyelim. İşin ucunda ne olduğunu bilmek istiyorum."

Aklımdan bir sürü düşünce geçerken bir yandan da onu süzüyorum. Koluma vuruyor. "Cal! İşin içinde çıplaklığın olduğunu biliyordum."

"Tabii ki var," diyorum gülerek ve inkâr etme gereği bile duymaksızın. "Herhangi bir şey isteyeceksem bu tabii ki seni çıplak görmekle alakalı olacaktır. Sadece nasıl bir çıplaklık olduğunu bulmakta zorlanıyorum."

"İyi o hâlde. Soyunalım bakalım. Duşta olsun." Benim tepkimi bekleyerek bir an duruyor, ben ise sesimi bile çıkaramıyorum. "Karanlıkta. Ve de şampuanla, sabunla falan birbirimizi yıkayacağız."

"Nasıl yani?" diyerek itiraz ediyorum. "Ben kazansam iyi olacak çünkü bu bayağı tehlikeli görünüyor. Ayrıca seni çıplak göremeyeceksem birlikte duşa girmenin ne anlamı var ki?"

"Peki o zaman, senin teklifin nedir?" diyor kollarmı göğsünde kavuşturarak.

"Aynı tema olsun ama birlikte küvete girelim... Tabii ışıklar da açık olacak. Ayrıca birbirimizi yıkamamıza da gerek yok, sadece..."

"Köpük olsun/" diye araya giriyor.

Fikir hoşuma gidince sırtıyorum. "Köpük olabilir."

"Kabul." Nyelle elini uzatıyor. Elini tutarken bu reka-betçiliği sebebiyle sırtıyorum. Ama elini sıkmak yerine onu kendime çekip kollarımın arasına alıyorum ve öpüyorum.

"Haksızlık bu," diyor soluk soluğa. "Konsantrasyonumu bozmaya çalışıyorsun."

"Bu iyi bir strateji bence," diye mırıldanıyorum dudaklarımı boynunda gezdirirken.

Nyelle beni itiyor. "Ya! Demek öyle?" Karla kaplı kıyıya doğru ağır ağır ilerliyor ve önce atkısını, ardından montu-nu çıkarıyor. Kazağını çıkarırken bir an durup dikkatimi çekmeyi başarıp başarmadığını kontrol ediyor ki kesinlikle bunu başarıyor. Sonra da askılı bluzunu çıkarıp siyah dantelli sütyeniyle kalıyor.

Yavaşça nefes alıyorum. "Sen tam bir şeytansın."

Elleri kalçasında kıs kıs gülüyor. "Hodri meydan."

Tenini doyasıya izleyerek gülümsüyorum. Dışansı çok soğuk olduğundan ona giyinmesini söylemem gerekiyor aslında. Ama mantıklı olamayacak kadar haz alıyorum bu manzaradan.

"Vay canına, memeler, erkekleri gerçekten de aptala çeviriyor," diyor gözlerini devirerek.

"İtiraz etmeyeceğim buna," diyorum manzaranın tadını çıkarmaya devam ederek.

"Bakmayı kes de buraya gel," diye talepte bulunuyor kızağımı alarak.

krndmıe gelebilmek irinı kaimin iki yana f»;>111y<*ı ııı*.

"11k Meferki ?<.ıyılma/,/" diyorum gole inimi alarken, "Ya ı ı ş şimdi başlıyor."

"Anlaştık "

*#4

Nyelle ürperecek kolların bedenine sarıyor, "Donuyor olmalısın," diyorum ve ısınmamı için afeşe birazdaha o<Jun atıyorum.

"Beni şimdi im* ısılı, biliyor musun? Karanlıkta güzel, sıcak bir duş," diyerek sinsice gülüyor.

"Şanslıydın," diye iddia ediyorum kütüklerin yerlerini değiştirirken.

"1 layır, iyi bir stratejim vardı/" diye böbürleniyor. "Huni izlerken takılıp durdun."

"Beni .suçlayabilir misin peki? Ayrıca şu karanlıkla duş alma olayı lam bir felaket olacak, bence çok anlamsız."

Nyelle, kazağını başından geçirirken yüzündeki ifade bir anda ciddileşiyor. Bir şey demek için ağzını açıyor ama sonra tekrar kapıyor. Ateşle uğraşmayı bırakıp bütün dikkatimi ona veriyorum.

"Beni göreyneseydin yine de çekici bulur muydun?"

Bu sorunun nereden çıktığını anlamıyorum, "Bunu nasıl cevaplamam gerektiğinden emin değilim/"

"Boş ver." Montumun fermuarını çekiyor ve alkışını boynuna doluyor. "Ateş ne durumda?"

"Yakma gel. Isınırsın birazdan," diyorum onu dikkat-

m

ıf inceleyerek. Gülümsemeye çalışıyor ama bu sorunun arkasında bir şeyler olduğunu biliyorum, Görünüşünden dolayı ona laf atanlara nasıl tepki verdiğini gördüm. Bir adamın suratına yumruk bile atmış. Gerçi poposuna dokunarak adam bunu /aten hak etmiş ama yine de bu tepki biraz fa/Ja. Tam onu ne kadar çekici bulduğumu .söyleyecekken kendimi tutuyorum. Nedense bu onu kızdırıyor; o yüzden ben de bir şey söylemiyorum.

»

Yuvarlak kızaklarımızda, üstümüzde battaniyelerle yan yana otururken ormanda bulduğumuz dalların ucunda marşmelov kızartıyoruz.

Marşmelovu ateşin üstünde çevirirken Nyelle'in sorusunu ve neden bu kadar üzgün görüldüğünü düşünüp duruyorum. Lisedeyken okulun en basit kızlarından üçüyle arkadaştı. Onların bütün dünyası dış görünüş üzerine kuruluydu. Bundan hoşlanmıyorsa neden onlarla arkadaş olmayı seçmişti ki?

"Cal/" Kaldırımında ilerlerken Rae bana sesleniyor. "Nereye gidiyorsun ? "

Ikına yetişmesini bekliyorum. "Nicole'e. Dörtmüş olması gerekirdi ama onu görmedim."

"Mitim yaz neredeydi demiştin?"

Hatırlamıyorum," diye yanıtlıyorum. "Bale kursuna falan gitmişti sanırım."

Evin önüne doğru ilerlerken ön kapı açılıyor ve şık kıyafetleriyle iiç kız gülüşerek dışarı çıkıyor.

Nicole'ün bir yanında Ashley Kinsley, diğer yanında Victoria North var. Kızların abileri benim ahilerimle arkadaş olduğu için onları tanıyorum. Onlar bizim gibi McDermott'a gitmiyorlar. Canton adında başka bir ortaokula gidiyorlar. Ama görünüşlerine bakılırsa -mini etekler, bukleli saçlar, bir ton makyaj- liselilere özeniyorlar.

"Selam, Nicole," diyorum annesinin arabasının yanında dikildiğimizi görmeyince.

"Bunlar da kim?" diye soruyor Victoria. Suratında tiksinti dolu bir ifadeyle bizi inceliyor. Gözlüğümü geriye itip onu görmezden geliyorum.

Nicole bize bakmadan omuz silkiyor.

"Nicole?" diye sesleniyorum tekrar. Neden böyle tuhaf davrandığını anlayamıyorum.

Ashley iğrenç bir koku almış gibi burnunu kırıstırıyor. "Bunlar, senin arkadaşların mı?"

"Artık değil," diye yanıtlıyor Nicole sessizce.

Hâlâ bize bakmıyor.

"Ne oluyor be?" diye çıkışıyor Rae. "Sen ciddi misin, Nicole?"

Nicole, arabanın ön koltuğuna geçip hiçbir cevap vermeden kapıyı kapatıyor.

Neler oluyor böyle? Neden biz yokmuşuz gibi davranıyor? Hiçbir şey anlatıyorum.

Rae hışımla geri dönüp kaldırımında ilerlemeye başlıyor. Yan eve ulaştığında arkasını dönüyor. "Cal! Geliyor musun?"

Bayan Bentley evden çıkıp kapıyı kilitliyor. "Merhaba, Cal. Nicole bu yaz bale okulunda tanıştığı yeni arkadaşlarını sizlerle tanıştırdı mı?"

"Şey, evet," diyorum. Neden yalan söylediğim hakkında bir fikrim yok. Ama Nicole'ün ailesinin onun kibar biri olmasını ne kadar önemsediklerini biliyorum. Bize böyle davranmasına rağmen başının derde girmesini istemiyorum.

"Ben kızları alışveriş merkezine götürüyorum şimdi. Sonra görüşürüz, Cal," diyor ve her zamanki tuhaf gülümsemesini takınıyor.

"Tamam/" diyorum otomatikman. Yavaşça arkama dönüp evime doğru yürümeye başlıyorum. Rae çoktan garajına gitmiş baterisinin canına okumakla meşgul.

O günden sonra Nicole bizimle bir daha hiç konuşmadı ve hâlâ bunun sebebinin ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok. Richelle'in yazdığı mektubun üstünden daha bir ay geçmişti ve ben henüz onu bile atlatamamıştım. Nicole'ün de beni umursamadığını duymak istemiyordum. O yüzden onu kendi hâline bırakmıştım. Artık arkadaş olmak istemediğini açık bir şekilde ifade etmişti zaten.

Nyelle kucağıma doğru eğilince şişme kızıağı yana yatıyor. "Hey. Ne

düşünüyorsun?" diye soruyor kollarını boynuma dolayarak.

Nicolele Nyelle'in, iki farklı kişi olduğuna kendimi

ikna etmek için çok uğraştım. Ama Nyelle aslında Nicole. Bu gerçeği sonsuza dek görmezden gelemem. Hâlâ cevabını bilmediğim soruları sormak için ağzımı açıyorum; yıllar önce neden bizimle konuşmayı bıraktığını da sormak üzereyim. Ama yapamıyorum. Çünkü şu an... çok mutlu. Gözlerindeki o parıltıyı yok eden kişi olmak istemiyorum.

"Çok güzelsin," cümlesi kaçıyor ağzımdan.

Bedeni geriliyor.

"Lütfen bana zarar verme," diye yalvarıyorum bir anda sakat kalmaktan korkarak. "Ama bence bunu bilmeye hakkın var. O yüzden de bunu sana söyleyen kişi ben olmak istedim. Ayrıca bu güzelliğinin tek sebebi, o delicesine mavi gözlerin, inanılmaz derecede yumuşak dudakların ya da işkence edici mükemmellikteki vücudun değil." Şaşkınlıktan ağzı bir kanş açık kalıyor. Belki de bunu söylemenin en harika yolu bu değildi. "Güzel olup olmadığını umursamadığın için güzelsin. Görünüşüne bakarak değerlendirildiğinde neden kızdığını anlayabiliyorum. Ama böyle muhteşem olmak senin suçun değil ki. Genlerini suçlama-lısm bunun için."

Nyelle dili tutulmuş bir şekilde bana bakmaya devam ediyor.

"Ama senin suçun olan bir şey varsa o da bütün bunların altında yine senin olman. Üstüne büyük gelen kıyafetlerin altına saklanabilir ya da görünüşüne hiç özen göstermeyebilirsin ama sen bunların dışında bir güzelliğe sahipsin. Ve ben senin gerçekte kim olduğunu bildiğim için çok memnunum. Yani sadece çıplak hâlimden bahsetmiyorum. Tabii o da hayatımı tamamen değiştirdi ama..."
Nyelle'in

gözleri kısılıyor. Gülüyorum ve hız kesmeden ya da gözüm oyulmadan konuşmaya devam ediyorum. "Ben asıl o şefkatli, düşünceli, kendini düşünmeyen o doğal yanını seviyorum. Seni yaşarken izlemek âdeta nefesimi kesiyor. Sen hayatı olasılıklarla dolu olarak yaşıyorsun. Birçok insanın yaşayamadığı bir şekilde. Yani evet, Nyelle, seni göremiyor olsaydım bile çekici bulurdum. Seni gördüğüm ilk günden, o sarı elbisenle arabadan dışarı adımını attığın andan beri dünyadaki en güzel kız olduğunu düşünüyorum. Ve yüzüme

bir yumruk yeme riskini alarak söylemeliyim ki hâlâ..."

Dudaklarım benimkilere yapıştırarak beni boş boş konuşmaktan kurtarıyor; aksi takdirde hiç susmayabilirdim. Montumun fermuarını açıp ellerini tişörtümün içinde gezdirmeye koyulunca bir anda alev alev yanmaya başlıyorum ve dokunuşlarıyla âdeta eriyorum. Hava sıfırın altında yirmi derece olsa da benim umurumda değil. Ceketimi ve tişörtümü çıkarıp hayatlarımız buna bağlıymış gibi onun kıyafetlerini de çıkarmaya başlıyorum.

Battaniyeyi çıplak omuzlarına atıyorum. Üstüme eğildiğinde ağzından çıkan dumanlan görüyorum. Şu anda gölü eritmeye yetecek kadar ısı yaydığımı eminim.

Nyelle eğilip dudaklarını boynuma değdiriyor. "Bana kendimi güzel hissettiren ilk kişisin," diye fısıldıyor kulağıma. Sonra da beni yavaşça öpüyor; o kadar hassas bir öpücük ki bu âdeta canımı yakıyor. Hem de olabilecek en muhteşem şekilde. Suratıma değene kadar yanaklarındaki gözyaşlarını fark etmiyorum.

Onu kendime çekip söylediğim her kelimedede son derece ciddi olduğumu göstermek istercesine öpüyorum.

Kamp ateşimizin közleri karanlıkta parlarken saniyelerin yeni bir seneye doğru ilerlemesini izliyoruz. Telefonumun saati gece yarısını gösterirken gökyüzünde havai fişeklerin patlamasını, çılgık atan binlerce insanı ya da aptal koma seslerini duymayı bekliyorum bir an için. Ama sadece sessizlik var. Ve bu, gerçekten mükemmel.

"Mutlu yıllar/" diyor Nyelle beni öperek. Üstümüzdeki iki battaniyenin altından bana iyice yanaşıyor.

"Mutlu yıllar," diyorum onu sıkıca sararak. Ne kadar dirensen de soğuktan ikimiz de titriyoruz. "Hiçbir zaman normal bir şey yapmayacağız, değil mi? Hâlimize baksana. Yeni yılı, donmuş bir gölün yanında, şişme kızakların içinde çıplak bir şekilde kutluyoruz. Ve bence artık soğukla kırıştırmaya bir son vermenin zamanı geldi."

"Duş zamanı!" Nyelle üzerine sardığı battaniyeyle birlikte ayağa fırlayarak bağırıyor ve karla kaplı yolda çıplak ayaklarla kamyonete doğru koşturuyor.

"Lanet olsun, Nyelle!" diye sesleniyorum buz gibi havayı soluyarak. Kıyafetlerimi toparlamaya çalışırken mümkün olan her şekilde büzüşüyorum. Kamyonetin motorunun çalıştığını işitiyorum. *Ah, merak etme. Ben senin kıyafetlerini de alırım*, diyorum kendi kendime. Pantolonumun fermuarını çekip tişörtümü kafamdan geçiriyorum. Hayatımda hiç bu kadar hızlı giyindiğimi hatırlamıyorum.

Onun kıyafetlerini de kamyonete attıktan ve kızakları arkaya bağladıktan sonra ateşe biraz kar atıyorum. Kamyonete girdiğimde içerisinin sıcak olduğunu fark ediyorum.

Her yanımla soğuktan uyuştuğu için buna çok seviniyorum. Parmak uçlarımla yeniden hissedebilmek için ellerimi kaloriferin önünde ovuşturuyorum.

Nyelle battaniyeden sadece kafasını çıkararak kıvrılmış oturuyor. Onu böyle görünce geçen sefer buraya geldiğimizde nasıl acı verici bir biçimde donduğumuzu hatırlıyorum. Hayatımız boyunca bir daha buraya gelmesek iyi olacak.

"Eşyalarımızı toplama işini sana bıraktığım için üzgünüm. Sırf giyinme düşüncesi bile işkence gibi geldi."

"Öyleydi gerçekten," diyerek onu onaylıyorum. "Akıllıca bir karar vermişsin. Ama sana şunu söyleyeyim. Bu sefer eve seni ben taşımayacağım. Hatta sırf keyif olsun diye kapıdan en uzak yere park edebilirim."

"Cal!" Surat asıyor. Kamptan -mümkünse son kez-uzaklaşırken kahkahalarla gülüyorum.

Kamyoneti tam kapının önüne yanaştırıyorum ama çıplak bir hâlde, battaniyeye sarınarak yalın ayak yürümesine izin veriyorum.

"Ah!" diye bağıyorum gözlerimi sıkıca kapatarak. "Gözüme sabun kaçırdın."

"Ah, özür dilerim. Düşündüğümden daha uzunmuştun."

"Lütfen zifiri karanlıkta duş almanın neresinin seksi olduğunu bir daha açıkla mısın?" diye şikâyet ediyorum.

"Seni göremiyorum. Gözüme sabun kaçtı. Ayrıca neyin nerede olduğunu da hiç bilmiyorum."

"Ama ben seni hissedebiliyorum/" diyor sabunla göğsümde daireler çizerken. Ve daha sonra aşağılara inmeye başlıyor.

"Ah!" diye haykırıyorum bir anda anlayarak. "Pekâlâ. Fikrimi değiştirdim."

Nicole dudaklarını tenime değdirirken gülüyor.

Ve evet, karanlıkta, sadece dokunma hissimin beni yönlendirmesine izin verdiğimde bile onun güzel olduğunu biliyorum.

"Mutlu yıllar," diyorum Richelle'in odasına elimde bir sürü balonla girerken.

"Oo, partiyi buraya getirmişsin!"

"Yılbaşı gecesi hasta olduğun için üzgünüm. Üzerinde havai fişek olan balonların sana kendini iyi hissettirebileceğini düşündüm."

"Merak etme," diyor Richelle yavaşça yatakta doğrulurken. "Gece yarısı bir sürü çocuk beni öpmek için sıraya girmişti ama babam onları korkutup kaçırdı."

"Onlar kaybeder," diyorum omuz silkerek. Gülümsüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi," diyor. "Ama annem çıldırdı. Hemşirelik olayını fazla abarttı. Yani bir insan ne kadar sıvı tüketebilir ki?"

Çok solgun görünmesine rağmen daha iyi hissediyormuş gibi davranıyor. Hasta olduğunu öğrendiğimde ziyaret edip etmemek konusunda kararsız kaldım Ama açıkçası evde kös

kös oturmaktansa burada onun yanında olup uyuduğunu seyretmeyi tercih ederim.

"Lütfen bana anlatacağın korkunç komik bir yılbaşı partisi hikâyen olduğunu söyle. Mesela... birileri havai fişekleri ateşlerken komşunun evini falan yakmış olsun. Ya da bir grup çocuk, yolda giderken ayakları takılıp birbirlerinin üstüne düşmüş olsunlar."

Kıs kıs gülüyorum. “Yani yalan söylememi mi istiyorsun?”

“Korkunç bir yalancısın. Herhâlde bütün gece bir köşede oturup insanların içmelerini seyrettiğin üzücü bir hikâyeyle yetinmek zorunda kalacağım.” Sonra gözleri kocaman açılıyor. “Lütfen bana bir partiye gitmediğini söyleme. Evde kaldıysan bir hafta boyunca seni arkadaşlıktan silerim.”

“Bir partiye gittim,” diyorum tekdüze bir sesle. “Ve korkunç bir partiydi. Yani sayılır.” Yanaklarım kızarıyor.

Richelle’in ağzı açık kalıyor. “Her şeyi anlat. Çabuk! Kim bu çocuk? Tipi nasıl? İyi öpüşüyor mu?”

Suratıma bir gülümseme yayılıyor. “Adı Kyle. Son sınıf öğrencisi.”

“Yok artık,” diyor soluksuz bir şekilde. “Fotoğrafı var mı?”

Telefonumu çıkarıp Facebook'ta onu aratıyorum, sonra da Richelle’e uzatıyorum.

“Çok seksi! Seninle gurur duyuyorum, Nicole!”

Gülüyorum. “Bir şey olmadı ama. Beni dünyanın en kötü öpüşen erkeğinden kurtardı sadece.”

“İlk öpüşmeni de mi yaşadın yani?! Senin için gerçekten de efsane bir yılbaşı olmuş. Peki, korkunç öpüşen çocuk kimdi?”

Telefonu geri alıp Justin Murphy’nin fotoğrafını açıyorum. Richelle çocuğu inceleyip omuz silkiyor. “Tatlı görünüyor.”

“Ama sana yemin ederim; eğer öpüşmek öyle bir şeyse ben

bir daha kimseyle öpüşmem. Boğulacağımı falan sandım.”

“İğrençmiş!” diye haykırıyor. “Ama hayır. Öpüşmek öyle bir şey değil.” Kızarıyor. Cal’i düşündüğünü anlıyorum ve yatağın ucunda kımıldanıyorum.

“Şey... işte, Justin gece yarısı beni öptü. Çünkü yanında duruyordum,” diye anlatıyorum. “Ama sonra herkes çiftler hâlinde takılmaya başladığında Kyle’la

ben yürüyüşe çıktık. Çok hoş biri. Küçük kardeşi de benim gibi ikinci sınıfa gidiyor. Ama o..." İğrenmiş gibi yüzümü buruşturuyorum. "Çok itici."

Richelle tekrar Kyle'm Facebook sayfasını açıyor. 'Lakros oynuyor,' diyor. "Oo. Plaj fotoğrafları da çok hoşmuş."

Her bir fotoğrafı ezberlemiş olduğumdan dudağımı ısırıyorum.

"Ne zaman çıkıyorsunuz peki?"

"Önümüzdeki hafta sonu," diyorum. "Önce yemeğe, sonra da belki bir partiye gideceğiz. Henüz emin değilim."

"Hoşuma gitti," diyor sırtarak. Richelle yastığına iyice yerleşirken bir anda çok yorgun görünüyor.

"Gitmemi ister misin?" diye öneride bulunuyorum.

Kafasını iki yana sallıyor. "Hayır. Benimle otur sadece," diye rica ediyor elimi tutarak. Elleri soğuk ve nemli.

"Bir yere gitmiyorum o hâlde," diye söz veriyorum elini sıkarak.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Evin içinde bangır bangır müzik çalmaya başladığında gözlerim açılıveriyor. İzlerken uyuyakaldığım futbol maçı hâlâ sesi kısık bir şekilde televizyonda oynuyor. Kanepe şiddetli bir biçimde sarsıldığında kafamı çeviriyorum ve yarı çıplak bir kızm ayak ucumda zıpladığını görüyorum.

Tişörtlerimden birini giymiş, saçlarını savurarak zıplayan ve çıplak olmakla ilgili bir şarkıyı, avazı çıktığı kadar bağırarak söyleyen Nyelle'i daha rahat izlemek için sırtüstü yatıyorum.

Nakarat kısmını bana bakarak bağıra çağıra söylediğinde gülüyorum. Kanepede doğrulup onu kalçasından kavırıyorum ve kendime çekerek kucağıma oturtuyorum.

"Bu, en sevdiğim şarkı olacak galiba/" diyorum boynundaki saçları çekerken.

"Seveceğini düşündüm," diye mırıldanıyor tişörtümü

tutup başını yana eğerek. "Bence şarkıda söylenenleri yapmalıyız."

"Sanırım bu fikri sevdim," diyorum ve tişörtünü çıkarıyorum. Altında tangadan başka bir şey olmadığını görünce gülümsüyorum. "Çok kolay oldu."

Nyelle dudaklarını bana yaklaştırırken ben de ellerimi onun çıplak sırtında gezdiriyorum. Tişörtümü çekiştirerek çıkarıyor ve yere fırlatıyor. Yumuşak teni benimkine değdiğinde derin bir nefes alıyorum ve o, bacaklarını bedenime dolarken onu iyice kendime bastırıyorum.

Kanepenin kenarına kayarak ayaklarımı yere koyuyorum. Bu sırada önce boynunu, ardından omuzlarını öperek daha aşağılara iniyorum. Hafifçe arkasına yaslanarak kesik kesik soluyor.

Şu ana kadar kaç defa beraber olduğumuzun bir önemi yok; ona bir türlü doyamıyorum. Ona dokunmaya, onu tatmaya, doğru noktaları bulduğumda çıkardığı seslere bayılıyorum. Onun ufak bir dokunuşuyla vücudumun yangın yerine dönmesi çok hoşuma gidiyor.

Pürüzsüz tenini öptüğümde Nyelle nefes nefese bir şekilde inleyerek bacaklarıyla belimi sıkıyor. Daha iyi bir pozisyona geçmek için onu kanepeye sırtüstü yatırıyorum ve mavi gözlerinden yansıyan ışığın tadını çıkararak üstüne uzanıyorum.

"Beni bırakmana izin verebileceğimi sanmıyorum," diyorum ve bana karşı çıkmasını engellemek için dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Genellikle bu kadar cesur değilimdir ama şu anda kendime hâkim olamıyorum. Bunu bana o yapıyor.

Elim bacaklarının arasına kaydığında Nyelle inliyor. Parmakları pantolonumun düğmesini çözmeye çalışıyor.

"Selam!" Bunu duyunca donakalıyorum.

Nyelle'in üstüne abanarak çıplak vücudunu saklamaya çalışıyorum. Nyelle şaşkınlıkla inliyor.

"Eric!" diye haykırıyorum kafamı kaldırıp ona bakarak.

"Neler oluyor?" diye soruyor çantasını yere bırakırken. Sonunda bana bakıp olayın farkına vardığında gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Kahretsin!" Sonra da gülmeye başlıyor. Onu boğmak istiyorum. "Çok üzgünüm."

Biraz yakma gelip gözlerini kısıyor. "Selam, Göl Kızı! Seni görmemişim."

"Eric! Ne halt ediyorsun?" diye bağıyorum.

"Selam, Eric," diye karşılık veriyor Nyelle kısık bir sesle. Muhtemelen onu ağırlığımla ezdiğim için sesi böyle çı-kıyordur ama Eric buradan defolup gitmeden onun üstünden kalkmamın imkânı yok.

Eric bize bakarak kafasını iki yana sallıyor. "Hiç benim odamda kalmadın, değil mi? Bir gece bile?"

"Sen neden hâlâ orada dikiliyorsun?"

"Harika," diye söyleniyor. "Rae'e yirmi dolar borçlandım senin yüzünden."

"Bahse mi gir... Dostum, bunu sonra konuşsak olur mu?"

"Evet, Eric. Şu an biraz eziliyorum da," diyor Nyelle nefessiz kalmış bir şekilde.

"Pardon," diyorum onu alnmdan öperek.

"Haklısın. Pek rahat görünmüyorsun," diyor Eric ve

daha iyi görebilmek için kafasını yana eğiyor.

"Eric!" diye bağıyorum. "Lütfen, beş dakikalığına odana git. Lütfen!"

"Gidiyorum." Spor çantasını alıp sinir bozucu bir yavaşlıkta odasına gidiyor.

Odanın kapısının kapandığını duyar duymaz kanepeden fırlayıp tişörtümü alıyorum ve Nyelle'in kafasmdan ve kollarından geçirmeye çalışıyorum.

"Şey... Cal, ben kendim de giyebilirim," diyor ben tişörtü, kırmızı tangasınm üstüne indirirken.

"Şey, evet... Pardon. Sadece, beş dakikanın beş saniye olmasından korktum," diyorum.

Gülüyor ve tişörtü düzeltmek için ayağa kalkıyor. "Zaten ben de yürüyüşe çıkacaktım. Siz de hasret giderirsiniz."

"Ya da ben onu bir güzel pataklarım," diye karşılık veriyorum.

"Sen kavgacı biri değilsin," diyerek beni öpüyor ve ardından yatak odasına gidiyor.

"Richelle'den bir haber aldın mı?" diye soruyor Rae telefonu açtığımda.

"Hayır. Ama Zac'in orada sinyal berbat olduğundan bıraktığım mesaj gitmemiş olabilir," diyorum laptopumu kapatırken. "Tekrar arayacağım."

"Şey, Nyelle yanında mı?" diye soruyor Rae çekinerek. "Mesajlarıma cevap vermiyor da."

"Benim mesajlarıma hiçbir zaman cevap vermiyor/" diye yanıtlıyorum. "Hayır, burada değil, yürüyüşe çıktı. Neden ki?"

"Hiç, önemli değil," diyor Rae kaçamak bir tavırla. "Bir konuda mesajlaşıyorduk ve..."

Sesi bir tuhaf geliyor.

"Sen ve Nyelle, mesajlaşıyor muydunuz?" diye soruyorum tuhaf bir kıskançlık hissederek. Çünkü o gece krema ağacındayken beni aradıktan sonra Nyelle'le bir daha hiç telefonda konuşmadık. Ve o zaman da sarhoş olduğu için aramıştı. "Ne hakkında peki?"

Rae bir an sessiz kalıyor. Gerilmeye başlıyorum. Çünkü Rae benden asla bir şey gizlemez.

"Rae?"

"Birkaç hafta önce Berklee'de mülakatım vardı," deyiveriyor Rae.

Bir şey diyemeyecek kadar şaşkın olduğumdan sessiz kalıyorum.

"Kızacağımı biliyordum," diyor. "Bu yüzden kabul edildiğimi öğrenene kadar

sana söylemek istemedim."

"Kızmadım," diyorum hemen. "Sadece bunu beklemiyordum. Başvurduğunu neden söylemedin ki?" Aslında neden bana değil de Nyelle'e söylediğini sormalıyım.

"Çünkü sen, senin yanma, Crenshav/ya geleceğimi düşünüyordun."

"Rae, eğer sen burada olmak istersen Crenshaw/ya gelmeni isterim. Sırf ben burada olduğum için gelmeni tabii ki istemem." Dürüst olmak gerekirse Crenshavv'ya sadece

benim için gelmeyi planladığını biliyordum ama şu ana kadar onu durdurmak aklıma gelmemiştir. "Bence bu, senin için çok büyük bir fırsat. Asıl bunu değerlendirmezsen sana kızarım."

"Teşekkürler," diyor sessizce.

"Kabul edilip edilmediğini ne zaman öğreneceksin?"

"İki hafta daha var," diyor iç geçirerek. "Bu bekleyiş beni öldürüyor."

"Bu yüzden mi Nyelle'i arıyordun?" diye soruyorum. Birbirleriyle konuşmalarından rahatsız olduğum için kendimi huzursuz hissediyorum. Sanırım Nyelle'e karşı çok korumacı olduğumdan ve Rae'in ağzından her şeyi berbat edecek bir şey kaçırma ihtimalinden dolayı bu kadar tedirgin oluyorum.

"Sayılır. Peki onunla ne zaman konuşacaksın, Cal? Sadece bir haftan kaldı," diye soruyor. Noel'de görüştüğümüzden beri Rae, bir aylık mühleti hatırlatmayı bırakmıştı. Bu gerçek o zamandan beri ilk defa şimdi yakama yapıyor yine.

Derin bir nefes alarak masamın üzerindeki bir kalemi döndürmeye başlıyorum.

"Konuşmayacağım," diye itiraf ediyorum.

"Ne dedin?" diyor Rae sesini yükselterek.

"Eğer olanları anneme söylemek istiyorsan söyle. Nyelle'e ne olduğunu soramam, Rae. Onu incitemem."

"Neden incitesin ki?" diye soruyor kafası karışmış bir hâlde.

Elimle alnımı ovalıyorum. "Hatırlamak istemiyor. Her

ne olduysa, bir sebeple bunları akimdan çıkarmış. Sırf ne olduğunu öğrenmek için bunları yeniden yaşamasına sebep olamam. Ayrıca öğrenmeme de gerek yok."

"Yine aptallık ediyorsun," diye tersleniyor Rae.

"Belki de ediyordumdur. Ama onunla geçireceğim bir haftam kaldı sadece ve bu süreyi canım nasıl isterse öyle geçireceğim/"

"Onunla yattın," diye homurdanıyor Rae bu, her şeyi açıklıyormuş gibi bir ifadeyle.

"Bununla hiçbir ilgisi yok," diye yanıt veriyorum savunmaya geçerek. "Onu önemsiyorum ben."

"Ona âşıksın," diye düzeltiyor Rae sertçe.

"Hayır," diyorum birden. Ama sonra susuyorum.

ikimiz de bir süre konuşmuyoruz.

"Hayatın berbat olmak üzere. Ve sakladığı şeyi artık görmezden gelemediğinde her şey daha da kötü olacak."

Derin bir nefes alarak sandalyede arkama yaslanıyorum. Başım fırıl fırıl dönüyor. Bu gerçekten oluyor mu yani? Burada oturmuş Nyelle'e âşık olup olmadığımı karar vermeye mi çalışıyorum?

"Gerçekten tanımadığın birini sevemezsin," diyor Rae. "Ayrıca Maura'ya da anlatmam gerek. Üzgünüm, Cal." Telefonu kapıyor.

Gözlerimi kapatıp parmaklarımı saçlarımin arasmda gezdiriyorum.

Nyelle'i tanıyorum. Kesinlikle kim olduğunu biliyorum. Ama bunu Raele tartışacak değilim. Bütün hayatım boyunca Nicole'e karşı ne hissettiysem Nyelle'e de aynı

şeyleri hissediyorum. Bu, hiç değişmemiş. Ona karşı hep bir zaafım vardı. Onun her hâline. Onu, o sarı elbiseyle gördüğüm günden beri. Yani belki de... bunu ona söylemenin zamanı gelmiştir.

Derin bir nefes alıyorum. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Sırf bunu düşünmek bile mideme kramplar girmesine sebep oluyor. Ama o... buna değer. Ayrıca bilmesi de gerek.

"Eric!" diye sesleniyorum odamın kapısını açıp.

"Ne oldu?" diyor kafasını odasının kapısından dışarı uzatarak.

"Bu gece kardeşlik kulübünde kalabilir misin?"

Gözlerini deviriyor. "Vay canına. Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Sadece bir geceye daha ihtiyacım var. Bir şey yapmam gerekiyor," diyorum. Neyden bahsettiğim konusunda en ufak bir fikri olmadığını biliyorum.

"Tamam, sorun değil."

Nyelle'in ne zaman döneceğini bilmediğimden mon-tumu ve kamyonetimin anahtarlarını kapıyorum. "Teşekkürler," deyip aceleyle kapıdan çıkıyorum.

+ **

Kanepede oturmuş terli ellerimi yüzüncü kez pantolonuma silerken kapının açılmasını bekliyorum. Nyelle yaklaşık üç saattir ortalarda yok ve onu aramaya çıkmanın eşiğine gelmiş bulunuyorum. Ama ben evde yokken onun buraya gelme riskini de göze alamıyorum. Özellikle de iki saat boyunca alelacele odamı hazırladıktan sonra.

Tekrar Richelle'i aramanın beni kapıya bakmaktan alıkoyacağına karar veriyorum. Telefonun çalışını dinliyorum. Telefon açıldığında kapı da açılıyor ve telefonu kapatıp kanepeden fırlıyorum.

"Ölmüş," diyor Nyelle soluk soluğa. Kızarmış ve şişmiş gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Ne?!" Gözyaşlarıyla yıkanmış yüzünü görür görmez kalbim hızlı hızlı

çarpmaya başlıyor. "Kim ölmüş?" Hızla yanma gidip ona sarılıyorum. Ben kapıyı ayağımla kapatırken o da bana yaslanıyor. Onu kanepeye doğru götürüyorum. Yavaşça mindere oturtup sırtını sıvazlıyorum.

Kısık bir sesle, "Nyelle kim ölmüş?" diye soruyorum.

Hıçkırıklarının arasından mırıldanıyor. "Gus."

Gözlerimi kapıyorum. Bu, kar fırtınası sırasında ara sokakta konuştuğu evsiz adam. Ne söyleyeceğimi bilemediğimden sadece alnının kenarından öpüyorum.

"Uyuduğunu sanmıştım," diyor. Yüzü göğsüme yaslanmış olduğundan sesi boğuk çıkıyor. "Ama ona seslendiğimde kımıldamadı. Ona dokunduğumda bile orada öylece yatmaya devam etti. Çok... soğuktu."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi, ona kendisini nasıl iyi hissettireceğimi bilmiyorum. Böyle zamanlar benim için daima zorlu olmuştur.

"Selam, dostum. Shannonîarda seni kaybettim. Bu gece beni kaçta alacağını sormak için aradım." Telefonu yanağımla omzumun arasına sıkıştırıp anahtarları kontaktan çıkarıyorum. Bütün günü Brady ve Craig'le birlikte bir mezuniyet barbeküsün-den ötekine giderek geçirdim. Artık mezun olduğumuz için Rae, sınıf arkadaşlarıyla hiçbir şey yapmak istemiyor, o yüzden bugün kız arkadaşı Nina'yla birlikte olmayı tercih etti.

"Yedide," diyor. "Bu gece üç farklı mezuniyet partisine gideceğiz. "

"Üç mü?" diyorum şok içinde.

"Evet. Kapatmam gerek. Annemler geldi," diyor Brady telefonu kapamadan hemen önce.

Ormanda kırmızı bir şey gördüğümü sanarak evin önünde bir an duruyorum. Gözlüğümün ardındaki gözlerimi kısarak odaklanmaya çalışıyorum. Ağaç, evin yakınlarında bir hareketlilik var. O yöne doğru gitmeme neyin sebep olduğunu hiç bilmiyorum ama ilerlemeye başlıyorum. Dili bir karış dışarıda olan Henley hoplaya zıplaya, kuyruğunu sallayarak ortaya çıkıyor.

"Nasılsın, oğlum?" diyorum kafasını okşamak için eğilirken. Doğrulduğumda tekrar ormana bakıyorum. Kesinlikle birini görüyorum ama çok uzakta olduğu için kim olduğunu çıkaramıyorum. "Hadi gel, Henley. Gel de bir bakalım."

Onun Rae olup olmadığını düşünüyorum bir an için. Ama Rae'in küçüklüğümüzden beri ormana gitmediğini biliyorum. Belki de mahallenin çocuklarından biri ağaç eve bakmaya gelmiştir. Evin, çok eski ve babamın projelerinden biri olduğu düşünül düğünde bu durum, güvenlik açısından hiç de iç açıcı görünmüyor. Birisi daha oradan düşmeden önce evi söksek çok iyi olacak.

Orada bulmayı beklediğim son kişi Nicole. Saçındaki kırmızı

kurdeleyi görür görmez Henley fırlıyor.

"Henley!" diye bağıryorum içgüdüsel olarak. Nicole sesimi duyunca kafasını bana çeviriyor. Ağladığını görüyorum. Duruyorum.

Henley burnunu Nicole'ün suratına yapıştırarak ilgi talep ediyor. Köpek yüzünü yalarken Nicole de onun başım okşuyor ve hıçkırarak bir kahkaha atıyor. Nicole bacaklarını öne uzatıp, sırtım ağaca dayamış bir şekilde yapraklarla kaplı zeminde oturuyor; Henley de onun yanına yerleşiyor.

Yanlış bir şey söylemekten korkarak ona doğru yavaşça yürüyorum ve hiçbir şey demiyorum. Ben de sessizce, kafasını Nicole'ün dizine dayamış yatan Henley'nin yanına oturuyorum; Nicole de bu sırada köpeğin sırtım okşuyor. Ağaca dayanarak ben de elimi altın renkli tüylerin üzerine koyuyorum. Kafamı kaldırıp yüzüne bakmadan Henley'nin sırtında gezinen ince ve soluk elini izliyorum. Bir yandan da hıçkırıklarını duyuyorum. Göz ucuyla baktığımda öteki elinde bir buket kır çiçeğini sıkıca tuttuğunu görüyorum. Kendine hâkim olmaya çalışıyormuş gibi kolunu karnına bastırdığını fark ediyorum. Nicole'ün saçları yüzünü gizleyen siyah bir örtü görevi görse de bedeninin sarsılmasından hıçkırıklara boğulduğu anlaşılıyor.

İkimiz de tek kelime etmiyoruz. Sadece ağaca yaslanarak oturuyor ve Henley'yi seviyoruz. Sonra onun soğuk elinin tenime değdiğini hissediyorum ve duruyorum. Elini benimkinin üstüne koyuyor ve parmaklarıyla kavlıyor. Kafamı kaldırıp bakıyorum ama o, bana bakmıyor. Bütün dikkati kır çiçeklerinde.

Elini hafifçe sıkıyorum. Özellikle de son beş yıldır hiç konuşmadığımız

düşünüldüğünde hâlâ ona ne demem gerektiğini bilmiyorum. Ona sorunun ne olduğunu sormak istiyorum. Onu

üzten şeyi ortadan kaldırarak kendini daha iyi hissetmesini sağlamak istiyorum. Ama orada öylece durup elini tutmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ta ki o benim elimi bırakana kadar... Daha sonra doğruluyor ve uzaklaşmadan önce kırmızı eteğini düzeltiyor. Çiçekleri yerde unuttuğunu fark ediyorum. Ama ona seslenmiyorum. Tek yaptığım şey, onun gözden kayboluşunu izlemek oluyor.

Tek kelime etmeden gitmesine izin verdim ve sonra da onu bir daha görmedim. Sadece o gece ailesine bağırıldığını duydum. Ve hâlâ o geceyle ilgili detayları hatırlayamıyorum. Yani Nyelle gelene kadar Nicolele ilgili aklımdaki son görüntü buydu.

Nyelle'in yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Nemli gözleri parlıyor, gözyaşlarıyla ıslanan yanakları da kızarmış. "Zor bir hayatı oldu. Sense onun başına gelen en iyi şeylerden biriydin."

Dudaklarına usulca bir öpücük konduruyorum ve bir süre öylece kalıyoruz.

"Teşekkürler," diye fısıldıyor yanağımı göğsüme dayayıp bana sıkıca sarılırken. "Uzun zamandır bunu bekliyordu. Ben de bugünün geleceğini biliyordum. Ama yine de berbat hissediyorum." Bitkin bir hâlde soluk veriyor.

"Evet, anlıyorum," diyorum saçlarını öperken. O benden uzaklaşana kadar onu kollarımın arasında tutuyorum. Kafasını kaldırıp bana baktığında başparmağımla nemli yanaklarındaki yaşları siliyorum. "Kendini daha iyi hisset

men için ne yapabilirim? Dondurma? Marshmelov? Cips? Karanlıkta sıcak bir duş?"

Hafifçe gülümsüyor. "Beni merak etme." Ayağa kalkıp odaya yöneliyor. Yerimden sıçıyorum. Oraya girmesini istemiyorum. Henüz değil.

"Gitmeye ne dersin?" diyorum aceleyle.

"Ne?" Nyelle arkasını dönüyor.

"Hadi, Crenshavv'dan gidelim," diye öneriyorum heyecanlanarak.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

Gözlerindeki ilgi pırıltılarını görünce sırtıyorum. "Şey... Oregon'a. Dayımın kulübesine. Bu hafta sonu doğa yürüyüşüne çıkıyor. O yüzden kulübe bize kalacak. Ayrıca... kar da yok."

Gülüyor. "Ormanda bir kulübede sadece ikimiz, öyle mi?"

"İstersen sadece hafta sonu değil bütün hafta kalırız," diye öneride bulunuyorum. "Sana kalmış. Dayım dert etmez. Hem ben de oradayken onun garajında çalışabilirim. Biraz para kazanmak fena olmaz."

Nyelle bu fikri düşünürken alt dudağını ısıyor. Sonra yavaşça gülümseyip, "Tamam. Hadi bütün haftayı Oregon'da geçirelim," diyor.

Odanın kapışma yönelince hemen önünü kesiyorum. "Çantaları ben alırım. Sen de... banyodaki eşyalarını alsa-na.

Nyelle şüphelenerek beni süzüyor. "Orada bir şey mi saklıyorsun sen?"

"Bir şey yok/" diye yanıt veriyorum kaçamak bir şekilde. "Ben çantamı toplayayım, sonra da gideriz."

"Hemen mi?" diye soruyor beni dikkatle inceleyerek.

"Evet. Neden olmasın? Bir sonraki uçağa bineriz. Aktarmalı gitsek de olur."

"Şu an çok garip davrandığının farkındasın, değil mi?"

Başımla onaylıyorum. "Biliyorum. Ama sonra anlayacaksın. Söz veriyorum."

Nyelle gözlerini kısıp beni süzmeye devam ederken ağır ağır banyoya ilerliyor, aklımı kaçırmış olmamdan endişe ediyormuş gibi görünüyor -ki bu da gayet mümkün. "Tamam."

Banyoya girdiğinde ben de eşyalarımı toplamak için odama süzülüyorum.

"Hiçbir önemi yokmuş gibi bunu bana söylediğine inanabiliyor musun?" diye bağıyor Richelle yastığına kapanıp. Ben de sırtını sıvazlayarak onu

sakinleştirmeye çalışıyorum.

Yastıktan kafasını kaldırdığında suratının kıpkırmızı kesildiğini ve gözyaşlarıyla sırlıklam olduğunu görüyorum.

Ona üzgün olduğumu, Lily'nin Cal için hiçbir anlam ifade etmediğini, zaten ayrıldıklarını söylemek istiyorum. Onun kendini iyi hissetmesi için her şeyi yapmaya hazırım.

Ama bunun da ötesinde, aslında ben de onunla birlikte haykırarak ağlamak istiyorum.

“Tipik bir kız gibi davrandığımı biliyorum,” diyor burnunu çekerek “Ama canım yanıyor. Ve bunun nasıl geçeceğini bilmiyorum.”

“Biliyorum,” diyerek teselli ediyorum onu. Ve gerçekten de biliyorum. Bunu ilk öğrendiğimde göğsüm sıkışmıştı âdeta. Buraya gelip Richelle'in yüzünü gördüğümde her şey daha da kötü olmuştu. O yüzden kalbi kırık kız yerine şu an Richelle'in

ihtiyaç duyduğu dostu olmaya; o, gözyaşlarını yastığa akıtırken onu avutmaya çalışıyorum.

Richelle soluklarını düzenlemeye çalışarak derin bir nefes alıyor. Yavaşça doğrulup yastığı göğsüne dayıyor.

“En çok da ne canımı yakıyor, biliyor musun?”

Bekliyorum.

“Bunu, bana anlatmaktan çekinmedi bile. Gerçekten de beni sadece arkadaşı olarak görüyor. Ondan ayrıldığımda bunu istediğimi söyledim, biliyorum. Ama bu, doğru değildi. Sadece ona...”

“Biliyorum,” diyorum sesi çatlamaya başladığında. “Onu seviyorsun ve o, bunu bilmiyor.”

“Ya benim için bir daha hiç eskisi gibi hissetmezse?” Bu düşünceyle sarsılmış bir hâlde burnunu çekiyor. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Belki de onunla bir daha hiç konuşmamalıyım. Çünkü canım çok yanıyor.”

"Richelle, Şu an çok zgnsn. Ama onunla konuşmayı kesemezsin."

"Neden ki? Sen keŐtin işte."

"Ama o..."

"Benim yzmdendi," diye araya giriyor.

"Hayır. Benim seimimdi. diyecektim. Benim yaptığım gibi sen de ondan vazgeçeyim deme."

Çünkü ben bundan her gün pişmanlık duyuyorum

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bir ay yetecek kadar Şeker aldın," diyorum Nyelle'in marşmelov paketlerini sırt çantasına tıkmaya çalıŐmasını izlerken.

"Dağın başında olacağımızı söyledin," diyor ve çantanın fermuarını çekmeyi sonunda baŐardığı için gururla gülümsüyor.

"Sadece bunları yemeyi mi planlıyorsun yani?" diye soruyorum spor çantamı omzuma atarken. "Ayrıca kulübeye giderken yol üzerindeki bir markete uğrayacaktım zaten."

"Artık uğraman gerekmiyor işte," diyor pis pis gülerek ve montunu giyiyor.

Kapının yanında onu beklerken gülüyorum. "Gerekıyor, canım. Senin gibi beslenemem ben. Ara sıra toprakta yetiŐen bir Şeyler de yemem gerek benim."

Nyelle tekerlekli valizini çekerek koridora çıkıyor. "Ku-

lbeye vardığımızda dayın orada olacak mı?"

"Hayır. Birlikte yürüyüşe çıkacağı adamlarla buluŐmak için bu öğlen gidiyor. Ama arayıp bizim geleceğimizi söyledim. O yüzden ışığı açık bırakacak."

Buz gibi bir soğugn içine adım atıyoruz. Titreyerek kamyoneti çalıştırıyorum. Biraz ısınması için önceden alıŐtırmadığıma pişman oluyorum.

"Ona nasıl yardım ettiğinden hiç bahsetmedin bana." Nyelle ısınmak için bana

iyice sokuluyor.

Otoparktan çıkıp kolumu omzuna atıyorum. "Motosikletleri özel olarak tasarlayıp yeniden yapıyor."

Nyelle'in bana aval aval baktığını bir süre sonra fark ediyorum.

"Ne oldu?"

"Sen ve motosikletler, öyle mi?"

Meraklı bir şekilde onu süzüyorum. "Anlamadım."

"Doğrusu bu çok seksi."

"Motosiklet kullanmıyorum," diyerek olaya netlik kazandırıyorum. "Ve tek bir dövmem bile yok. Belalı bir tip olmadığım çok açık. Sadece boru anahtarının nasıl kullanıldığını biliyorum, o kadar."

"Bunu mahvetme, lütfen," diyor Nyelle. "Bırak, biraz daha bu hayale tutunayım." Sırtarak gözlerini kapıyor.

Gülüyorum. "Motor kullanan adamları neden seksi bulursunuz ki zaten?"

Doğrusu, parçalarını değiştirmeye yardım ettiğim herhangi bir motora binsem annem beni kesin öldürür. Annem gençken amcası motor kazasında ölmüş; bu yüzden

de motora binme fikrini düşünmemize bile müsaade etmez. Abilerim bile bu kurala karşı çıkmaya korkarlar.

"Bilmem. Öyle işte. Tabii kullanan, ukala dangalağın teki ya da üç yüz kilo falan değilse. Iyy, çok iğrenç." Abartılı bir şekilde ürperiyor.

"Bu pek açıklayıcı olmadı," diyorum gülümseyerek. "Ama sanırım motor kullanan, üç yüz kiloluk ukala bir dangalak olmayacağım için sevinmeliyim."

"Kesinlikle sevinmelisin." Nyelle öne uzanıp radyoyu açıyor.

"Cal?" diyor başını göğsüme yaslayarak.

"Efendim?" Sesindeki ciddiyetin farkına varıyorum.

"Çıktığın bütün kızlardan neden uzaklaştığını söylemedin hiç."

"Bu konuşmayı daha önce de yapmadık mı?" diye soruyorum. Nasıl bir cevap aradığından emin değilim. Her zaman, uzaklaştığım için uzaklaşırım onlardan, hepsi bu. Ayrıca kaybedecek bir şey olmadığında bunu yapmak daha kolaydır.

"Konuştuk... sayılır/" diyor montumun fermuarıyla oynayarak. "Ama bence başka bir şeyler daha var."

"Öyle mi?" diyorum kendi düşüncemi açık etmekten kaçınarak. Bu konuyu konuşmuyor olmayı tercih ederdim. Ama bir sebeple o bunu açıp duruyor. Benim hakkımda ne öğrenmeyi umduğunu bilmiyorum. Sadece işler karmaşık bir hâl almadan ilişkileri bitiriyorum, o kadar.

"Evet. Bence ilişkilerini bitirmenin tek sebebi, onların, senin ya oysa dediğin kız olmamaları değil."

"Teki/" diyorum dikkatle ve sonuca bağlamasını bekliyorum. Şu ana kadar haklı.

"Onları ne kadar beğenirsen beğen, aslında bir şey hissetmiyorsun."

Bu sohbet biraz rahatsız edici olmaya başlıyor; özellikle de o, böyle göğsüme yaslanmışken. Ben hiçbir şey demeyince kolumdan sıyrılıp benden uzaklaşıyor ve yüzüme bakıyor.

"Bunu neden yaptığını biliyorsun, değil mi? Yani neden uzaklaştığını?"

Direksiyonu daha sıkı kavriyorum. "Senden bir sır saklamaya çalışıyor falan değilim, Nyelle. Sadece bu kızlar hakkında düşünmek istemiyorum, özellikle de senin ya-nındayken. Sen, onlardan biri değilsin. Ve asla böyle düşünmeni istemem."

"Çok tatlısın." Eğilip beni yanağımdan öpüyor. "O zaman söyle bakalım."

Derin bir soluk verip, "Onları kırmak istemiyorum," diyorum.

Sesini çıkarmıyor. Ona dönüp baktığımda suratına hüzünlü bir tebessümün yerleştiğini görüyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum. "Bu seni neden üzdü?"

"Onları kırmadan önce onlardan uzaklaştığına göre/" diyor Nyelle, "seni... kim kırdı?"

Bu sohbete daha fazla devam etmeden doğruca yola bakıyorum. Ne demem gerekiyor ki? *Sen*, mi demeliyim? *Richelle ve sen, aynı yaz beni paramparça ettiniz w ben bunu hiç atlatamadım*, mı demeliyim? Ağzımdan böyle bir şey çıkmayacak. O yüzden de hiçbir şey demiyorum.

Üzgünüm," diyo fısıldayarak kolumun altına giriyor ve başını tekrar göğsüme yaslıyor. "Ben böyle olmasını..." Cümlesini tamamlamıyor. Ama ben sonunu tahmin edebiliyorum.

"Önemli değil." Onu kendime çekip alnının kenarını öpüyorum. "Merak etme."

Her ikimiz de bunun nasıl sona ereceğini biliyoruz. Yaptığı o resmi gördüğünden beri bunu hiç konuşmamış olsak da Nyelle önümüzdeki hafta gidecek. Ve o gittiğinde her şey berbat olacak. Onun buraya ait olmadığını biliyorum. Ama... nereye ait peki? Her ne kadar benim yanımda olması gerektiğine inansam da bunun doğru olmadığını biliyorum. Zamanım tükeniyor. Artık bunu görmezden gelemem. Bu işin sonu, gerçekten de çok kötü olacak.

Kavisli toprak yol, kulübeye varan daha dar bir yola kıvrılıyor. Kiralık arabayı garaja park ediyorum.

"Nyelle, geldik," diyorum sessizce ve elimi yanağında gezdiriyorum.

Hızla gözlerini açıp etrafına bakınıyor. "Geldik mi?"

"Evet."

Nyelle kapısını açtığında Henley, kulübenin arkasından havlayıp kuyruğunu sallayarak geliyor. Nyelle, "Henley!" diye haykırırken arabadan iniyorum. Nyelle köpeğe sarılmak için dizlerinin üzerine çöküyor. Henley de ona koşup yüzünü yalamaya başlıyor. Nyelle kollarını ona dolayıp köpeğin sırtını okşuyor.

Ayağa kalktığında Nyelle'in sarsılmış olduğu her hâlimden belli oluyor.

Dengesini sağlayabilmek için arabanın kapısına tutunuyor.

"Hey," diyorum ona doğru koşarak. "İyi misin? Sorun nedir?"

Nyelle beni uzaklaştırmak için kafasını iki yana sallıyor ve atkuyruğundan kurtulan saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "İyiyim," diyor hırıltılı bir sesle. Bakışlarını yere çevirirken titremelerini önlemek için dudaklarını birbirine bastırıyor.

Elini tutmak için uzanıyorum ama o hemen elini çekip kapıyı kapamak için arkasını dönüyor. Dengesini sağlamak için kapının çerçevesine tutunurken aklı karışmış gibi görünüyor.

"Nyelle? Neler oluyor?" diye soruyorum anlamaya çalışarak. Henley bacağıma sürtünüyor. Aşağıya bakıp köpeğin kafasını okşuyorum. İşte o anda anlıyorum. Henley'yi görmek onu bu hâle getirdi. Köpeğim, ben üniversiteye başladığımdan beri Zac'te kalıyor. Zac de bizim geleceğimizi öğrenince Henley'yi burada bırakmaya karar vermiş. Onu görünce Nyelle'in böyle tepki vereceğini hiç talimin etmemiştim.

Nyelle, dönüp boş gözlerle bana bakıyor. Ruhu başka yerlerdeymiş gibi bir hâli var.

Sırt çantasına doğru uzanınca, "Henley'yi hatırlıyor musun?" diye soruyorum dikkatli bir şekilde.

Beni tanıımıyormuş gibi rol yaptığını ya da bilmesi gereken şeyleri hatırlamamak için çaba harcadığını düşünmemiştim hiç. Kimse o kadar yetenekli bir oyuncu olamaz.

Sadece onu olduğu hâliyle kabul edince bunu sorgulamayı bırakmışım. Şimdiyse... bir şekilde unuttuğu geçmişinden bir parçayla karşılaştığı için karşımda titreyen bu kızı görmezden gelemem. Ama ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok.

"Özür dilerim. Gerçekten çok yorgunum," diye mırıldanarak titreyen elini saçlarında gezdiriyor. "İçeri girebilir miyiz?"

"Evet, tabii ki," diyorum bir kolumu beline dolayıp çantasını alırken. Eve doğru yürürken bana yaslanıyor. Neredeyse buzlu gölde yüzdüğümüz geceki kadar

kötü titriyor.

Merdivenin altındaki kancadan anahtarı alıyorum ve Nyelle'i kapıya doğru götürüyorum. Bakışları yere dikilmiş ve sersemlemiş bir hâlde dururken tek kelime etmiyor. Kapıyı açıp ışıkları yakıyorum; geniş alan bir anda aydınlanıyor.

Her zaman kaldığım odaya giden merdiveni tırmanıyorum ve Nyelle'e kapıyı açıyorum.

"İçeride de bir banyo var," diyorum Nyelle yanımdan geçerken. "Kalan eşyaları alıp geleyim."

Başıyla onaylıyor. Ben de onun banyoya gidip kapıyı arkasından kapatmasını izliyorum. Söylediğim şeyleri duymamış olduğuna dair bir his var içimde.

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Daha kötü bir sinir krizi geçirirse ona nasıl yardım edeceğimi bilemem. Annemi aramalıyım. Ya da Rae'i. O, anneme durumu benden daha iyi açıklar.

Evin ön tarafında gezinip telefonun çektiği bir nokta arıyorum. Ama "Şebeke Yok" yazısı ekranda durmaya de-

vam ediyor. Kahretsin.

Eşyaların geri kalanını ve yolda uğradığımız marketten aldığımız birkaç poşeti içeri taşıırken Henley de beni kulübenin içine kadar takip ediyor. Eşyaları ağır ağır yerleştirirken ara sıra odanın uzak ucundaki kapıya bakıyorum.

Sinirlerim çok gergin, bu yüzden kafamı dağıtmak için âdeta bir savaş veriyorum. Ama onun, çok uzun bir süre yalnız başına kalmasını da istemiyorum.

Basamakları tırmanmadan önce kapıyı kilitleyip ışıkları söndürüyorum. Kendimi toparlamak için kapının dışında duraksıyorum. Bunu yapabilirim; onu dinleyebilirim, ona sarılabilirim, kafasını yastığa gömüp bağırırken yanında olabilirim. Her neye ihtiyacı varsa ona bu konuda destek olabilirim. Kızlara özgü bir duygu seliyle karşılaşmaya hazırlanarak kapının kolunu indiriyorum. Ancak, dürüst olmak gerekirse onu uyurken görmeyi hiç beklemiyordum.

Yüzündeki saçları geriye atıp bir eli yastığın üzerinde uyumasını izliyorum. Hiçbir

sıkıntısı yokmuş gibi son derece huzurlu görünüyor. Keşke gerçekten öyle olsaydı.

Yanına kıvrılıp parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. Sabahleyin gözlerini açtığında o gözlerle bana bakacak olan kişinin kim olacağını merak etmeden duramıyorum. Dikkatim eline kayıyor. Elinin kenarında, parmağının eklem yerinden bileğine kadar küçük, beyaz izler olduğunu fark ediyorum. "Sana ne oldu, Nyelle?"

Camın kırılırken çıkardığı şangırtı oldukça nt't bir <t'k!ii? Ju

yutuyor. Bu sarhoş hâlimle bile ne duyduğumun farkındayım. Üstelik oldukça da gürültülü bir ses bu.

"Belki de artık sizin küçük, mükemmel kızınız olmak istemi-yorumdur." Oldukça öfkeli olan sesi, bunu söylerken fiziksel bir acı çekiyormuş gibi çıkıyor.

"Nicole, dur!" Bay Bentley'nin kalın sesi evin içinde yankılanıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Beton kadar ağırlaşmış ayaklarım eve doğru ilerliyor. Nicolelerin avlusunun özenle biçilmiş çimleri üzerinde sendeliyorum.

"Nicole, kan revan içindesin!" Bayan Bentley bağılıyor.

"Doktor Xavier'ı ara," diye talimat veriyor Bay Bentley. "Arka kapıdan gelmesini söyle."

Nicole, "Seni hayal kırıklığına mı uğrattım yoksa baba?" diye bağırınca sırtımdan buz gibi bir ürperti geçiyor.

Bir anda Bay Bentley ön kapıdan fırlayarak çıkıyor. Arabasına doğru aceleyle giderken alnındaki damarların şiştiğini fark ediyorum. Sonra adam beni görüp duruyor.

"Cal? Cal'di, değil mi?"

Ayık görünmeye çalışarak başımla onaylıyorum. "Nicole iyi mi?"

"Ah." Boğazını temizliyor. "Hem de çok iyi. Sadece kötü bir gece geçirdi, o kadar. Biz onunla ilgileniyoruz. Sorduğun için teşekkürler."

"Önemli değil," diye mırıldanarak arkamı dönüp sokağa doğru ilerliyorum. Kaldırıma vardığımda şöyle bir arkama bakınca adamın hâlâ arabasının yanında durmuş beni izlediğini görüyorum.

"Nicolas?" diye sesleniyor Bayan Bentley.

Oradan uzaklaşırken hâlâ Nicole'ün hıçkırıklarının karanlık gecede süzüldüğünü işitebiliyorum.

Gözlerimi açmca hemen yana dönüyorum ve Nyelle'in yatakta olmadığını gördüğümde güçlükle kalkıyorum. İçime bir panik hissi dolunca tamamen uyanıyorum. Kulak kabartıyorum ama hiçbir ses duymuyorum. Böylece örtüleri sıyrıp yataktan çıkıyorum. Saat daha gecenin ikisi. Nereye gitmiş olabilir ki? Banyoda yok. Yatak odasının kapısını açıyorum. Ev zifirî karanlık.

"Nyelle?" diye sesleniyorum. Cevap gelmiyor.

Evin içinde ilerlerken ışıklan yakıyorum ve sonunda dışarı çıkıyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor. Zihnimde bir rüya ya da bir anının izleri var ve bu, panik hissini daha da körüklüyor.

Kulübenin arkasına doğru yürüyorum ve çimenlerin üstünde tuhaf bir şekil görünce duruyorum. Biraz yaklaştığımda bu şeklin, Henley ve Nyelle olduğunu anlıyorum. Nyelle sırtüstü uzanmış yıldızları izliyor. Bir eli de yüzüstü yatan Henley'nin kafasında duruyor.

"Nyelle, ne yapıyorsun bu saatte?" diye soruyorum; bir yandan da hâlâ ayılmaya çalışıyorum. Bu, gerçekten de benim şimdiye kadar geçirdiğim en stresli gece.

Bakışlarını yıldızlardan ayırmıyor. "Daha iyi hissetmeye çalışıyorum."

"Ben de yanma uzanabilir miyim?" diye soruyorum dikkatlice. Benim de kendimi daha iyi hissetmeye ihtiyacım var. Başıyla onaylıyor.

Serin çimenlere uzandığımda vücudumdan bir ürperti geçiyor. Bir şey olmasını bekliyormuş gibi dikkatle gökyüzüne bakan Nyelle'i izliyorum. Şu an yanımda yatanın kim olduğunu merak ederek yüzünü inceliyorum.

"Daha önce hiç bu kadar çok yıldız görmemiştim/" diyor sessizce. "İhtimaller ve acıyla dolu bir gökyüzü. Ne tuhaf bir çelişki. Belki de sadece acı dolu ihtimaller bunlar." Sesi o kadar kederli çıkıyor ki onu neredeyse tanıyamıyorum. Maskesi çatlamaya başlıyor ve altında sakladığı şey ortaya çıkmak üzere. Onu nasıl toparlayabileceğimi bilmiyorum.

"Ne yapmamı istersin?" diye soruyorum. "Her şeyi yaparım. Senin için soğuktan donarak ölmeye bile razıyım."

Hafif bir kahkaha duyduğumda Nyelle'in geri döndüğünü anlıyorum. "Biraz soğuk, değil mi? Pek fark etmemişim/"

"Seninle olmak, uzuvlarımdaki hisleri kaybetmek anlamına geliyor genelde. Buna alıştım artık."

Uzanıp elimi tutuyor. "Ama sen, her zaman sıcak geldin bana/"

Elini tutup dudaklarıma bastırıyorum.

"Bunu hissetmeye ihtiyacım vardı," diyor yumuşak bir sesle.

"Neyi?"

"Kelebeği." Bu kelime, bir fısıltı gibi çıkıyor dudaklarının arasından.

"Ne demek istiyorsun? Siloda da bunu dilemiştin ama ben anlamamıştım."

"Elini tutunca kalbimde bir kelebek kanat çırpıyormuş gibi oluyor. Bu, beni her şeyin iyi olacağına inandırıyor."

"Her şey iyi olacak," diye temin ediyorum onu. Buna inanmayı ben de istiyorum.

"Biliyorum. Üzgünüm," diyor huzursuzca gülüp yanağından akan bir damla yaşı hızla silerek. "Böyle olmamam gerekiyordu. Sen bunu görmemeliydin."

"Hey." Bana doğru dönüp yüzüme bakması için parmağımı çenesinin altına koyuyorum. "Kim olduğunu bana her zaman rahatlıkla gösterebilirsin. Her ne olursa olsun."

"Artık kim olduğumu bilmiyorum/" diye mırıldanıyor ve duygularını içine

hapsetmek istercesine dudaklarını birbirine bastırarak gülümsüyor. Bu zoraki gülümsemesi annesininkine çok benziyor. İçime dolan ürperti beni huzursuz ediyor.

"Sen kim olmak istiyorsun?" diye soruyorum.

Canı sıkılmış gibi gözlerini kırıştırıyor. Elimle yanağını okşuyorum. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar âciz hissetmemiştim.

"Bilmiyorum." Dudakları titriyor; duygularını bastırmakta güçlük çekiyor. "Artık ben de bilmiyorum."

Ona iyice yaklaşp titreyen bedenini göğsüme bastırıyorum ve bütün acılarım silebilmeyi diliyorum.

O gece onun ılığını duyduğumda bir şeyler yapmış olsaydım ne değışirdi acaba? Yürüyüp gitmemiş olsaydım... Ona yardım etmek için kapısını almış olsaydım... İhtiyaç duyduğu dost olabilseydim... O zaman yine \$im

di olduğu gibi burada uzanmış, kendini yıldızlarda arıyor olur muydu?

' Benim yammdayken istediğin kişi olabilirsin. İster iyi, ister kötü, ister çılgın ol, yemin ederim ki hiç fark etmez." Ve şu an bana kimin baktığının da artık bir önemi yok. O sonuçta aynı kız; bütün hayatım boyunca en çok istediğim kız.

Hafif bir kahkaha atıyor.

"Ama bunu söylediğime sonradan pişman olabilirim tabii/" diyorum onu yine güldürmeyi umarak ve gerçekten de gülüyor.

Çenesini kaldırıp dudaklarma yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Her şey iyi olacak," diyorum, yine ikimize birden yalan söyleyerek.

Telefonu kapatıp koltuğa yaslanıyorum. Direksiyonu sıkmaktan parmaklarım bembeyaz kesilmiş bir hâlde, ön camdan dışarı bakıyorum. Arabadan inmeden önce sakinleşmem gerek. Burada çok fazla insan var. şu an kendimi kaybedemem.

Biri cama tıkladığında yerimden sıçıyorum.

“Nicole, ne yapıyorsun?” diye soruyor Ashley. Sırf sesini duyunca bile çenem kasılıyor.

Bütün duygularımı beklemeye alıyorum. Üzüntü Kızgınlık. Öfke. Ve gülümsüyorum.

“Geliyorum,” diyorum telefonumu plaj çantama atıp kapıyı açarken.

“Nihayet son sınıf olduğumuza inanamıyorum,” diyor Heather, sıcak kumların üstünde ilerleyip yerleşmek için en iyi noktaya bakınırken. Tabii kızların isteği üzerine bu nokta, en seksi çocukların olduğu yer oluyor.

“Oo, bu manzarayı sevdim,” diyor Ashley çantasını kuma

bırakırken.

Vi örtüyü sermeme yardım ederken Heather ve Ashley de hormonlu vücutlardan oluşan manzarayı inceliyor.

Askılı bluzumu çıkarıp çantamın üstüne atıyorum. Tam şortumu çıkarmak üzereyken kaslı bir kol beni karnımdan tutarak kendine çekiyor ve ayaklarım yerden kesiliyor. Şaşkınlıkla bağıyorum.

“Selam, bebek.” diye mırıldanıyor kulağıma Kyle. Ellerini üzerimden çekmesini dileyerek içimden inliyorum. Beni döndürüp dilini zorla ağzıma sokmaya çalışıyor. O, işini bitirene kadar saniyeleri sayıyorum.

“Selam,” diyorum gülümseyerek. “Siz burada ne arıyorsunuz? Bunun kızlar günü olacağını sanıyordum.”

“Seni bikiniyle görme fırsatını kaçırır mıyım hiç?” Göz kırıyor. Öğürmek istiyorum. Sonra eğilip kulağıma fısıldıyor. “Ayrıca bütün yaz burada değildin. Seninle hiç vakit geçiremedim.”

Gözlerimi kocaman açarak geri çekiliyorum.

“Merak etme. Hikâyene sadık kaldım,” diyor duygusuz bir sesle.

Ağzından bir şey kaçırmadığını umarak rahatlamaya çalışıyorum. İnsanlara, benim dört haftalık bale kursum bittikten sonra birlikte Malibu'ya gittiğimizi

söylemesi gerekiyordu. Ama aslında ben onların yazlığında değil, Richelle’lerdeydim. Richelle’le arkadaşlığımı gizli tutmak için çok çaba harcıyorum. Böylece hayatımda başka kimsenin dokunamadığı, gerçek bir şey oluyor.

Beni sıkıca kendine bastırıyor. “Ama seni bikiniyle görüp de altında ne olduğunu bilmemek beni öldürüyor.”

“Ama bu yüzden kampüste kiminle istersen onunla yatabi-

Uyorsun ya," diyorum kulağına. ‘Sen kimseye bir şey demezsen ben de demem."

Kyle, ünü konusunda çok endişeleniyor. Ne kadar zavallıca. Arkadaşlarını bizim sürekli seviştigimize inandırıyor; karşılığında da ben, onun istediği kişiyle yatmasına izin veriyorum. Kardeşi ya da elitlerden biri, Kyle’ın beni kumsal dışında süt-yenimle bile görmediğini öğrense bunu asla telafi edemez.

Benden hâlâ ayrılmadığına inanamıyorum. Bunun geçen yıl, o üniversiteye gittiğinde olmasını bekliyordum. Ama sonuçta güzel bir anlaşması var. Bir yandan büyüdüğü yerdeki gerzek şöhretini korurken, diğer yandan kampüste bekâr hayatı yaşayabiliyor.

“Waldo neredeymiş?" diye bağıyor Neil. Cal’e çarpıp onu yere düşürdüğünde dişlerimi sıkıyorum. “Ah, pardon, dostum. Seni görmemişim." Çevremizdeki çocuklar iğrenç bir şekilde gülüyorlar.

“O zaman belki de kafanı götünden çıkarman gerekiyordun" diye tersleniyor Rae çocuğun karşısına dikilerek ama Neil’ın anca göğsüne geliyor. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Craig, Cal’in yerden kalkmasına yardım ediyor. Üstünü başını silkeleyip gözlüklerini düzeltmesini izliyorum. Artık daha uzun görünüyor. Yine de hâlâ çok zayıf. Ama bunun hiçbir önemi yok. Etrafım acayip vücutlara sahip çocuklarla dolu ama bu, onların geri zekâlı oldukları gerçeğini değiştirmiyor.

Cal bana bakınca bir anlığına bakışlarım onda takılı kalıyor. O birkaç saniye içinde. Neil pisliğin teki olduğu için haykırarak ondan özür diliyorum âdeta. Onlarla birlikte Rae’in garajındaki o çirkin kanepede müzik dinleyip içki içmediğim için özür diliyorum. Beş dakikalığına oynadığı basket maçlarında ona daha coşkulu bir şekilde tezahürat yapamadığım için özür diliyorum. Her şey

için çok özür diliyorum.

Gözlerimi kaçırıp örtünün üstüne oturuyorum.

"Sen de öyle düşünmüyor musun, Nicole?" diye soruyor Heather.

"Ne? Ah, tabii," diyorum. Onların fikrine sorgusuz sualsiz katılmanın, verebileceğim en iyi yanıt olduğunu zaman içinde öğrenmiş bulunmaktayım.

Yorgun ve uyuşmuş bir şekilde araba kullanıyorum. Avazım çıktığı kadar çığlık atmak istiyorum. Ama maalesef Kyle kendisini bırakmam için ısrar ettiğinden hâlâ bu eğreti gülümsemeyi takınmak zorundayım.

"Partiye gitmek için seni alayım mı daha sonra?" diye soruyor evinin önüne yanaştığımda. "Sekiz uyar mı?"

"Gayet iyi," diyorum sahte bir canlılıkla.

Eğilip sert bir şekilde beni öpüyor. O bunu kesene kadar gözlerimi kapalı tutup beni öpmesine izin veriyorum.

"Bebeğim, bu senin son senen," diyor geri çekilirken. "Sence de sevişmemizin zamanı gelmedi mi artık?"

"Olabilir," diyorum tatlı tatlı gülümseyerek. "Ama doğal bir şekilde gelişmesini istiyorum, anlıyor musun? Yani doğru zaman geldiğinde."

Şimdi, arabamdan siktir git artık!

"Tabii ki." diyor. "Sonra görüşürüz."

Eve girdiğimde kendime hâkim olabilecek bir hâlde değilim.

"Neden bu hafta sonu San Francisco'ya gidemiyorum?" diyorum annem çamaşırları katlarken.

Sesimdeki iddialı tona şaşırarak doğruluyor. Ben normal-

de hiç böyle konuşmam. "Pardon?"

"Bu hafta sonu Richelle'i görecektim," diye açıklıyorum kendimi toparlamaya çalışarak. "Ama beni aradığında gidemeyeceğimi söyledin. Onu soruyorum."

"Yarın akşam babanla birlikte bir şirket yemeğine katılacağız. Babanın senin desteğine ihtiyacı var." diye açıklıyor.

Gözlerimi kapatıp sevimli ambalajımın yırtılıp açılmaması için kendimi zorluyorum.

"Onu görmemin neden önemli olduğunu biliyorsun," diyorum yavaşça. "Bu, bizim hafta sonumuz. Bunu kaçıramam."

"Eh. baban daha önemli ama."

Daha fazla dayanamıyorum. "Senin ve babamın yanında oturup o, üç saat boyunca insanların kışkırtmalarını yalarken ucuz, plastik bir bebek gibi gülümsemek önemli falan değil. Terfi edemeyecek. O zammı da alamayacak. Bu kapıdan her girdiğinde evrenin hâkimi oymuş gibi davransak da son dört yıldır olduğu gibi orta düzey yönetici pozisyonunda kalmaya devam edecek. Çünkü evrenin hâkimi o değil! Onun sana böyle köle gibi davranmasına neden izin verdiğini bilmiyorum. Neden onun için giyinip, temizlik yapıp yemek pişiriyorsun anlamıyorum. Her zaman mükemmelsin. Onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemiyorsun. Ama ben artık bunu umursamıyorum!"

Öfkeden titriyorum. Annem sevimli bir kedi yavrusuna bakıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Onu sarsmak istiyorum Onu insan olmaktan alıkoyan makinenin fişini prizden çekmek istiyorum.

"Bitti mi?"

Geri çekiliyorum. Sesindeki duygusuzluk bir tokat gibi iniyor yüzüme.

"Baban ve ben. bu evlilikte iki ortağız. Ben evi temiz tutup, her gece ona yemeğini hazırlayarak, sevildiğini ve takdir edildiğini hissettiği, huzurlu ve saygılı bir ortam sunup onu destekliyorum. O da her yıl, o şirkette bütün çabalarına rağmen görmezden gelinmenin yarattığı hayal kırıklığına tahammül ediyor. Sırf biz böyle bir hayat yaşayabilelim diye buraya taşınıp niteliklerinin çok altında bir işte çalışmayı kabul etti. Kendisinin gidemediği üniversiteye gidebilesin. onun yakalayamadığı fırsatlara erişebilesin diye para biriktiriyor. Bu yüzden sen de o yemekte olacaksın ve saygılı davranacaksın. Beni anladın mı?"

Yenilmiş bir şekilde mükemmel evlat maskesini yeniden takıp uyuşmuş bir hâlde başımla onaylıyorum. "Anladım."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah güneş pencereden süzülerek beni uyandırıyor. Gözlerimi ovalayıp geriniyorum ve örtüyü kafama çekerek uykuya geri dönüp dönmeme konusunda karar vermeye çalışıyorum.

Yan dönünce Nyelle'in uyanmış beni izlediğini görüyorum.

"Günaydın," diyor sessizce; hafifçe gülümsüyor.

Homurdanarak kolumu beline atıp onu çeviriyorum ve sırtını göğsüme bastırıyorum. "Uyandık mı yani?"

"Evet," diyor. "Ben çoktan duş alıp dişlerimi fırçaladım bile."

"O zaman benim de kalkmam gerek." Yüzümü yastığıma gömüp esniyorum.

"Sen bir şey demeden ben diyeyim. Gerçi bir şey demeyeceğini de biliyorum," diye söze başlıyor sırtüstü dönerek. Parmaklarını, kamında duran elimin üstünde hafifçe gezdiriyor. "Dün gece için üzgünüm. Biraz çıldırdım. Bana karşı bu kadar sabırlı olduğun için teşekkür ederim. Kolay olmadığına eminim."

Kafamı kaldırıp ona dikkatle bakıyorum ve neye karşı sabırlı olmamdan bahsettiğini çözmeye çalışıyorum. Hâlâ Nyelle'in arkasına saklanmasını mı, yoksa Nyelle olmanın ara sıra ona ağır gelmesini mi kastediyor acaba? Şimdi kafam iyice karışıyor.

"Olmamı beklediğin kişi olmadığım için üzgünüm," diyor dudaklarında özür dilercesine bir gülümsemeyle.

"Nyelle, sen benim beklediğimin bile üstündesin," diye karşılık veriyorum samimi bir şekilde. Onun gözlerindeki bu güvensizlik ifadesine katlanamıyorum. Bu o değil. O ifadeden kurtulmak istiyorum. "Dişlerimi fırçalamadım ama bu, umurumda bile değil. Seni Öpeceğim."

"Hayır, yapma," diye yalvarıyor kıkırdayarak. Üstüne çıkarak bedenimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum ve kollarını kafasının üstünde sabitliyorum.

Odaya girdiğimde Nyelle'in yatakta oturduğunu görüyorum. Üzerinde kareli bir

gömlek var ve bacakları da örtünün altında. Suratında beni güldüren saçma bir sırıtıp var. Mısır gevreği kâsesi falan bulmayı umarak etrata bakmıyorum.

"Şey... Kahvaltıda ne var peki?" diye soruyorum bir tişört almak için çekmeceyi açarken.

"Ben varım/" diye yanıtlayınca hemen dönüyorum. Ben daha sesimi çıkaramadan örtüyü kaldırıyor ve bacakları-nm üstünde pembe kalpler olduğunu görüyorum. Daha dikkatli bakınca gömleğinin yakasının altından, boynunda da pembe bir kalp olduğunu fark ediyorum.

Onun da benim gibi şimdilik her şeyi yok saymaya hevesli olduğunu anlayarak sırıtıyorum. Her şeyi tamamıyla değiştirecek olan o şey her neyse, biraz daha bekleyebilir.

"Krema mı?"

Nyelle başıyla onaylıyor.

"Üstelik ağaca tırmanmamıza da gerek yok," diyorum yatağa doğru ilerlerken. Bir anda kendimi çok aç hissediyorum.

Dudaklarının tadma bakmak için üzerine eğildiğimde masumca gülümsüyor.

"Orada krema yok," diye mırıldanıyor öpüşürken.

"Başlamak için güzel bir yer gibi geldi," diyorum yavaşça boynundaki kalbe doğru inerken. Benim için stratejik olarak işaretlenmiş her noktayı bulma işini ağırdan alıyorum. Ben bedeninin her santiminin tadını çıkararak aşağılara doğru inerken o, tatlı tenine değen dilimin dokunuşlarıyla inliyor.

Bu, hayatımda yaptığım en seksi şey. Bacaklarının arasındaki gizli kalpleri yemeyi bitirdiğimde soluğu kesiliyor.

"Yatakta kahvaltıya bayılıyorum," diyorum bir kez daha dudaklarından öperek. "Mısır gevreğinden çok daha güzel."

"Beni mısır gevreğiyle mi kıyasladın gerçekten de?" diye soruyor, yüzü hâlâ kıpkırmızı bir hâlde,

"Ne? Ama ben her gün ikinizi de yesem bile bıkmam," diye itiraz ediyorum çıplak bedenini süzerken. Onunla ilişim henüz bitmedi. "Kötü bir şey mi bu yani?"

Üstüne çıktığımda soluk soluğa kalıyor. "Ah, hiç de değil."

"Uyuya mı kaldın?" diye soruyor Nyelle bana yaslanarak.

"Hayır," diyorum gözlerimi açmadan. Sıcak su çok rahatlatıcı. "Ama kalabilirim."

"Köpüklerimiz bitiyor" diyor. Su şırıldıyor.

"Çıkmak ister misin?" diye soruyorum derin bir nefes alıp gözlerimi açarak. Öne eğilip omzunu öpüyorum.

Ellerini havaya kaldırıyor. "Parmaklarım büzüştü. Yani zamanı geldi bence."

Nyelle dökme demirden küvetin kenarlarına tutunarak ayağa kalkıyor. Suyun üzerinden akışını hayranlıkla izliyorum. Bütün günü yatakta geçiremeyeceğimizi bildiğimden, kafamdan geçen düşüncelerden kurtulmaya çalışıyorum. Ya da belki de geçirebiliriz. Neden olmasın?

"Yürüyüşe çıkmayı düşünüyordum," diyor bir havluya sarınırken.

"Yağmur yağacak gibi görünüyor," diye bilgilendiriyorum onu.

"Oregon'dayız. Burada hava, her an yağmur yağacakmış gibi görünür."

Kancadaki havluya uzanırken gülümsüyorum. "Doğru."

"Seni giydirmeme ne dersin?" diye soruyor yatak odasına yürürken.

"Kıyafet mi seçeceksin bana? O kadar çok eşya getirmediğim yanımda."

"Hayır." Gülüyor. "Gerçekten giydirmekten bahsediyorum. Hoş olabileceğini düşündüm."

Bunun kulağa çok tuhaf geldiğini söylemek üzereyken duruyorum ve karanlıkta

duş almanın kötü bir fikir olduğunu düşündüğüm zamanı hatırlıyorum. Oysa o anı, hayatım boyunca zihnimde kalacak.

"Öyle diyorsan," diye karşılık veriyorum. "Ben de seni giydirebilecek miyim?"

"Tabii ki," diyor gülerek.

Onun önümde eğilip pantolonumu giydirmesi ve fermuarımı çekmesi beni tahmin ettiğimden çok daha fazla tahrik ediyor. Pantolonu tekrar çıkarmasını istememek için kendimi zor tutuyorum.

Sıra bana geldiğinde hiç acele etmiyorum. Sütyenini kollarından geçirip kopçasmı takarken ona oldukça yakın duruyorum. Külotunu yukarı çekerken parmaklarım bacaklarında geziniyor.

Kazağını başından geçirip onu öpüyorum. Pantolonunu giydirirken de kalçasına öpücükler konduruyorum. Kalçasının sağ tarafındaki küçük yara izini görünce duruyorum ve burayı nazıkçe öpüyorum. Parmaklarımı yara-

nın üzerinde gezdiriyorum. Bunca yıldan sonra iz oldukça belirsizleşmiş. Vücudunun başka kısımlarıyla dikkatim dağıldığından bunu şimdiye kadar hiç fark etmemişim.

"Bu kadar küçük olduğuna inanamıyorum/" diyorum. "Özellikle de buraya bir dalın saplandığı düşünüldüğünde. Richelle'in..."

Bir anda vücudu geriliyor. Yüzümü ekşitiyorum. Gereğinden fazla şey söyledim. Kahretsin.

Nyelle pantolonunu çekip düğmelerini ilikliyor. Söylediklerimi geri almak istercesine ağızım açık bir şekilde dikiliyorum. Ne yapmam gerekir? Özür mü dilersem? Bir şey dememişim gibi mi davransam?

Renfield'dan ya da oradaki herhangi birinden bahsettiğimde gözünü bile kırpmamasına alışmıştım. Ara sıra ağızından birkaç anıyı kaçırsa da hiçbir tepki göstermemişti. Hatta bunu yaptığının bile farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ama şu an durum daha farklı. Artık anılar zihnini kışkırtarak onu, içinde bulunduğu kayıtsız durumdan çıkarıyor gibi. Ve aynı zamanda ona acı veriyor. Bunu nasıl durdurabilirim?

"Şey, sana krep yapmamı ister misin?" diye soruyorum dikkatini dağıtmayı umarak. Buraya gelirken uğradığımız markette karışık krepler bulduğumuzda çok heyecanlanmıştı. Şu an her şeyi deneyebilirim.

"Hayır, teşekkürler," diyor sessizce. Yatakta oturmuş çoraplarını giyiyor. "Sanırım yağmur yağmadan önce yürüyüşe çıkacağım."

Postallarının bağcıklarını bağlarken onu izliyorum. Hâlâ suratıma bakmıyor ve bu durum beni öldürüyor.

Ayağa kalktığı anda önüne geçip ellerimi kalçasına koyuyorum. "Nyelle." Göğsüme bakıyor. "Lütfen yüzüme bak."

Gönülsüz bir şekilde bakışlarını kaldırıyor. Ama acı tekrar su yüzüne çıkınca gözleri yaşlarla parlıyor ve kafasını çeviriyor. Ne kadar panik olduğumu anlamasın diye yüz ifademi bozmamaya çalışıyorum.

"Sanırım... sanırım bunu konuşmalıyız." Lanet olsun. Sonunda bunu dedim.

"Konuşmak istemiyorum. Yapamam," diyor hüzünlü bir şekilde fısıldayarak. "Birazdan dönerim."

Yanımdan geçip gidiyor.

"Bekle. Gitme lütfen," diye yalvarıyorum peşinden koridora çıkarken. "Üzgün olduğunu biliyorum. Saklamana gerek yok. Benimleyken saklanmana gerek yok, Nyelle, unuttun mu?"

Son basamağa vannca arkasını dönüyor. "Ben iyiyim," diye yalan söylüyor. "Sadece biraz yürüyüp kafamı toparlamam lazım."

Onu kapıya kadar takip ediyorum ama gitmesine engel olmuyorum.

Ellerimi kafamın arkasında kavuşturuyorum. Kahretsin.

Arkasından mı gitmeliyim? Ona zaman mı vermeliyim? Hiç bilmediğim sularda yürüyorum. Telefonumu almak için yukarı çıkıyorum.

Evin içinde dolanarak telefonun çektiği bir yer arıyorum. Hiç sinyal yok. Kapalı gökyüzü bunu daha da güçleştiriyor olmalı.

Dışarı çıkıp telefonu havaya kaldırarak sinyal olduğunu gösteren çizgilerin görünmesini bekliyorum. İki çizgi görür görmez duruyorum.

Telefonun çalma sesi kesilince gözlerimi kapatıp bunu başarabilmeyi diliyorum.

"Cal? Nere... siniz?!" diye açıyor Rae telefonu. Telefon doğru düzgün çekmiyor.

"Zac'teyim," diyorum ona.

"Nerede?"

"Oregon'da. Zac'in kulübesinde," diyorum yine. Bu şekilde konuşabilmemizin imkânı yok.

Telefon kesilmeden önce Rae'in sadece, "Nyelle... sen," dediğini duyabiliyorum.

Öfkeyle homurdanıyorum. Hiçbir işe yaramadı. Tekrar dolanmaya başlıyorum. Hatta toprak yola kadar çıkıyorum ama hiç sinyal yok.

Kulübenin basamaklarına oturunca Henley de gelip ayaklanmm ucuna kıvnlıyor. Başım okşayıp Nyelle⁷in dönmesini umarak bir süre ormana bakıyorum.

"Ee, ne düşünüyorsun, Henley? Sence peşinden gitmeli miyim?"

Köpeğim sadece dilini dışarıya sarkıtarak kafasını kaldırıp bana bakıyor.

"Haklısın. O, peşinden gidilebilecek bir kız," diyorum kulağının arkasını kaşıyarak. "Hadi, gidip onu bulalım."

Ayağa kalkıyorum ama ne tarafa gideceğimi hiç bilmiyorum. Etrafımız ağaçlarla çevrili. Herhangi bir yöne gitmiş olabilir.

Böylece ben de en belirgin patikayı takip etmeye çalışarak yürümeye başlıyorum. On beş dakika sonra duruyorum. Bu çok saçma geliyor. Ama sonra hatırlıyorum...

"Göl/" diyorum Henley'ye. Köpek, sesimi duyunca kulaklarını dikeyyor.

Yönümü değiştirip göle doğru yokuş aşağı ilerliyorum. Bunu neden daha önce akıl edemediğimi bilmiyorum. İçgüdüsel olarak göle çekilmiş olmasını umut

ediyorum. Öyle olmasa bile kaybedecek bir şeyim yok.

Yolu yarıladığımda göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini görüyorum. Henley de kulak kabartarak dikkat kesiliyor. Sonra koşturaya başlıyor. Henley'nin beni ona götürebileceğini nasıl akıl edemedim.

Ağaçların ve çalılarının arasında onun peşinden koşuyorum.

Uzakta Nyelle'i gördüğümde yavaşlayıp yürümeye başlıyorum. Henley de ileride durmuş ona yetişmemi bekliyor.

Ağaçlar seyrekleşip ormanı bir örtü gibi kaplayan geniş bir yosun birikintisine açılıyor. Bu açıklığın ortasında da Nyelle... dans ediyor.

Ona yaklaşmaya çekiniyorum. Durmasını istemiyorum. Ormanın ortasında dönüp durması fikri kulağa çılgınca geliyor ama hareketleri o kadar zarif ki... Çok güzel görünüyor.

Beni görmeyeceğini umarak yaklaşıyorum. Sonra kulaklarında kulaklık olduğunu ve gözlerinin kapalı olduğunu fark ediyorum.

Bir ağaca yaslanıyorum ve ellerinin havada süzülüşü-

nü, geriye doğru yahşim ve bacağını kaldırıp çıplak ayağını gökyüzüne uzatışını izliyorum.

Dans ettiğini biliyordum ama onu sahnede hiç izlememiştim. Bunu görünce, *Keşke izleseymişim*, diye düşünüyorum.

Sıçrayarak öne doğru eğiliyor. Elleriyle yere dokunup bacaklarını zarif bir açıyla birbirinin üzerine koyuyor ve kollarıyla kendisine sarılarak oturma pozisyonuna geçiyor. Sonra da hiç kımıldamıyor.

Yavaşça ona yaklaşıyorum. Baş kollarının üstünde, hâlâ öne eğilmiş bir şekilde duruyor. Nefes alıp verirken omuzları sarsılıyor. O sırada ağladığını fark ediyorum.

Henley ileri atılıp burnunu onun yüzüne değdiriyor. Nyelle kafasını kaldırıp doğrudan bana bakıyor; gözlerinden yaşlar dökülüyor. Ayağa kalkmadan kulaklıklarını çıkarıyor.

Çok uzun zaman önce ezberlediğim o mavi gözlere bakarak soruyorum. "Nyelle Preston kim?"

RICHELLE Mayıs - Lise Son Sınıf

"Burayı seviyorum," diyorum örtünün üzerinde uzanmış, yıldızları seyrederken.

"Muhtemelen bu kadar uzun süre dışarıda kalmamamız gerek. Hava soğuyor," diyor Nicole ellerini karnında kavuşturarak.

"Yıldızlara bakarken hiçbir şeyin önemi olmuyor," diye devam ediyorum havanın soğumasını umursamadan. "Yıldızlar bir sürü ihtimallerle dolu ve sadece onlara bakıp dilek dileyerek bile insan kendini iyi hissedebiliyor."

"Onlara bakıp yapamadığım her şeyi düşünürüm ve yapmayı dilerim. Geriye dönüp de baştan yaşamak istediğim anlar gelir aklıma."

"Ah keşke, dediğin anlar yani," diyorum.

"Evet"

"O hâlde bir yıldızın kaydığını gördüğün zamanlarda geriye dön ve baştan yaşamak istediğin şeyi yaşa."

Nicole hafifçe gülüyor. "Çok isterim bunu."

Bir an sessizce uzanıyoruz. Nicole, çocukluğumdan beri benim en yakın arkadaşım. Her mutlu anım bir şekilde onunla bağlantılı. Ama bir yanımda onun için daima endişeleniyor. Buna engel olamıyorum.

"Mutlu musun?" diye soruyorum ona.

"Ne?"

"Tek istediğim senin mutlu olman. İnsanların beklentilerini karşılamak için kendine çok yükleniyorsun. Mutlu olmamandan endişeleniyorum."

"Seninleyken mutluyum. Benden bir şey beklemeyen tek insansın." Duruyor. "Bazen, şu an olduğum insanın tam tersi olabilmeyi diliyorum. İçinden geldiği gibi davranan. Maceracı. Bir şeyi sadece eğlenmek için yapan. Nasıl

göründüğüyle ve nasıl davrandığıyla ilgili insanların ne düşündüğünü umursamayan biri. Sadece kendim olabilmek istiyorum."

"Bence olmalısın," diyerek onu cesaretlendiriyorum ve Ni-cole'ü böyle hayal ederek gülümsüyorum.

"Keşke olabilsem," diyor iç çekerek.

"Bu, senin ilk keşken olsun," diyorum. "Bir daha bir yıldızın kaydığına tanık olduğunda bu dileğine kavuşacaksın."

Nicole gülüyor.

Bir süre öylece yatıp gökyüzünü izleyerek o ikinci şansın gelmesini bekliyoruz.

"Richelle?"

"Efendim?" diyorum hâlâ gökyüzünü izleyerek. Hareket eden bir şey görüyorum ama bu bir uçak çıkıyor.

"Sen... sen mutlu musun?"

Sesindeki tereddüdü hissedince uzanıp elini tutuyorum. "Bugün mutluyum." Nicole elimi sıkıyor. "Bana bir iyilik yapar

mısırmı?"

"Ne istersen," diye yanıtlıyor hemencecik.

"Senin için endişeleniyorum, biliyorsun değil mi? Çok sessizsin. Akimdan kim bilir neler geçiyordun Herkes senden... mükemmel olmanı bekliyor. Üzgün, kızgın ve öfkeli olduğunu biliyorum. Sadece... bırak gitsin."

"Her zaman çılgılık atamam."

Tepemde parıldayan ışıkların tadını çıkarmaya devam ediyorum. "O zaman... bırak, yıldızlar acılarını alıp götürsün ve her şeyi daha iyi kılsın. Sonra güneş doğduğunda, o yıldızlar bütün acılarını da alarak yok olup gitsin."

"Ta ki bir sonraki gece her şeyin berbat olduğunu bana yeniden hatırlatmak için geri gelinceye dek."

“Hayır, çünkü bir sonraki gece onlar yine ihtimal hâline gelecekler.”

“Böyle felsefi konuşmalar yapman kafamı karıştırıyor.”

Gülüyorum. “Evet. Artık saçmalıyorum galiba.”

“Eh, bundan sonra yıldızlara baktığımda hep sen aklıma geleceksin,” diyor Nicole elimi sıkıca tutarak.

“Bu kötü bir şey değil.”

Üstümüzde bir ışık süzülüyor. İkimiz de onu göstermek için aynı anda ellerimizi kaldırıyoruz.

“İşte. Artık o kız olabilirsin. Her zaman olmak istediğin dağınık, çılgın, öngörülemez kız.”

Nicole derin bir nefes alıyor.

“Kızlar,” diye sesleniyor annem kulübenin arkasından. “İçeri gelin. Üşütmeyin sonra.”

“Buraya gelmemizin sebebi temiz hava almak değil miydi

“Richelle.” eliyor annem sert bir şekilde. “Ge-li-yo-ruz!” diye karşılık veriyorum.

“Boş ver,” diyor Nicole. “Gerçekten de çok soğuk oldu.” Oturuyorum. “Ah! Belki bize sıcak çikolata yapar!”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Lütfen söyler misin bana? Nyelle Preston kim?" diye soruyorum tekrar; bir saattir birbirimize bakıyormuşuz gibi hissediyorum.

Nyelle, kendisine doğru çektiği dizlerine sarılarak yosunlu yerde oturmaya devam ediyor. "Doğru olmasımı istediğim bir yalan."

"Bana gerçek görünüyor. Neden yalan olsun ki?"

Nyelle gözlerini kapatıyor; kirpikleri yaşlarla parlıyor. Ona dokunmak, ona

sarılmak istiyorum. Ama o zaman öğrenmek istediklerimi öğrenemem diye korkuyorum.

Kederli mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Kendi hayatımı istemedim. Daha fazla acı çekmek istemedim. O yüzden de dilediğim bir yalana dönüştüm."

Kafasını önüne eğip içindeki acıyı gökyüzüne göndermek ister gibi derin bir soluk veriyor. Şu an söyledikle-

rinden bir anlam çıkaramıyorum. Neleri hatırladığından emin değilim. Acaba bir yanı, inanmak istediği o yalanın tutsağı mı hâlâ?

"O gece beni tanıdın mı? Cadılar Bayramı partisinde?"

"İlk başta tanımadım. Farklı görünüyordun," diyor dudağını ısırarak. "Ama senin olduğunu anladığımda senden uzak durmaya çalıştım. Bunun için çok uğraştım çünkü sen, bana unutmak istediğim her şeyi hatırlatıyordun. Ama seni her gördüğümde bir daha görmek istedim. Böy-lece seninle ilk defa tanışıyormuşum gibi oldu."

"Nicole'e ne oldu peki?" diye soruyorum. Bu ormanın içinde bunca zamandır içimi kemiren soruların hepsini sorma cesaretini buluyorum. Adeta yok olmak istercesine iki büklüm olmasını izlemekten hoşlandığımı söyleyemem. Ama onun için savaşacaksam onun da kendisi için savaşması gerekir.

Nyelle başını koluna dayayıp yosunlara bakıyor. "Ondan kurtulmak istedim." Kederli bir şekilde derin bir nefes alıp veriyor. Gizemli yanıtları hâlâ kafamı karıştırıyor. Ya çok uzun zamandır bu yalanın içinde tutsak kaldıysa ve çıkış yolunu bulamıyorsa?

Koluna bir yağmur damlası düşüyor. Gökyüzüne bakınca yağmurun, yağmaya karar verdiğini anlıyorum. Bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı doğrusu.

"Hadi, kulübeye geri dönelim," diye öneriyorum ayağa kalkmasına yardım etmek için yanına yaklaşarak.

Nyelle elimi tutmadan önce çoraplarını ve botlarını giyiyor.

Yağmur hızlandığında koşmaya başlamayı düşünüyorum. Ama Nyelle sakın bir şekilde yürümeye devam ediyor. Ondan da bu beklenirdi zaten. Ağaçların

yapraklarının tente görevi görmesi, bizi yağmurun şiddetinden koruyor ama yine de ıslanıyoruz.

"Neden ondan kurtulmak istedin?" diye soruyorum bir dakika boyunca bakışlarımız yerde yürüdükten sonra. Çünkü bu sessizlik beni âdeta boğuyor.

Nyelle merak dolu bir tebessümle bana bakıyor. Bunu neden sorduğumu anlamamış gibi görünüyor. "O... yani eskiden olduğum kız, başkalarının beklentilerine göre yaşardı. O gerçek biri değildi ve ben de artık o kız olmak istemedim." Tekrar ağlamamak için dudağını ısıyor. "Onu, eskiden nasıl biri olduğumu hatırlamak artık çok zor. Ama ben o değilim. Artık değilim."

"Çünkü yeniden başladın," diye lafını tamamlıyorum. "Sanırım bu kötü bir şey değil. Nyelle olduğun, yani kendin olduğun için daha mutlu değil misin?"

Nyelle durup nemli gözleriyle bana bakıyor. "Evet," diyor iç çekerek. "Mutluyum. Ama ya ben gerçekten bu değilsem? Ya Nyelle olmayı çok istediğim için kendimi kay-bettiysem?"

Ona uzanıyorum. Aramızdaki mesafe aşılması güç bir yol gibi... Ve ben buna daha fazla dayanamıyorum. Kollarımı ona sardığımda bana karşı koymuyor.

"Bence kendini kaybetmiş falan değilsin. Sadece, her zaman olmak istediğin kişiye dönüşmek için kendine izin verdin, o kadar. Ve bu da seni mutlu ediyor," diyorum saçlarının arasından fısıldayarak; ardından alnının kenarından öpüyorum. "Ve beni de mutlu ettin. Yani gördüğüm

kadarıyla sen şu an... kendinsin. Tam anlamıyla olman gereken kişisin."

Yüzünde hafif bir tebessümle bana bakıyor, gözlerindeki yaşlar yağmura karışıyor. "Seni özlemiştim."

"Ben de seni özlemiştim," diyorum yumuşak, ıslak dudaklarından öperek. "Onca yıl neden sensizliğe mahkûm oldum?"

Geri çekilerek, kafasını iki yana sallayıp gözlerindeki yaşları siliyor. Bunu anlatmaya, canını bu kadar acıtan şeyden bahsetmeye hâlâ hazır değil.

Tekrar yürümeye başlıyoruz. Ona daha fazla soru sormak istemiyorum. Soramam da zaten. Bu kadarını öğrenmek için bile tüm cesaretimi toplamam

gerekti. Göğsüm duyduğum endişeyle öyle sıkışıyor ki nefes alabilmeme bile şaşıyorum.

"Bir söz verdim." Nyelle'in fısıltısı, yağmurun sesinden güçlkle duyuluyor.

Ormanın bitiminde kulübeyi görünce elleri sıkıca birbirine kenetlenmiş bir hâlde durup bana dönüyor.

"O sözü hâlâ tutman gerekiyor mu?" diye soruyorum. Bana söylemek zorunda olduğu şey yüzünden âdeta ruhu-nun iki parçaya ayrıldığını görüyorum.

Nyelle kafasını iki yana sallıyor. "Ama bu sözü o kadar uzun zamandır tutuyorum ki yoluma nasıl devam edeceğimi bilmiyorum." Hıçkırarak elleriyle yüzünü kapatıyor.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken omuzları sarsılıyor ve bunu izlemek beni âdeta paramparça ediyor. Bunu kaldıramıyorum. Omzuna dokunur dokunmaz daha fazla ayakta duramayarak üzerime yıkılıyor.

"Önemli değil/" diye teselli ediyorum onu sıkıca tutarak. "Bana söylemek zorunda değilsin."

' Söyleyeceğim/' diye mırıldanıyor yüzünü ıslanmış tişörtüme bastırırken. "Söylemem gerek. Sadece... sadece canımı çok yakıyor. Hâlâ canımı çok yakıyor."

Henley havlamaya başlıyor. Nyelle'in başının üstünden baktığımda annemin arabasını görüyorum. Nyelle de bana yaslanmaya devam ederek o yöne doğru bakıyor. Annemle Rae'in, kulübenin önünde arabadan inmesini hareketsiz bir şekilde izliyoruz.

Nyelle'e sarılmaya devam ederek ileri doğru bir adım atıyorum. Ama o kımıldamıyor.

"Cal, sana ulaşmaya çalıştık," diyor annem şemsiyenin altından. Çatılmış kaşlarını görünce mideme kramp giriyor. Kim olduğunu anlamaya çalışarak Nyelle'e bakınca şaşkınlıktan gözleri kocaman açılıyor. "Nicole?"

"Neler oluyor?" diye soruyorum ama Rae'in kıpkırmızı gözlerini görünce gerçekten neler olduğunu öğrenmek istediğimden emin olamıyorum.

"Biliyorsun/" diyor Nyelle, doğrudan Rae'e bakıyor.

Rae başıyla onaylıyor. "Biliyorum."

NICOLE

Mezuniyetten Sonraki Gün - Lise

Bütün acılarımı alıp götürmelerini umarak yıldızlara bakıyorum. Ama biliyorum ki acılarım da giderse benden geriye hiçbir şey kalmayacak.

Bir yıldız kayıyor.

Gözlerimi kapatıyorum; gözyaşlarını şakaklarıma dökülerek saçlarımı ıslatıyor.

"Keşke senin kadar cesur olabilseydim," diye mırıldanıyorum yıldızlara bakarak. "Keşke daha çok gülseydim. Keşke daha çok risk alsaydım. Keşke bende gördüğün o kız olabilseydim. Lütfen artık canım acımasın. O zaman, söz veriyorum o kız olacağım. Her şeyi bırakacağıma ve senin için... mutlu olacağıma söz veriyorum."

"Nicole? Nicole sen misin?" diye sesleniyor annem bahçemizi çevreleyen küçük ağaçların arasından. "Ne yapıyorsun orada?"

Gölgelerin arasından çıkıyor.

"Saatin ne kadar geç olduğunu farkında mısın?" diye devam ediyor. "Baban birazdan evde olur. Bütün gün ortadan kaybolduğun için yemeğe biz olmadan katılmak zorunda kaldı. Hadi, komşunun bahçesinden çıkıp o gelmeden üstünü başını temizle."

"Sen dalga mı geçiyorsun?" diye tersleniyorum ona dik dik bakarak. Acı dolu bir şekilde gülüyorum. "Tabii ki dalga geçmiyorsun." Yerden sıçrayarak kalkıyorum ve onun yanından bir hışımla geçip eve doğru ilerliyorum.

"Üstünü değiştirip aşağıya gel de babanı karşılayalım," diye talimat veriyor annem.

Dişlerimi sıkıyorum. Öfkenin keskin tadını dilimin ucunda hissedebiliyorum. Hızla arkama dönünce annem merak içinde beni süzüyor. "Bana söylemediniz!

İki gündür biliyordunuz ama bana tek kelime bile etmediniz!"

"Okul birincisiydin, konuşma yapacaktın," diye karşılık veriyor aşırı sakın bir şekilde. İçinde onu bir arada tutan şeyin kablolar olduğuna ikna oluyorum. "O önemli günü senin elinden almamaya karar verdik."

"O, benim en yakın arkadaşım! Benim tek arkadaşım!" diye feryat ediyorum titreyerek. "Bunu benden atamazsınız! Buna hakkınız yoktu!"

"Biz, senin aileniz," diye karşılık veriyor. "Senin iyiliğin için her şeyi yapma hakkına sahibiz."

Evin önüne bir araç yanaşıyor. Annemin bakışları hemen kapıya dönüyor. Sonra da dönüp bana bakıyor.

"Git üstünü başını temizle."

"Cehennemine dibine git!" diye bağıyorum. Yumruk yaptığım ellerimi öyle çok sıkıyorum ki tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Bir an sonra babam telaşlı bir şekilde içeri giriyor. Bu oldukça tuhaf. Çünkü babamı daha önce hiç kendini kaybetmiş

bir hâlde görmemiştim. Buz gibi bakışlarını üzerime dikince sırtımdan bir ürperti geçiyor. Kapıyı arkasından kaparken durumu anlamaya çalışarak bir anneme bir bana bakıyor.

"Üzülmen hiçbir şeyi düzeltmez." Her ne kadar sakın kalmaya çalışsa da boğuk, gür sesi evin içinde yankılanıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. "Hayatımdaki her şeyi kontrol ettin ama bunu anlayamazsın. Bana, nasıl hissetmem gerektiğini söyleyemezsin."

Yavaşça bana doğru bir adım atınca geri çekiliyorum. Ürkek bir hayvana yanaşmış gibi elini havaya kaldırıyor. "Sakinleş-melisin."

"Bana dokunma!"

İsyankârlığım karşısında donup kalıyor.

"Hiçbir şey olmamış gibi davranarak bunu yok sayamazsın." Öfke bedenimi ele

geçiriyor, âdeta beni yönetiyor. “Çünkü o zaman beni de silmen gerekir, baba. O, benim sahip olduğum tek gerçek şeydi. Onsuz ben hiçbir şeyim.’

Ondan kaçmaya devam ederken büfeye çarpıyorum ve titizlikle tasarlanmış çiçek desenli vitrin yere devriliyor. Annem eliyle ağzını kapıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp hıçkırmaya başlıyorum.

“Kendini topla ve seni yetiştirdiğim hâline geri dön. Sen bu değilsin.” Babamın sesi tiksintiyle çıkıyor.

Kafamı kaldırıp ona öfkeyle bakıyorum.

“Belki de artık sizin küçük, mükemmel kızınız olmak iste-miyorumdur.” Yere saçılan camlara yumruklarımı indirip o mükemmel kızı parçalarına ayırıyorum.

“Nicole. dur!” diye buyuruyor babam.

Ona bakarak yumruğumu kaldırıyorum ve tekrar kırık camlara indiriyorum. Hiçbir şey hissedemiyorum Etimi kesen cam kırıklan, içimi parçalayan acıyı maskeleyemeye yetmiyor.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye kükrüyor babam. Sesi bütün evde yankılanıyor.

“Sorun nedir? Yeterince düzgün değil miyim? Ya da akıllı? Ya da yeterince mükemmel mi değilim?” diye meydan okuyorum ona sevimli ambalajımı yırtarak. Ve böylece bütün hayatım boyunca içimde tutsak kalan şeyler etrafa saçılıyor.

Babamın yüzü, gördüğü şey karşısında tiksintiyle buruşuyor.

“Nicole, kan revan içindesin!” diye bağılıyor annem.

Yumruklarımı yine cam kırıklarına indirirken babama küstahça bakıyorum.

Babam kafasını çeviriyor. “Doktor Xavier’ı ara. Arka kapıdan gelmesini söyle. Şurayı da temizle.” Annem mutfığa koşturuyor.

“Seni hayal kırıklığına mı uğrattım yoksa baba?!” diye haykırıyorum. Ama

babam ön kapıdan çıkıyor.

Tek başıma kalıyorum.

Cılalı ahşaba bulaşan kanın içine yığılıp, her ikimizin kaybına da yas tutarak ağlıyorum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Richelle öldü," deyiveriyor Nyelle bir solukta.

Ona bakakalıyorum. Onu doğru duymuş olamam. Söylediği şey doğru olamaz.

Rae'e dönüyorum. Gözlerinden yaşlar süzülüyor. Onun daha önce ağladığını hiç görmedim. Kaykaydan düşüp dizini paramparça ettiğinde bile.

Anneme bakıyorum. Dudaklarını birbirine bastıyor ve bakışları üzgün olduğunu söylercesine benimkilerle buluşuyor.

"Hayır," diyorum kafamı iki yana sallayarak. "Hayır. Ölmedi. Ölmüş olamaz."

"Cal, çok üzgünüm," diyor annem bana doğru bir adım atarak. "Annesi, senin mesajımı alınca bizi aradı."

"Anlamıyorum," diye karşılık veriyorum. "Nasıl olur?"

"Hadi, içeri girelim," diyor annem.

Kımıldayamadan yağmurun altında durmaya devanı ediyorum. Elimi sıcak bir şey sarmalıyor. Kafamı indirip bakınca birinin elimi tuttuğunu görüyorum.

"Hadi, içeri girelim," diyor Nyelle yumuşak bir sesle. Bir avuntu bulmak umuduyla içinde fırtınalar kopan mavi gözlerine bakıyorum. Ama bu gözlerde öyle büyük bir acı var ki âdeta haykırıyorlar.

Onunla birlikte Rae'in bizi beklediği merdivene doğru yürüyorum. En alt basamağa adım attığımda düşmemek için tırabzanı kavıyorum. Gerçi zaten otuz metrelik bir uçurumdan sivri kayaların üzerine yuvarlanmışım gibi hissediyorum.

Nyelle elimi daha sıkı kavıyor ve Rae duruyor ama ikisi de bir şey demiyor.

Doğrulup kulübeye doğru yoluma devam ediyorum.

"Üstünü değiştirmeye ne dersin?" diye öneride bulunuyor annem.

"Richelle'e ne oldu?" diye soruyorum.

"Lösemiymi," diye açıklıyor Nyelle.

Ona bakmak için hızla dönüyorum. "Sen biliyordun..." Duruyorum. Kafamın içindeki karmaşaya rağmen her şey netleşiyor. "Verdiğin söz bu muydu?"

Nyelle titreyerek başıyla onaylıyor.

"Kanser olduğunu bize söylememek için mi söz verdin yani?" diye soruyor Rae onu hainlikle suçlar gibi bir ses tonuyla.

Nyelle dudağını ısıyor. "Bilmenizi istemedi. Öleceği için ona farklı davranmanızdan endişeleniyordu," diye açıklıyor sesi titreyerek. "İyileşip Renfield'a geri döndü-

ğünde bunun hiçbir öneminin kalmayacağını düşünüyordu. Bunlar hiç yaşanmamış gibi olacaktı/" Yutkunuyor. "Ama hiçbir şey olmamış gibi davranarak olanları yok sayamıyorsun."

Nyelle bakışlarını bana çeviriyor; o gece orada olduğumu ve babasına bu sözleri söylediğini biliyormuşum gibi bakıyor.

Ağzım açık kalıyor. O gece duyduğum sözler bunlardı.

"Mezuniyet," diyebiliyorum. "O yüzden ağlıyordun."

"Bir gün önce öldü."

Yaprak kımıldamıyor. Hava o kadar durgun ki dünyanın dönmediğine yemin edebilirim.

"Bu yüzden Nyelle oldun, değil mi?" diyor Rae sessizliği bozarak. "İsimlerinizi birleştirdin."

Nyelle gözlerini kapatınca gözyaşları yanaklarından hızla akıyor.

Yüzümü ovuşturuyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Merdivene doğru yürümeye başlıyorum. Bunu yapamam.

"Cal," diye sesleniyor annem ve ona bakmak için dönüyorum. "İçine kapanma, olur mu? Üstünü değiştirip gel lütfen."

Hafifçe başımı sallayıp odama giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Avucumu alnıma bastırarak kapıya yaslanıyorum. Bütün bunları kafamdan atıp bu berbat kâbustan uyanmak istiyorum.

Botlarımı çıkarıp tekmeliyorum ve sıırıslıklam kazağımı yere fırlatıyorum. Şifonyere doğru ilerlerken bacaklarım iflas ediyor. O sıcak kolların beni sardığını hissettiğimde yere çöküyorum. Yanağını sırtıma dayıyor. Batıyormuşum da beni boğulmaktan kurtaran tek kişi oymuş gibi hissediyorum. Birbirimize sarılarak ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre boyunca yerde kalıyoruz. Sadece nefes alıp vermeye odaklanıyorum çünkü tek yapabildiğim şey bu.

Nyelle beni bıraktığında yavaşça doğruluyorum ve sırtımı yatağa yaslayarak yerde oturuyorum. Nyelle yanıma kayıyor. Rae de yataktan inip öteki yanıma oturuyor. Kolumu Nyelle'e dolayıp Rae'in elini tutuyorum. Sonra da öyle sessizce oturuyoruz. Kımıldamadan. Öylece... oturuyoruz.

"Bu yüzden San Francisco'ya taşındılar, değil mi? Hasta olduğu için?" Sesime sonunda yeniden kavuşuyorum. Oda gölgelerle dolunca güneşin battığını tahmin ediyorum.

"Evet," diye açıklıyor Nyelle.

"Ama onunla sürekli konuştuk. Bana hiç... bilmiyordum. Nasıl anlayamadım?"

"Onu böyle hatırlamanı istemedi. Onu hasta görmeni istemedi," diye açıklıyor Nyelle, yanağını göğsüme dayayıp kollarını belime doluyor. "Sadece hastalıktan kurtulup Renfield'a, size geri dönmek istiyordu. Kısa bir süreliğine iyileşince çok heyecanlanmıştı çünkü ailesi geri taşınmaktan bahsediyordu. Ama sonra... hastalık nüks etti."

"Biz, onun en yakın arkadaşlarıydık. Bilmeyi hak ediyorduk. Onun yanında olmalıydık," diyor Rae öfkeli bir sesle.

"Ama o, bunu istemedi. Onu mutlu ve hayat dolu hatırlamanız onun için çok önemliydi." Kederli bir şekilde

iç geçirince ona sarılıyorum. "Ama kemoterapiden dolayı kendini berbat hissettiğinde ya da kan nakli yaptırmak zorunda kaldığında bile hayat doluydu zaten. Hastalığın kendisini yıkmasını istemedi."

Richelle'in hasta olduğunu düşünemiyorum. Onu sadece dirençli ve iyileşmeye kararlı bir şekilde hayal edebiliyorum. Bu kesinlikle benim tanıdığım dik kafalı, cesur kız gibi duruyor.

"Ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum evimizin arkasındaki uzun çayırılıkta oturan kızlara yaklaşırken.

"Cal geldi!" diyor Rae. "Hadi, başka bir şey yapalım."

"İşimiz bitmedi," diyor Richelle sert bir şekilde. Sonra bana bakıyor. "Çiçeklerden kolye yapıyoruz." Papatya saplarını birbirine doluyor.

Nicole pembe ve mor çiçeklerle uğraşüyor. Rae'in önünde sapları koparılmış bir çiçek demeti duruyor.

"Sen burada dur. Birazdan evleniyormuş gibi yaparız," diye öneriyor Richelle mutlulukla. "Seninle ben, gelinle damat oluruz. Nicole baş nedime olur. Rae de çiçek taşır."

"Çiçek mi taşıyım?" diye tersleniyor Rae, Richelle'c bir avuç çiçek atarak.

"Ben gidip Brady ve Craig'in ne yaptığına bakayım," diyorum yavaşça uzaklaşırken.

"Daha yükseğe!" diye ciyaklıyor Richelle tekerlekten salıncakta ayakta dururken; kafasını geriye atmış bir şekilde zincirlere tutunuyor.

Tekerleğe doğru hızla gidip onu elimden geldiğince sert bir şekilde itiyorum ve sonra da bana çarpmasın diye geri kaçıyorum. Tekerlek geri gelirken dönmeye

başlıyor.

"Sanırım kusacağım," diye bağılıyor Rae.

Richelle ve Nicole gülmeye başlıyorlar.

*"Daha yükseğe, Cal!" diyor Richelle yine yüzünde koca bir gülümsemeyle.
"Yıldızlara dokunmak istiyorum."*

*"Aşkını istiyorum. Ah bebeğim, senin aşkım/' diye şarkı söylüyor Richelle.
Bodrumdan az önce taşıdığımız turuncu, ekose desenli kanepenin üstünde
duruyor.*

"Bu şarkı iğrenç. Bu şarkı iğrenç," diye bağılıyor Rae arkadan.

Richelle onu duymazdan geliyor.

*Nicole klavyede bir melodi çalıyor, bense gitar çalıyormuş gibi yapıyorum.
Korkunç bir hâldeyiz. Eminim mahallenin köpekleri şu an uluyorlardır.*

*Richelle kanepede arkaya yaslanıp havaya bir tekme savuruyor. "Bu gece aşkını
istiyorum."*

*Kendini o kadar kaptırmış ki nasıl görüldüğünü umursamıyor bile. Bu, beni çok
güldürüyor.*

*"Böyle mi olması gerekiyordu?" diyorum geri çekilip gergin bir şekilde ona
bakarak. Ağızımdaki tükürükleri silmek istiyorum ama onun duygularını
incitmekten korkuyorum.*

*"Bence gayet güzeldi," diyor Richelle gülümseyerek. "Ama biraz daha çalışsak
iyi olur."*

"Tamam." Onunla tartışacak değilim.

*Yumuşak dudaklarını öpmek için eğiliyorum. Bana izin verirse bütün gün onunla
öpüşebilirim.*

"O zaman Crenshaw'da görüşürüz."

"Onu bir daha hiç göremeyeceğim," diyebiliyorum ina-namayarak. Son sözlerini az evvel söylemiş gibi hatırlıyorum.

"Öldüğünde orada mıydın?" diye soruyor Rae. "Onu gördün mü?"

"Hayır." Nyelle sessizce yanıtlıyor. "Sonradan öğrendim. Ama onu mümkün olduğunca sık ziyaret ettim. Ke-moterapi aldığında onunla birlikte kliniğe gittim. Hastanedeki yatağının yanında oturup kafasını dağıtmak için aptalca şeylerden bahsettim. Onunla yıldızların altında uzanıp kendini daha iyi hissetmesini diledim/"

Gözlerimi kapatıyorum, yutkunurken boğazım acıyor.

"O, sözünü tutmanı istedi/" diyebiliyordum güçlükle.

"Onun ölmesini izlerken bunu kimseye anlatamadın."

"Onun yaşamasını istiyordum," diye karşı çıkıyor Nyelle. Bunları söylerken gözlerinden yaşlar boşanıyor. "Onunla geçirdiğim her gün kahkahalarla ya da hayatlarımızı planlamakla geçiyordu. O, hâlâ benim tanıdığım en cesur insan."

"Demek her ikinizi de verdiğiniz bu söz yüzünden kaybettik ama sadece birinize kavuştuk," diyor Rae kafasını yatağa dayayarak. Boğazında düğümlenen duygularını bastırmaya çalışıyor. "Bundan nefret ediyorum."

"Üzgünüm," diyor Nyelle hararetle. "Size söylersem onu kaybedebilirdim. O benim en yakın arkadaşımdı. Beni tanıyan tek kişiydi. Yapamazdım... sizi incitmek istemedim hiç. Çok özür dilerim."

Nyelle daha fazla devam edemiyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. Onun kolunu okşayıp başını öpüyorum.

Nyelle yüzünü silip devam etmeden önce derin bir nefes alıyor. "Seninle bir grup kurmak istiyordu, Rae. Ve..."

"Lütfen şarkı söylemek istiyordu deme," deyiveriyor Rae.

Ona bakakalıyoruz. Ağlamaktan yüzü sıırılsıklam, gözleri de kan çanağına dönmüş bir hâlde. Kendini savunur-casına ellerini kaldırıyor. "Ne? Berbat bir sesi vardı."

Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı sıkıca kapıyorum. Nyelle kahkaha atıyor. Rae de gülmeye başlayınca ben de kendimi koyuveriyorum. Gülümsemek tuhaf bir biçimde iyi geliyor. Hüzünle karışık bir tebessüm bu. Bu gülümsemenin ardında kalbimin paramparça olduğunu hissediyorum.

Nyelle beni inceliyor. "Sana âşıktı."

"Biliyordum!" diye haykırıyor Rae bir iddiayı kazanmış gibi.

Ona bakakalıyorum. "Ciddi misin?"

"Dostum, kadın ruhundan hiç mi hiç anlamıyorsun. Haklı çıkmayı çok seviyorum." Böhörlenerek arkasına yaslanıyor.

Gözlerimi devirip Nyelle'e soruyorum: "Lily'den bahsettiğimde onu üzdüm, değil mi?"

"Evet," diyor Nyelle anlayışlı bir ifadeyle. "Ama senin suçun değil bu. Bilemezdim ki."

Sesimi çıkarmıyorum. Ben tam bir aptalım. Richelle, benim için hiçbir anlam ifade etmeyen bir kız yüzünden benimle konuşmayı kesti. Çünkü bana karşı neler hissettiğini anlayamadım.

"Seni affetti," diyor Nyelle aklımı okuyarak. "Birkaç ay sonra seni aradı ama cevap vermedin. O da kızdığını düşündü."

"Ne? Hiç aramadı ki beni."

"Ah." Rae ne olduğunu anlayarak iç geçiriyor. "O yaz baban şirket hattına geçince numaran değişmişti. Çok kızmıştın, hatırlıyor musun?"

"Şaka gibi," diye inliyorum. "Keşke daha çok uğraşsay-dım. Ondan vazgeçmemeliydim."

Bakışlarımı yere indirip gözlerimi kapıyorum. Pişmanlık, vahşi bir canavardır; siz ne zaman iyileşmeye yelten-şeniz o, hemen kıyıya köşeye sakladığınız yaranızı deşip üzerine tuz basar. Onun için savaşmam gerekirdi.

Nyelle ve Rae tek kelime etmiyor. Bir süre sonra Rae, "Çok kızgıyım," diyor. "Elimde değil. Kızgıyım işte."

Nyelle hafifçe gülümseyerek ikimize bakıyor. "Aklıma bir fikir geldi."

"Dondurma istemiyorum," diye homurdanıyorum.

Nyelle gülüyor. "Hayır, o değil." Yerden yavaşça kalkıyor. "Üstünü giyin. Dışarı çıkıyoruz."

Rae'e bakıyorum. Bana bakıp omuz silkiyor. "Hadi gidelim."

Teslim olarak iç geçiriyorum ve ayağa kalkıyorum. Bedenim, kaskatı kesilmiş ve bitap düşmüş bir hâlde. Giyinmeden önce kendime gelmek için biraz duruyorum. Çıplak ayaklarımı botlarıma sokuyorum; bağcıklarını bağlamaya bile zahmet etmiyorum.

Annem alt katta kanepede oturmuş, aşağıya inişimizi izliyor. Henley de onun ayak ucuna kıvrılmış.

"Nasılsınız, çocuklar?" diye soruyor tereddütle.

"Ben çok öfkeliyim," diye bildiriyor Rae. "Nyelle, bunun için bana yardım edecekmiş."

Annem olanları sindirmeye çalışarak hafifçe başını sallıyor. "Ben de buradayım. Şimdilik üçünüze biraz zaman tanımak istedim."

"Teşekkürler, anne."

Verandaya çıkıyoruz.

"Ne olacak şimdi?" diye soruyor Rae.

"Çığlık at," diyor Nyelle.

Rae, Nyelle'e, '*Delirdin mi sen?*' der gibi bakıyor. Sonra kafasına dank ediyor. Nicole'ün notunu değiştirdiğimiz -

daha doğrusu Richelle'in değiştirdiği- gün okulun arkasına gidip çığlık atarak sinirimizi boşaltmıştık.

"Tamam," diyor Rae tırabzanı kavrayarak.

Nyellele ben de onun yanına gidip karanlık ormana yüzümüzü çeviriyoruz.

Rae derin bir nefes alıp kulak tırmalayıcı bir sesle çığlık atıyor. Bunun ormandaki küçük hayvanları korkuttuğunu tahmin ediyorum. Nyelle de onunla birlikte çığlık atmaya başlıyor; sesi öyle tiz ve duygu yüklü ki evin camlarını bile çatlatabilir.

Ben de derin bir nefes alıp bütün bir gün boyunca içimi ezen korkunç duyguları bırakıyorum. Acım ve kızgınlığım karanlıkta yankılanıyor.

Verandada yan yana durarak, Richelle'i bizden alan, onunla daha çok anı biriktirmemize izin vermeyen dünyaya haykırıyoruz. Bizimle olamadığı günler için, hasta olduğunda yanımda olamadığım yıllar için, kaybettiğim dostluk için haykırıyorum. Hiçbirimiz adına geride bir şey kalmaymca dek haykırıyorum.

Sustuğumuzda omuzlanma bir yorgunluk çöküyor. Rae bitkin bir hâlde bana yaslanıyor. Ona sarılıyorum. Nyelle de ona arkasından sarılıyor. Richelle bunu görseydi çok komik göründüğümüz için kesinlikle bize gülerdi.

"Onu özleyorum," diyorum sessizce; kızlara sarılmaya devam ediyorum. "Onu çok uzun bir süre özledim."

"Onu her gün özlüyorum," diye fısıldıyor Nyelle, Rae'in üstünden bana bakarak.

"Tamam, hadi üstümden çekilin," diye buyuruyor Rae. "Ben bittim. Artık ne a layabilirim ne  ı lık atabilirim.

Kafa  st   akılaca ım."

Onu bırakırken sırtıyorum. Nyelle onu hızla kendine çevirip omuzlarını kavıyor ve dudaklarından öpüyor. Bu,

o kadar hızlı oluyor ki Rae donakalıyor.

"Seni seviyorum, Raelyn," diyor Nyelle.

Gülmemek için kendimi tutmaya çalışıyorum ama ba aramıyorum. "Rae, ben de..."

"Sakın ağzını açayım deme," diye uyarıyor beni. "Bu gece gerçekten çok fazla temasta bulunduk. Bu kadar çok sevgi sa malı ını kaldıramıyorum." Kararlı bir şekilde kulübeye doğru yürüyor.

Nyelle gülmeye devam ederek bana doğru dönüyor. Onun g ld   n  görmek bana iyi geliyor.

Gözlerimin içine baktığında kahkahası yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. Ona bakıp yana ını ba parma ım ile okşuyorum.

A zımı a tı ında kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Tam konuşmak üzereyken...

"Geliyor musunuz?" Rae kapıdan sesleniyor. İkimiz de kapıya dönüyoruz ve söyleyeceklerim bo azımda takılı kalıyor.

Yan odaya doğru kafamı uzatıyorum. Rae kulağında kulaklıklarla yatağa uzanmış, elindeki ba etleri havaya atıp tutuyor. Kapıda olduğumu fark edince do rulup kulaklıkları boynuna indiriyor.

"Nyelle'i gördün mü?" diye soruyorum ona.

"Hayır. Annenle a a ıdaydı/" diye yanıt veriyor. "Orada yok mu?"

Kafamı iki yana sallıyorum. Son birkaç saatimi garajda geçirip Richelle'in kanserden öldüğünü, Nicole'ün bununla baş etmek için Nyelle olduğunu ve benim bütün bunlardan habersiz olduğumu unutmak için motor parçalarıyla oyalanmıştım.

"Yarın bizimle birlikte Renfield'a gelecek misin?" diye soruyor Rae ayağa kalkıp.

"Burada kalıp çalışacağım," diyorum.

"Sanırım Nyelle bizimle geliyor."

Omuzlarımın gerildiğini hissediyorum. "Öyle mi?"

"Galiba aşağıda, Maura'yla bunu konuşuyorlardı. Annen ailesiyle konuşması konusunda ona yardım etmeyi teklif etti."

"O nereye gitti, Rae?" Aceleyle merdivenden iniyorum. Ailesiyle yüzleşme konusunun gündeme gelmesinin hemen ardından ortadan kaybolması hiç hoşuma gitmiyor. Onu bulmam gerek.

"Bilmiyorum," diyerek peşimden geliyor.

Annem akşam yemeği için bir şeyler almaya gitmiş. Bizim aldığımız yiyecekler bir aile yemeği için pek uygun sayılmaz. Nyelle'in de onunla birlikte gitmiş olmasını ümit ediyorum.

Dün gece bütün sırlar ortaya döküldükten sonra pek konuşmadık. Üçümüz birlikte duygularımızın yoğunluğundan başımız dönmüş bir hâlde, şöminenin önündeki

tüylü halının üstünde uyuyakaldık. Bugünü de ayrı ayrı, kendimizi bu acıdan uzaklaştırmak için ihtiyacımız olan şeyleri yaparak geçirdik.

Dışarıya çıkıp evin arkasına doğru ilerliyorum ve Nyelle'in arka tarafta volta attığını görünce köşede duruyorum.

İleri geri yürürken kafasını iki yana sallıyor. Ellerini yumruk yapmış ve anlaşılmayan bir şeyler mırıldanıyor.

"Hâlâ deli," diyor Rae.

"Deli değil," diyerek savunuyorum onu; yanma yaklaşmaya çekiniyorum. "Baş etmeye çalışıyor."

"Çünkü deli," diye tekrarlıyor Rae. "Ne yapalım?"

"Ben hallederim," diyerek ona güvence veriyorum ve heyecan içindeki Nyelle'i izlemeye devam ediyorum.

"Emin misin? Belki Maura'yı beklemek daha doğru olur." Rae⁷'in sesindeki endişeli ton sırtımama sebep oluyor. Rae'in bir şeyleri umursuyor olması hoşuma gidiyor.

"Sorun değil, Rae. Gerçekten. Ben hallederim." *Yani sanırım.* Derin bir nefes alarak Nyelle'e doğru yürüyorum ve Rae'i evin köşesinde bırakıyorum.

İyice yaklaştığımda, "Bunu yaptığın zamanlarda kiminle konuşuyorsun?" diye soruyorum.

Çimenlerin üstünde gidip gelirken aşındırdığı yerde duruyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ah, selam. Ne dedin?"

"Böyle ileri geri yürürken ve yüksek sesle bir şeyler söylerken aslında kiminle konuşuyorsun?"

Sıkıntılı bir şekilde gülümsüyor. "Çoğunlukla kendim-

le. Ama bazen de Richelle'le. Sanırım çığlık atmadığımda bunu yapıyorum."

Ben de öyle düşünmüştüm.

"Yarın ailemi görmeye gidiyorum/" diye bilgilendiriyor beni hızla bir nefes vererek. "Biraz gerginim."

"Anlıyorum," diyorum biraz daha yaklaşarak. "Onlan görmek istiyor musun? Görmek zorunda değilsin, bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Ama onlardan nefret etmiyorum, Cal. Sadece onlar gibi olmak istemiyorum," diyor. Konuşmaya devam ederken gözleri kısılıyor. "Ayrıca başka

nereye gidebilirim ki?"

Benimle birlikte gelmesini söylemek üzereyken bunu anlamış gibi lafımı kesiyor. "Bunun olacağını biliyorduk. Sana gitmek zorunda olduğumu söylemiştim. Ve hâlâ gitmek zorundayım. Crenshaw'ya ait değilim ben. Bunu biliyorsun."

Ağzımda oluşan kekremsi tadı yutkunarak başımla onaylıyorum. "Harvard'a mı gideceksin?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor düşünceli bir şekilde. "Bu, her zaman babamm hayalidi. Benim de hayalim olup olmadığından emin değilim."

Derin bir soluk vererek yere oturuyor ve çimenlere uzanıyor. "Artık ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Eh, Nyelle olmamn bir sebebi vardı," diyorum düşünceli bir şekilde ve onun yanma, soğuk ve nemli zemine uzanıyorum. "Çünkü yeniden başlamak istedin."

"Aslında bunu, benim adıma Richelle istemişti. Benim mutlu olmamı istedi. Tek istediği buydu." Ona bir bakış atıyorum. Gözleri hâlâ kapalı ve dudakları titriyor. "Onu özlüyorum. Onu çok özlüyorum, Cal. Canım hâlâ çok yanıyor ve onsuz ne yapacağımı bilmiyorum." Nyelle gözyaşları içinde bir kahkaha atıyor. "Ah Tanrım! Artık ağlamak istemiyorum."

Uzanıp elini sıkıca tutuyorum. Bunca yıldır kendisine yük olan sırları paylaşmak onu pek de özgürleştirmiyor. Nyelle hâlâ kayıp ve hâlâ çok yaralı. Onu, mutlu olmaktan alıkoyan bütün beklentilerden koruyabilseydim keşke.

"Yalnız değilsin," diyorum sessizce.

Bana bakmak için kafasını çeviriyor. Gözleri, yaşlarla buğulanmış. "Biliyorum." Yüzünde soluk bir gülümseme beliriyor. "Sen ve Rae, benim en yakın arkadaşlarımsınız. Her zaman öyle oldunuz. Bunu bilmediğiniz zamanlarda bile. Sizi gerçekten çok özledim."

"Seni üzdüğüm için çok özür dilerim," diye devam ediyor sesi çatlayarak. "Seni üzmeyi hiç istemedim, yemin ederim. O yüzden... lütfen benden uzaklaşma, Cal. Ben Renfield'a dönünce işler korkunç bir hâl alacak. Bunu biliyorum ama yine de bunu yapmam gerek. O yüzden arkadaşım olmana ihtiyacım var. Bunu sensiz

başaramam."

"Tabii ki," diyorum güçlükle konuşarak. şu an, yerin yarılıp beni yutmasını arzuluyorum. Benimle arkadaş olmak istiyormuş. Biz her zaman arkadaş olmuştuk. Ama şu an benim aklımdaki şey bu değildi. Karanlıkta kendini boşluğa bırakmakla ilgili söylediği şeyi hatırlıyorum. şu an bir mızrak çukurunun içine düşmüş gibi hissediyorum ve canım acayip yanıyor.

"Hiçbir yere gittiğim yok," diyorum elini sıkarak ve ka-

ranlık gökyüzünde süratle ilerleyen bulutlara çeviriyorum dikkatimi. Bu gece gökyüzünde hiç yıldız yok. şu an bir dilek dilemeyi çok isterdim doğrusu.

Kalbime saplanan mızrakla, "Hiçbir yere gitmeyeceğim. Söz veriyorum," diyorum.

Ertesi sabah onları Renfield'a uğurlayıp uçak biletimi değiştirmek için harcadığım parayı tekrar kazanmak üzere Zac ve Henley'yle birlikte kalıyorum. Hâlâ Rae'e o bateri setini almayı planlıyorum. Umarım o Berklee'ye gitmeden önce alabilirim.

Hafta sonu Crenshaw'ya döndüğümde her şey... daha sessiz geliyor. Çünkü Nyelle yanımda değil. Burada onsuz olmayı hiç istemeyerek daireme giriyorum. Ama onun için neyin iyi olduğunu kendi başına bulması gerek. Ve ben de ona baskı yapmadan buna izin vermeliyim. Ondan bir şeyler bekleyen biri olmak istemiyorum.

Odamm kapışım a mca içimde bir şeyler parçalanmış gibi sendeliyorum.

Her birinin ipinde " ok Sevildin" yazan otuz tane havası s nm ş balonun yerlere saçıldığını görüyorum. Yatağımın kenarma oturup elime mavi bir balon alıyorum ve kendimi böyle bok gibi hissettiğim için sessizce onu su lıyorum.

Montumu çıkarıp sandalyeme atıyorum ama kayıp yere düşüyor. Onu almak için eğildiğimde i  cebinden, sarı bir kâğıt parçasının ucunun çıktığını görüyorum. şu ana ka-

dar montumun bir i  cebi t>U1 up;uiu1.111 hile haberim yoklu.

Kağıt. vü/.leirve deta açılıp kapanmaktan yıpranmış. Onu iliVvk.ıtlî hır şekilde açınca "Nicole ve Kiehelle'in Listesi" başlığını ve yanında da parantez, içinde "Ni~Klle" ya /.ısını görüyorum. Gülüyorum. O meşhur liste bu.

1 ler maddenin yanında küçük bir kılueuk var. Bunların çoğuna şahit olduğum için yü/üümieki gülümseme geniş-liyot. "Sıcak 1 lava llakmu Gezisi" yanında bir tik işareti olmaksı/.ın yuvarlak içine alınmış. "Hayatının Kn Mutlu Giiniinü Yeniden Yaşa" maddesinin yanında da üç tane soru işareti var.

İşaretlenmiş ku(uçukları inceleyerek yatağa oturuyorum. Sonra bir anda duruyorum. Şu maddeyi görünce kağıdı tutan elim titremeye başlıyor: (Cal'e) Âşık ol!

SON SÖZ Bahar Tatili - Üniversite İkinci Sınıf

"Selam!"

Garajda yankılanan sesini duyunca elimdeki İngiliz anahtarını neredeyse yere düşürüyorum.

Sonra onu girişte görünce dizlerimin üstüne çökmek istiyorum. Saçları doğal, siyah rengine geri dönmüş ve ensesinde dağınık bir topuz yapılarak toplanmış. Onu ilk gördüğüm gün üstünde olan sarı elbiseyle aynı tonda, kısa bir elbise giymiş ve o günden çok daha muhteşem görünüyor. O, hâlâ benim şimdiye dek gördüğüm en güzel kız.

"Selam," diyorum boğazımı temizleyerek. "Seni yarına kadar beklemiyordum."

İki ay önce Renfield'a döndüğünden beri Nyelle'i görmedim. Gerçi hemen hemen her gün onunla mesajlaştık ya da konuştuk ama işler yine de onun için pek kolay olmadı. Ailesinin yanına geri döndü ama yine aynı kız olmamak için onların kendisinden beklediği şeylerle savaşıması gerekti. Bazen konuştuğumuzda sesindeki sıkıntıyı hissediyor, pes etmemesi için aklıma gelen her şeyi söylüyordum. Rae, muhtemelen benden daha fazla yardımcı olmuştur ona. İçine kapanık Nicole'e tahammül edemediği için Nyelle o mükemmel kabuğuna her çekildiğinde bunu ona hatırlattı. Gerçi Nyelle'i, psikiyatrist bir arkadaşıyla tanıştırdığı için en çok anneme teşekkür borçluyum.

Nicole'ün hayatı boyunca olmak istediği kişi Nyelle olduğundan, ailesi de yavaş yavaş ona bu adla seslenmeyi kabullendi. Ama Nyelle, Richelle'in annesinin

kızlık soyadı olan Preston yerine Bentley soyadına geri döndü. Ve tuhaf bir şekilde ailesi bütün o Harvard baskısından vazgeçti. Bu, babasının Nicole doğduğundan beri hayali olduğundan bunu yapmak eminim ki onun için çok zor olmuştur.

Yağla kaplı ellerime ve onun şık elbisesine bakıp kaderime lanetler savuruyorum. Nyelle yüzümdeki perişan ifadeyi fark edince gülüyor. Yavaşça bana yaklaşıırken bir bez parçası alıp ellerimi mümkün olduğunca temizliyorum. Biraz daha yaklaşırsa ellerimi ondan uzak tutmam imkânsız hâle gelecek.

"Yarın geleceğini sandığım için sana bir sürpriz hazırlıyordum," diyorum motosiklete hayranlıkla bakmak için durduğunda. Bir elini benzin deposunun üstündeki mavi alevlerin üzerinde gezdiriyor.

"Şimdi yapamaz mısın o sürprizi?" diye soruyor ve birkaç adım daha yaklaşıyor. Ben yerimden kımlıdayamıyordum. Elbisenin kalçasını sanş biçimi oldukça baştan çıkarıcı. Ve ben de kendime hiç güvenmiyorum.

Garaja bakınıyorum. "Planladığım yer tam olarak burası değildi."

"O zaman istersen bu geceyi bekleriz."

Ellerimdeki teri siliyorum. "O kadar bekleyebilir miyim bilmiyorum. Bu kadar beklemek bile bana fazlasıyla işkence gibi geldi."

"O zaman yann geldiğimde nerede olacaktık, onu söyle," diye soruyor gözlerini kapayarak.⁵

"Ne?" diye soruyorum kafam karışmış bir şekilde.

"Kafamda canlandıracağım," diye açıklıyor gözleri hâlâ kapalı bir hâlde. "Buraya geliyorum. Hava kararmış. Sen kulübeden çıkıyorsun ve sonra..."

Kalbim güm güm atarken derin bir nefes alıyorum.

"Elini tutuyorum," diye başlıyorum.

"Ah, şu ana kadar hoşuma gitti."

"Daha bir şey yapmadım," diyorum kıs kıs gülerek.

"Elimi tutuyorsun," diye karşı çıkıyor ve tutmam için elim, kaldırıyor.

"Ellerim kirli."

"Kirlenmek umurumda bile değil," diyor elini indirmeden.

Nefesini tenimde hissedinceye dek ona yaklaşıyorum ve elini tutuyorum. Ve ellerimin titrediğini fark etmemesini umut ediyorum. Gülümsüyor.

Karşımda durmuş, hâlâ kapalı olan gözlerine bakıyorum ve gözlerinin o mavi tonunu hayal etmeye çalışıyorum.

"Sonra kulübenin arkasına gidip çimenlere uzanıyoruz

ve yıldızlara bakıyoruz. Bulutsuz bir gece. Biri gökyüzüne konfeti atmış gibi bir sürü yıldız var."

Gülümsemesi genişliyor.

"Peki sonra?" diye soruyor ben uzunca bir süre susup onun gülümsemesini izleyince.

Söylemek üzere olduğum şey yüzünden, onun deyimiyle göğsüme binlerce kelebek doluyor.

"Dilek dilemek için bir yıldızın kaymasını bekliyoruz. Kayınca da ben... seni diliyorum."

Gözleri açılıyor. O kadar parlaklar ki kör olacaktım gibi hissediyorum.

"Beni mi?"

"Evet. Nyelle, senin en yakın arkadaşın olmak istiyorum elbette. Ama sadece arkadaş kalamam seninle," diye açıklıyorum o kocaman, kristal maviliğindeki gözlerine dalarak. Ve sonra... geçmişini düşünüyorum. "Sen O'sun... Yani benim ya oysa dediğim kızsın. Seni bırakırsam sonsuza dek pişman olurum."

Beklenmedik bir hareketle Nyelle kollarını boynuma dolayıp üstüme zıplıyor. Onu tutarken geriye doğru sendeliyorum. Bunu yaptığında hiçbir zaman hazırlıklı olamıyorum.

"Elbiseni kirletiyorum," diyorum dar elbisesinin çok hoş bir şekilde ortaya çıkardığı kalçasına ellerimi bastırarak.

"Umurumda değil," diyor yanağımdan öperek. "Çünkü tam olarak böyle biri olmak istiyorum." Çabucak dudaklarımdan öpüyor. "Bu da bana sorduğun sorunun cevabı."

"Ne sorusu?"

"Çimenlerde uzandığımız gece sana bilmediğimi söylemiştim ya."

"Kim olmak istediğini mi?" diyorum hatırlayarak.

"Senin ya oysa dediğin kız olmak istiyorum/" diye yanıtlıyor bana sarılarak. "Onsuz yapamayacağın kız olmak istiyorum."

"Sen bundan çok daha fazlasısın, bunu biliyorsun/" diyorum. Bana bakmak için geri çekiliyor. "Her zaman da öyleydin zaten."

Dudakları benimkilere değince gerginliğimin kaybolduğunu hissediyorum. Şu anı kafamda binlerce defa, yüzlerce farklı sonla hayal ettim. Bu ise, hepsinden çok daha iyi.

Zac'in gelip bizi bu hâlde -o, bacaklarını benim belime dolamış; bense onu, elbisesinin sıyrılıp teninin başladığı yerden, kalçasından kavramışım- öpüşürken yakalamamasını umut ediyorum.

Yavaşça gerileyip gözlerimin içine bakarken gülümsemesini bastıramıyor. "Benden asla kurtulamayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Bana uyar/" diyorum onu yavaşça yere indirirken. Fakat ona dolanmış ellerimi çözmüyorum.

"Harvard'a, durumumu açıkladığım bir mektup gönderdim ve onlar da kabul süremi uzattılar."

Gözlerim kocaman açılıyor. "Harvard'a mı gidiyorsun?"

Başıyla onaylıyor. "Rae bana, senin de Boston Üniver sitesi"ne gideceğini söyledi. Her şey çok harika oldu, öyle değil mi?"

"Senin nereye gideceğine karar vermeni bekliyordum. Sana ondan sonra söyleyecektim/" diye açıklıyorum kendimi suçlu hissederek. Bunu ondan sakladığımı sanmasını istemiyorum. "Benden etkilenmeden, kararını kendi başına alman gerektiğini düşündüm."

"Biliyorum," diyor ve başını göğsüme yaslayıp bana sıkıca sarılıyor. "Ne okuyacağına karar verdin mi?"

"Senin ve Rae'in hayatımda olmanızı istiyor olmamı saymazsak ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Nyelle'in yüzüne muhteşem bir gülümseme yayılıyor.

"Harvard neden listede değildi?" diye soruyorum onu daha sıkı sararak.

"Kendim istediğim için mi yoksa babam benden bunu beklediği için mi oraya gideceğimden emin değilim. Ama oraya kabul edilmek için gerçekten çok çalıştım. Ayrıca ülkedeki en iyi üniversitelerden biri orası. Rae'in dediği gibi, oraya gitmemek aptallık olur."

Gülüyorum.

"Demek... listeyi buldun?" diyor Nyelle bana dikkatle bakarak.

"Sonuncuyu çok sevdim," diyorum onu yumuşak bir şekilde öperek.

Dudaklarımız ayrıldığında yanaklarının kıpkırmızı olduğunu fark ediyorum. "Hâlâ hayata geçirmem gereken bir madde var."

"Sıcak hava balonu gezisi mi?" diye doğruluyorum.

"Onu yapabiliriz."

"Sanırım balonda evlenmek istiyorum," diyor rahat bir şekilde.

"Ne?" Boğulacak gibi hissediyorum. Hem de kelimenin tam anlamıyla boğulmaktan bahsediyorum. Öksürmeye başlıyorum.

Rae'yle birlikte benimle her dalga geçtiklerinde olduğu gibi kahkahalarla gülmeye başlıyor.

"Hiç hoş değildi."

"Yüzünü görebilseydin keşke," diyor. Tam tekrar gülmeye başlayacakken uzun bir öpücükle araya giriyorum.

"En azından ailemle tanışma korkun olmayacak," diyor yavaşça geri çekilirken. "Çünkü zaten onlan tanıyorsun."

"Ve de ödümü patlatıyorlar," diye karşılık veriyorum. Gülüyor.

"Hadi gel. Yapmamız gereken bir şey var," diyor bir adım gerileyip elimi tutarak.

"Neymiş o?" diye soruyorum garajdan çıkarken.

Rae kulübenin önünde durmuş, onu alıp götürmesinden endişe duymama sebep olacak kadar çok balon tutuyor elinde.

"Hayatının en mutlu gününü yeniden yaşa," diyor elimi sıkarak.

"İçeride ne yaptınız bunca zaman?" diye söyleniyor Rae. Sonra Nyelle'in elbisesindeki yağlı el izlerini fark ediyor. "Neyse. Bilmek istemiyorum."

Nyelle balonları Rae'den alıp dikkatli bir şekilde üçe bölüyor. Hepsinin ipinde de "Çok Sevildin" yazılı notlar

bağlı.

"Bunlar Richelle için/" diye açıklıyor Nyelle. "Bizden ona hediye. Böylece her zaman onu ne kadar çok sevdiğimizi bilecek. Ve biz de onu hiçbir zaman unutmayacağız/"

Bir elimle balonların ipini, ötekiyle Nyelle'in elini tutuyorum.

"Hazır mısınız?" diye soruyor bize bakarak. "Üç deyince. Bir... İki... Üç..."

Balonları bırakıp havaya süzölmelerini izliyoruz.

Nyelle'in kulağına, "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Eh, zamanı gelmişti," diye homurdanıyor Rae ve bunun üzerine Nyelle o her şeyi harika kılan kahkahasını atıyor.

"Seni her zaman sevdim," diyor. "Sen, benim ilk dile-ğimdin."

Bu hikâyenin sürprizini bozmak hiç zor değil; o yüzden bir yorum yapmak isterseniz, sizden sonraki okuyucuların da kendi yolculuklarını yaşamalarına, bu hikâyenin onlarda uyandıracığı duyguları hissedebilmelerine olanak tanımanızı ve içerikle ilgili bilgi vermemenizi rica ediyorum.

Umanm *Sil Baştan* duygularınızı harekete geçirebilmiş-tir. Bir şey yaratırken arzu ettiğim tek şey bu. Her gün, bunu yaptığım için ne kadar şanslı olduğumu hatırlıyorum. Bu romanı okuduğunuz ve benim yolculuğumun bir parçası olduğunuz için çok teşekkür ederim.

Artık sonunu bildiğinize göre, kitabı yeniden okumak isteyebilirsiniz. Bu hikâye, o kadar hassas bir şekilde kurgulandı ki gerçeği bilerek okuduğunuzda tamamen farklı bir deneyim sunuyor. Unutmayın: Her şeyin bir amacı var!

Rebecca Donovan

TEŞEKKÜR

Sil Baştan'm konusu, bir şarkı dinlerken aklıma geldi. Gelen bu ilhamı hayata geçirme işi, oldukça katmanlı bir hikâye anlatımı doğurdu. Bu dünyayı yaratma süreci, oldukça zorluydu. Fakat kitabı birkaç defa yazdıktan sonra ortaya, size verileni değil, dilediğiniz hayatı yaşamamız gerektiğini anlatan, çok sevdiğim bir hikâye çıktı. Her bir kelimeyi tutkuyla ve hak ettiği yoğunlukla yazana kadar bulunduğum her girişimde benden hep daha fazlasını talep eden zahmetli sürecin, beni bir yazar olarak geliştirdiğine inanıyorum.

Hayatımdaki iki muhteşem insanın desteği ve yüreklendirmeleri olmasaydı bütün o yeniden yazma süreçlerinde başarılı olamazdım. Bu kişilerden ilki, beni her zaman yüreklendiren ve Carin üslubunu güçlendirmem için çok önemli geri bildirimler veren menajerim Erica Silverman. Diğeriyse kelimenin tam anlamıyla hayatımın her alanında

ortağım olan, oldukça yetenekli arkadaşım Elizabeth. Her zaman son derece güvenilir bir dost oldu. Onu size sonsuza dek övebilirim. O olmasaydı şu an yaptığımın yansını bile yapıyor olmazdım.

Kendimi ifade etme fırsatını bana verdikleri ve nevro-tikliğe varan mükemmeliyetçiliğimi kabul ettikleri için Le-ah'ya ve Grand Central

Publishing'deki bütün ekibe minnettarım. Sonuçta her şey hikâye içindi.

Hikâyeyi yazarken şekillendirmeme yardıma olan bir okuyucu ekibim olur genellikle. Bu kitabı üçüncü kez yeniden yazmaya başladığımda onlara daha fazla işkence etmemeye karar verdim ve hikâye tamamlanana kadar da bir daha okutmadım. Onları oluştururken bütün zorlanmalarına rağmen, yazdıklarını gönüllü olarak okuyan bu harika insanların her birine müteşekkirim. Kitaba devam edip etmemeyi sorgularken onlar sayesinde ipin ucunu bırakmadım. Onlar sayesinde pes etmedim. Anlatılması gereken harika bir hikâye olduğunun farkındaydılar. Amy, Emily, Faith, Courtney ve Carrie; bana olan inançları sebebiyle hayatımdaki paha biçilmez arkadaşlar ve okuyucular. Bu muhteşem insanlara çok teşekkür ediyorum.

Başka yazarların benim işlerimi okuması göz korkutucu olabiliyor. Onlar, okuyuculardan farklı bir perspektiften bakıyorlar. Kendileri de yazar olduklarından, bunun zorluklarını ve işi doğru yapmaya çalışma telaşım anlayabiliyorlar. Bu yazarlar, olay örgüsünü şekillendirirken beni dinlediler. Bir şeylerin eksik olduğunu hissettiğim zamanlarda bana tavsiyelerde bulundular. Bu kadınlara çok büyük bir saygı ve hayranlık duyuyorum. Daha iyi bir yazar olmama yardım ettiğin için teşekkür ederim, jenn.

Mükemmel olmasa bile her yazdığım şeyi okumaya istekli olduğun için teşekkür ederim, Colleen. Bu hikâyedeki güzelliği gördüğün için teşekkür ederim, Jillian. Ve sen olmasaydın, Tarryn, bu roman asla yazılamazdı. Teşekkür ederim, benim yetenekli ve harika arkadaşlarım. Siz beni gerçekten anladığınız için bu hikâye tam da istediğim şekilde yazılabildi.

Sil Baştan, aşk, dostluk ve kaybedilenlerle ilgili bir hikâye. Bunların da ötesinde asıl olarak ikinci şanslarla, bir kararın hayatınızı değiştirebileceğini fark ettiğiniz anlarla, her günün daha iyi olabileceğini bilerek yaşamakla ilgili bir hikâye. Hayata her gün yeniden başlayabilirsiniz. Önemli olan tek şey, sizin mutluluğunuz ve tam anlamıyla kendiniz olmanızdır. Mutlu olmaya bakın.

Rebecca Donovan büyük yankı uyandıran, genç-yetiş-kin türündeki üçlemesi *Nefes Serisi*'yle USA Today'in en çok satan yazarlarından. *Nefes Serisi*'ndeki romanları: *Tut Elimi*, *Benimle Kal* ve *Aşk Yakar*.

Rebecca Donovan, Columbia'daki Missouri Üniversitesi'nden mezun olmuştur ve şimdilerde oğluyla birlikte Massachusetts'te sessiz bir kasabada yaşamaktadır.

Yaşamayı mümkün kılan her şeye karşı büyük bir heyecan duyan Donovan, bir müzik âşığıdır ve hemen hemen her şeyi en az bir kere deneme arzusuna sahiptir.

Daha fazla bilgi için:

RebeccaDonovan.com

Tvwitter, [@beccadonovan](https://twitter.com/beccadonovan)

Facebook.com/RebeccaDonovanAuthor